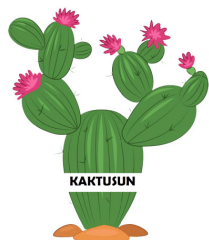

MAEVE KERRIGAN SERİSİ #8

GERÇEK SUÇLUYU BULABİLECEK MİSİN?

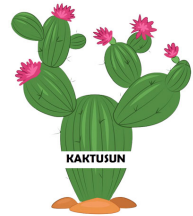

SESSİZLİĞİN PEŞİNDE JANE CASEY

**Ödüllü yazar Jane Casey'den,
bir solukta okuyacağınız müthiş bir polisiye...**

Maeve Kerrigan
serisinin uzun zamandır
beklenen kitabını elinizde
bırakmak istemeyeceksiniz!

Maeve Kerrigan bu kez farklı kadın cinayetlerinin ardındaki örüntünün peşine düşüyor. Serinin sekizinci kitabında, Maeve ekip arkadaşı Josh Derwent ile iki kadının cinayetiyle yargılanan Leo Stone'un hüküm giymesi için kanıtların izini sürmekte. Ancak farklı cinayetlerin de gündemlerine dâhil olmasıyla, attıkları her bir adım dosyayı daha karmaşık bir hâle getirir. Maeve daha fazla ipucuna ulaştıkça, sanığın suçlu olduğuna dair şüpheleri de bir o azalır. O hâlde, kadın cinayetlerinin gerçek faili kimdir?

ISBN: 978-625-7135-89-4

9 786257 135894

OLIMPOS®

www.olimposyayincilik.com
[/olimposyayinlari](https://www.instagram.com/olimposyayinlari)
[/olimposyayin](https://www.facebook.com/olimposyayin)
[/olimposyayinlari](https://www.facebook.com/olimposyayinlari)

GERÇEK SUÇLUYU BULABİLECEK MİSİN?

SESSİZLİĞİN PEŞİNDE

JANE
CASEY

SESSİZLİĞİN PEŞİNDE

Jane Casey

Orijinal Adı: Cruel Acts

© Jane Casey, 2019

Editör: Fatma Büşra Günçel

Çevirmen: Damla Atamer

Düzeltilen: Edanur Varol

Kapak Tasarımı: Betül Akyar

Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

1. Baskı: Nisan 2021

ISBN: 978-625-7135-89-4

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığı ile Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposyayinlari.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86

info@yelpaze.com.tr

Baskı: Ezgi Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.

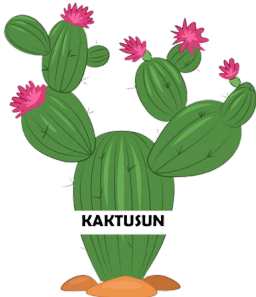
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 10 Çobançeşme/ Yenibosna/ İstanbul

Tel: 0212 452 23 02 Sertifika No: 45029

GERÇEK SUÇLUYU BULABİLECEK MİSİN?

SESSİZLİĞİN PEŞİNDE

**JANE
CASEY**

Jane Casey

Jane Casey, suç dünyasına yabancı değil. Bir ceza avukatıyla evli olan Jane, ülkenin en tehlikeli suçlularından bazılarının izini içeren sürebiliyor, bu da kitaplarına rahatsız edici derecede bir gerçeklik hissi katıyor.

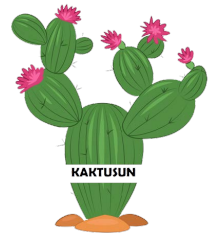
Bu özgünlük romanlarının uluslararası çok satanlar listelerine girmesini sağlarken, önemli başarılar da kazandırdı. Çeşitli ödüller için aday gösterildi ve 2015'te *Parafili* ve *11. Kat* romanları, sırasıyla Mary Higgins Clark Ödülü ve İrlanda Yılın Suç Romanı Ödülü'nü kazandı. Jane aynı zamanda Londra merkezli bir polisiye yazarları grubu olan Killer Woman'ın aktif bir üyesidir.

Dublin'de doğan Jane Casey, şu an eşi ve iki çocuğuyla Londra'nın güneybatısında yaşamaktadır.

*Bilge kadın Liz'e
Ve Sinead'a*

Dedektif, şüpheliye yönelik olsun olmasın, tüm makul soruşturma yollarını takip etmelidir.

Dedektiflik Meslek Kuralları

Ev karanlıktı. Polis memuru Sandra West eve bakarak iç çekti. Komşular gürültüden şikâyet etmek için -saatini kontrol etti- bir saat önce polisi aramışlardı. Nasıl sesler, diye sormuştu operatör.

Bağırışlar.

Tartışma mı?

Büyük olasılıkla. Olacak iş değil, demişti komşu. En azından gecenin ikisinde olmaz. Ama böyle insanlardan ne beklersiniz ki?

Nasıl insanlardan?

Adreste yaptığı kontrol Sandra'ya onların nasıl insanlar olduklarını göstermişti: kavgacı sarhoşlar. Kendisi daha önce hiç oraya gitmemiş olsa da diğer memurlar çoğu kez, herkesin iyiliği için, çiftten ya birini ya da ötekini evden ayrılmaya ve birbirlerini yalnız bırakmaya ikna etmeye çalışmışlardı. Birbirleriyle hiçbir işi olmayan ama bağırış çağırışlara, ağız dalaşlarına, çürüklere ve kırık dişlere rağmen birbirlerini sevdikleri konusunda ısrar eden çiftlerle karşılaşmak iç karartıcıydı. Sandra kırk altı yaşında ve bekârdı. İş (üniformalar hakkında söylenenleri unutun, polislik tutkuyu öldüren bir meslektir) ve görünüşü (hiçbir özelliği yoktu, zaten babası bile söylemişti bunu bir zamanlar) göz önüne alındığında bekâr kalması da muhtemeldi. Genelde umursamazdı bunu. Tek başına huzurluydu ve istediği zaman istediği şeyi yapabiliyordu.

Sandra, polis arabasının bagajında koruyucu bir yelek buldu. Yaavaşça ve beceriksizce üzerine geçirip bağladı. Ondan çok daha uzun boylu birine uyacak ölçülerde, sert ve tuhaftı yelek. Yine de her nedense arabadaydı. Evin ön kapısına doğru yürüdü. Her şey sessizdi. Her şey susmuştu.

Belki de taraflardan biri, bir işaret almış ve polis varmadan oradan ayrılmıştı. Sandra fenerini camlara tuttu, kapalı perdelerden dolayı

bir şey görünmüyordu, ardından eğilip posta deliğinden içeri baktı. Mutfak kapısına kadar uzanan karanlık bir koridor vardı. Sessiz ve hareketsizdi.

Herkesin yatağa girmesiyle bir saatte biten gürültülü bir tartışma? Deneyimleri Sandra'ya gürültülü tartışmaların böyle bitmediğini göstermişti. Koruyucu yeleğinde ve paltosunda korkması gerekeni korkutmaya yetecek cephanesinin olduğunun bilinciyle ayaklarını birbirinden ayırdı ve fenerinin ucuyla kapıya vurdu.

“Polis. Kapıyı açar mısınız?”

Sessizlik.

Tekrar, bu sefer daha yüksek sesle çaldı kapıyı ve saatine baktı. Tanrım, geceler çok zordu. Bu, sizi yıpratın bir can sıkıntısı ve meşgul olmadığınızda görmezden gelmenizin zor olduğu bir bitkinlik. Genelde tek kişi çalışmıyordu ama bu sefer nöbet listesindekilerin çoğu hastaydı. O ise hiç hastalanmazdı. Bu durumu doğal karşılıyordu; soğuk algınlığı, virüsler, mide mikropları onu es geçerd. Diğerlerinin gerçekten hasta olup olmadıklarını, numara yapıp yapmadıklarını merak etti, numara yapmadığı için aptal olanın kendisi olup olmadığını düşündü. Çenesini gıcırdatan bir çabayla esnemesini bastırmaya çalıştı. Olayı bir DESA olarak adlandırmak cazip geliyordu. Kendi kendine gülümsedi. Bu, Hendon'da öğretilen bir tabir değildi ama her polis memuru DESA'nın açılımını bilirdi: Deli Saçması. Daha sonra arabaya dönebilir ve referans araştırmasına girebilirdi. Saatlerdir yemek yemediğinden karnı gurulduyordu. Şansını biliyordu, tam akşam yemeğinden bir ısırık alacağı sırada, telsizi yeniden canlanırdı.

Sorun evde bir çocuğun olmasıydı. Onun güvende olup olmadığını öğrenmeden uzaklaşamazdı. Olayla ilgili bir aile işi şiddet ve sosyal hizmetler geçmişi olduğundan dolayı gidemezdi. Kaotik, tam da böyle bir durum için kullanılan bir sözcüktü: evde yeterli yiyeceğin olmaması, okula düzensiz gitme, çocuğun temiz kıyafete, saç ve banyoya ihtiyaç duyması. Nasıl bir çocuk yapar ve onun sorum-

SESSİZLİĞİN PEŞİNDE

luluğunu almazdınız? Tamam, Sandra'nın anne babası ona yeterince sarılmamışlardı, ona ve kardeşlerine harcayacak yeterli paraları yoktu ama güvenilir kişilerdi ve çocuklarını bir kere bile aç bırakmamışlardı. O zamanlar şikâyetçi olmuş olsa da aslında şikâyet edilecek bir şey yoktu.

Yeniden eğilerek posta deliğinden içeri baktı ve bu kez fenerini dar görüş alanında yavaşça hareket ettirdi. Mutfakta ve merdivenlerde keskin gölgeler oluştu. Orada bir şeyler vardı... Gözlerini kıstırıp, fenerin açısını değiştirerek görmeye çalıştı. İşte alt basamakta: Gözüne metal bir şey takıldı. Ve iki adım yukarısında bir tane daha. Ardından onun üç adım üzerinde bir tane daha.

Bıçaklar. Mutfak bıçakları.

Uçları merdiven tahtalarına saplanmıştı. En tepedeki karanlığa kadar, tüm merdiven boyunca. Sandra, hayal gücü kuvvetli biri değildi ama birdenbire ezici bir korku sardı içini, bu korku kendi korkusu mu başkasının korkusu mu emin olamadı.

“Merhaba? Beni duyuyor musun? Tatlım, kapıyı aç lütfen. İyi olup olmadığını kontrol etmem gerek.”

Sessizlik.

Ah kahretsin, diye düşündü Sandra, evin içinde karşısına çıkacaklardan korkmasına rağmen, kendi için dememişti bunu. *Kahretsin, burada kötü şeyler olmuş. Kahretsin, olanı düzeltemeyiz. Kahretsin, daha erken gelmeliydik.*

Kahretsin.

Telsizini eline alıp destek istedi.

“İki dakika içinde gelecek.” dedi telsizin ucundaki memur. Sandra iki dakikayı ve korktuğunuzda, ölüyor olduğunuzda bu iki dakikanın ne kadar uzun süreceğini düşündü. Gerekli olacağını umarak sağlık görevlisi talebinde de bulundu. Kısa süre içinde iki iri memurun olduğu bir polis aracı geldi, memurlardan biri Sandra için kapıyı kırdı. Diğeri ise zemin kattaki odaları kontrol etmek için hızla onun yanından geçti.

“Temiz.”

Sandra, kalbini ve çıplak tahtalardan çıkan her çatırtıyı dinleyerek merdivenin yarısına kadar çıktı. Fener elinden kayıyordu.

“Merhaba? Kimse var mı?”

Arkasından gelen polis botlarının yüksek sesi, duymuş olabileceği sesleri bastırıyordu. Banyo: Fenerinin ilk aydınlatışında kirli olduğu göze çarpıyordu ama içeride saklanan yoktu. Çöp ve giysi dolu bir yatak odası. Yatak yok, kuş yuvasını andıran bir battaniye yığını vardı. Evin ön tarafında bir yatak odası daha vardı. İlkinden çok az daha düzenliydi, içeride yerdeki bir şilte dışında neredeyse hiç mobilya yoktu. Bir köşede düzgünce dizilmiş ayakkabılar, diğer köşede tuvalet malzemeleri duruyordu.

Kadın yatağın üzerinde yatıyordu, vücudunun yarısı kenardan sarkmıştı, üzerine pis bir battaniye örtülmüştü. Başı geriye atılmıştı. Ölmüş, diye düşündü Sandra umutsuzca ve cesedin yanında çömelmiş olan çocuğa gülümsedi.

“Merhaba. Biz polisiz. İyi misin?”

Küçük ve esmerdi çocuk, saçları gözlerinin üzerine düşüyordu. Işıktaki gözlerini kırıştırdı, ardından gözleri Sandra’dan, arkasındaki memura kaydı. Ağlamıyordu ancak bu hâli ağlamaktan daha kötüydü. Sandra çocukların yaşlarını tahmin etmekte kötüydü ama sekiz veya dokuz yaşında olabileceğini düşündü.

“Adın ne?”

Çocuk cevap vermek yerine kadına sokuldu. Ölünün çürük kolunu kendine çekmişti, kol çocuğu sarmıştı. Bu Sandra’ya sevimli bir oyuncuğa yapışmış öksüz bir maymunu hatırlattı.

“Biraz yaklaşabilir miyim? Bu bayanın iyi olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor.”

Tepki yok. Çocuk, arkadaki memura bakıyordu. Sandra arkasından el işareti yaptı. *Bana biraz alan açın.*

“Annen mi?” diye fısıldadı.

Çocuk başını salladı.

“Baban burada mı?”

Çocuk bir kelime ile cevapladı. Hayır. Bu iyi bir haber, diye düşündü Sandra.

“Daha önce burada mıydı peki?”

Onaylayan bir baş sallama daha.

Sandra ileriye doğru bir adım attı. “O battaniyeyi annenin üzerine sen mi örttün?”

“Onu sıcak tutmak için.” diye cevapladı, sesi boğuktu.

“Evet, delikanlı. İyi fikir. Ve başının altına da bir şey koydun.”

“Ceket.”

“Harika. Şimdi, iyi olup olmadığını kontrol edebilir miyim?” Sandra eldivenli elini uzatarak kadının bileğine dokundu. Cildi, fenerin ışığında maviydi ve soğukluğu lateks eldivenden bile hissediliyordu.

“Ona zarar verdi.”

“Kim yaptı tatlım? Baban mı?”

Çocuk gözlerini kırıştırdı. Uzun bir süre durduktan sonra, başını yavaş ama kesin bir tavırla iki yana salladı. Bunu kimin yaptığını bulmak başkasının işi, diye düşündü Sandra, kendi sorumluluğu olmadığı için mutluydu. Yataktaki kadına ne kadar yaklaşırsa, adamın kadına verdiği zararı da o kadar net görebiliyordu. Ve çocuk hepsini gördü, diye düşündü.

“Tamam, ona yardım edelim, olur mu?”

Kocaman, ciddi gözleri Sandra’nınkilere çevrilmişti. Sandra, genelde duygusal biri olmasa da göğsünün derinliklerinde bir hıçkırığın büyüdüğünü hissetti ve hıçkırık, o durduramadan ağzından çıktı. Kollarını çocuğa uzattı. “Buraya gel ufaklık.”

Çocuk, Sandra’dan annesine dönerek büzüldü. Çok fazla, çok erken. Sandra dudağını ısırды. Koridordan gelen alçak sesleri duydu: Sağlık görevlileri sonunda gelmişti.

“Üzgünüm ama burada kalamazsın. Annen için bir ambulans çağırdık. Sağlık görevlilerinin ona bakmasına izin vermeliyiz.”

“Ben kalmak istiyorum. Yardım etmek istiyorum.”

“Ama yapamazsın.”

Oğlan uzun ve düşmanca tısladı, bu ses Sandra'nın nefesini tutmasına neden oldu. Sağlık görevlileri, taşıdıkları malzemeleriyle odaya daldılar ve onu kenara ittiler. Onlar yataktaki kadının üzerine eğilirken, Sandra da duvara yaslandı. Sanki üzerine ani ve korkunç bir hastalık çökmüş gibiydi; midesi bulanıyordu ve ağzında kötü bir tat vardı. Bağırsağına bir kramp girdi ama o pis tuvalete, olay yeri olacak yere gidemezdi. Dişlerini sıkıp dua etti ve ağrı sonunda azaldı. Bacaklarını yağlı bir ter tabakası kapladı. Bir elini başına koydu, sonra yeniden indirdi. Nesi vardı böyle?

Sağlık görevlileri odaya daldıklarında çocuk geri adım atmıştı. Odanın köşesine, ayakkabıların arasına çömelmişti, o yuvarlak ciddi gözleriyle olan biteni izliyordu. Sandra, annesinin vücudu başındaki adamları izleyen çocuğu izledi ve nedenini bilmeden titredi.

Bugünün de diğer günlerden bir farkı yoktu; içerde geçen tüm günlerin aynısıydı. Zaman, geçmek bilmez gibi görünüp hızlıca geçme numarasını yapmıştı ve olan tek şey, sonsuzluğun içinde bir günü daha geride bırakmasıydı.

Sessizce oturdu tek başına çünkü kendisine tek kişilik bir hücre tahsis edilmişti. Hem onu korumak içindi bu hem de kimse onunla hücrelerini paylaşmak istemediğinden. Bu kanattaki tek katil o değildi -katiyen değildi- buna karşın, adı çıkmıştı.

Kimsenin hücrelerini onunla paylaşmak istememesinin nedeni bu değildi. Sağlığı iyi değildi, bütün gece göğsünde çınlayan öksürüğü vardı. Bu, birini öldürmüş olmaktan daha büyük bir sorun, diye düşündü. Kimse bu tür kişileri sevmezdi.

Kenarları ahşap olan koltukta kaydırdı bedenini ve koltuğun, altında gıcırdağını hissetti. Hiçbir zaman şişman bir adam olmamıştı ama hapishane yüzündeki kemiklerin şeklini biçimlendirerek etine oymuştu onları.

Oda, ucuz bir pansiyon gibi döşenmişti; çürük çarık bir gardırop, tek kişilik küçük bir yatak, duvara dayalı bir masa. Pencerede gevşek, sarı perdeler vardı. İlk bakışta aynı penceredeki parmaklıkları, paslanmaz çelikten lavaboyu veya alçak bir bölmenin ardındaki tuvaleti fark etmeyebilirdiniz. Tek başına olmanın iyi yanlarından biriydi bu. Henüz genç olduğu zamanlarda, başkalarıyla aynı hücreyi paylaştığı olmuştu. Asla başka bir adamın bokunun kokusuna alışamazdınız. Hapishanedeki tüm kokular arasında -ki oldukça çok koku vardı- en kötüsü oydu.

Masanın üzerinde bıraktığı zarfı aldı. Açıktı. Henüz mektubu kendi görmeden önce, bir gardiyan okumuş olmalıydı. Bu, alışılmış bir uygulamaydı. Küçük yazı, siyah mürekkep. Görmeye alışkın ol-

madığı bir şey vardı: İsmi. Birkaç kez evirip çevirdi. İçinde önemli bir şey yoktu, olsa da hiç görmemişti. Ama kimse, bir şey söylemeyi amaçlamasa bile, hiçbir şey söylemediği bir mektup yazmazdı.

Mektubu çıkarmak için zarfı yırtıp attı. Kâğıt inceydi, diğer taraftaki kelimeler akmıştı. Çoğu zaman harika bir okuyucu değildi. Gözleri sayfanın ortasına doğru ilerledi, karalamalar orada burada ifadelere dönüşüyordu. *Unutma, hepimiz deniyoruz... Biliyorum, yapabilirsin... Benim için söylemesi kolay... Seni görmeye geleceğim... Temyiziniz... Cesaretini kaybetme... Olanları unut... Yeniden başla... Umut et... Oğlun.*

Hapishanenin gümbürtülü, bağırışlı, yankılı gündüz çılgınlığının üzerinde duyulamayan bir fısıltıyla küfretti. Ürkerek ayağa kalkıp tuvalete geçti. Kâğıdı bir avuç dolusu konfetiye dönene dek tekrar tekrar ikiye yırtarken tuvaletin başında dikildi. Sonra klozete attı. Mürekkebin akacağına hayal etmişti ama öyle olmadı. Kâğıt, üzerindeki siyah yazı adamın gözlerinde kendini ateşe verirken, suyun üzerinde öylece kaldı. Kâğıdın nemli bir şekilde tuvaletin kenarlarına yapışmasına sinirlenerek tut-bırak şeklinde bir akıntıyla üzerine işedi. Kızardı, bekledi ve suda kalan, dans eden parçalara bakıp yüzünü buruşturdu.

Önünde uzanan müebbet hapis cezası vardı ama onu kızdıran bu değildi.

Bir mucize gerçekleşir de dışarı çıkarsa, asla özgür olmayacaktı.

3

Asansörün kapıları kapandı, ben de gözlerimi kapadım, sonra kendimi yeniden gözlemi açmaya zorladım. Zemin kattan ofisimize çıkmak yaklaşık yarım dakika sürüyordu; otuz saniye şekerleme yapmak için yeterince uzun değildi, hatta benim için bile. Taşıdığım kutunun ağırlığı, omuzlarımdaki ve kollarımdaki kasları çekiyordu ama sorun değildi çünkü beni, çamurdan ıslanmış botlarımdan ve pantolon paçalarımdan verdiği hiç hoş olmayan histen uzaklaştırıyordu. Kasvetli, çamurlu bir bahçede bulunan olay yerinde geçen uzun bir gecenin ve soğuk bir sabahın ardından, ne kadar huzursuz olduğumu görmek için asansörün aynasına bakmama gerek yoktu. Sadece soluma bakmam yeterliydi, sol tarafımda dedektif Georgia Shaw en az benimki kadar ıslak bir paltonun içinde büzüşmüştü. Genelde tertemiz olan sarı saçları, parça parça yüzünün etrafına düşmüştü. Elinde, benim gibi, kanıt çantaları ve notlarla dolu ağır bir karton kutu vardı.

“Bunları teslim ediyoruz. Evrak işlerimizi yapıyoruz.” Öksürmek için durdum; gecenin soğukluğu göğsüme çökmüştü. “Bitiriyoruz ve eve gidiyoruz.”

Georgia bana bakmadan başıyla onayladı.

“Başka da hiçbir şey yok. Ev, sıcak banyo, temiz giysiler, biraz uyku.”

Yine onayladı.

“Eğer biri Mick Forbes’in izini sürmeyi başarsa ve tutuklarsa, onunla görüşmek için geri gelmek zorunda kalacağız.” Ellili yaşlarda bir iskele işçisi olan Mick Forbes, geceyi geçirdiğimiz çamurlu avluda dövülerek öldürülen yakın arkadaşı Sammy Clarke’ın öldürülmesinde baş ve tek şüpheliydi.

Georgia burnunu çekti.

“O yüzden imkânın varken biraz dinlen.”

“Tamam.” dedi fısıltıyla.

Asansörün kapıları açıldı ve ben, çift kapılı ofise doğru yürürken ayaklarımdan vıcık vıcık ses çıkması normalmiş gibi görünmeye çalışarak asansörden indim. *Başını dik tut, Maeve.*

Odaya hızlı bir bakış atmak güven vericiydi; çoğunlukla işlerine veya telefona konsantre olmuş bir avuç iş arkadaşı. Birkaçı kaşlarını kaldırarak selamladılar beni. Cinayet soruşturma ekibimdeki en iyi arkadaşım, ona kızdığımdaya yüzü ciddileşerek dudağını ısırarak Liv Bowen’dan gerçek bir gülme geldi. Sadece kısa bir süreliğine kendimi rahatlatmış hissettim. Yakayı ele vermeden kaçabilirdim. Evrak işlerini aceleyle gözden geçirir, ardından da kimseye görünmeden kaçardım...

Başmüfettiş Una Burt, odasının kapısını açtı. “Maeve? Buraya gel. Hemen.”

Durdum, kapısıyla masam arasındaki tehlikeli bölgede yakalanmıştım. İçimden bir ses, kutuyu ofisine taşımak yerine yere bırakmam gerektiğini söyledi ama bu kanıtlarımı gözetimsiz bırakmak anlamına gelirdi. “Birazdan yanınıza geleceğim efendim.”

“Hemen şimdi.” Sesi, kızgınlık ve daha rahatsız edici bir şeyden dolayı testere gibi keskindi. Kutuyu yanıma alabileceğime karar verdim ve masaların arasından geçerek aceleyle Burt’ün odasına ilerledim.

İlk izlenimim, odanın insanlarla dolu olduğuydu. İkincisi ise o anda birkaç nedenden ötürü başka bir yerde olmayı tercih edeceğimdi. Patolog Dr. Early, masanın yanındaki bir sandalyeye oturmuş, parmaklarını dizindeki karton bir klasöre dokunduruyordu. Genç, zayıf ve çekiciydi, nadiren gülümserdi; sanırım işini göz önüne alınca buna şaşırılmamak gerek. Bugün her zamankinden daha huysuz görünüyordu. Yanında uzun boylu, gümüş saçlı ve nefes kesici yakışıklılıkta bir adam duruyordu. Şu anda izinli olması gereken gerçek patronum: Amir Charles Godley.

“Efendim.”

Ben kutuyu ayaklarıma doğru indirirken, “Maeve” dedi içtenlikle gülümseyerek. “İlginç bir gece geçirmiş gibi duruyorsun.”

“Bunu ilk duyuşu değil. Ama şunu söyleyeyim Kerrigan, bu sefer geceyi kanalizasyonda geçirmiş gibi görünüyorsun.”

Ağır ağır konuşan bu malum ses, koyu renk takım elbiseli bir adamın kollarını kavuşturmuş bir şekilde durduğu, bacaklarını önünde uzattığından odanın çoğunu kapladığı pencere kenarından gelmişti. Müfettiş Josh Derwent, kaçınmayı umduğum kişiydi. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama sözlerine tepki vererek onu memnun etmeyecektim. Ona tepki vermek yerine Godley’ye gülümsedim.

“Karşılaştığım en güzel olay yeri değildi ama hayatta kalacağım. Sizi görmek güzel, efendim.”

“Seni de.”

“Bize geri mi dönüyorsunuz?” Sanırım sesim fazla hevesli çıkmıştı, yüzümün ısındığını hissettim. Una Burt, Godley’nin geri dönmesine çok hevesli görünsem bundan hoşlanmazdı. Yine de, Godley izindeyken onun yerine geçici görevdeydi sadece.

“Pek sayılmaz. Henüz değil.” Yüzündeki gülümseme kayboldu. “Başka bir nedenle buradayım. Senin için bir iş var elimde.”

“Benim için mi?”

“Sen ve Josh için.” Una masasına oturmak üzere koşuştururken, Derwent ayaklarını yolundan çekene kadar bekledi. Ardından oturup sandalyesini içeri çekti ve dirseklerini masaya -Godley’den miras olan masaya- yasladı. Godley, tepki vermeyecek kadar kibardı ama onun bu hareketi kendi alanını işaretlemek için yaptığını fark etmiş olmalıydı. Şu an Una’nın odasındaki bir ziyaretçiydi ve Una onun bunu fark etmesini istiyordu.

“Ne tür bir iş?” diye sordum ihtiyatlı bir şekilde.

“Leo Stone” dedi Godley. “Son adli hatamız.”

İsmi hatırlamaya çalışarak kaşlarımı çattım. “Bildiğimi sanmıyorum.”

“Evet, biliyorsun.” dedi Derwent, sesi yumuşaktı. “Beyaz Şövalye.”

Bu isim bana daha tanıdık geldi. Godley, ben daha atıfta bulunulan ismi anlamadan, “Bu tabiri sevmiyorum. Cinayet güzellemeleri hoşuma gitmiyor. Bizler magazin gazetecileri değiliz, bu nedenle onların dilini kullanmaya gerek yok.”

Derwent omuz silkti, göze çarpmak kadar utanmamıştı. O affedilemez ve kariyerini tehdit edecek bir söz söylemeden, ben lafa girdim.

“Adli hata olduğunu söylediniz.” Godley’nin dikkatini neden Derwent’tan uzaklaştırdığımı bilmiyordum. Durum tersi olsaydı Derwent arkasına yaslanır ve rahatsızlığımın tadını çıkarırdı. “Ne oldu?”

“Geçen yıl ekimde mahkûm edildi. Şimdi, on üç aydır hapisshane-
de. Duruşmadaki jüri üyelerinden biri tüm bu zamanı, deneyimiyle ilgili bir kitap yazmaya harcamış ve bunu bir avukata sormadan kendi yayınlamış. Kitapta kendisinin ve başka bir jüri üyesinin, yargıcın hususi talimatının aksine nasıl internette Stona’la ilgili araştırma yaptıklarından bahsediyor.” Öfke, Godley’nin sesini alçalttı, öyle ki kelimeleri sona doğru duyulmaz oldu. “Stone’un şiddet içeren eski mahkûmiyetlerini bulmuşlar ve bunu diğer tüm jüri üyelerine anlatmışlar.”

“Sanırım en sevdiği satır, ‘Duyduğumuz delilleri tartışmak için mahkemeden ayrıldık ama bu sadece bir bahaneydi. Öğrendiklerimiz nedeniyle onun suçlu olduğuna çoktan karar vermiştik.’” Burt sandalyesine yaslandı. “Bir jüriden duymak istemediğin bir söz. Ama kitabını satarak servet kazanmak yerine, mahkemeye saygısızlıktan iki ay hapis cezası aldı.”

“Yani Stone temyiz talebinde bulunacak.” Bu bir soru değildi. Dünyada böyle bir fırsatın ellerinden kayıp gitmesine izin verecek bir savunma avukatı yoktu.

“Evet. Bu hafta sonu. Ve talebi kabul edilecek,” dedi Godley.

“Pekâlâ.” Uykusuzluktan kafam bulanıyordu. “Yani yeniden yargılanacak. Ama sorun kanıtlarda değil, jüriyle ilgili.”

“Yeniden yargılama olacak. Benim sorunum bu.” Godley bana baktı, gözleri hatırladığımdan daha maviydi. “Vaka hakkında ne biliyorsun?”

“Az bir şey. Gazetelerde okuduğumdan fazlasını değil.” Göz attığım ayrıntıları hatırlamaya çalıştım. “Kurbanlarını kurtarıyor gibi görüldüğü için ona Beyaz Şövalye diyorlardı. Onları kaçırmış, ya hemen ya da sonrasında öldürmüştü. Cesetler, bize onun ne yaptığı hakkında çok bir şey söyleyemeyecek kadar parçalanmışlardı.”

Onayladı. “Yalnızca iki ceset bulduk ama en az bir kurban daha olduğundan oldukça eminiz. Hatta daha fazlası olsaydı bile şaşırmazdım. İşe yaramazın tekiydi. İlişkilerinde istismarcıydı, dolandırıcılık, soygun ve hırsızlıktan mahkûmiyetleri vardı ve jüridekilerin de bulduğu gibi, yabancılara karşı işlenmiş uzun bir şiddet geçmişi vardı.”

“Ne zaman öldürmeye başladığı düşünülüyor?” diye sordum.

“Hırsızlıktan beş yıl hapis yattıktan sonra üç yıl önce serbest bırakılmış. İlk cinayeti bir ay sonra işledi: Sara Grey adında bir kadın. Fırsat kollamıştı. Dürtüsel. Bunu özellikle iyice planladığını sanmıyorum ama işe yaradığı için yeniden denedi.” Godley kollarını kavuşturdu. “Takma adı sizi yanıltmasın. O bir katildi, açık ve net ama olayı daha heyecan verici bir şeye dönüştürmeleri gerekiyordu. Doğru olduğundan değil, gazete satmak istedikleri için gerçekleri çarpıttılar. Kadın kaçırma fırsatı buldu ve bu fırsattan faydalandı. Üç kadın da benzer koşullarda ortadan kaybolmuştu fakat o yalnızca Sara Grey ve Willa Howard’ı öldürmekle suçlandı. Ve mahkûm edildi.”

“Peki.” Godley’in ifadesini okumaya çalışıyordum. “Peki, bu bizi neden ilgilendiriyor? Cinayetleri araştıran Paul Whitlock’ın ekibi değil miydi?”

“Öyleydi ve iyi de iş çıkardılar. Ama otopsileri yapan patolog, Glen Hanshaw’dı.”

“Ah.” Daha fazlasını söylememe gerek yoktu. Sorunu şimdi anlamıştım. Glen Hanshaw, Godley’in yakın arkadaşıydı. Kanserin

neden olduğu tahribata rağmen, işine sonuna kadar sarılmıştı. Godley'in neden bu kadar üzgün olduğunu şimdi anlamaya başlamıştım.

"O öldüğünden beri otopsisini yaptığı cinayet davalarında iki beraat oldu, sebebi büyük ölçüde bulgularını savunmak için orada olmamasıydı."

"Ve bulgularının zayıf olması." dedi Dr. Early. Katı bir ifadeyle Godley'e baktı. "İyi bir patologdu ama ölümünden önceki aylarda hatalar yapmaya başlamıştı ve muhakeme yeteneğinin bozulduğunu kabul etmiyordu."

Godley, "Ağrı kesici ilaçların etkisi." dedi. "Çalışmak istiyordu; onun için önemli olan tek şey buydu. Ama işini yapabilmesi için ilaç dozunun artırılması gerekiyordu."

"Direnmekten daha iyisini yapması gerekirdi. Pek nefesine düşkündü." Dr. Early'nin sesini bu kadar sertleştiren profesyonellikti. Dr. Hanshaw'a yardım etmek ve onu desteklemek için elinden geleni yaptığını ve arkadaşı olmasa da bir yol gösterici olduğu için yasını tuttuğunu biliyordum. Glen Hanshaw, asabi bir kadın düşmanıydı ve Godley'in ona olan sevgisini hiçbir zaman gerçekten anlayamamıştım.

Amir içini çekti. "Çalışabilir mi çalışamaz mı meselesi savunma avukatlarının hedefi hâline geldi. Adı bir davada geçiyorsa topladığı kanıtlara itiraz edilmesini bekleyebilirsiniz. Ve Leo Stone örneğinde, savunma ekibi, yeni jüriyi Stone'un suçlarından uzaklaştırmak için ortaya atabilecekleri her şeyi arayacaktır."

"Yeniden yargılamayla ilgili sorun," dedi Derwent, "en iyi replikleri çoktan duymuş olmaları. Aynı davayı aynı şekilde yürütürseniz savunma neyle karşılaşacağını bilir."

"İşte, siz burada devreye gireceksiniz." dedi Godley, "Glen'in itibarına ve çalışmalarına yönelik saldırılara bir son vermek istiyorum. Dr. Early, teşhisten önceki davalarını ve özellikle de Stone'un yargılanmasıyla ilgili çalışmalarını gözden geçirmeyi kabul etti. Bununla birlikte hiçbir davanın, sadece Glen davaya dâhil olduğu için çökmesini istemiyorum. İtibarı önemli ve sadece kendisini savunmak için

burada olmadığından değil bu. Eğer tüm karar alma mekanizması sorgulanacak olursa, özellikle müebbet almış mahkûmlardan gelecek bir temyiz seliyle karşı karşıya kalırız.”

Una Burt, “Kötünün kötüsü” dedi, “ve itiraz etmek için gerekçe aramaktan başka yapacak daha iyi bir şeyleri yok. Ömür boyu içerideler; kaybedecek bir şeyleri yok.”

Godley bana dönerek, “Maeve, senin ve Josh’ın, Stone aleyhindeki davaya bakmanızı istiyorum. Sıfırdan başlayın: tanıklar, aileler, işler. Paul Whitlock ile bir toplantı ayarlayacağım.”

“Memnun olacaktır.” dedi Derwent. “Başka bir ekibin gelip davanızı devralması gibisi yoktur.”

Sertçe, “Bu konuda profesyonel olacaktır.” dedi Godley. “Neden işi şansa bırakmak istemediğimi anlayacaktır. Whitlock’ın da benim de önceliğimiz, Sara Grey ve Willa Howard cinayetleri için doğru adamın hapiste olmasını sağlamak. Bu adam Leo Stone ise, onun sokaklarda değil, parmaklıkların arkasında olmasını istiyorum.”

“Yani onları sinir etme, Josh.” Una Burt, gözleri parlarsa da rahat davranarak sandalyesinde sonuna kadar arkasına yaslandı.

Derwent incinmiş görünüyordu. “Neden benim üzerime geliyorsunuz?”

“Çünkü Maeve’in uslu duracağına güveniyorum.” *Ama sana güvenmiyorum.* Bunu yüksek sesle söylemesine gerek yoktu. İçimdeki ürperti bastırdım. Burt, Derwent’i sevmezdi ama bunun acısını çekecek olan bendim.

“Josh, bu dava üzerinde çalışmanı istiyorum çünkü iyi iş çıkaracağını biliyorum. Ama Una haklı. Bu, yüksek profilli bir soruşturma ve inceleme altında olacaksınız. En başından bunu aklında tutmanda yarar var.” İşte buydu: Godley’in çok özlediğim, yumuşak üslubu. Derwent yatıştı, sakinleşti ama yüzündeki ifadeye bakınca Una Burt kazanmış gibi duruyordu. Godley’i sandığımdan daha fazla özlemiştim.

“Georgia dün geceki davayı bitirebilir mi?” diye sordu Burt.

“Üstesinden gelecektir. Henüz gözaltına aldığımız kimse yok.”

“Sorumlu memur olarak görevi devralacak birini ayarlayacağım.”

Burt gözlerini kısarak ofisi gören penceresinden ofise baktı. "Chris Pettifer çok meşgul görünmüyor."

Davayı başkasının devralmasını istemiyordum -sonuçta benim davamdı- ama Başmüfettiş Burt kararını verdiğinde itiraz etmenin anlamsız olduğunu biliyordum. Burt eve gitmeden önce Pettifer'ı davayla ilgili bilgilendirmemi söylediğinde ifadesiz bir yüzle başımı salladım.

"Stone Davası'nın dosyalarını alabilirsin. Yarından önce göz at."

Yirmi dört saattir uyumadığımdan, *ya da uyuyabilirim*, diye düşündüm. Uzun bir banyo yapıp iyi bir yemek yiyebilir ve ardından uyuyabilirim.

"Peki." dedim.

Derwent ayağa kalkıp gerindi. "İşe yarar. Okuma işi sende Kerrigan, yarın da bana önemli kısımları anlatırsın."

"Neden kendin okumuyorsun?" Bir müfettiş muavini olarak, müfettişe neden işini yapmadığını sormanın benim için uygun olup olmadığını düşünmeden kaçmıştı soru ağzımdan.

Derwent soğuk bir şekilde, "Meşgulüm." dedi.

"Doğrudur." dedim fısıldarcasına ve eğilip ayağımın dibindeki kutuyu aldım. Godley bana kapıyı açtı. Yorgun olduğum ve pek dikkat etmediğim için Derwent'ın geçtiği sırada ona doğru ilerlemeye başladım ve çarpıştık. Dehşete kapılarak geri çekildim. Beyaz pamuktan, tertemiz gömleğinin önünde aniden beliren uzun siyah çamur izine baktı.

"Kerrigan."

"Bir kazaydı." dedim hemen.

Bana genellikle çocuk katillerine attığı türden bir bakış attı, gelecek bir darbe için nefesimi tuttum. Sonra kutuyu sanki hiç ağırlığı yokmuşçasına ellerimden alarak uzaklaştı.

Faydasız bir şekilde, "Başarabilirim." dedim uzaklaşan sırtına karşı.

Una Burt masasının arkasından, "Teşekkür ederim Maeve." dedi ve o anda nerede olduğumu hatırlayarak onu, Godley ve patoloğa görüşmek üzere yalnız bırakarak oradan ayrıldım.

Derwent her zaman hızlı hareket eden biriydi. Una Burt'ün odasından çıktığımda Derwent odanın diğer ucuna varmıştı ve ulaşamayacak kadar uzaktaydı. Kutuyu Pettifer'ın masasına, iri müfettiş muavininin başını gerip atarak gülmesine neden olan bir imayla bıraktı. Onlara doğru yürüdüm -aklımdan hâlâ, *bu benim davamdı*, diye geçiriyordum kızgınlıkla- ve Georgia yoluma çıktığında durdum. Bir saç fırçası bulmuş ve biraz olsun temizlenmişti. Maskarasını yeniden sürecek zaman bulmayı bile başarmış, bir düşündüm.

"Konu neymiş?" diye sordu, başıyla arkamdaki ofisi işaret ederek, "Şu, Amir Godley miydi?"

"Evet." Georgia'nın onu fark etmesine şaşmamalıydı, kariyerinde ilerlemesi söz konusu olduğunda olağanüstü içgüdülere sahipti.

"Ne işi var burada?"

"Bana vereceği bir iş varmış."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Kaşlarımı kaldırarak, "Ne olduğunu bile bilmiyorsun." dedim.

"Yani?" Georgia mavi gözleri kırıştırmıyordu. Bunu niye sorduğunu onun bakış açısından görebiliyordum: Patronu ekibe geri dönmenden önce etkileme şansı. Önde başla. Hızlı ilerle.

"İşin sorumlusu ben değilim."

"Kim? Müfettiş Derwent mı?" Onu arayarak etrafına bakındı.

"Sen, Clarke davası üzerinde Pettifer ile birlikte çalışacaksın." dedim kesin bir şekilde. "Ancak bu dava yolumuzdan çekildiğinde seni kullanabiliriz. Ama şu anda..."

Can sıkıntısıyla yüzünü astı. "Pettifer, Clarke davasını kendi başına bitirebilir."

"Evet, tek başına üstesinden gelebilir ama gelmeyecek." Konuyu uzatması konusunda cesaretlendirircesine uzun bir süre gözlerimi

ona diktim ve konuşmaya ilk başlayan o oldu.

“Peki, dava nedir?”

“Yeniden soruşturma...” Öksürmeye başladım. “Leo Stone davasının yeniden soruşturulması.”

“Beyaz Şövalye mi? Vay. Bu dava üzerine çalışmayı çok isterim.”

“Not edildi.” Ses tonumda onu cesaretlendirecek hiçbir şey yoktu.

“Amir Godley neden bu dava üzerinde çalışmak için seni seçti?” Gözleri kısılmıştı.

O sırada Derwent aramıza doğru eğildi. “Çünkü Kerrigan’a zaafi var.” Georgia güldü.

“İyi bir iş çıkaracağımı düşündüğü için.” dedim sertçe.

Derwent koluma hafifçe vurarak, “Elbette iyi iş çıkaracaksın.” dedi.

Konuyu tartışmak yerine Pettifer’la kendim konuşmak üzere onların yanından ayrıldım. Georgia, Derwent’ı da üzerinde çalışmasına izin versin diye ikna etmeye çalışacaktı. Eğer Derwent onu istiyorsa tüm itirazlarıma rağmen dâhil ederdi. Yardımını istemezse söyleyeceğim hiçbir şey onu ikna etmezdi. Her iki durumda da yanlarında durmamın bir anlamı yoktu.

Beni, su ısıtıcısının kaynamasını beklediğim mutfakta yakaladı.

“Senden ne haber?”

“Hiçbir şey.” Yine öksürdüm. Lanet olsun, hasta olmak istemiyordum. “Yorgunum. Üşüdüm. Evime gitmek istiyorum.”

“*Benim* evime.”

“Evini kiraladım. Bu da benim evim olduğu anlamına geliyor. En azından, geçici olarak.” Derwent’la bu kadar ilişkilendirdiğim bir alanda yaşamaya hâlâ alışamamıştım, o ayrı. Örneğin, onun banyoda uzanmış hâldeki hayalî görüntüsünü ortadan kaldıracak kadar kuvvetli bir çamaşır suyu olmadığını keşfetmiştim.

“Evime iyi baktığın sürece.”

“Evet, ev sahibimi kızdırmak istemiyorum.”

“Ama çoktan kızdırdın. Hâlime bak.”

İstemeden yapmıştım. Ceketini açmıştı, böylece göğsünden geçen çamurlu izi görebiliyordum. Sadece gömleğinde değil, kravatında da vardı iz. “Özür dilemiştim.”

“Hayır, sadece kaza olduğunu söyledin.”

“Şey, öyleydi.” Derin bir nefes aldım. “Ama özür dilerim.”

“Sonunda. Görgü kurallarını unutuyorsun.”

“Konu açılmışken, kutuyu kendim taşıyabilirdim. Almadan önce sormadın bile.”

Kaşlarını kaldırdı. “Bu ruh hâlinde olmanın sebebi kutuyu elinden almamış gibi davranma sakın.”

“Evet, havamda değilim.” Döndüm ve cesaret almak için mutfak tezgâhını kavrayarak yaslandım. “Godley’in iyi bir dedektif olduğundan değil de başka nedenlerden dolayı bu dava üzerinde benim çalışmamı istediğini ima ederek sorun yaratmaya çalışmaktan çok rahatsız oldum. Benim önüme kişisel nedenlerden dolayı profesyonel fırsatlar sunduğunu ima etmenin ne kadar adaletsiz olduğunu sen de biliyorsun.”

Derwent bana en sert bakışını fırlattı. “Ben öyle bir şey yapmadım.”

“Yapmadın mı?”

“Hayır.”

“Bana zaafı olduğunu söyledin.”

“Şakaydı.”

“Son bulması gerek. Bu bir şaka değil. Georgia gibi bilmeyen biri bunu ciddiye alabilir ve yetti artık. Bunun doğru olmadığını biliyorsun ve bunun doğru olduğuna inanmak isteyen birçok insanın olduğunu da biliyorsun.”

“Hayatını başkalarının ne düşündüğünü merak ederek yaşayamazsın.”

“Bu konuda hiç endişe duymak zorunda olmayan biri gibi konuşun.”

“Zorunda değilsin. Benim görüşüm bu. Önemsemeyi sen seçiyorsun.” Omuz silkti. “Bu insanlar için üzölmeye değmez. Eğer senin hakkında kötü düşünmek istiyorlarsa ben bir şey söylesem de söylemesem de düşüncekler.”

“Belki ama yangına körökle gitmek zorunda değilsin.” Hüsrân midemde bir düğömdü. Derwent’a ne hissettiğimi anlatmam imkânsızdı çünkü kendini benim yerime koyacak hayal gücü yoktu. Onun hayatıyla benimki arasındaki uçurum aşılamazdı. “Kendini defalarda kanıtlamak zorunda kalmanın ne demek olduğı hakkında hiç fikrin yok.” dedim sonunda.

Gözlerini devirdi. “Az çok fikrim var bu konuda.”

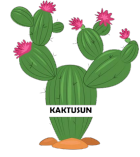
“Çünkü sana bunu daha önce anlatmıştım. Yine de, işte, yine aynı konuşmayı baştan yapıyoruz.” Ona arkamı dönerek çay poşetini acımasızca kupanın kenarına sıkıştırdım. Sonrasında çay poşetini çöp kutusuna ilk denemede fırlatınca küçük bir tatmin yaşadım.

Derwent sonunda, “Bunu aklımda tutacağım,” dedi. Sesi neredeyse samimiydi. Yine de yanıldığını asla kabul etmez ve asla özür dilemezdi.

“Anlayışın için teşekkürler.” Çayına süt ekleyip küçük beyaz parçacıkların yüzeye çıkışını izledim. “Ah, kahretsin. Tanrı aşkına, buzdolabına bozulmuş sütü kim koyar?”

“Zavallı Kerrigan. Bugün kesinlikle senin günün değil.” dedi Derwent ve ıslık çalarak arkasını dönüp uzaklaştı.

Duvara yaslandım. Yenilmiştim. Yorgundum, üşümüş ve bıkmıştım. Tek istediğim sıcak bir banyo, güzel bir yemek ve erkenden yatmaktı. Ama onun yerine beni tek başıma geçireceğim uzun bir gece bekliyordu, başkasının soruşturmasını ve bazı ölü kadınlarla ilgili bir şeyler okuyacağım uzun bir gece. Benim günüm, benim haftam, benim yılım değildi kesinlikle.

Dosyaları okumuş ve gözlerim yanana kadar fotoğraflara bakmış-
tım; ilk soruşturmanın titizlikle tespit ve analiz edildiği kamera gö-
rüntülerini izlemiştim. Sara Grey'in ortadan kayboluşundaki koşul-
ları biliyordum. Yine de Derwent, Westway'de ilerlerken nabzımın
hızlandığını hissettim. Sara Grey. Kronolojik olarak birinci kurban.

"Bloemfontein Yolu sol tarafta. Bu değil, sonraki."

Derwent dönmek için yavaşladı.

"Lastiğin patladığı yer burasıymış."

"Delinmiş mi?"

Başımla onayladım. "Çivinin lastiğe nerede battığını hiç anlama-
dılar. Adli açıdan ilginç bir şey yoktu. Muhtemelen Leo Stone'un
planı değil, şanssızlıktı. Burada, Bloemfontein Yolu'na dönerkenki
kamera görüntüleri var."

"Bana ondan bahset."

"Sara Grey kaybolduğunda yirmi dokuz yaşındaydı. Kendisiyle
aynı yaştaki Tom Mitchell ile nişanlıydı. Sara ilkokul öğretmeni idi;
nişanlısının ise kendine ait bir emlak geliştirme şirketi vardı."

"Leo Stone'u işe alıp almadığını hiç kontrol etmişler mi?"

"Dosyalarda bununla ilgili bir şeye rastlamadım." Buna bakmak için
bir not karaladım. "Olay olduğunda bekârlığa veda maksadıyla hafta
sonu için Letonya'daymış. Öyle olmasa bir numaralı şüpheli olacaktı."

"Bildığım kadarıyla ülke dışında olmak onun paçasını kurtarma-
ya yetmez. Biraz fazla elverişli."

"Zavallı adam. Birleşik Krallık sınırları içinde olsaydı, işin içinde
onun olduğuna daha çok ikna olurdu."

"Her zaman kocadır. Ya da nişanlı. Ya da erkek arkadaş veya es-
kisi."

“Bu sefer değil. Özgün soruşturma, Sara’nın kayboluşu başkalarıyla ilgili olsa da Tom’a odaklanmıştı. Tom’la bağlantılı para meseleleri, gizli işler ya da herhangi başka bir sebep aradılar. Hiçbir şey bulamadılar.”

Derwent homurdandı, ikna olmamıştı.

Notlarımı karıştırdım. “Sara’nın takip edildiğine dair söylenecek bir şey yok, güvenliğiyle ilgili endişe yok, tehdit yok. Kaybolduğu gün -en azından müfettişlerin belirleyebildiği kadarıyla- Sara’yı takip eden kimse yokmuş.”

Derwent, Bloemfontein Yolu’nda hızını düşürerek iyice yavaşladı. “Sonra ne olmuş?”

“Tam şu Volvo’nun durduğu yere park etmiş. Gece saat on birmiş ama bir cumartesi günü ve yaz gecesiymiş. Ana yolda yoğun bir trafik ve etrafta insanlar varmış. Sıcak bir akşammış, öncesinde gök gürültülü fırtına olsa da, hava sonradan açmış. Arabasından indiğinde, Haddaway Yolu 37 numaradaki evine yaklaşık yedi yüz seksen metre uzaklıktaymış.”

Bugünse güneş tepedeydi, bulutlar da başımızın üzerinde süzülüyordu. Sokağı nemli bir yaz gecesinin karanlık ısıcağına sarılı olarak hayal etmesi zordu.

Derwent, Volvo’yu birkaç araba geçtikten sonra, arabasını sağa çekip park etti. “Peki, sonra?”

“Sonra nişanlısına ne olduğunu anlatan bir kısa mesaj göndermiş.” İlgili sayfaya geçtim ve okudum. “Lastik patladı!!! Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Zavallı adam Letonya’daymış. Nasıl kurtarmaya gelsin ki?”

“Muhtemelen birine olanları anlatmak istemiştir.”

“Hayır, burada kalmak yerine bekârlığa veda için hafta sonunu yurt dışında geçirdiği için kendini suçlu hissetmesini istemiş.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Bu senin için bile fazla fesat bir bakış açısı.”

“İlgi beklentisi yüksek biriymiş. Benim böyle şeylere sabrım sınırlıdır.”

Derwent'ın kız arkadaşı Melissa da ilgi beklentisi az biri değildi. Eğer başka biri olsaydı, bunu ona söyleyebilirdim ama Derwent, benim özel hayatım onun için oldukça eğlenceli olsa da, onunkinin tartışmaya açık olmadığını defalarca açıkça belirtmişti. Derwent yanımda sanki ne düşündüğümü biliyormuşçasına parmaklarını direksiyona vuruyordu. "Sonra ne olmuş?"

"Nişanlısı, 'Kahretsin. Neredesin? Durum ne kadar kötü? Araba sürülebilir durumda mı?' yazmış, açıkçası araba sürülebilir durumda değilmiş. Kaskoyu kontrol etmiş ve süresinin dolduğunu fark etmiş, bunun üzerine eve yürümeye karar vermiş. 23.15'te ona bu konuda bir mesaj yollamış." Derwent'a ilgili sayfayı gösterdim.

Süremem. Arabayı Bloem Yolu'na bırakıp eve yürüyeceğim.
Sen yarın dönünce halledersin. :) <3 <3

Derwent yüzünü buruşturdu. "Dört gözle bekleyeceği bir şey."

"Sonra şu cevap gelmiş: 'Tipik! Eve girince beni ara.'" Sayfayı çevirdim. "Buna göre, 'Bayan Grey'in telefonundan başka bir arama yapılmadı veya alınmadı ve onun tarafından gönderilen başka mesaj olmadı. Bay Mitchell, 23.14'te gönderilen mesajdan sonra nişanlısından bir daha haber alamadı. Baz istasyonu analizi, telefonun yirmi dakika kadar daha açık kaldığını ve bu noktada kapandığını ortaya çıkardı. Bay Mitchell polise, Bayan Grey'in telefonunu kapatmasının son derece olağan dışı olduğunu bildirdi."

Derwent arabadan dışarı baktı. "Yeterince güvenli bir alan gibi görünüyor."

"Öyle. Ve bir yıldır burada yaşıyorlarmış. Bulunduğu yerin tam olarak neresi olduğunu biliyordu ve eve en hızlı şekilde yürüyerek gideceğini de biliyordu."

"Burada güvende olmalıydı." Bir süre sonra yeniden bana odaklandı. "Peki, hangi yoldan gitmiş?"

"Bilmiyoruz." Yazdırdığım bir harita çıkardım. "Burası gittiği

Haddaway Yolu. Direkt rota burada, Radcliffe Yolu'na çıkan Haigh Yolu."

"O tarafa gitmediğini düşünmemiz için herhangi bir sebep var mı?"

"Radcliffe Yolu'ndaki bir çitte cep telefonunun bir parçası bulundu."

"Tamam. Umut verici bir bilgi."

Haritayı düzeltip çizdiğim bir yıldızı gösterdim. "Burada bulunmuş. Patikadan oldukça uzakta. Hareket hâlindeki bir araçtan atılıp atılmadığını merak ediyorum."

"Sana bunu söyleten nedir?"

"Tartışan bir çifte ait bir görüntü." Dosyayı karıştırdım ve bir tanık ifadesini çıkardım. "Tanık Bayan Hamilton. Burada, Codray Yolu'nda yaşıyor." Ona, haritada neresi olduğunu gösterdim. "Arabasını evine doğru sürerken ara yollardan birine bakmış. Hangi yol olduğu konusunda net olamıyor ama Simpson Yolu dışında bir yermiş."

Simpson Yolu, Haigh Yolu'nun çeyrek mil kadar güneyindeydi. Derwent, "Gittiğini düşündüğümüz yoldan çok uzak." dedi.

"Kesinlikle öyle ama zamanlama doğrudu. Müfettişler, Bayan Hamilton'ın başka şeyler hatırlamasını sağlamak için çok zaman harcadılar ama o, ima edileni anlayacak kadar büyük bir tanık değildi. Kafası daha da karıştı ve sonunda onlara söylediği hiçbir şeyden emin olamadığını söyleyerek ifadesini geri çekti."

Derwent iç çekti. "İyi iş, çocuklar."

"Karanlık bir geceydi ve araba kullanıyordu, bir ara, sokağa baktı ve tartışan iki kişi gördü. Her ayrıntıyı hatırlasa bile davayı derinleştiremeyecek veya bozamayacaktı."

"Adam hakkında ne demiş?"

"Hiçbir şey. Beyaz bir minibüsün arkasında duruyormuş. Başının arkasını görmüş sadece."

"Leo Stone oldukça fark edilebilir biri. Bir kere uzun boylu. O olsa elbette fark ederdi."

“Etmemiş. Tek söyleyebildiği, adamın kadından daha uzun olduğu.”

“Sara Grey’in boyu kaç?”

“1.57”

“Pekâlâ, ninemin boyu bile ondan uzun.”

“Evet, tam anlamıyla yararlı bir tanık değildi. Yanlış yer, doğru zaman, birkaç ayrıntı.” Haritaya kalemimle dokundum. “Yine de minibüs.”

“Minibüsü sevdim.”

“Hepimiz sevdik. Elimizdeki tek karşılaştırma noktası bu. Tabii bir de cesedin nerede ve ne hâlde bulunduğu var ama o Dr. Hanshaw’ın alanına giriyor.” Gerisini söylememe gerek yoktu çünkü Derwent da benim kadar iyi biliyordu ki eğer bu konu sorgulanırsa Sara Grey’i tamamen kaybedebilirdik. Patoloğun kanıtı, Leo Stone’u parmaklıkların arkasına atan kanıtların büyük bir bölümünü oluştuyordu. O kanıt olmasa, adam serbest kalabilirdi.

Derwent kapısını açtı. “Onun rotasını takip edelim. Zamanlamaları hesaplayalım. Bayan Hamilton tartışan çifti ne zaman görmüş?”

“On bir buçukta.”

“Peki Sara’nın oraya ne kadar sürede varması gerekiyordu?”

“Yaklaşık on beş dakika.”

Derwent beni yukarıdan aşağıya süzdü. “Bacakların Sara Grey’in-kilerden iki kat daha uzun. Küçük adımlar atman gerekecek.”

Derwent beni yavaşlatsa bile, (“Hey zürafa, yavaşla”) Simpson Yolu’na on beş dakikada varmak mümkündü. Orta sınıf, sakın bir mahalleydi, evler bakımlıydı. Sara Grey kaybolalı iki yıl olmuştu ve kanıt aramanın bir anlamı yoktu ama onun eve yürürken hızlı hareket ettiğini ve başını öne eğdiğini hayal ettim. Derwent da ilk kez benimle aynı şeyi düşünüyordu.

Haritayı elimden çekti ve kaşlarını çatarak incelemeye koyuldu. “Bayan Hamilton’ın gördüklerinin doğru olduğunu varsayarsak, neden bu taraftan gitmiş ki?”

“Buralar, doğrudan rotaya kıyasla daha kalabalık yollardır. Belki de etrafta daha fazla insanın olduğu yerde kalmak istedi. Alternatif olarak, belki onu tedirgin eden bir şey vardı. Birileri onu takip ediyorsa, onları uzaklaştırmaya çalışmak için farklı bir yoldan gitmiş olabilir.”

“Öyle olsa doğrudan eve gitmek istemez miydi? Güvende olacağı bir yere gitmek?”

“Nerede yaşadığını öğrenmelerinden endişe duyuyorsa, hayır. Sorunsuzca eve varsa bile, onları kapısına kadar getirdiğinden bir daha asla güvende hissetmezdi.”

Derwent başını sallayarak uzaklaştı.

“Ne var?”

“Sadece...” Bana doğru döndü. “Bu nasıl bir yaşama şekli, hepsi bu. Hangi riskleri alacağına karar ver. Kime güveneceğine. Eve tek parça olarak dönme şansını artırmak için on beş dakika yürü.”

“Hayat böyle işte, değil mi? Alternatif nedir? Evde kalmak mı?”

“Olabilir.”

“Ciddi olamazsın.” Kollarımı kavuşturdum. “Evde kalması gereken biri varsa, o da erkeklerdir. Sorunların çoğuna neden olanlar erkekler.”

“Sanki evde kalacaklarmış gibi.”

“Kadınların saklanması da gerek olmamalı.”

“Kendi iyiliğiniz için.”

“Yaşamak zorundasın.” dedim sessizce. “Omzunun üzerinden arkana bakıyorsun. Seninle aynı vagonda kimlerin olduğunu kontrol ediyorsun. Bu artık ikinci tabiatın hâline geliyor, tıpkı karşıdan karşıya geçerken yolun iki tarafına da bakmak gibi.”

“Ben her zaman yolun iki tarafına bakmam.” Onu defalarca zarar görmesin diye kaldırımı geri çektiğim olmuştu. “Bunu yapman erkeklere özgü bir ayrıcalık mı yoksa pervasız bir aptallık mı karar veremiyorum.”

“İkisinden de biraz.”

Arabaya doğru yürümeye başladım. “Bir anlığına Leo’nun katilimiz olduğunu varsayalım. Burada ne yapıyordu? Bu bölgeyle herhangi bir bağlantısı yok gibi görünüyor. Burada büyümemiş, hiç burada yaşamamış. Öyleyse avlanmak için neden burayı seçti?”

“Doğru nokta.” Derwent etrafına bakındı. “Burası yalnızca bir nedeniniz varsa ziyaret edeceğiniz türden bir yer. Nereye yakınız? Westfield?”

Batı Londra’nın başlıca cazibe merkezlerinden biri olan alışveriş merkezinden çok uzakta değildik. “Stone’un alışveriş tutkunu olup olmadığını bilmiyorum. Westway’in diğer tarafında Hammersmith Hastanesi ve Wormwood Scrubs Hapishanesi var.”

“Hiç orada yatmış mı?”

“Bilmiyorum. Kontrol edeceğim. Orada herhangi birini ziyaret edip etmediğini de kontrol edeceğim.”

“Onun tek başına hareket etmediğini mi düşünüyorsun?”

“Sadece bir olasılık.” dedim. “Şu an onun hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi hissediyorum.”

“Belki de onu Westway’den beri takip ediyordu. Lastiğin patladığını görünce de başının dertte olduğunu görerek yardım teklif etti; işte, emrinize amade.”

“Kameraları kontrol ettiler, böyle bir veri yok. Minibüsü gören tek kişi Bayan Hamilton’dı.”

“Ve plakayı almadı.”

“Ne düşünüyorsunuz?”

Derwent içini çekti. “Bunca zamandır bu meslekteyim, henüz fotografik hafızaya sahip tek bir tanığa rastlamadım.”

“Ben de.”

“Ama bir yerlerde varlardır mutlaka.”

“Sınavlarını geçmekle ve bar yarışmalarıyla o kadar meşgullerdir ki bir şeylere tanık olmaya zamanları yoktur.” Bir saniye düşündüm. “Minibüsü vardı. Bu cinayet işlendiğinde nerede çalışıyordu?”

“Onu sen bulmalısın.”

“Bulmalıyım ve bulacağım.”

Derwent arabanın yanında durup gerindi. “Demek ki burası onun canlı görüldüğü son yer. Cesedi ne zaman bulundu?”

“Uzun süre sonra. 12 Temmuz 2014’te kayboldu ve cesedi aralık ayında bulundu. Ve keşfedilmesinin tek nedeni, Willa Howard’ın cesedinin de aynı doğa koruma parkında bulunmasıydı. Doğa koruma alanını ziyaret eden biri Willa’nın cesedini bulmuş ve ardından Başmüfettiş Whitlock’ın ekibi bölgenin geri kalanını araştırdı. Sara’nın kalıntılarını bulanlar onlar oldu. O zaman hem Sara’nın hem de Willa’nın ölümünden sorumlu olanın Leo Stone olduğu anlaşıldı.”

“Leo daima Sara Grey’in kayboluşuyla hiçbir ilgisi olmadığına yemin etmiş.”

“Edebilir.”

“Kızın ailesini de masum olduğuna ikna etmiş.”

Derwent başını salladı. “O hâlde ailesi de kızları kadar safmış.”

“Yani, Sara Grey’in kaybolmasından sonra yine’ava çıkmış. Ve Bloomsbury’nin ortasında aniden Willa Howard’ı bulmuş.”

“Ondan önce Rachel Healy vardı.”

Derwent kaşlarını çattı. “Leo Stone hiçbir zaman onun cinayetiyle suçlanmadı.”

“Çünkü cesedini bulamadılar.”

“Tek sebep bu mu?”

“Tamamen değil,” dedim. “Stone’un evini ararken döşeme tahtalarının arasında kan buldular ama bozulmuştu. Tam bir DNA profili elde edilemedi ama buldukları kan Willa Howard veya Sara Grey’in kanıyla eşleşmiyordu. Londra’da son beş yılda kaybolan kadınların DNA’sıyla karşılaştırdılar ve en benzer DNA Rachel Healy’e aitti. Willa Howard’dan üç hafta önce kaybolmuş ve o zamandan beri de bulunamamıştı.”

“Onu Stone’a bağlayan tek şey kan mıydı?”

“Evet.”

“Sara ve Willa’nın cinayetleriyle suçlandığı için, şimdilik sadece o ikisine odaklanalım.”

“Ya Rachel ne olacak?” Son gece esneyerek, uykuya dalmak üzereyken en son onunla ilgili yerleri okumuştum; uykumu kaçırmaması uzun sürmemişti. Stone’un kurbanları arasında en az ilgi çeken oydu. Ceset yok, kanıt yok, ipucu yok. Çıkmaz sokak.

“Zamanımız olursa daha sonra onunla ilgili konuşuruz. Ama onu özgün davanın dışında bırakmalarının muhtemelen iyi gerekçeleri vardır. Willa Howard’dan üç hafta önce ise, zaman aralığı kısa. Sara Grey ondan üç ay önceydi.”

“Bilimsel değil. Katiller takvimlerinde cinayet fırsatlarını işaretlemezler,” diye tersledim.

“Profil uzmanları öyle demiyor.”

“Profil uzmanlarının söylediklerine çok zaman ayırıyorsun.”

Sırıttı. “Bu bilim. Temelde yanılmazlar.”

Söylediklerinin tam tersini düşündüğünü bildiğim için gözlerimi devirdim. “Bak, kanın ona ait *olmama* ihtimali nedir? Profili ve kayboluş şekli diğer kurbanlarınkine uyuyor...”

“Not edildi.” dedi Derwent, bu, bir şekilde *umursamıyorum* demenin başka bir yoluydu. “Willa’ya geri dönelim.”

“En başta Stone’u Willa sayesinde bulmuşlar. Özgün soruşturmayla ilgili istediğini söyleyebilirsin ama Başmüfettiş Whitlock, Willa konusunda iyi iş çıkardı. 31 Ekim’de -Cadılar Bayramı- kaybolmuş. En son, buradan yaklaşık beş dakika yürüme mesafesindeki Haldane’de görülmüş.”

İki yanında üç katlı ahır evleri bulunan, Arnavut kaldırımlı dar bir şerit olan Corona Mews’e park etmiştik. Binaların bir kısmı iş yeri idi, şahsi evlerin garaj olarak kullandığı zemin kattaki boşlukların kepenkleri inikti. Hafif bohem havasına rağmen pahalı, küçük bir yerleşim bölgesiydi ve sessizdi. Burası Bloomsbury’nin gizli iç bölgesiydi, bölgeyi çevreleyen işlek caddelerden görünmüyordu. Trafığı kuzeyde King’s Cross’a ve güneyde Holborn’a akıtan, dar sokaklardan oluşan bir semtin bir parçasıydı.

“Öyleyse burada ne yapıyoruz?”

“Willa’nın ortadan kaybolması karakterine aykırıydı; ertesi gün olan bir aile etkinliğine katılmamıştı, telefonu kapalıydı ve erkek arkadaşından yeni ayrılmıştı. Yerel cinayet masası hemen aramalara başladı. Oyster kartını otobüslerin veya metroların hiçbirinde kullanmamıştı, kamera kayıtlarında da izine rastlanmadı. Dikkat çekici biriydi; uzun boylu, uzun açık renk saçlıydı, saçları salıktı ve Haldane’den çıkarken, erkek arkadaşıyla tartıştığı için canı sıkındı. Cadılar Bayramı’ydı. Etrafta dolaşan pek çok insan vardı ama kimse onu gördüğünü hatırlamıyordu.”

Derwent dikkatle dinliyordu. “Onu barın yanından almış olmalı.”

SESSİZLİĞİN PEŞİNDE

“Teori bu şekildeydi. Olağan dışı bir şeyler arayarak bölgeyi araştırdılar ve Bayan Middleton’ı buldular.

“Bayan Middleton kim?”

“Corona Mews 32 numaranın sakini ve ziyaretçilerden hiç hoşlanmaz.”

Tam o sırada 32 numaralı evin ön kapısı açıldı ve kapıda ufak bir yüz belirdi. “Oraya park edemezsiniz.”

Derwent penceresinden bağırdı. “Polis.”

“Etkilenmem mi gerekiyor?” Eliyle kovma hareketi yaptı. “İlerle. Bas git. Burası park yeri değil.”

“Bayan Middleton?” Beni görebilmesi için eğildim. “Sizinle Wil-la Howard hakkında konuşmak istedik.”

“Yine ne var?” Kızıl saçlı, keskin kahverengi gözleri olan, kurnaz ve minyon bir kadındı. Tahminimce seksen yaşındaydı ama yaşına göre çok çevikti. “Bu işin bittiğini sanıyordum.”

“Korkarım ki henüz bitmedi.”

Derwent arabadan inip ona baktı. Düşmanlığı, daha çok takdir benzeri bir şeye dönüştü. “Peki.”

“İçeri girebilir miyiz? Ayaklarımı sileceğime söz veriyorum.”

“Eh, silsen iyi olur.” Kıkırdadı. “Misafirim geldiğine göre makyaj yapmalıyım. Siz yukarı çıkın.”

Bir emekliye göre yüksek bir hızla arkasını döndü, ben kapıyı kapattığımda ortadan kaybolmuştu bile.

“Buna pişman olacağımı biliyorum.” dedi Derwent.

“Burada işimiz biter bitmez bara gidebiliriz.”

“Ama görev başındayız.”

“Sana limonata alacağım.” Merdivenlerden yukarı baktım. “Bir hanımefendiyi bekletemezsiniz bayım. Önden buyurun.”

Viv Middleton bizi oturma odasında, devasa bir düz ekran televizyonun karşısındaki televizyon koltuğuna oturmuş olarak bekliyordu. Titizden çok, hızlı bir şekilde koyu renk bir ruj sürmüştü.

Mekân tertemizdi ve sade döşenmişti: bir büfe, küçük bir dolap, televizyon koltuğunun yanında da üzerinde bir kitaplık olan tek bir sandalye vardı. En son 1980'lerin başında dekore edilmiş gibi görünüyordu. Sokağa bakan iki büyük pencere vardı ve Viv'in televizyon koltuğundan dışarı bakınca mükemmel bir manzara gördüğü açıktı.

"İsterseniz sandalyeye oturabilirsiniz," dedi Derwent'a. Buradan çıkardığım sonuç, bana "Sen ayakta kal." dediğiydi.

"Sorun yok." dedi Derwent, ayaklarını germiş, her zamanki duruşuyla yaslanmış bir şekilde dikilirken. "Tüm gün arabadaydım. Bacaklarımı germem gerekiyor."

"Ah, o zaman size mâni olmayayım." Mutlulukla kıkırdadı. Derwent bu kez utanmış görünüyordu. Kollarını kavuşturup yere baktı.

"Bayan Middleton, önemli bir tanıktınız. Bize gördüğünüz minibüsle ilgili ne söyleyebilirsiniz?" diye sordum.

"İki hafta boyunca aralıklı olarak evimin önüne park ederdi. Sabahları erken gelir, gece geç saatlere kadar kalırdı. Onu pencereden takip etmeme rağmen, bana göre bile çok hızlıydı. Bilirsiniz, aracın üzerine, minibüsü oraya bırakamayacağına dair notlar bıraktım. Ve plakasını not ettim. Birkaç kez belediyeye şikâyet ettim ama işe yaramadı."

"Demek sürücüyü hiç görmediniz," diye sordum teyit için.

"Stone'u görmedim. Hayır. Onu mahkemede gördüm. Korkunç görünüşlü bir adam. Ürpertti beni. Katil olduğu belli."

"Minibüsün yakınlarında başka birini gördünüz mü? Ya da süren birini?"

Başını iki yana salladı. "Onu sadece giderken gördüm. Kapının kapandığını duyup aşağıya baktığımda, ters yöne park ettiğinden sürücüyü göremedim. Sabahları ise bunlarla ilgilenmem."

"Burada ne yapıyordu? Sokakta herhangi bir inşaat çalışması var mıydı?" diye sordum.

"Her zaman inşaat işi yapan birileri vardır. Dinle bak." Bir elini kaldırdı ve bir elektrikli matkabın uzaktan gelen sesini duydum.

SESSİZLİĞİN PEŞİNDE

“Komşularınızdan hiçbiri onu görmedi mi?”

Homurdandı. “Onlar hiçbir şeyi fark etmezler. Yarısı kiralık -nasıl derler- tatil evi gibi. Diğer yarısı ise Ferrari ya da Jaguar’larını engellemediği sürece bir minibüsü göremeyecek kadar yükseklerde.” Araba markalarının isimlerini hecelerken komik bir etki yaratmak adına gözlerini devirdi.

“Sizin gibi değil.” dedi Derwent. “Siz neden burada yaşıyorsunuz?”

“Amerikalı, sevimli bir adamın yanında altmış yıl çalıştım. Hizmetçisiydim. Tahmin edeceğiniz üzere zengindi ama eşcinsel olduğu için ailesiyle görüşmüyordu, böyle bir şeyi kabul edememişlerdi. Bura’yı hayatımın sonuna kadar bana bıraktı. Ailesi beni buradan çıkarmak istiyor ama yapabilecekleri bir şey yok. Buradan ancak ölüm çıkar.” Sırtınca beyaz ve bir piyanonun tuşları kadar düzgün takma dişleri ortaya çıktı. “Şu an tek ihtiyacım olan bana bakacak biri. Ne diyorlardı onlara?”

“Bakıcı mı?” dedi Derwent.

“Yok, öyle değil.” Gülümsemesi genişledi. “Şey, jigolo. Evet, işte doğru kelime bu.”

Bayan Middleton, Arnavut kaldırımlı dar sokaklardan Haldane Bar’a doğru yürüdüğümüz sırada arabamızı evinin önüne park etmemiz için bize özel izin vermişti.

“Minibüsü Leo Stone ile nasıl ilişkilendirdiler?” diye sordu Derwent.

“Aracın kayıtlı olduğu mal sahibi, Hertfordshire’daki bir karavan kampında bulundu. Minibüsü Lee adında bir adama sattığını söyledi. Lee aracı kendi üzerine kaydettireceğine söz vermiş ama görünüşe göre evrak işlerini tamamlamamış. Adam Lee’nin nerede yaşadığını bilmiyordu ama telefon numarası vardı.”

“Lee, Leo muymuş?”

“Evet. Leo’yu Dagenham’da, birkaç yıl önce ölen teyzesinin ona bıraktığı bir evde buldular.”

Willa Howard'ın ortadan kayboluşundan yaklaşık dört hafta sonra, evinde, sabah saat on birde, ucuz bira içip televizyon seyredirken bulunmuştu.

"Evi ararlarken asma kilit ile kilitlenmiş bir oda buldular. Leo, kilidin anahtarının olmadığını söyledi. Evde ya da bahçede herhangi bir anahtar bulunamadı ama kilidi kestiklerinde bunu buldular." Derwent'a spiral ciltli bir fotoğraf albümü verdim, o da albüme göz attı: Küçük, savaş sonrası dönemden bir evin önü, bir çocuğun çizdiği bir şeye benzeyen üç pencere ve bir kapı. Salon, eski moda duvar kâğıtları ile kaplı, dar ve loş bir alan. Kirli bir mutfak. Dağınık bir oturma odası, yerlerde boş konserve kutuları ve tek kullanımlık bardaklar. Odanın bir köşesinde bir yığın elbise. Kanepenin bir ucuna atılmış bir battaniye. Kanepenin arkasındaki kapı. Asma kilit. Arkasındaki oda: altında kırık çıtaları olan ucuz bir karyola. Karyolanın üzerindeki yeni şilte, şiltenin üzerindeki koruyucu plastik bile hâlâ duruyor. Ve odanın köşesindeki büyük çelikten saklama dolabı dışında başka mobilya yok. Derwent duraksadı.

"Evet, anlıyorum ki bu dolap önemli."

"Sonradan ortaya çıktığına göre, öyle. İkinci elmiş, yerel bir alım satım grubu aracılığıyla satın alınmış ve satıcı isteyken evinin önünden alınmış. Satın alan kişi nakit ödeme yapmış. Tehlikeli maddeler için dizayn edilmiş bir dolap, öyle ki herhangi bir dökülme durumu na karşın entegre bir haznesi bile var."

"Kullanışlı."

"Çok."

Dolap boştu, bir tutam plastik dışında içi lekesizdi.

"Plastiğin nereden gelmiş olabileceği tam olarak çözülemedi ama boyacıların bir odayı boyarken koruyucu örtü olarak kullandıkları türden bir şeydi. Leo'nın böyle bir şey aldığına dair hiçbir kayıt yok ama şantiyelere girip çıkıyordu, pekâlâ çalmış olabilirdi."

Bir sonraki resim, plastiğin yakından görünüşüydü. Derwent bir lekeyi işaret etti. "Bu kan mı?"

SESSİZLİĞİN PEŞİNDE

“Evet, küçük bir miktar ve Willa Howard’a ait.”

“Peki, buyur.” Derwent albümü kapatıp bana verdi. “Sonuçlandırılmış.”

“Evi ararken o odadaki döşeme tahtalarını kaldırdıklarında da Rachel Healy’nin kanını buldular.”

“Ya da başka birinin.”

“Başka birinin de olabilir ama bu ne kadar olası?”

Derwent tek kaşını kaldırdı. “Başka birini öldürmüş olması mı yoksa kanın Rachel’inkiyle kısmen uyuşmuş olması mı?

“Kan uyumu.”

“Kısmi uyum.”

“Evet.”

“Bilmiyorum.” diye itiraf ettim. “Ben kan uzmanı değilim.”

“Cinayetle suçlanmadı. Bunun iyi bir nedeni olmalı.” Derwent saatine baktı. “Bar?”

“Bar.”

Arnavut kaldırımlı sokaklarda sessizce yürüdük. Willa Howard’ın gözyaşlarından ve öfkeden kör olmuş bir şekilde kendi kıyametine koşmasını, Rachel Healy’i ve onu neden aklımdan çıkaramadığımı düşünüyordum. Derwent ise, ifadesine bakınca, her şeyi düşünüyor olabiliyordu.

“Bar burası.” dedim. Köşe bir alanda, kare şeklinde, alçak bir binaydı. Orijinal bar, 1930’lardandı ve sonuç olarak, belirli yenilikçi bir yorum ile hayatta kalmıştı.

“Güzel görünüyor.”

“Polis kameraları olmayan bir yere benziyor ki öyle de zaten.”

“Hiç şaşırmadım.”

“Evet.” durdum. “Willa’nın kayboluşuna dönelim. O günün Cadılar Bayramı olduğunu hatırla.”

“Evet, yoğun bir gece.”

“Ve alışılmadık derecede sıcak; yirmi dört derece. Barın iki yanındaki sokaklar etrafta gürültü çıkaran sarhoşlarla dolu.”

“Olası tanıklar.”

“Hiçbir şey görmemişler. Whitlock’a hakkını vermeliyim. Eki-bi, bardaki müşterilerden birçoğunun izini sürdürdü ve telefonlarındaki fotoğraflara ve video görüntülerine kadar her şeye baktı. Büyük bir geceydi, kostüm giymiş bir sürü insan vardı, bir sürü hareketli ve hareketsiz görüntü.”

“Hangisi neyi gösteriyor?”

“Willa Howard, barda bir ayrılıp bir barıştığı erkek arkadaşı Jeremy Indolf’un yanında oturuyor. Birlikte hem içiyorlar hem de ilişkilerini tartışıyorlar.” Başımı notlarımdan kaldırdım. “Başka biriyle görüşüyormuş ve Willa bundan memnun değilmiş.”

“Oldukça doğru!”

“Onu ağlatmış ama Willa yine de ağzının payını vermiş. Bar çalışanlarının hepsi cesur tavrı nedeniyle onu hatırlamışlar. Ona ağzına geleni saymış. Bar çalışanlarının hiçbiri barın o köşesine gitmek istemese de, gitmek durumunda kalmışlar çünkü Jeremy içki sipariş etmeye devam etmiş. Willa en sonunda Jeremy’nin içkisi alıp üzerine fırlattıktan sonra fırtına gibi eserek gitmiş. Ve dünya yüzeyinden tamamen kaybolmuş.”

“Erkek arkadaşının da şüpheli olması gerek.”

“Öyleymiş ama onu oldukça çabuk eleddiler. Soruşturmanın ilerlemesi için tam iş birliğinde bulundu. Kendisinin ve çalışanların ifadesine göre barda bir saat kadar daha kalmış, içmeye devam etmiş ve başka kadınlarla sohbet etmeye çalışmış.”

Derwent homurdandı. “İki kişiyi idare edememiş. Bir üçüncüyü ne yapacaktı?”

“Jeremy çok hırslıydı. Her neyse, Willa’ya hiçbir şey yapmadı, kimseyi aramadı veya ona zarar vermesi için birine herhangi bir mesaj atmadı. Yaptığı tek şey içmekti. Bardan ayrıldığında ayakta zor duruyordu. Metroyla Russell Meydanı’na gittiği ve orada kaldırırma çöktüğü kamera görüntülerinde mevcut. O bardan ayrıldığında, Willa gideli bir saat olmuştu ama kimse onun nereye gittiğini gör-

memişti, bununla birlikte ilk soruşturmanın topladığı polis kamerası görüntülerinin hiçbirinde Willa'ya ait bir görüntü yok. Nereye gittiğini söyleyebilecek hiçbir şey yok.”

“Minibüsün plakasını bulabildikleri için şanslılar.”

“Ve Lee'yi bulabildikleri için de. Ve onun evindeki bir dolapta Willa'nın DNA'sını buldukları için de. Beni yanlış anlama, minibüsü bulmak için çok fazla angarya iş yaptılar ama dolapta bu plastik parçası bulunmasaydı, daha fazla ilerleyemezdik.”

“Her soruşturmanın biraz şansa ihtiyacı vardır.” Derwent umutlara doğru baktı. “Bana içki ısmarlayacağını söylemiştin.”

“Rachel Healy hakkında konuşma şartıyla ısmarlayacağım.”

“Hep bir aldatmacan var, değil mi?”

“Paramın karşılığını almayı seviyorum diyelim.” dedim.

“Hadi o zaman.” Pek umursuyormuş gibi konuşmuyordu ama kim bilir, belki Rachel onun zihninde de dönüp duruyordu. Kapıyı benim için açtı, bir tanıdıklık ürpertisiyle içeri girdim: bar, yeşil boyalı duvarlar, aşınmış ve solmuş döşeme tahtaları. Hepsini dosyalarda görmüştüm.

Willa, en büyük sorunu sadakatsiz bir erkek arkadaşken, tüm hayatının kontrolünden çıktığını görmüştü. Erkek arkadaşıyla başka bir yerde buluşmuş olsa, herif onu aldatmamış olsa ya da o akşam onunla daha erken saatlerde tartışmış olsa... ama öyle olmamıştı.

Yanlış yer, yanlış zaman.

Gün ortasıydı; bu yüzden bar, fonda çalan yumuşak swing müzik dışında sessizdi ve kız arkadaşı, barmene hafta sonu planlarını anlatıyordu. Kimse konuşmamıza kulak misafiri olmasın diye köşedeki bir masaya geçip sevgili gibi diz dize oturduk.

“Rachel Healy.” Fotoğrafını kaldırdım. Gallagher Kemp isimli emlakçıda çalışmaya başladığında çekilmiş resmî bir vesikalıktı. Bakımlı görünüyordu, sarı saçları parlak ve pürüzsüzdü, makyajı profesyonelce yapılmıştı. Gülümsemesi sıcaktı ve ön dişlerinin arasındaki boşluk güzelliğini azaltmıyor, aksine artırıyordu.

“Güzel bir bayan.” diye gözlemini ilettiler Derwent.

“Kadın,” diye düzelttim otomatik olarak. “Ve evet. Baş döndürücü.”

“O kadar da değil.”

Fotoğrafı abartılı bir özenle masanın üzerine koydum çünkü Derwent’a gerçekten de fotoğrafla tokat atmak istiyordum. Biraz limonatasından içerken sadece gözlerinin etrafındaki derinleşen kırışıklıklar gülümsemesini ele veriyordu.

“Willa Howard’dan on dokuz gün önce ortadan kayboldu. O gece, geç saatlere kadar çalışmıştı.” Dosyadan bir harita çıkarıp aramıza koydum. Gallagher Kemp isimli emlak ofisinin Chelsea şubesinin bulunduğu yere bir yıldız çizmiştim haritada. “Ekim ayının bir pazartesi günüydü, çok yoğun değillerdi ama Rachel bir süre tatilde olduğundan yetişmesi gereken işler vardı. Gallagher Kemp, kendi internet sitelerine göre çok yüksek düzeyde ticari gayrimenkulle uğraşıyor. Şehirde, beş yüz kişilik bir şirketiniz varsa, Gallagher Kemp işe başlamak için uygun bir yer.”

“Geç saate kadar çalıştığını söylerken...”

“Ofisteymiş, potansiyel kiracılara herhangi bir yer göstermiyor-

muş, bu yüzden katiliyle bu şekilde tanışmamış. Patronu da geç saatlere kadar ofisteymiş, adı James Gallagher. Ofisten birlikte çıktıklarını söylüyor. Onu gideceği yere patronu bırakmış, Rachel, Tufnell Park'ta yaşamasına rağmen, King's Cross'ta inmek istediğini söylemiş. Onu istasyonun yakınlarında bıraktıktan sonra eve gitmiş -patronu Islington'da yaşıyor- ve Rachel da oradan yoluna devam etmiş ama onu bir daha gören yok. Evine asla geri dönemedi. Normalde kuzey hattını kullanması gerek ama Oyster kartını ve banka kartını kullanmamış ve tıpkı Willa'da olduğu gibi kamera görüntülerinde Rachel'dan da iz yok."

"Kaybolduğunu bildiren kim?"

"Ev arkadaşları. Yerel polis onları başından savmış, uygulamayı biliyorsun."

"Yetişkin bir kadın, üstelik savunmasız da değil. Henüz güvenliğinden endişe duymak için bir neden yok."

"Aynen öyle. Ertesi gün işe gitmeyene ve kimseyi de aramayana kadar kimse kaybolmasını ciddiye almamış. Biri ev arkadaşlarını aramış, onlar da eve de gelmediğini söylemişler. James Gallagher, yerel polis karakolunda biraz yaygara koparmış, bu da harekete geçilmesine yardımcı olmuş."

"O da onun efendiliği." dedi Derwent.

"Onu gören son kişi oydu. Bulunması için oldukça hevesli olduğunu tahmin ediyorum, sonuçta aksi hâlde, şüpheli olabilirdi."

"Onu, tehlikeli olduğu anlaşılan bir yerde bıraktığı için kendini suçlu hissetmiştir." Derwent kaşlarını çatı. "Ama kadının karşılaştığı belanın Leo Stone olup olmadığını bilmiyoruz."

"Döşemelerin altında kanı vardı."

"Tam eşleşmeyen kan."

"Doğru." diye kabul ettim. "Onun kanı olabilir ama aynı şekilde olmayabilir de."

"DNA ile ilgili sorun bu. Bir yandan bizi Rachel Healy'e yönlendiriyor, öte yandan kan başkasına da ait olabilir. Kesin bir kaniya

varmak için yeterli değil. Sadece kan grubunun bilindiği eski günlerde olsak daha iyi bir durumda olurduk. Bugünlerde jüriler yüzde yüz kesinlik istiyor. Yakın bir sonuç yeterince iyi değil.” Derwent bir bira altlığını masanın kenarından havaya atıyor, dönerken havada yakalıyordu. “Ayrıca cesedinin diğer iki kurbanın bulunduğu tabiat parkında bulunamadığı gerçeği de var.” Döndür. Yakala.

“Doğru. Üstelik her santimi de arandı. Whitlock, bariz olan bir şeyi kaçırmak istememiştir.”

“Peki, sen kan hakkında ne düşünüyorsun?”

“Bence Rachel’a ait olduğunu varsaymalıyız.”

“Neden?”

“Çünkü öyle olmadığını varsaymak bizi daha fazla ilerletmez ve saldırmış olabileceği başka bir kadın tespit edemedik. Yapabileceğimiz en iyi şey, Rachel Healy ile Leo Stone arasında bir bağlantı kurma konusuna olumlu yaklaşmak ve bunun için çalışmak.”

“Yine de o, kan dökmeden öldüren bir adam. Diğer kurbanlardan bulduğumuz tek kan, plastikteki bir lekeydi. Bu konuda inanılmaz derecede disiplinli. Resimleri gördün, oda tertemiz. Yani Rachel’ı evine götürdüğüne ve bilinmeyen bir nedenden ötürü onu dağılmış ve kontrolsüz bir şekilde öldürdüğüne ve ondan on dokuz gün sonra geri dönüp başka bir kadını sokaktan kaçırarak kadar heyecanlandığına inanmamız gerek.”

“Belki de bir şeyler yanlış gitmiştir.”

“Belki de bunun onunla bir ilgisi yoktu,” diye karşılık verdi Derwent. Boğazım sinirden gerilmişti.

“Kan, *birinin* kanı sonuçta. Ben, Rachel Healy’nin olduğunu düşünüyorum ama öyle olmasa bile, birisi o odada vahşice öldürülmüş ve kanı döşeme tahtalarının arasına akmış. Bu durum inanılmaz derecede disiplinli katilinize uyuyor mu peki?” Sesimin tonu yüksekti, Derwent sırttı.

“Şşt. Barmeni korkutacaksın.”

“Dinlemiyor.” Yine de kontrol etmek için yana doğru eğildim. Kız arkadaşı konuşmaya devam ediyordu, bu sefer, yaptırmayı

planladığı dövme ve nerede yaptırmasını gerektiğinden bahsediyordu.

Öfkemi kontrol ederek Derwent'a döndüm. "Onun kanı değilse, Rachel Healy nereye gitti?"

"Başkası öldürmüştür. Erkek arkadaşı. Eski erkek arkadaşı. Onu takip eden biri. Bilmiyorum." Derwent bira altlığını masanın kenarına vurdu. "Öldürenin Stone olduğuna inanmak, başkasının olduğuna inanmaktan daha zor. Haftada iki kadın, partnerleri veya eski partnerleri tarafından öldürülüyor. Erkek arkadaşlarına baktık mı?"

"Bilmiyorum. Sanırım evet. En azından Whitlock dâhil olmadan önce. Soruşturmada pek bir şeyin yapılmadığı koca bir ay vardı, unutma."

"Bunun bir faydası olmazdı."

"Öyle. Canlı ya da ölü, kimse Rachel'a yardım etmedi."

Derwent arkasına yaslandı. Beni o kadar dikkatle süzdü ki biraz korktum. "Rachel'a takılma."

"Bu ne demek oluyor?"

"Bu konuda bakış açını biraz geliştirmelisin. O yıllardır kayıp. Onu öldürenin Leo Stone olduğuna dair bir dava açmayı bırak, onu bulma şansımız bile çok düşük. Eğer ölmüşse, bu onun için zaten artık önemli olmayacaktır."

"Ama bir ailesi, arkadaşları var."

"Rachel'ı onlara geri getiremezsin."

Yüzü yerine başka yöne baktım. Haklı olduğunu kabul etmek istemedim ama haklı olduğunu biliyordum. CD'de çalan müzik, piyano müziğine dönmüştü, serin notalar, tozlu havada kar taneleri gibi süzülüyordu. Barmen, gözlüklerini silmede kullandığı bezi düşürdü ve tezgâha doğru eğildi. Kız arkadaşının yüzünü kendine doğru çekerek onu öptü. Kız onun bileklerini tuttu ve gözlerini yumdu ve ben, nefesimi tuttuğumu fark ettim...

"Sustun."

Sanki bir çarpma ile dünyaya geri döndüm. Derwent'ın bara sırtını dönmesi iyi olmuştu çünkü görse muhtemelen kıkırdardı ya da en azından barmenin tekniğini eleştirirdi. "İşte, durum bu. Uzaktan sağlam bir varsayım gibi görünüyor ama dürtünce her şey dağılıyor."

"Bana sakın Stone konusunda şüphelerin olduğunu söyleme." Başımı salladım. "Bayan Middleton veya başka herhangi biri Leo Stone'u minibüste hiç görmemiş olsa da, hem minibüsün burada olması hem de adamın evinde Willa'nın kanına rastlanması büyük bir tesadüf olurdu. Minibüsü buralarda kullanan inşaat şirketinin izini süren olmadı. Stone'a göre kendisi sırt ağrısı yüzünden bir aydır çalışmıyordu ve Bayan Middleton plakayı yanlış yazmıştı."

"Sırt ağrısı. Minibüs buradaydı. Bu bölgede avlanıyordu. Harika. Güvenlik kamerası yok. Meraklı komşular yok. Barlara gelip giden bir sürü insan var, insanlar evlerine geç gidiyorlar. Şehir merkezinin dışındaki ana yollara kolay erişim."

"İyi noktaya değindin. Euston Yolu'ndan ve King's Cross'tan fazla uzak değiliz. Euston Yolu, A501 üzerinde ve o yolda kalıp batıya doğru ilerleyince de Westway'e varılıyor."

"Gördün mü? Her şey uyuyor. Bunu şehrin içinde ana rota olarak kullanıyor ve aracını sakın ve yerleşim var gibi görünen yerlere bırakıyor. Tam olarak kimsenin oralarda takıldığını fark etmeyeceği türden yerler. Bayan Middleton'ın bu bölgeyle ilgili söylediklerini duydun. Kalabalık yerler arasındaki sakın bir köprü. Gelip geçen yabancıların olması ya da bu yabancıların arada birkaç gün buralarda dolaşması olağan dışı değil. Yapacağı daha iyi bir şey olmayan yaşlı bir kadın olmadıkları takdirde kimse beyaz bir minibüsteki bir adama dönüp ikinci kez bakmaz." Derwent bardağındaki son yudumları içip geçirdi. "Haydi. Arabaya dönelim. Artık gitme ve Dr. Early ile ceset kalıntıları ve çürükleri ile ilgili konuşma vakti."

"Sabırsızlanıyorum."

Derwent, Dr. Early'nin odasına girdi. "Tık tık, doktor. Evet, elimizde ne var?"

Doktor evrak işlerinden başını kaldırdı. Masası her zamanki gibi klasörlerle doluydu. Bazı klasörler, içindekiler saçılarak yana doğru kaymıştı: formlar, laboratuvar sonuçları, fotoğraflar... Bir patoloğun odasına girince, masası dışındaki herhangi bir yere bakmak üzere eğilmiştim kendimi. Bakmanız gereken bir şeye bakmaya hazır olduğunuzda sorun yoktu ama bir şeyi aniden, hazırlıksız görmek iz bıraktı. Bir kere gördükten sonra, artık dehşet verici şeyler o kadar da dehşet verici görünmezdi. "Günlük çok fazla iş, çok az zaman var."

"Aynen," dedim. "Kötü bir zamanda mı geldik?"

"Buraya Leo Stone hakkında konuşmak için geldiyseniz, hayır." Ayağa kalktı ve tereddütsüz bir güvenle masasındaki kâğıt karmaşasının ortasından bir dosyayı çıkardı. Kaosun içinde bir düzen vardı. "Yandaki toplantı odasında ayarladığım bir şeyler var."

Şeyler derken ne demek istediğini merak ederek ve o şeyler her neyse hoşuma gitmeyeceğini düşünerek onu itaatkâr bir şekilde takip ettim. Otopsi görüntüleri karşısında bayılmak ya da kusmak konusunda endişelenmeyecek kadar tecrübeliydim artık ama her ayrıntıyı doğal karşılayabileceğimi de iddia edemezdim.

"İşte buradayız." Oda loş, panjurlar kapalıydı. Dr. Early panjurları düzeltirken sabırsızlıkla tutuyordu, ayarlamasını yapınca odanın bir ucunu kaplayan iki büyük duyuru panosundaki görüntüleri görebildik. Işık içeri dolduğunda gölgeli resimler dikkat çeker hâle geldi. "Bir tarafı Sara Grey, diğer tarafı Willa Howard için ayırdım. Hızlı bir görüşme istediniz, ben de ayarladım."

"En uygunu." Derwent'ın dikkati duyuru tahtalarındaydı. Daha yakından bakmak için yürüdü, elleri cebindeydi ama duruş şeklin-

den -tam odaklanmasından- önündeki panoya konsantre olduğu ve rahatmış gibi davrandığı hâlde hiçbir şekilde rahat olmadığı anlaşılıyordu.

“Bunları dosyalardan ve duruşmada sunulan delillerden bir araya getirdim. Tüm bunları size, jüriye açıklayacağım şekilde açıklayacağım, bu yüzden çok fazla mesleki jargon kullanırsam, beni durdurup aklınıza takılan soruları sorabilirsiniz. Ayrıca bunların bir kısmı benim uzmanlık alanım değil. Ayrıntılarını gerçekten bilmek istiyorsanız, adli entomoloğa ihtiyacınız olacak.”

“Şimdilik sen yapacaksın,” dedi Derwent ve Dr. Early, kaleminin ucunu Sara Grey’in panosunun sol üst köşesini dolduran bir dizi fotoğraf boyunca gezdirdi.

“Bu cesedin doğa koruma alanında bulunan hâli. Aslında yeri tespit edilen ikinci cesetti sanırım ama önce ölen o olduğu için onunla başlayacağım.”

Fotoğraflar, mümkün olan her açıdan çekilmişti ve hepsinde aynı şey görünüyordu: Açık zeminde parçalanmaya terk edilmiş bir insanın iskeletleşmiş cesedi. Cesedinin ön kısmındaki çimler çignenmişti ama cesedi boyunca uzanan ve cesedinin çevresindeki çimler, bir ila bir buçuk metre kadar uzamışlardı. Çimenlerde, minik kır çiçeklerinde, yapraklarda ve kemiklerde neredeyse güzel denebilecek bir şey vardı, özellikle de bunların, panonun ortasındaki bana gülümseyen resimdeki güzel ve utangaç Sara Grey’in cesedinin kalıntıları olduğunu unutkanın mümkün olduğu yakın çekim görüntülerde.

“Hakkında bilmem gereken herhangi bir şey olup olmadığını görmek için çöplük alanlarına gidip baktım; örneğin, özellikle ıslak bir yer bulgularımızı etkileyebilirdi.” İki pano arasında uzanan büyük bir kâğıdı işaret etti. Kâğıt, anlaşılmaz işaretler ve şekillerle kaplıydı. “İşte bu benim sanat eserim, bu yüzden dalga geçmeyin.”

“Çok hoş,” dedi Derwent nazikçe. “Ne bu?”

“Alanın bir haritası.” Etkileyici bir savunma yapıyor gibiydi. “Takip etmenin zor olduğunu biliyorum ama bana mantıklı geliyor.

Sara buraya atıldı. Giyinik değildi, herhangi bir şeye sarılmamıştı. Ne onu ne de Willa'yı örtmek üzere bir girişimde bulunulmuştu.” Dr Early, haritanın üzerindeki dikdörtgenimsi dalgalı bir çizgiyi gösterdi. “Bu, cesedin bulunduğu yerden yaklaşık yüz metre kadar uzaktaki dikdörtgen bir yapı. Bir kuş gözlem barakası çünkü yayaların, toprağa yuva yapan kuşları rahatsız etmesinler diye, *bu* çayırılık alana girmelerine izin verilmiyor.” Kalemıyla barakanın önüne bir üçgen çizdi: “Yol, binanın diğer tarafından geçiyor, buradan. Şu noktalarla belirttiğim çizgi.”

“Alanın erişilebilirliği nasıl?” diye sordum.

“Otopark pek uzak değil; bu ağaçların birkaç yüz metre kadar öbür tarafında.” Ağaçlar, cesedin arka tarafında uzanan bir dizi yıldız işaretlenmişti. “Doğa koruma alanının bulunduğu yerde kalıcı bir bekçi yok. Öncelikle çalacak bir şey yok. Sadece kapılar ve çitler var ama buna güvenli diyemeyiz. Ayrıca zaman zaman gece ziyaretçilerine de izin veriliyor, bu nedenle kimse normal çalışma saatleri dışında otoparkta bir araba veya minibüs görmenin tuhaf olduğunu düşünmez.”

“Ziyaretçilerin kaydını tutuyorlar mıymış?” diye sordum. Dr. Early bu sorum karşısında şaşırmış görünüyordu.

“Sormadım.”

“Boş ver, iyi gidiyorsun.” dedi Derwent, bana bir bakış atarak. O sonuçta bir polis memuru değildi; polis gibi düşünmesini bekleyemezdim. “Devam et.”

“Seçtiği yer, barakadan yeterince uzaktaydı; böylece kimse bu bölgede herhangi bir koku veya olağan dışı böcek aktivitesi fark etmeyecekti. Yüz metre öteden, umduğunuzdan daha fazla sayıda sinek görebilirdiniz, hatta bu bölge için olağandan fazla sayıda leş kargası, kelebek ve güve görebilirdiniz ama bir ceset aramıyorsanız, bunların hiçbirini bir cesetle bağdaştırmazdınız. Bizim içinse bu elbette açıktır ama sıradan bir mesleği olan biri için hiçbir şey ifade etmez.” Nefesi kesilmişti, duracak gibi oldu.

“Doğru.” dedi Derwent. “Elbette.”

“Kuş gözlemciliği yapılan bir doğal yaşam parkı seçmenin diğer bir sebebi de bu alanlarda bir şeye izin verilmemesi...” Beklentiyle, önce bana sonra Derwent’a baktı. Önce ben konuştum.

“Köpeklerle.”

“Kesinlikle. Burası seçilecek harika bir yerd. Köpeklerin girmesine izin verilmediğinden, doğa yumuşak dokuyu, kasları ve deriyi binbir çabayla yok edene kadar, ceset kokusu alabilecek bir köpek olmayacaktı. Bu aşamada, işe devam edebileceğimiz elimizdeki tek şey kemiklerdi. Kemikler son derece faydalıdır ama size tüm hikâyeyi anlatmazlar. Örneğin yumuşak doku yaralanmaları olmuşsa, bunları asla bilemeyeceğiz. Yumuşak doku, ilk böcek aktiviteleriyle -kurt sinekleri, yeşil sinekler ve et sinekleri- birlikte kaybolur. Dişi kurt sinekleri, ölü bir bedenin kokusunu dakikalar içinde alır. Ağız kısımları güçlü olmadığından, vücudun içine tünel açamazlar. Bu nedenle de yumurtalarını vücudun kolay ulaşılabilir yerlerine bırakırlar: yaralara, gözlere, ağza, burun deliklerine...”

“Resmi görüyorum.” dedi Derwent hemen.

“Evet, evet. Hepsi çok zekicedir. Doğa kendi pisliğini temizler. Böcekler cesedin parçalanmasına yardımcı olurlar ve bunu tamamen öngörülebilir bir şekilde yaparlar ki bu bizim için özellikle önemlidir.” Kaleminin arkasına bastı. “Ama kendimi ekarte ediyorum. Yaralanmalardan ve Sara Grey’i neyin öldürdüğünü nasıl kanıtlayamayacağımızdan bahsediyorum.”

“Ne? Nasıl yani?” Derwent endişeli görünüyordu.

“Kanıtlayamayız. Bazı şeyleri öngörebilir, diğer şeyleri göz ardı edebiliriz sadece. Mesela, Dr. Hanshaw’ın otopsi yaparken kırık kemik bulamadığı gerçeği var. Tüm kemikleri kurtaramadık ama bir cesedin açıkta bırakıldığı bir durumda bu alışılmadık bir durum değil. Gömmek, kemikleri daha çok bir arada tutar genellikle.”

Gözlerim, Sara Grey’in çimenlere yığılmış kafatasının resimlerine kaydı. “Bunlar kafatası kırıkları değil mi?”

Dr. Early'nin gözleri parladı. "Birinizin fark edeceğini umuyordum. Evet, kafatasının şu görüntüsüne bakın. Kafatasında ciddi bir hasar olduğunu çok net bir şekilde görebilirsiniz."

Baş geriye doğru itilmiş, boyun garip bir açıyla duruyor, çene gökyüzünü işaret ediyordu. Kasların derimsi kalıntıları ve deri, yer yer kemiği kaplıyordu ama eksik dişleri ve göz yuvasından başın tepesine doğru uzanan birkaç dalgalı çatlağı görebiliyordum.

"İşte, başının üst kısmının daha iyi bir görüntüsü; kırıkların kemik boyunca nasıl ilerlediğini görüyor musunuz?"

Başımızı salladık.

"Bu, yaralanmalar olduğunda çoktan öldüğünün bir işareti. Ölüm sonrası çatlakların böyle ufalanan kenarları vardır, bir bisküviyi elle ayırmak gibidir. Düz bir çizgi elde edemezsiniz. Eğer yaşıyorsanız, kemik daha esnek olduğu için, kırık düz olacaktır. Bir parça çikolatayı kırdığınızı düşünün. Düzgün bir çizgi elde edersiniz."

Derwent, "Sakıncası yoksa," dedi, "yiyecekleri bu bağlamda düşünmek istemem."

"Gerçekten mi?" Dr. Early şaşırmış görünüyordu. "Bisküvi ve çikolata benzetmesinin jürilerde her zaman işe yaradığını düşünüyorum. Böylece herkes durumu görselleştirebilir."

"Çok yardımcı oldu," dedim ve o da gülümsedi.

"Diğeri de kırığın rengi. Kemiğin geri kalanından nasıl da daha açık renkte olduğunu görüyor musunuz? Kesinlikle ölüm sonrası oluşmuş. Size söyleyemeyeceğim şey ise, bu yaralanmaların nasıl olduğu. Tesadüfi olabilir. Ölü bedenleri hareket ettirmek gerçekten zordur. Ne kadar güçlü olursanız olun veya ölü ne kadar küçük olursa olsun, bir cesedin ağırlığı, taşımak için fazla devasadır. Bu nedenle cesedi taşıırken düşürmüş veya istemeden bir kapı boşluğuna çarpmış olabilir."

"Onunla işi bittikten sonra, artık umurunda olmamış." dedim ve sesimdeki bir şey, Derwent'ın bana kaşını kaldırarak bakmasına neden oldu. Dr. Early ise fark etmemiş gibiydi.

“Muhtemelen. Sorun oldu. Artık değer verilmesi değil, atılması gereken bir şeydi.”

“Değer vermek tuhaf bir ifade. Sonuçta onu öldürdü.” dedi Derwent.

“Hımm... Ama asıl mesele onu nasıl öldürdüğü. Kemiklerde çentik ya da iz yok, bu yüzden bıçaklanmamış; çıkardığımız el ve kol kemiklerinde de savunma izleri yoktu. Hiyoid kemiği sağlam, bu da gırtlaklanmadığını gösteriyor. Sanırım nefes alamayarak boğulmuş. Beynine oksijen gitmemesi ve bilinç kaybına uğraması uzun sürmemiş, böylece karşılık vermek ve kendini yaralamak için pek fırsatı olmamış. Onu kaçırdıktan kısa bir süre sonra boğmuş olmalı.”

Derwent’in çenesindeki kas titriyordu. “Öyleyse ne zevk almış olabilir ki?”

Dr. Early ciddiyetle, “Bu cevaplayabileceğim bir soru değil.” dedi. “Ama bence Willa Howard’a daha detaylı bakmaya değer.”

Willa Howard’la ilgili herhangi bir detaya bakmaktan şiddetle kaçınıyordum. Onun görüntülerinde daha rahatsız edici bir şey vardı, muhtemelen kaderdaşından daha tanınabilir olduğu içindi bu. Bedenindeki et erimişti ama kemiklerinde hâlâ deri vardı ve saçlarının çoğu mevcuttu, saman gibi etrafına yayılmıştı. Başı yana dönük, elleri iki yanında, avuç içleri yukarıya bakar vaziyette yüzüstü yatıyordu.

“Willa buradaydı.” Dr. Early, haritada barakadan daha uzaktaki başka bir dalgalı çizgiyi işaret etti. “Alanı ziyaret ettiğinizde onun neden ilk bulunan ceset olduğunu göreceksiniz. Ceset, devrilmiş bir ağacın kuytusundaydı. Alanı ziyaret eden bir kişi, ağacın, devrilmiş olsa da, bir fotoğraf için harika bir manzara sağlayacağına karar verdi. Ve cesede takıldı.”

“Tanrım,” diye mırıldandı Derwent.

“Şok olmuş olmalı.” diye onayladı Dr. Early. “Şansına, ceset oldukça deforme olmuştu. Koku ve kurtçuklar açısından en kötü süre, ölümden sonraki dört ila yirmi gün arasındır. Gazlar vücut içinde biri-

kir. Karın duvarı açıldıktan sonra vücut sönerek kurumaya başlar ve böcek aktivitesinin çoğu, kınkanatlılardan ve akardan oluşur, işte bu tarz şeyler. Aralık ayının ilk haftasında, yani kayboluşundan yaklaşık beş hafta sonra bulunduğunda, iyice bu aşamaya girmişti.

“Yani onun da hemen öldürüldüğünü düşünüyorsun.”

“Mümkün görünüyor. Ama Sara’nın aksine, burada görebildiğimiz bazı darbeler mevcut. Bu, kafatasının röntgeni; ön taraftaki eksik dişi görüyor musunuz? Bu diş ölüm sırasında kırılmış. Kökü hâlâ içeride.”

“Sara’nın da dişleri eksikti,” dedim.

“Evet ama onları bulduk. Diş eti bozulduktan sonra, dişleri yerinde tutacak doku kalmadığında çeneden çıkmışlardı. Willa’nın ki ise kırılmış ve dişi de bulamadık.”

“Boğulmayı ortadan kaldırmaz, değil mi?”

“Kesinlikle. Hangi yöntemi kullandığını bilmiyoruz ama Willa üzerinde daha fazla güç kullanmak zorunda kalmış olabilir. Sara’dan biraz daha uzun ve ağırdı.”

“Ve öfkeliydi. İçkiliydi ve erkek arkadaşıyla tartışmıştı.” Onu, vücudu adrenalin ve korkuyla doluyken, kendisine saldırmaya cesaret eden Leo Stone’a saldırırken hayal edebiliyordum...

“Dolaptaki plastiğin üzerinde kan vardı,” dedi Derwent. “Kanın bir yerden gelmiş olması gerek.”

“Muhtemelen bu yaralanmadan ya da burun kanamasından. Öyle bir şeydir. Maalesef, ceset bulunmadan önce cesedin ayrışmasıyla ilgili detayların büyük çoğunluğunu kaybettik.” Dr. Early röntgen görüntülerine sanki yeni bir şeyi açığa çıkaracakmış gibi bakıyordu. “Dikkatinizi çekmek istediğim üç şey var. Bir: Dr. Hanshaw, kadınların boğulduğu ve bu iddiasıyla çelişecek hiçbir şeyin olmadığı sonucuna varmıştı. Dediğim gibi, elimizde asfeksinin fiziksel bulguları olmasa da -küçük kanamalar gibi- bu durum diğer ölüm şekillerini elememize neden oluyor. Diğer öldürme yöntemlerine göre nispeten daha az şiddet içerdiği için boğulma ile baş başa kalıyoruz.”

“Tabii onları zehirlememiŖse,” dedi Derwent.

“Ŗaka yaptığını biliyorum ama zehir testi yaptık. Kemik iliğini ve saçları test ettik. Saç demiŖken, konuşmak istediğim bir diğerkonu da saçlar.”

“Ne var saçlarla ilgili?”

“Willa Howard’ın hayattaykenki saçına bakın.”

“Anladığım kadarıyla ölmek, fiziksel görüntümüze pek iyi gelmiyor.” dedi Derwent.

Dr. Early, “Hayır ama saçın yapısı bu kadar çabuk değışmez.” diye karşılık verdi.

Willa’nın saçları hayattayken uzun, pürüzsüz ve dolgundu. Bardaki her tanık bu konuda yorum yapmıştı. Kafasını kaplayan kuru, kıvrık, samanımsı saçlara bakarak kaşlarını çatmıştı. Saçlar portakal rengindeydi ve birçok yeri koptuğundan uçları düzensiz görünüyordu. “Ağartılmış gibi görünüyor.”

“İşte tam olarak öyle olmuş. Ağartıcı bir maddeye batırılmış. Hatta sanırım tüm vücudu en az bir kez ağartıcı bir maddeye batırılmış.”

“Kanıtları ortadan kaldırmak için mi?”

“Olabilir. Veya çürümeyi yavaşlatmaya çalışmak için. Ve bu cesetlerle ilgili üçüncü şey, en azından benim için en ilginç olan konu. Kadınlar kaçırıldıktan sonra görece hızlı bir şekilde ölmüş görünüyorlar ama ölümlerinden sonra hatırı sayılır bir süre doğa koruma alanına atılmamışlar.”

“Ne kadar bir süreden bahsediyoruz?” diye sordu Derwent.

“Haftalar. Hatta Sara Grey’in durumunda belki daha da fazlası. Bunu az önce bahsettiğim böcek aktivitesi sayesinde bilebiliyorum. Dr. Hanshaw, cesetlerden ve cesetlerin etrafındaki alandan böcek örnekleri alıp incelemesi için adli bir entomolog tuttu. Bu, cesetlerin ne kadar zamandır orada olduklarını ve vardıklarında ne durumda olduklarını hesaplamanın güvenilir yollarından biri. Bulgusu, ilk müdahale böceklerinden -kurt sinekleri, yeşil sinekler, et sinekleri gibi- çok az sayıda mevcut olduğuydu. Yine de sinek

larvalarını hedef alan çok sayıda böcek ve akar vardı, her zaman dediğim gibi, her ceset, böcekler için de bir olay mahallidir. Yani, bir zamanlar cesedin üzerindelerdi ama larvalar toprağa gömülecekleri üç aşamadan geçmemiş ve olgunlaşmamışlardı; ya da bu gerçekleşmişse bile başka bir yerde olmuştı ve vücutlar taşınırken geride kalmışlardı.”

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Derwent.

“Bu, artık cesetler kullanılmayacak hâle gelene kadar onları sakladığı anlamına geliyor.” dedim.

“Dr. Early, önce bana baktı, sonra parlak bakışlarını Derwent’a kaydırıldı. “Benim yorumum bu.” dedi. “Nekrofil ile ilgili sorun, çok *karmaşık* olmasıdır.”

Titredim. “Düşünmeye cesaret bile edemiyorum.”

“Metanetli ol, Kerrigan.” diye tersledi Derwent. “Bunu düşünmemiz gerekiyor çünkü cesetleri evindeki dolaba koyduktan sonra buraya attığı zamana kadar nerede sakladığını bulmamız gerekiyor. Dagenham değil çünkü orada ne Willa Howard’ın ne de Sara Gray’in ölüm sonrası vücut sıvılarına dair iz yoktu ve sizin söylediklerinize göre, Doktor, olması gerekirdi.”

“Kesinlikle. Vücudun kendi enzimleri, böceklerin yardımı olmadan bile iç organları sıvılaştırmaya başlar. Bir vücudu soğuk tutarak süreci yavaşlatabilirsiniz ama onları mumyalamanın bir yolunu bulamazsınız, böylece vücutların kötüleştğini görürsünüz.”

Teyit etmek için “Ve bunu yapmaya çalıştığına dair hiçbir kanıt yok.” dedim.

“Hiç yok. Maalesef ne yaptığına dair de çok fazla kanıt yok. Onları çürüme tamamlanana kadar saklayarak, herhangi birinin onların atıldıkları yerde kelimenin tam anlamıyla kokusunu alma şansını azaltırken, bizim kurtarabileceğimiz birçok adli delili de yok etmiş.”

“Her şey çok iyi planlanmış, değil mi?” dedim. “Willa Howard’ı tamamen tesadüfen bulduk ve bu da bizi Sara Grey’e götürdü. Leo Stone bana özellikle derin bir düşünürmüş gibi gelmiyor ama kadın-

ları kaçırmayı, istediği kadar alıkoymayı, fark edilmeden taşımayı ve sonra onları etkili bir şekilde elden çıkarmayı başardı.”

“Yıllarca hapiste yattığından, muhtemelen, dışarı çıktığında ne yapacağını planlamak için bolca zamanı vardı.” Derwent’ın ağzı se-yirdi. “Tutuklanana kadar şansı yaver gitti ama artık şansı yaver gi-decek olan biziz, diye düşünmelisin.”

Tabii, ertesi gün de şansımız yaver gitmedi. Yargıçların aldığı karar, önceden verilmiş bir kararın sonucuydu. Bunu herkes bilse de havadaki gerilim, küçük yüksek pencerelere bastıran sis kadar yoğundu. Işıklar açıldı ve eski, incimsi tonlar hukuk kitaplarının yüzeyine, üç yargıcın perukları ve cübbeleriyle kasvetli bir şekilde oturdukları yüksek, ahşap sıraya ve kalemini sayfalar üzerinde hızla hareket ettirerek evrak işleriyle meşgul olan kâtime parıltı saçıyordu. Işık, halka açık salonun tıka basa dolu banklarının önündeki masalarında oturan dikkat kesilmiş avukatların üzerine düşüyordu. Işık, mahkûmu mahkeme salonunda oturan bizlerden ayıran kemerli demir çubuklardan oluşan minik, iskele benzeri kürsüye düşüyordu. Biz özgürdük, o ise değildi.

Henüz değildi.

Ben, halka açık bankların son sırasına oturdum. Temyiz mahkemesi, önemli bir duruşma olmasına rağmen, küçük bir salonda toplanmıştı. Mahkeme muhabirleri genelde hangi davaları ele alacakları konusunda seçici davransalar da bu duruşma, baş sayfada çıkması garanti olan bir duruşmaydı. Bir katil her zaman haber olur. Bir kadın katiliyse, özellikle de güzel kadınların katiliyse, özellikle kurbanları yaşamak için her şeye sahipken ölmüşlerse, özellikle sapık bir yabancının ellerinde korkunç bir sonla karşılaşmışlarsa, işte o zaman haber değeri daha yüksektir. Ama hepsinden önemlisi, vakanın bir adalet düşkünlüğüyle birleştirilmiş bir dizi korkunç cinayet içermesidir. Bu ise, bunların hepsini içeren bir hikâyeydi.

Sanık kürsüsündeki adama baktım. Düşüncelerime musallat olan Leo Stone, bir kâbusun vücut bulmuş hâliydi: Gözleri kapalı, yüzü soluk ve duygusuz, koyu renk saçları dar alnından geriye doğru taranmış. Boyu uzundu ve zayıftı; cildi, belirgin elmacık ke-

miklerinden gevşek kıvrımlar hâlinde çene kemiğinin altına sarkmıştı. Mahkûmlar genellikle temyiz duruşmasına katılmazlardı. Video konferans yöntemiyle katılmalarını sağlamak daha hızlı ve ucuzdu ama içinde bulunduğumuz durumda, Stone'un neden duruşmada bulunmak istediğini anlayabiliyordum. Katillerin daima oldukları gibi göründüklerini düşünmekle kalmıyor, iyi biliyordum ama Stone'un fiziksel varlığında beni ürküten bir şeyler vardı. Okuduğum dosyalardaki sözcükler ve resimler tek bir sözcükte birleşerek kafamın içini hırpalıyordu. O sözcük şeytanyidi.

Derwent eğilip dirseğini acı verici bir şekilde karın boşluğuma bastırarak, "Paraya sıkışırsa, *Leo Stone'un Diyet Kitabı* isimli bir kitap yazabilir." diye mırıldandı, "Bir gram bile yağı yok."

"Yeri ve zamanı değil." diye tısladım, "Ayrıca bana biraz yer aç." Derwent omuz silkti ve kollarını göğsünde bağlayarak daha da genişledi. Dizlerini biraz daha birbirlerinden ayırdı ki bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Ben de sağ tarafa doğru kayarak onun kalçasıyla kendiminki arasında biraz boşluk bırakmaya çalıştım. Bunun üzerine sağ tarafımda oturan kişiye çarptım.

"Affedersiniz."

Godley kafası karışmış bir hâlde başını salladı. Benden farklı olarak, yargıcın konuşmasına konsantre olmuştu ve âdeta bir heykel gibi hareketsiz bir şekilde gibi oturuyordu. Onun yanında, ellili yaşlarının sonundaki Başmüfettiş Paul Whitlock vardı. Onunla duruşma başlamadan önce, seslerin yankılandığı Kraliyet Adliyesi'nin katedrale benzeyen ana salonunda tanışmıştım. Gülümsemeden, hızlı ve sertçe elimi sıkımişti. Leo Stone'un mahkûmiyetinden sonra, kariyerindeki en büyük başarısı dağınık bir felakete dönüşmeden önce emekli olmuştu ve artık Kent Sahili'nde yaşıyordu. Cildi eskimiş bir deriye benzediğinden hayatının büyük kısmını dışarıda geçirdiğini düşündüm. Bronz teninin altında, gergin ve yorgun görünüyordu. İzlediğimiz şey, inşa ettiği bir davanın halkın gözü önünde acı bir şekilde sökülüşüydü. Nasıl hissettiğini hayal edebiliyordum.

Kelimeler, zarif bir Anglo-Hint aksanıyla, kuru ve tozlu kürsüden tahta talaşları misali dökülüyordu.

“Duruşma jürisinin adil olmasının gerekliliği, İngiliz hukuk sisteminin değişmeyen ilkelerinden biridir. Jüri tarafsız olmalıdır. Fikirlerini tavsiye sözlerine, işittiklerini kanıtlara ve hâkimin rehberliğine dayandırmalıdır. Hâl böyleyken jürinin görevini yapmadığı çok açıktır. Jüri üyeleri tarafsız olmak yerine, tüm talimatları görmezden gelmeyi seçmiş ve medyanın çarpıtıcı merceğinin de etkisiyle spekülatif ve yanlış bilgilendirilmiş bir yorum dünyasına dalmışlardır. Jürinin görevi kutsaldır. Sanık, jürinin adil davranmasını bekleme hakkına sahiptir. Aksi takdirde adalet sağlanamaz. Ve bu davada sağlanamamış, bu nedenle de temyiz isteği kabul edilmiştir. Mahkûm Leo Stone’un yeniden yargılanana kadar hapisaneye iade edilmesine ve kefalet için Kraliyet Mahkemesi’ne başvuruda bulunmasına karar verilmiştir.”

Mahkeme salonundan bir uğultu yükseldi. Sanık kürsüsündeki Leo Stone ilk kez gözlerini açarak, sanki yeni uyanmış gibi etrafına baktı. Gözleri karanlık, göz bebekleri görünmezdi. Yanındaki memurlardan biri nazikçe kolunu tuttu.

“Haydi.”

Stone hareket etmedi. Gözleriyle izleyicilerin oturduğu bankları tarıyordu. Bir an için bana baktığını sandım. Sonra, önümdeki adam elini omuz hizasına kaldırdı, mahkûm da ona bir baş sallamayla karşılık verdi. Stone ancak o zaman hareket etti, başını eğdi, omuzlarını düşürdü ve hapisaneye gönderilene kadar bekletileceği, mahkeme salonlarının alt katındaki hücrelere yöneldi. Özgürlük ellerinde olsa da, henüz tam olarak ona ait değildi.

Yargıçlar ayağa kalkıp arkalarındaki kapıdan çıktılar, kapı kapanınca avukatlar da saygılı tavırlarını anında bir kenara bıraktılar. Genç avukatlar bir sonraki davanın selefini hızla takip ettiği Kraliyet Mahkemesi’ndeki uzun deneyimden doğan bir hızla kâğıtlarını ve hukuki referans kitaplarını topladılar. Karşılıklı duran kraliyet avukatları kalemelerini ceplerine sokarken ve cübbelerini omuzlarına

oturturken, sanki yargıçların gözüne girmek için yarışmıyormuş da iş birliği yapıyorlarmış gibi gülümseyerek, birbirlerine doğru eğilip selam verdiler. Gazeteciler ise ilk fırsatta oturdukları yerden kalkıp uzun, kiremit döşeli koridordan aşağıya inmiş ve haber merkezlerini arayabilecekleri sessiz bir köşe bulmak için dağılmışlardı.

Sağımda oturan Godley iç çekti, “İşte, durum bu.”

“Yapabilecekleri başka bir şey yok.” Whitley ayağa kalktı, “Yine de sinir bozucu. Bazı yönlerden, ilk denemede kaybetmemizden daha kötü hissettiriyor. Stone’u kilitlemekten büyük zevk almıştım. Onun parmaklıklar arkasında olması bana dünyanın daha güvenli bir yer olduğunu hissettirmişti.

“Onu senin için oraya geri göndereceğiz. Lanet jüriler.” Derwent kaykılarak kalçalarını öne doğru uzattı. Aslında yaslanma yeri yüksek olan bu ahşap banklarda dinlenmek pek mümkün değildi ama Derwent olabilecek en iyi pozisyonu aldı.

Kıdemli kraliyet avukatı Harry Hollingwood, oturduğumuz bankın başında durdu. “Mahkemeye dönmeden önce hızlıca bir konuşalım mı?”

Godley enerjik bir şekilde ayağa kalkıp, “Elbette.” dedi. Ben de tam onu ve Paul Whitlock’ı takip edecektim ki birinin önümdeki ağır kapılardan geçmesine izin vermek için geride durdum. Bir anlığına tereddüt ederek bana baktı, ben de dikkatle ona baktım. Koyu saçlar, koyu gözler, kalın kaşlar, ince bir yapı. Bu, duruşmada önümde oturan ve Leo Stone’a el sallayan adamdı.

Arkasındaki adam onu dürttü, “Haydi!” Adam ondan bir baş kadar daha uzun ve buna uyumlu olarak daha iriydi, omuzları üç parçalı, ince çizgili takım elbisesinin ince kumaşından belli oluyordu. Takım elbisesinin üzerine mükemmel oturduğunu fark ettiğim gibi, çarpıcı derecede yakışıklı ve yaklaşık benim yaşlarımda olduğunu da fark ettim. Normalde beni pek etkilemeyen, onu yakışıklı gösteren dolgun bir sakalı vardı. Bana, benim ona baktığım gibi dikkatle, hızlı bir bakış attı ama etkilenip etkilenmediğini anlayamadım.

Öndeki adam bir şeyler mırıldanarak kapıyı itti. Onların peşinden çıktım ve koridorda yürürlerken, durup arkalarından baktım. Biri şaşkın görünürken, diğeri onun uzun adımlarına yetişmek için aceleyle takip ediyordu.

Paul Whitlock onların gittiği yöne doğru başını sallayarak, “Umduğun şey değil.” dedi, “Yani, sanırım.”

“Kim onlar?”

“Koyu saçlı olan Kelly Lambert.”

Başımı iki yana salladım, bu isim bana bir şey ifade etmemişti.

“Leo Stone’un oğlu.”

“Oğlu mu?”

“Uzun zamandır kayıptı. Stone onun annesiyle hiç evlenmedi, sıradan bir ilişkileri vardı. Kelly doğduğunda ikisi de gençti, herhâlde yirmili yaşlarının başındalardı. Stone şimdi benden daha yaşlı görünse de kırk sekiz yaşında. Kelly’nin annesi o daha küçükken ölmüş, Kelly de bakıma gönderilmiş. Babasıyla uzun zaman boyunca hiç teması olmadı. Zaten Stone’un sürekli hapse girip çıkması göz önüne alınınca, öyle olması en iyisi olmuş. Sonuçta çocuğa kötü bir örnek olurdu.”

“Tekrar iletişime geçmeleri nasıl oldu?”

Whitlock omuz silktili. “Lambert onu, 2013’te hapiste olduğu sırada buldu ve ziyaret etmeye başladı. Stone hapisten çıktıktan sonra da hayatını yoluna sokması için ona yardım etti. Lambert marangoz. Babasının şantiyelerde iş bulmasını sağladı. Stone’un pek bir yeteneği olmasa da biraz para kazanmasına yetecek kadar iş görüyordu. Lambert söylediğine göre, babasını beladan uzak tutmak istemiş.”

“İşe yaramış.”

Whitlock kısa bir kahkaha attı. “Aynen öyle.”

Derwent, “Onu şüpheli olarak değerlendirdiniz mi?” diye sordu.

“Tüm kayıplar için sağlam mazeretleri vardı.” dedi Whitlock başını sallayarak. “Kelly, bakım sistemiyle ilgili tez konusu olabilir. Bakımını kim üstlenmişse, iyi bir iş çıkarmış. Herkesin içindeki iyiliği

gören bir adam gibi görünüyor. Ya öyle ya da genlerinin yarısının bir katilden geldiğine inanmak istemiyor. Babasının serbest kalması için bir kampanya yürütüyordu. Stone, o annesinden ayrılmadan önce kadına şiddet uygulamış olsa da Kelly babasının bu kadınları öldürdüğüne inanmayı kesinlikle reddediyor. Stone, Kelly'nin annesinin ölümünde de şüpheliydi ama asla kanıtlanamadı.”

Elimden geldiğince tarafsız bir şekilde, “Aile içi şiddet ve hırsızlıktan yabancıları öldürmeye geçmek büyük bir sıçrayıştır.” dedim. Gelgelelim Whitlock iyice dolmuştu.

“Bu iyi bir dava. Sağlam. Stone teknik açıdan şanslıydı. Bir duruşma daha olacak ve Stone bu sefer sonsuza kadar parmaklarının arkasına gidecek.”

Ve ben haklı çıkacağım. Bu cümleyi söylemesine gerek yoktu. Aslına bakılırsa, davayı önemseddiği için onu suçlamıyordum.

Derwent beni sorma zahmetinden kurtararak “Kelly Lambert’in yanındaki kimdi?” diye sordu.

“Seth Taylor, Stone’un avukatı.” Whitlock yüzünü buruşturdu. “Akıllı adam ama kibirli. Stone’un davasıyla ünlendi. Bize başından beri hiç taviz vermediler.”

Derwent, “Üzerinde çalışabileceği bir zekâsının olduğunu düşünmemiştim.” dedi, “Anladığım kadarıyla oldukça alışlagelmiş bir tip.”

“Kanıtlarla başa çıkabilen savunmasından sonra hiç de öyle görünmüyordu.” Whitlock başını salladı. “Bak ne diyeceğim, kanunlarla başım derde girerse, hemen Taylor’ı arayacağım. Dışarıdan çekicidir ama ona meydan okumaya kalkarsanız sıkı bir kavgaya hazırlıklı olmanız gerekir.”

Derwent’ı kızdırmaktan zevk aldığım için, “Müfettiş Derwent kavgaya daima hazırlıklıdır.” dedim.

“Stone yeniden mahkûm edildiğinde Taylor’ın yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum.”

Etrafıma bakınarak konuştuklarımıza kulak misafiri olan biri var mı diye kontrol ettim. Koyu renk taytlı ve kalın paltolu genç bir

SESSİZLİĞİN PEŞİNDE

kadın gördüm. Mahkeme salonunun dışındaki oyuklardan birinde oturuyor ve telefonuna odaklanmış görünüyordu.

“Konuya başka yerde devam etsek iyi olacak.” dedim sessizce. Derwent her zamanki gibi söylediğimi duymazdan geldi.

“Tanrım, Lambert için üzülüyorum ama babasının masum olduğunu düşünüyorsa o minik aklını kaçırmış demektir. Daha önce hiç bu kadar bariz bir psikopat görmemiştim. Başarabileceğimiz en kısa zamanda onu yeniden içeri tıkmamız gerek. Onu içeri attırmamızı sağlayacak ne bulursak bulalım, kullanmalıyız.”

“Üzerine gidemeyiz.” dedim.

“Eğer bu kimsenin ölmemesi anlamına gelecekse, ben onun üzerine gitmeye hazırım.” diye tersledi Derwent.

Godley bunu en üst düzeyde onaylamadığı belli ederek, “Harry bekliyor.” dedi. İmayı bu sefer Derwent bile anladı.

Kraliyet Adliyesi'ndeki kafe, zemin katın arka tarafında bulunan ucuz masa ve sandalyelerin konduğu eski bir mahkeme salonuydu. Adliyeye sık sık gelen her tabakadan insanların oluşturduğu o tuhaf karışımla doluydu: vergi davaları, kişisel yaralanma davaları, polis memurları, suçlular, suçluların aileleri ve avukatlar... Hepsi de birbirini görmezden geliyormuş gibi davranıyorlardı. Hollingwood, kafenin diğer tarafında bir masa bulmuştu. Stajyeri Kit Harries, girdiği kuyruktan bana enerjik bir şekilde el salladı.

"Kahve? Her zamankinden mi?" Avukatın sesi kafedeki gürültüye rağmen bana ulaştı. Cevap vermek yerine baş parmağımı kaldırarak onayladım.

Derwent bir anda yanımda bitti, "Onu tanıyor musun?"

"Kit'i mi? Evet, iyi bir adamdır. Onunla birkaç kez beraber çalışmıştık."

"Peruğunu taktığında daha iyi görünüyor."

Avukatın çok ince, saman rengi saçları ve yuvarlak bir yüzü vardı. Peruğu saçlarını terletmiş, bu nedenle de saçları kafasına yapışmıştı. Derwent her zamanki gibi nazik olmasa da haklıydı.

"O iyi bir insan ve de evli, kibar ol."

"Ben her zaman kibarım."

"Kibarlığın sıradan bir gözlemci için pek de fark edilebilir değil."

Derwent kendi kendine sırılarak yanımdan uzaklaştı. Yanıldığını kanıtlamak istercesine, Kit'e içecekleri almada yardım etmek için sıraya girdi. Aklımda bazı şüphelerle Godley ve Whitlock'ın peşinden masaya doğru yürüdüm. Derwent, Kit'le benim hakkımda, nezaretim olmadan, konuşma fırsatını kaçırmazdı. Kit'i sevmeme rağmen tanıdığım en sağduyulu insan olduğunu söyleyemezdim. Saklamam gereken bir şeylerin, özellikle de Derwent'in bilmemesini istediğim

bir şeylerin olduğunu düşünmüyordum. Zaten hakkımda yeterince bilgisi vardı.

Peruğu ve cübbesi olmadığına Harry Hollingwood da farklı görünüyordu. Kır saçları, açık, kare şeklindeki alnından geriye, boynuna doğru taranmıştı. Sıkı ve formdaydı, elli yaşındaydı. Duruşmadaki kaybına rağmen şakacı görünüyordu. Küçük kahverengi gözleri zekâ ve hayat doluydu.

“Gel otur, hepimiz evlerimize dağılmadan önce, durum kritiği yapmamız gerektiğini düşündüm.”

Whitlock avukata, “Bu beklediğimiz bir sonuçtu.” diyerek onu suçlamadığına dair güvence verdi.

“Başka şekilde olamazdı. Mesele şu ki, yeniden yargılama için hazırlanmamız gerekiyor.”

“Duruşma ne zamana olur?”

“Yakında,” dedi Hollingwood. “Yarın hapisneden tahliye edilmek üzere mahkemede olacak. Siz onun ne kadar süre dışarıda kalmasını istersiniz?”

“Kısa süre.”

“İyi o zaman, duruşma için erken bir tarih talep ederiz. Bu şartlar altında alırız da. Ama bu, yeniden araştırma yapmak için az bir zamanınızın olacağını anlamına gelir. Bir veya iyi ay.”

Godley, sesinde bir güven olmaksızın, “Hallederiz.” deyip ekledi, “Maeve Kerrigan’la tanıştın mı? En iyi dedektiflerimden biridir.”

Hollington bana bakarak başını salladı. “Kit senin hakkında çok iyi şeyler söyledi. Onunla çalışmak benim için her zaman keyifli olmuştur.” Godley’in hakkımda söylediği beni kızartacak kadar utandırmış olsa da sert ve deneyimli bir dedektif müfettişi gibi göründüğümü umuyordum.

Hollingwood, “Önceki soruşturmanın mükemmel olduğunu söylemeliyim,” dedi Whitlock’a dönerek, “Toplanan ve bize sunulan kanıtlardan çok memnun kaldık. Sadece aradan zaman geçtiğinin ve savunmanın yürüttüğü davayı yeniden gözden geçirme fırsatı

bulduğunun farkındayım. Önceki duruşmada onlar için tuhaf olan her şeye itiraz edecekleri için hazırlıklı olmak istiyoruz. Elbette yeni öğrendiğiniz her şeyi açıklayınca, cevap verme ihtimalleri düşük olacaktır.”

Derwent ve Kit kısa süre içinde ellerinde kahvelerle geldiler. Kit, üstü açık bir arabayla oto yıkamaya girmiş bir adam gibi görünürken, Derwent olabileceği en mülayim hâlindeydi. Otururken bana gülümsedi: Bu asla iyiye işaret değildi.

Hemen, “Savunma neydi?” diye sordum. “Geçen gün dosyaları okudum ve hiçbir şüpheye yer yok gibiydi.”

Hollingwood, “Savunma açısında bakınca şüpheye daima yer vardır.” dedi. “Suçu işleyenin o olmadığını ispat etmeleri değil, sadece jürinin aklını karıştırmaları gerekir. Yaptıkları, kanıtları yeniden yorumlamaktır, böylece olan bitene dair açıklamalar tartışmaya açık görünür.”

Kit sözü devraldı, “Gerçekten de iyi bir nutuk çekti. Jürinin ona biraz da âşık olmasını sağlayacak türden kapanış konuşması yapan adamlar olur ya, aynı öyleydi. Onları bir güldürdü, bir ağlattı.”

“Şüpheye mahal verenin ne olduğunu anlamıyorum,” dedim. “Ona minibüs ile ilgili soru sormaya gittiklerinde Stone evde oturuyordu ve arkasındaki odada Willa Howard’ın bulunduğu dair adli tıp kanıtları mevcuttu.”

Kit sırtarak, “Hayır,” dedi, “söylediğine göre yaptığımız hata tam da buydu. Arka odada değil, odadaki *dolapta* adli tıp kanıtı vardı. Savunma makamı Stone’un dolabı sokağa atılmış olarak bulduğunu ve işe yarar olabileceğini düşünerek evine götürdüğünü iddia etti. Savunmaya göre, Willa Howard’ı başkası ölümünden önce veya sonra o dolaba kilitlemişti ve Stone o dolabı bunu bilmeden evine götürmüştü.”

“Sonrasında dolabı niye odaya kilitledi? Ve anahtarı bulamayalım diye sakladı?”

“Stone’un soyulmaktan korktuğunu söylediler. Güvenlik konusunda takıntılıymış.”

SESSİZLİĞİN PEŞİNDE

Derwent, “Evet, seri katillerin mahremiyetlerini sevmesi komik.” diyerek başını salladı. “Elbette jürinin buna kanmasına imkân yok.”

“On ikisini birden ikna etmenize gerek yok. Üç tanesinin siyah bildiğini beyaza çevirseniz hükümsüz yargılanabilirsiniz.” Hollingwood buna üzölmek yerine sanki eğlenmiş gibi arkasına yaslandı. “İddia makamı kartlarını doğrudan oynamalı. Gösteri yok, dram yok, sadece gerçeklere odaklanın. Bırakın savunma makamı ne isterse onu yapsın.”

“İkna etme konusuna gelirse, sandığınızdan fazla insanı yanlarına çektiler. Gazeteciler, eylemciler.. Ve Sara Grey’in ailesi.” Whitlock’ın sesi cümlemin sonuna doğru alçaldı. Hafifçe şaşırarakla beraber, kızdığını fark ettim. “Sizi bu konuda uyarmam gerek. Onlara dikkatli yaklaşmanız gerekecek. Sara’nın kayboluşuyla ilgili yapılan ilk soruşturma sırasında polise karşı çıktılar. Anladığım kadarıyla yerel cinayet masasının onlar üzerinde etkisi olmamış, hatta yaralarını deşmiş. Nişanlısı o sırada yurtdışında olsa da dedektiflerin onunla ilgili şüpheleri vardı. Bu da aileyi, kızlarının yerini bulmak yerine bununla zaman kaybettikleri için rahatsız etti. Sonra sormamız gereken bazı sorulara cephe aldılar. Sara’nın bedeni, Willa Howard’ı bulduğumuz yerin uzağındaydı. Cesedi bulan biz değildik, kadavra köpeğiydi. Cesetlerin duruşları farklıydı. Biz, iki cesedin de aynı kişi tarafından öldürölüp oraya atıldığını varsaymıyorduk. Ne var ki Dr. Hanshaw her iki kadının da aynı şekilde öldürölüldüğünden emindi. Ancak onları bulduğumuzda cesetler oraya atılalı belli bir süre geçmiş, bu nedenle de kalıntılar artık iskeletleşmişti. Doktor ikisinin de kesin ölüm nedenini belirleyemedi. Tabii, şimdi asıl mesele, doktorun bir şeyleri gözden kaçırıp kaçırmadığı.”

Yanımda oturan Godley tamamen sessizdi. Glen Hanshaw’ın itibarının sorgulanmasının ne kadar umurunda olduğunu fark ettirmemeye çalışsa da sessizliği duygu yüklüydü.

“Grey ailesi, Sara’nın katilini asla bulamadığımızı, onu Willa Howard’ı öldüren kişinin öldürölmediğine ve katilim kesinlikle Leo

Stone olmadığına inanıyorlar. Onları kasıtlı olarak yanlış yönlendirdiğimize dair bir komplo teorisini benimsediler. Bize güvenmiyorlar ama Stone'a ve oğluna güveniyorlar. İnanabiliyor musunuz, Kelly Lambert onlarla arkadaş oldu!"

"Bu yüzden mi Stone'un Sara'nın katili olduğuna inanmak istemiyorlar?" diye sordum.

"Hem bu nedenle hem de adli delil eksikliğinden. Sara'nın o gece onunla konuşmak için duracağını sanmıyorlardı. Sessiz ve biraz utangaç biriymiş. Ürkekmiş. Stone gibi bir adamla tartışmaya girmez, ondan kaçınmak için caddenin öbür tarafına geçebilirmiş."

"Tabii geçmesine izin verirse."

"Sonra bir de Stone'un evinde veya minibüsünde Sara'nın izine rastlanmadığı gerçeği var." Whitlock içini çekti. "İki vakayı ilişkilendirmeyi isterdim ama yapamadık. Keşke Sara Grey'in kayboluşunu araştırabilseydim, yeterince ciddiye alınmamış olması beni rahatsız etmişti. Vakaya daha çok kaynak koyabilirlerdi. Öte yandan Willa Howard'ın kayboluşundan hemen haberimiz olmuştu. Gecenin o saatinde bile yoğun bir yaya trafiği olan, kalabalık bir bölgedeydi. Cadılar Bayramı dolayısıyla insanların hafızaları da canlıydı."

"Minibüsün izini sürerek olağanüstü bir iş çıkardın." Godley öne doğru eğilerek, bakışlarını onun için ateşlere atlayabileceğinizi, onun için ölebileceğinizi hissettiren bir yoğunlukla Whitlock'a sabitledi. "Minibüs olmasa, cesetleri bulsak bile, cinayetlerle Stone arasında muhtemelen hiçbir bağlantı kuramazdık. Davayı çözen minibüs oldu."

Whitlock başını eğdi. "İyi iş çıkardık. İyi bir ekibim vardı. Yanılıyor olabilirim ama Willa Howard'ın ölümüyle ilgili keşfedilecek pek bir yeni kaynak olduğunu sanmıyorum."

Ne zaman ve nerede öldüğü hariç. Dr. Early'nin fotoğrafları yeniden gözden geçireceğini düşünüyordum. "Peki, Howard ailesi ne düşünüyor?"

"Stone'un suçlu olduğunu düşünüyorlar. Sanırım onlar için buna inanması Greylere göre daha kolay. Sonuçta dolabı sokakta buldu-

ğuyla ilgili hikâyenin tek bir kelimesine bile inanmadılar. Minibüs doğru yerde bulundu, kan bulundu. Bu deliller onlar için yeterli oldu. Bu konuda Greylerle oldukça kötü bir kavgaya tutuştular ki bu çok utanç vericiydi. Howardlar iyi insanlar.”

“Kızlarının cesedini mezardan çıkarmak istersek buna izin verecek türden insanlar mı?” Derwent her zamanki gibi açık sözlüydü.

Whitlock yüzünü buruşturdu. “Nasıl yaklaşacağınıza bağlı.”

Godley, “Büyük bir hassasiyetle,” dedi. O an onun Derwent’in çalışma şeklini hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Kendim için sormam gereken bir soru vardı aklımda.

“Peki ya Rachel Healy?”

“Çıkamaz sokak.” Whitlock’ın yüzü setleşmiş, inatçılıkla keskinleşmişti. Sesinde sanki bu, konuyla alakasızmış ve bu nedenle de konuşma sona ermiş gibi bir ton vardı.

“Willa Howard’dan kısa bir süre önce kayboldu.”

“Rachel Healy’nin kayboluşunun Willa’ya bağlanamayacak kadar kısa bir süre önce gerçekleştiği sonucuna vardık. Bu, katil birini temmuzda, diğerini ekimde kaçırmış demek olurdu. Bu ancak bir katilin kontrolünü tamamen kaybettiğinde, sona geldiğini anladığında yapacağı bir şey. Stone ise kapısına dayanacağımızdan bihaberdi ve birkaç hafta boyunca onu bulamamış olmamıza rağmen Willa Howard’ın ardından dördüncü bir kadını kaçırmadı.”

“Belki de bir şeyler ters gitmiştir,” dedim, “belki de ona göre tatmin edici bir cinayet değildi.”

“Onu aradık ama cesedini bulamadık. Vardığımız sonuç, onun asla Stone’un evinde veya minibüsünde bulunmadığıydı. Döşemelerin altındaki kanın ona ait olduğu kesin değildi. Bu bizim için boş kürek çekmek olacaktı. Mümkün olduğunca çok sayıda kaybolma ve cinayet vakasını çözmemiz gerekiyordu, Rachel Healy arada kaynadı.”

Hollingwood, “İddia makamının Stone’u onun kaybolması ve öldürülmesiyle suçlamamasının geçerli bir nedeni vardı.” dedi. Beni

izliyordu, yüz ifadesi samimi ve dostaneydi. Beni yatıştırmaya çalıştığını biliyordum ve bu sinirime dokunuyordu. “Rachel Healy’nin iddianamede olmasını ben istemedim. Stone’un onun kaybolmasına karışmış olabileceğine dair kanıtlar en iyi ihtimalle koşullara bağlıydı. Oysa adli tıp davamızdaki en zayıf kısımdı. Onu iddianameye dâhil etmenin, o odada üçüncü bir kadının daha -Rachel Healy veya başkası- öldüğü fikrinin bize sadece zararının dokunacağını düşündüm. Bu, savunmaya suları bulandırmak için fırsat sağlardı. Elimizde ceset yoktu. Jüriden inanmalarını istediğimiz şeylerin -kızın öldüğü, Stone’un işin içinde olduğu, bilmediğimiz bir sebepten cesedin başka bir yere bırakıldığı- sayısı artacaktı. Ortada çok fazla soru işareti olacaktı.”

“Hepsi de cevabı hak eden sorular.” dedim.

Whitlock sabırsızca, “Elimizden geleni yaptık.” dedi.

Derwent benden önce konuşmaya başladı. “Kimse yapmadın demiyor sana! Ama onun da bu davada olmasının bir nedeni var.”

O dediği bendim. Konuyu değiştirmek için tam ağzımı açmıştım ki Derwent hararetle devam etti.

“Kerrigan ne yapar eder kayıp olduğunu bile bilmediğiniz şeyleri bulur. Eğer Rachel Healy’nin izini sürmenin ve cinayeti bu davaya bağlamanın bir yolu varsa, Kerrigan o yolu bulacaktır. Bir şeye karar verdiğinde asla pes etmez.” Derwent bir an duraksadı. “Açıkçası bu onu beraber çalışma konusunda çok can sıkıcı biri yapıyor. Ne var ki, bu konuda haklı.”

Teşekkür ettim, Derwent da sırtıttı. Masada bir neşe dalgası oluştu, gerginlik dağıldı. Gülmeleri bitene kadar bekledim.

“Rachel Healy ile ilgili her şey savunma için yeni olacak. Eğer onu öldüren Stone ise, ondan paçayı sıyırdığını düşünüyordur. Şu an Rachel’in kaybolmadan önce nerede olduğunu bile bilmiyoruz. Bunca yıl sonra sorgulama yapmak kolay olmayacak, ancak insanlar sorulduğunda bazı şeyleri şaşırtıcı bir şekilde hatırlarlar.”

SESSİZLİĞİN PEŞİNDE

“Bunca zaman geçti ve cesedinden iz bile bulunamadı. Onu bulmayı gerçekten isterdim.” Whitlock yüzünü buruşturdu. “Kimi zaman rüyamda onu görüyorum. Rahatsız oluyorum, bilirsin.”

Çok iyi biliyordum.

Derwent, “Onu arayacağız,” dedi Whitlock’a. “Seni hayal kırıklığına uğratmayacağız.”

Emekli polis başını sallarken gülümsemeye çalıştı. Yüzü patlamak üzere olan bir ampul gibi belirsizce parladı.

“Kır rüyası. Al senin olsun.” dedi Derwent. “İnsan neden burada yaşamak ister ki?”

“İlkokullar. Londra’ya ulaşılabilir bir mesafede. Yerel olanaklar. Kaliteli yaşam tarzı.”

“Evet ama bunların dışında demek istedim.”

“Sanırım bizim göremediğimiz yönleri var.”

Londra’dan Aylesbury’e, Sara Grey’in büyüdüğü orta ölçekli bir pazarın kurulduğu kasabaya gidiyorduk. Ailesi hâlâ orada, kasabanın biraz dışında yaşıyordu. Soğuk bir gündü, gökyüzü griydi ve tarlalar önceki gece yağın şiddetli yağmurdan dolayı balçıktı. Sesleri kırsal alanda yankılanan kargalar, uğursuzca ağaç dallarına ve çitlere tüne-mişlerdi.

Telefonumdan okumakta olduğum köşe yazısına döndüm.

“Herkesin her an internete erişebildiği sosyal medya çağında jürinin adil bir yargıda bulunması mümkün müdür? Leo Stone vaka-sı, bunun ideal bir örneğidir: manşetlerdeki korkunç bir dizi suç, acımasız katil imajına uyan bir şüpheli, kederli aileler, fotojenik kurbanlar ve dedikodularla dolu internet. İnsanın dış görünüşünün etkileyici olmaması suç olsa, hapishaneler dolup taşıyor olurdu. Leo Stone cinayetten yargılanıyordu ama yargılama, geçmişine ve dış gö-rünüşüne göre yapıldı. Bu yargı değil, bu ön yargıdır.”

Beklenti ile duraksadım ve Derwent beni hayal kırıklığına uğrat-mayarak, “Ne boktan bir saçmalık.” dedi. Kendisine yol vermeyen sürücüye öfkeyle bakıyordu.

“Dahası var.”

“Vardır elbet.”

“Leo Stone’un avukatları, jüri üyesi Stan Maxwell’in duruşma hakkındaki yazılarını okuyunca ne düşündüler acaba? Temyize git-

mek için gerekçeleri olduğuna memnun olsalar da dehşete düşmüş olmalılar. Bir insanın özgürlüğünü ve itibarını kaybetmesi ne kadar da kolay! Maxwell ve jüri arkadaşları internette kontrolsüzce yayılan söylentilere inandılar. Leo Stone'un hayatıyla ilgili sırları, bulmacanın eksik parçalarını araştırdılar. Sistemi aldattılar. Leo Stone'u aldattılar. Adaleti aldattılar. Masum bir adamı hapse attırmak işte bu kadar kolay: birkaç çirkin resim, davanın gerçekleriyle arasında bağ olup olmadığı belli olmayan birkaç hikâye, akıllı telefon kullanan birkaç kibirli ve ön yargılı jüri."

Derwent homurdandı. "Bu konuda haksız değil. Öldürülen kadınlardan bahsetmesi de ne güzel!"

Yazıyı kontrol ettim. "Bahsetmemiş."

"Biliyorum." dedi sabırla, "İroni yaptım."

"Devamını dinle."

"Dinliyorum."

"Jüri kanıtlara bakmakla yetinmiş olsaydı bile, adil bir karar verebileceğine inanmak için hiçbir neden yok. Adli patolog Dr. Glen Hanshaw'ın ölümünden önceki aylarda, hastalığı ve kibri nedeniyle mesleki standartlarını koruyamadığının ortaya çıkması nedeniyle bu yıl iki cinayet davasının temyiz başvurusu başarı elde etti. Hanshaw ölüp gitti, ardından miras olarak hukuk sistemi üzerinde hiçbir şeyin söylemeyeceği bir leke bıraktı."

"Lanet olsun."

"Dikkat et, çarpma." Derwent sabırsızlıkla bir bisikletlinin etrafında dönerken gösterge paneline tutundum.

"Sanki zavallı yaşlı Hanshaw kasıtlı olarak insanları kandırmaya çalışmış gibi bahsetmiş. Oysa adamcağız elinden geleni yapıyordu."

"Elinden gelen yeterli değildi."

Derwent huzursuzca koltuğunda kıpırdandı. "Biraz daha gözetim altında çalışabilirdi, ne var ki bunu yapacak biri değildi. Etrafında artık üstesinden gelemediğini söyleyecek kimse, en azından güvenilebileceği biri yoktu. Dinleyeceği kimse yoktu."

“Başına böyle bir durum gelirse söz veriyorum, sana bırakman gerektiğini söyleyeceğim.”

“Eğer ölüm döşeğindeysem ve her gün işe gelmekte ısrar ediyorsam, beni vurabilirsin.” Yan yan baktı. “Sen de yanına birini aramaya başla.”

“Pardon, neden?”

“Birini bulamazsan sonunda Glen Hanshaw gibi olacaksın. Hayatında işinden başka hiçbir şeyin yok.”

“Affedersin de...”

Derwent elini kaldırdı. “Öfkenden özgürleş. Söylesene en son ne zaman dışarı çıktın? Bir randevudan değil, sadece öylesine dışarı çıkmaktan bahsediyorum.”

Onu ilgilendirmediğini söylemek için ağzını açıp, cevap vermeden kapattım.

“Uzun zaman oldu, değil mi? Aylar mı? Geçen sene falan mı?”

“Hatırlamıyorum.”

Islık çaldı. “Durum düşündüğümde de kötü.”

“Yoğunum, çok çalışıyorum.”

“Çift vardiya ha? Fazla mesai ücreti almak için yapıyor olmalısın.” İşte, Derwent’ın bu söylediği bana bir çıkış yolu sunuyordu. Ona peşinat için para biriktirdiğimi ve kendime ev alacağımı, böylece ona kira ödemeyeceğimi söyleyebilirdim.

Sorun şu ki, bu bir yalandı.

Daha da kötüsü, çok kolay fark edebileceği bir yalandı.

“Evet, biraz yalnızım sanırım.”

Bir bakış daha attı, bu seferki bakışı beklenmedik derecede nazikti. Konuşmaya devam etmeden önce dışarıya, sokak manzarasına bakma ihtiyacı hissettim. “Bir ilişkin olduğunda daha kolay oluyor. Uyanıyorsun, bir şeyler yapıyorsun. Planlama yok. Yaygara yok.” Yutkundum. “Tanıdığım herkes evleniyor. Ya yeni evliler ya da yeni bebek sahibi olmuşlar. Arkadaşlarımdan hiçbiri boşta değil. Hepsinin kendi hayatı var ve benim bir hayatımın olmaması onların suçu değil.”

“Ya Liv ne yapıyor?”

“Tüp bebeği olacak.”

“Gerçekten mi?”

“Hiçbir şey deme. O ve kız arkadaşı bebek sahibi olmak istiyorlar. Bir donör seçtiler ama henüz uygulama yapılmadı.”

“Tam da gönüllü donör olabilirim diyecektim.” dedi Derwent. İhtimal küçüktü ama Derwent ciddiye.

“Dinle Kerrigan, sadakatsiz bok çuvalından beri bu hâldesin, o ise seni terk etti ve yeni sevgilisiyle evcilik oynamaya gitti. Artık kendini toplaman gerek.”

Sadakatsiz bok çuvalı dediği, başka bir deyişle hayatımın aşkı olan Rob Langton’dı. Derwent onu pek sevmezdi. “Tavsiye için teşekkürler.”

“Biliyorsun ki zamanla gençleşmiyorsun. Çocuk sahibi olmak istiyorsan, bir yıl içinde biriyle tanışman gerek.”

“O kadar yaşlı değilim.” derken sesim öfkeden tizleşti.

“Tik taklarını duymasan da saat ilerliyor. Aklında olsun. Biriyle tanışırsın, onu yakından tanımak yaklaşık bir yılını alır. Sonra evlenmen gerekir çünkü evlilik dışı bir çocuk yapacak olursan ailen buna taş koyar. Tüm bunları organize etmek de bir yıl kadar sürer. Tüm bu hazırlıklar ceplerinizi boşaltır. Biraz para biriktirene kadar çocuk sahibi olmak istemezsin. Bir yıl daha de. Hazır olduğunda hemen hamile kalmama ihtimalinin olduğunu göz önüne almak gerekir çünkü doğurganlık zamanla düşer. Gerçekten çok üzücü.”

“Bu konular üzerine çok kafa yormuş gibisin.” Sesim buz gibiydi. Derwent ise fark edilir şekilde etkilenmemişti.

“Bu sadece sağduyu ama görünüşe göre sende pek yok.”

“Evliliği benimsediğini biliyorum.”

“Bunun benimle hiçbir ilgisi yok.”

“Çok haklısın. Öyleyse neden bu konuyu konuşuyoruz ki?” Telefonumu ona salladım. “Yazının sonunu duymak istemiyor musun?”

“İstiyorum, oku bakalım.”

“Dünkü başarılı duruşmanın ardından, Leo Stone özrü hak ediyor. Metropol Polisi de bu adaletsizliğin sorumluluğunu üstlenmelidir. İddia makamı yeniden yargılama yapılması konusunda ısrarcı, bu da zaman ve para israfı demek. Masum bir adam, sırf iddia makamı hatasını kabullenmediği için acı çekmek durumunda kalıyor. Sara Grey’in ailesi, Leo Stone’un serbest bırakılması için bir kampanya yürüttü. Onlar da benim gibi Leo Stone’un masum olduğuna inanıyor. Leo Stone da, tıpkı öldürdüğü iddia edilen iki kadın gibi, bu suçun kurbanlarından. İçişleri Bakanı biraz olsun mantık sahibiyse, iddia makamını Leo Stone’u takip etmekten vazgeçirir, böylece dosya yeniden açılabilir ve bu sefer gerçek katil adalete teslim edilir.”

“Kim yazmış bunu?”

“Christopher Fallon adında bir gazeteci.” Derwent’a, daha çok rahatsız olacağını bildiğimden, adamın köşe yazısındaki fotoğrafını gösterdim.

“Tipe bak. Kalem boyunlu herifin teki bana işimi öğretiyor. Dinle Christopher, fikrini merak etsem evine gelip seni döve döve fikrini alırdım.”

“Seni duyabilseydi, dizleri titrerdi.” Derwent öfkesini benden çıkardı, “Bu tür saçmalıkların kamuoyunu etkilediğini düşünmüyor musun?”

“Az sayıda insan okuyacaktır.”

“Kurbanların aileleri okuyacak.”

“Doğru. Ama onlar bizi zaten sevmiyorlar.”

Derwent cevap vermedi çünkü söylediğim doğrudu. İnsanlardan önce olay mahallini araştırmamızın başlıca nedeni de zaten buydu.

Derwent’ın yanlış bir yola sapmasının benim hatam olacağını fark ettiğimden, Başmüfettiş Whitlock’ın bize verdiği yol tarifine yoğunlaştım. Greylerin evine yaklaştıkça yollar daraldı ve Derwent yavaşladı. Arabanın hızındaki yavaşlama âdeta oraya gitme konusundaki isteksizliğimizi yansıtıyordu.

SESSİZLİĞİN PEŞİNDE

Whitlock bizi, “Kızgınlar. Çok kızgınlar. Size güvenmeyecek ve kesinlikle yardım etmeyecekler,” diyerek uyarıyordu. Bense başkalarının yanlış kararlarının sonuçlarındansa kendi hatalarımı yapmayı tercih ederdim.

“İşte, burada.” Sağ tarafı, taştan avlusu ve sazdan çatısı olan beyaz binayı, işaret ettim. Yarı ahşap çatısıyla, ahırdan dönme bir evdi. Eski ama bakımlı görünüyordu.

“Büyük bir ev, öyle değil mi?”

“Durumları gayet iyi. Anne emekli pratisyen hekim, baba ise emekli yönetim danışmanı.” Tereddütle Derwent’ın arabayı çevirmesini bekledim. “Patronun ne dediğini unutma. Sevecen bir davranış sergilemeliyiz.”

“Tersini yapacağımı ima etmediğine eminim.”

“Bunu ima etmeye cesaret edemem.”

Derwent eski bir Volvo ve yeni bir BMW’nin yanına park etti.

“Şu özel güçlerini görelim Kerrigan, onları etkileyeceğine güvenim tam.”

Derwent kapı zilini çalarken, etkileyiciliğin yeterli olmayacağını geçirdim aklımdan.

Araba çakılların üzerinde ses çıkardığı için geldiğimizi büyük ihtimalle duymuşlardı. Kapının açılması yine de uzun sürdü. Kapıyı elindeki bastona yaslanmış yaşlı bir adam açtı.

“Bay Grey?”

Başıyla onayladı.

Kendimi ve Derwent’ı tanıttım. “Bizimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz.”

“Başka seçeneğimiz yoktu.” Geri çekilerek evin içine doğru gözden kaybolurken, biz de kapıyı kapatıp peşine takıldık. Bir ucunda tuğladan bir şömine diğer ucunda mutfak olan, yüksek tavanlı bir odaya geldik. Zayıf, solgun bir kadın gergin bir şekilde koltukta oturuyordu. Bayan Grey, diye tahminde bulundum, sonra içimden *Doktor Grey* diye düzelttim. Biz yaklaşıncaya ayağa kalktı ama gözleri

bizi değil kocasını takip ediyordu. Hareketleri âdeta süzülüyormuş gibiydi, hareket ederken bir ayağı yerde kayıyordu. Şöminenin yanında duran biri daha vardı, adamın elleri pamuklu kumaştan, sıkı pantolonun ceplerindeydi. Ten rengi, golf sahalarında uzun süre zaman geçirenleri anımsatıyordu ve saçları geriye taranmıştı. Daha o konuşmadan ses tonunun iç gıcıklayıcı olduğunu tahmin ettim.

“Merhaba, ben Tom Mitchell.” Eğilip Derwent’la tokalaştıktan sonra bana doğru eliyle selam verdi. “Sara kaybolduğunda nişanlısıydım.”

“Lütfen anlatın.” diye homurdandı Bay Grey, “Bu maskaralığın sonu nereye varacak? Sırf Leo Stone’un işlediğini kanıtlamak için Sara’nın ölümünü yeniden araştırıyorsunuz.”

Derwent, “Hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmadığımızdan emin olmak için önceki soruşturmanın her yönünü yeniden inceliyoruz.” diye karşılık verdi.

“Ya gözden kaçırılan bir şey varsa?”

“O zaman iddia makamına bunu uygun şekilde tavsiye olarak sunacağız.”

“Herkesin vaktini boşa harcıyorsunuz.” dedi Bay Grey. “Bu, asla yapılmaması gereken bir dizi hatayı pekiştirmekten başka bir şey değil. Sadece masum bir adamı suçladıklarının farkında olmayan arkadaşlarınızın hatasını örtbas edeceksiniz.”

“Bay Stone’un, kızınızın katili olduğunu gösteren hatırı sayılır miktarda kanıt mevcut.” dedim tereddütle.

“Bu, herkesin inanmasını istediğiniz şey.”

“Gerçek şu ki, kızımı kimin kaçırdığını kimse bilmiyor.” Dr. Grey’in sesi kısık ve keskindi. “Kimse onu öldüren kişinin izini sürmedi. Bundan kesinlikle eminim. Sadece cesedi Willa Howard’ınki ile aynı bölgede bulunduğu için onu öldürenin Leo Stone olduğuna inanmamız istendi. Üzgünüm, bu bana ikna edici gelmiyor. Kaldı ki, Leo hakkında bilgi edinmek için kuralları çiğnememiş olsalardı jüriye de ikna edici gelmezdi.”

Leo. “Bay Stone ile temas hâlinde misiniz?”

“Doğrudan değil. Ondan mesaj alıyoruz.”

“Yazılı mesajlar mı?”

“Hayır. Oğlu Kelly bizimle temas hâlinde. Leo’nun mesajlarını o bize iletiyor.”

“Ne tür mesajlar?” diye sordu Derwent. Dr. Grey soruyu cevapla-
madan önce Derwent’a baktı.

“Onun adına yürüttüğümüz kampanya için bize minnettar. Ben de hep bunun bizim de çıkarımıza olduğunu söylüyorum. Sara’nın gerçek katilinin bulunmasını ve cezalandırılmasını istiyoruz. Karşı-
laştığımız zorluklarla ilgili bize muazzam bir empati gösteriyor. Kelly de öyle. Takdire şayan biri.” Dr. Grey bir mendil çıkarıp gözlerinin altına bastırdı. “Sadece Leo hapiste olduğu için değil, Sara’nın iyiliği için de adaleti sağlamak istiyorlar. Tüm bunlara rağmen hâlâ onun peşinde olmanıza *inanamıyorum*.”

“Ne yapmamızı isterdiniz?” diye sordu Derwent.

“Gerçek katili bulmanızı elbette.” Öfkeyle elini kaldırdı. “Aptal meslektaşlarınız zavallı Sara kaybolduğunda, ülke dışında olmasına rağmen Tom ve arkadaşlarını rahat bırakmayarak *haftalar* harcadılar. Onlara Tom’un bu işin içinde olamayacağını söyledik ama dinlemediler. Tom’u katil ilan etmeye son derece kararlılardı. Bizi birbirimize düşürmek isteseler de biz dinlemedik, öyle değil mi Tom?”

“Aynen öyle. Ve ben de buna çok minnettarım.” Tom gözlerini benden Derwent’a çevirdi, sonra yeniden bana baktı. “Size işinizi nasıl yapacağınızı söyleyecek değilim ama bir şüpheli listesi hazırlı-
yorsanız size zaman kazandırabilirim. Ben işin içinde değilim.”

“Teşekkürler, bayım.” Derwent’ın sesinde, ona ben karar veririm der gibi bir ton vardı.

“Gerçek şu ki,” dedi Dr. Grey yeniden, “meslektaşlarınız Sara’nın cesedini şans eseri buldular ve bunu, Leo’yu hem Sara’nın hem de diğer kızın ölümden sorumlu tutmak için bir fırsat olarak gördüler. Sonuçta bu, ikinci bir katil aramaktan çok daha kolaydı.”

“Ama iki ceset de aşağı yukarı aynı şekilde bulundu.” diye girdim söze.

“Ölü bir beden, ölü bir bedendir, özellikle de dışarıda kaldığında. Ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Cesedi *yenmişti*, Dedektif. Hayvanlar onun etlerini yemişlerdi. Yüzünü. Ellerini. Tamamen çürümüştü. Patoloğun raporunu okudunuz mu?”

“Şu anda bu vaka üzerinde çalışan patoloğa görüştüm.” Dr. Grey’in öfkesi karşısında kendimi dersine çalışmamış bir öğrenci gibi hissettim. Dr. Early ile konuşmanın yanı sıra Dr. Hanshaw’ın raporunu da okumam gerekirdi.

“Kemiklerinin tümü bulunamadı. Küçük kemikler kaybolur. Tam yirmi üç kemik eksikti; omurlar, ayak parmakları, el parmakları. *Benim* etimden, kemiğimdendi onlar.” Akılcı bir bilim insanı olmasının yanı sıra bir anneydi, duygularının yoğunluğunda boğuluyordu. “Sara’nın katilini bulamadıkları için onları suçluyorum. Yapılan soruşturmanın hiçbir şekilde yeterli olduğunu düşünmüyorum. Leo’nun her iki cinayetle de en ufak bir ilgisinin olduğuna inanmıyorum. Onu yeniden hapse atmanız için size yardım etmeyeceğim.”

Derwent’in bana karşı çıkmamasını umarak, “Amacımız bu değil.” dedim. “Niyetimiz kanıtları gözden geçirerek doğru kişinin yargılanmasını sağlamak. Kanıtlar bizi Bay Stone’a götürürse, ilk soruşturmanın sağlamlığını göreceğiz. Kanıtlar bizi ondan uzaklaştırırsa, lütfen inanın bana, gerçekleri takip edeceğiz. Masum bir adamın parmaklıklar arkasında olmasını biz de istemiyoruz. Kızınız için adalet istiyoruz ve bunu sağlamak için elimizden geldiğince çok çalışacağız.”

Derwent, yapmaktan hem gurur duyduğum hem de utandığım konuşmanın ardından konuyu değiştirerek, “Başmüfettiş Whitlock’tan Sara’nın eşyalarının burada olduğunu öğrendim.” dedi. “Görmemiz mümkün mü?”

Dr. Grey ağır ağır, “Sanırım.” diye karşılık verdi.

“Ben size göstereyim.” Tom Mitchell üst kata çıkan merdivenlere yöneldi. Gergin bir enerjiyle, hızlı yürüyordu. Peşinde giderken sol

elinde bir parıltı gördüm: alyans. “Korkarım her şey kutularda. Polis her şeyin üzerinden geçmişti. Sara’nın hayatında, birinin ona zarar vermesine neden olabilecek hiçbir şey bulamadılar.”

Bizi yatak odası olması gereken ama içinde mobilya bulunmayan bir odaya götürdü. Odada sadece üst üste kutular vardı. İçerisi rutubet kokuyordu, Tom pencereyi açtı.

“Biliyorsunuz, taşınmıştı, burada hiçbir şeyi kalmamıştı. Her şeyi beraber tuttuğumuz dairedeydi. Hepsini uzun süre sakladım, sanırım Sara’yı hayatımdan silmek istemedim. Ne var ki sonunda mecbur kadım. Barbara -Dr. Grey- kutuları açmak istemedi, bu nedenle burada böylece duruyorlar.” Odanın ortasında durup etrafına bakındı. Duruşunda bir çeşit şaşkınlık ve geçmek bilmemiş bir keder vardı. “Az, öyle değil mi? Bir ömür değil.”

Onun adına ummadığım bir şekilde üzüldüm ve züppe tavrım için kendime kızdım. Ralph Lauren marka, kaşmir bir süveter ve üzerindeki arma zamanla aşınmış, aile yadigarı mühür yüzükleri takan zengin, ayrıcalıklı adamların başına da kötü şeyler gelebilirdi. Zengin, fakir fark etmez, hayat yas tutanlar için kolay değildi.

Kapının kapalı olmasını fırsat bilerek, “Başına ne geldiğini düşünüyorsunuz?” diye sordum.

“Yanlış zamanda yanlış yerdeydi.” derken sol eliyle başını ovuşturup yüzünü buruşturdu. “Parmağымda yüzük olduğunu unutup yanlışlıkla kendime vuruyorum.”

“Yeni herhâlde?” diye sordu Derwent.

“Birkaç ay önce evlendim.”

“Mutluluklar.”

“Bu konuda kendimi tuhaf hissettim aslında. Greyler anlayışla karşılaşalar da...” Cümlesini yarıda kesti. “Ah, bilirsiniz işte, böyle olmaması gerekirdi. Sara’yla evlenecektim.”

“Böyle mi hissettiniz?”

“Biraz.” Perişan görünüyordu. “Aslında çok. Onu düşünmeden duramıyordum.”

“Eşiniz buna ne diyor?” diye sordu Derwent. Bu soruyu sormasına sevindim çünkü cevabı ben de merak ediyordum.

“Anlayışla karşılıyor elbette.” Dik durmaya, kendini tutmaya çalışıyordu. “Eşim, Sara’nın en yakın arkadaşlarından biri. Onu çok iyi tanması bana yardımcı oluyor. Sara hakkında konuşuyoruz. O da Sara’yı özlüyor.”

“Eminim özlüyordur.” dedim.

“Vanessa düğünümüzde nedime olacaktı.” Tom iç çekti. “Yanımda olduğu için şanslıyım.”

Sara Grey’in eşyaları -elbiseleri, fotoğrafları, okul karneleri, mektupları ve sevdiği kitaplar- arasında uzun ve tamamen yararsız bir aramadan sonra arabaya geri döndük. Greyler bizi, tüm çabalarımaya rağmen, en az karşıladıkları anda sergiledikleri kadar soğuklukla bu kez yolcu ettiler.

Derwent kapıdan çıktığında rahat bir nefes aldı. “Leo’nun suçlu bulunmasını gerçekten istemiyorlar, öyle değil mi?”

“Öyle.”

“Onda benim görmediğim bir şey görüyor olmalılar.”

“Belli ki oğlu onları ikna etmek için çok çalışmış. Ayrıca ilk soruşturmanın Tom’a odaklanması bize güvenme ihtimallerini tamamen yok etmiş.” Başımı iki yana salladım. “Belki de Leo’nun hapse atılması onlara kendilerini iyi hissettirmemiştir, sonuçta bu kızlarını geri getirmes ve eğer Leo yanlış adamsa, adalet aramaya devam edebilirler.”

Derwent onaylayarak başını salladı. “Peki sence Tom’un yeni evliliği ne kadar sürer?”

“Birkaç ay.”

“Bence birkaç hafta.”

“Birkaç gün.”

“Aslında çoktan bitmiş.”

“Hatta hiç başlamamış.” dedim net olarak. “Sara’yı henüz unutamamış. Belki de asla unutamayacak.”

“Zavallı adam.” dedi Derwent, samimi bir şekilde söylemişti bunu.

12

St. Leonards-on-Sea, güzel bir günde ziyaret edilebilecek güzel bir yerdi. Çakıllı kumsalı uzun ve boştu, kıyının içeri girdiği yerlerde yağmur, bir perde gibi üzerinden geçiyordu. Dalgalar, sahil ile bölgeyi sınırlayan yüksek Regency terasları arasında uzanan patika yolda hızla savrulan arabalardan daha gürültülüydü. Evler, zarif sütunları ve revaklarıyla yeterince büyük olmalarına rağmen, âdeta hiçbir zaman tam olarak zenginlememiş bir kasaba için inşa edilmiş gibi görünüyorlardı. Howardların evi de dâhil olmak üzere evlerin çoğu artık dairelere bölünmüştü. Howardlar denize bakan evin ilk iki katında oturuyorlardı.

“Ters bir ev. Alt kattaki odaları yatak odası, yukarıyı oturma odası olarak kullanıyoruz.” diye açıkladı Bayan Howard hırıltıyla merdivenlerden yukarı çıkarken. “Gördüğünüz gibi, manzara böyle. Denizi izlemeyi seviyorum. Daima ilgi çekici ve ilham verici.”

Oturma odası, manzarayı çevreleyen üç uzun pencere ile evin ön tarafında uzanıyordu. Duvarlar safran sarısı kum, turkuaz renkli deniz, kare şeklinde mor tepeler, beyaz kayalıklar, kırmızı gün batımları gibi soyut niteliğe sahip manzara resimleriyle kaplıydı. Pencerelerden birinin önünde, üzerinde yarı bitmiş bir tablo bulunan bir şövale duruyordu. Bayan Howard, oturmadan önce ona özlemle baktı.

“Bizimle konuşmaya zaman ayırdığınız için teşekkürler.” dedim.

“Olur mu, benim için bir zevk. Bize yardımı dokunacak herkese kapımız açıktır.” Yuvarlak yüzü âdeta gülümsesin diye böyle tatlı yaratılmış gibiydi. Buna rağmen gözlerinde ölü bir şey, daha önce defalarca gördüğüm bir donukluk vardı. Kocam burada değil. O görüşmek istemedi.”

Derwent, “Willa hakkında konuşmanın üzücü olduğunu anlaya-

biliyorum.” dedi. Derwent’ı benim gözümde çekilebilir kılan, onun yas tutanlara gösterdiği bu merhametti. Gerçekten samimiydi.

Bayan Howard ellerini kaldırıp sonra çaresizce kucığına bıraktı. “Onun hakkında konuşmak mı daha üzücü yoksa konuşmamak mı, bilemiyorum.”

“Temyiz talebinin neden olumlu karşılandığını biliyor musunuz?” diye sordum. “Bu, mahkemenin Bay Stone’un masum olduğuna ikna olduğu anlamına da bizim araştırmamızın bu yönde olduğu anlamına da gelmiyor.”

“Biliyorum, anlıyorum. Başmüfettiş Whitlock bunu açıklamak için aradı beni. Çok nazik bir adam.”

“Evet, öyledir.”

“Bu soruşturma üzerine çok çalıştı. Hepsi çok çalıştı.”

“Onlardan daha fazlasını yapamayabiliriz ama elimizden gelenin en iyisini yapacağız.” diye söz verdim. “Dosyayı yeniden yargılama için elimizden gelen en güçlü şekilde toparlamaya kararlıyız.”

“Olmayan bir kanıt bulamazsınız.” Bayan Howard’ın sesinde kızgınlık değil, hüznü vardı. “Çok zekice bir iş yapmış.”

Bayan Whitlock cümlesine devam edene kadar, hâlâ Whitlock’tan bahsettiğini sandım. “Onun gerçekten şeytani biri olduğunu düşünüyorum. Tek kelimeyle şeytani. Kadınları kaçırmış şekli. Onları saklama şekli. O korkunç, metal dolap.” Hafifçe iç çekti. “Willa’nın kaybolduğu andan itibaren, öldüğünü biliyorduk. En azından ben biliyordum. Onu yeniden görebileceğimize dair hiç umudum yoktu.”

“Neden?”

“Benimle konuşmadan bir yere gitmezdi. O tür biri değildi. Çok yakındık. Bana her şeyi, erkek arkadaşı Jeremy hakkındaki her şeyi anlatır, hayatındaki herkesten bahsederdi. Her gün konuşurduk, hatta çoğunlukla günde birkaç kez konuşurduk. Bana ihtiyacı olsaydı, anlardım. Hissederdim. Oysa tek hissettiğim boşluktu.”

Hayatımda olup bitenlerin değil hepsini, yarısını anneme kendi isteğimle anlatacağım bir durum hayal etmeye çalıştım. O sırada

Derwent söze girdi.

“Bu soruları daha önce de yanıtladığınızı biliyorum ama Willa’nın endişelendiği herhangi bir şey ya da onu rahatsız eden biri var mıydı?”

“Jeremy’ye çok öfkeliydi.” dedi Bayan Howard başını sallayarak. “Onunla uzun zaman geçirmişti. Asla olgunlaşmayacak biriydi. Willa bunu fark etmese de biz görebiliyorduk. Zayıf biriydi Jeremy. Olgun değildi.”

“Willa’nın hayatında başka önemli biri var mıydı?”

“Hayır. Hiç kimse yoktu. Jeremy’yi aşamıyordu. Jeremy onun için zaman kaybediydi. Willa muhteşem bir kızdı; yetenekli, yaratıcı, kibar... Jeremy’den daha iyisini hak ediyordu. Harika bir anne olurdu. Willa’nın ölümünden, doğrudan Jeremy’nin sorumlu olmadığını biliyorum ama o korkunç barda buluşmak onun fikriydi. Oraya gittiniz mi?”

Başımızı salladık.

“Willa’nın en son gittiği yeri görmek istedim. Aptalcaydı, gerçekten, Willa nasıl olur da öyle bir yerde takılırdı? En mutlu olduğu yer deniz kenarıydı. Eğer ruhu bir yerlerde dolaşıyorsa, eminim buradadır.” Gözleri dolan Bayan Howard, burnunu çekti. “Korkunç kokuyordu. Bayat bira. Ucuz oda spreyi. Onun oturduğu tabureye oturup onun son gördüğü şeylere baktım. Belki de barda oturduğu sırada onu izleyen biri vardı. Saçları âdeta bir pelerin gibiydi, muhteşimdi. Her zaman saf bir Ön-Rafaeloculuk akımından fırlamış gibi olduğunu düşünürdüm.”

Bayan Howard’ın ne demek istediğini anlayabiliyordum. Willa’nın asil bir güzelliği -güçlü bir çenesi ve düz kaşları- vardı ve saçları sırtına düşüyordu.

“Barmen kibardı. Bana bir içki ısmarladı. Cin tonik. Bir annenin mahvoluşu.” Bayan Howard ağlamaya başlayarak, çocuk gibi, bir Derwent’a bir bana bakıyordu. “Tek düşünebildiğim bu. Bir annenin mahvoluşu.”

Not defterimi bırakarak, yanına gidip oturdum ve kolumu omzuna koydum. Derwent da sert bir yüz ifadesiyle öne doğru eğildi.

“Bayan Howard, Willa’nın başına gelenler korkunçtu. Olanlarla ilgili cevapları hak ediyorsunuz, biz de sizin için o cevapları bulmaya çalışacağız, söz veriyorum.”

“Her şeyin bittiğini düşünüyordum. Onun artık parmaklıklar arkasında olacağını ve hayatımıza devam edebileceğimizi sanıyordum. Gerçi hayatımıza devam etmemiz ne kadar mümkün ki, onu unutabilecek gibi görünmüyorum, değil mi? Neyse ama şimdi katil salındı. Willa’nın kardeşi önümüzdeki ay evleniyor. Aslında kız arkadaşı hamile, biz de büyükanne ve büyükbaba olacağız. Hayat döngüsü yeniden başlayacak. Bunu düşünmek beni rahatlatıyordu. Ama şimdi Stone dışarıda ve onun dışarıda olduğunu bildiğimden, yine sürekli onu düşünmek zorunda kalacağım.” Birkaç derin nefes alarak duygularını kontrol altına aldı. “Gönderdiği mektuplar zaten yeterince kötüydü.”

“Hangi mektuplar?”

“Hapishaneden gönderdikleri.” Burnunu çekti. “Willa’nın doğum gününde ve Noel’de mektup gönderdi. Sanki bizimle iletişime geçmeye hakkı varmış gibi...”

Derwent, “Ne yazdı?” diye sordu ama kadın başını iki yana salladı.

“Sözlerini tekrarlamaya hazır değilim.”

“Bayan Howard...”

“Ah, kendiniz okuyabilirsiniz, mektupları sakladım. Onları görmenizi istemiyorum değil, sadece, ben aynı şeyleri yeniden hatırlamaya hazır değilim.” Odanın karşı tarafındaki Victoria Dönemi’nden kalma büyük çalışma masasına baktı.

“Orada mı mektuplar?” diye sordum.

“En üst çekmece. Bir klasör var, en üstte duruyor olmalı.” Enerjik bir şekilde ayağa kalktı, “Gidip kendimi biraz toparlayacağım, bir de size çay koyayım. Siz onları okurken odada olmak istemiyorum.”

SESSİZLİĞİN PEŞİNDE

Onları görmek bile istemiyorum. Yine de, siz acele etmeyin, rahat rahat okuyun.”

Koşarcasına odadan çıktı. Ben de yan taraftaki mutfakta musluğu açtığını duyana kadar bekledikten sonra kalkıp çekmeceyi açtım. Bayan Howard'ın söylediği gibi, çekmecedeki kâğıtların üzerinde plastik bir dosya duruyordu. “Buldum.”

Derwent, sanat kitapları ve galeri kataloglarıyla dolu sehpa da yer açarken, “Buraya getir.” dedi. Dosyanın içindekileri sehpa ya dök-tüm. Derwent alışkanlığı gereği, kâğıtlara dokunmak yerine kaleminin ucuyla onları tarih sırasına göre düzenledi. Mektuplar ucuz, dayanıksız kâğıt üzerine siyah kalemle yazılmıştı. Stone'un yazıları büyük, düzensiz ve hatalarda doluydu. Zor okunuyordu.

“Bu ilki.”

Tarihine bakıp, “Mahkûm edildikten hemen sonra yazmış.” dedim.

Sevgili Bay ve Bayan Howard.

*Derdiniz benide üzdü. Küçük kızınızı sevdiyinizi biliyom.
O çok güzel ve tatlıdı.*

*Cüri döndüyünde ağladınızı gördüm. Karar beklendiği
şekildeydi. Ben hapisaneye alışığım ama sanırım bu sizin için
yeni bişey.*

Duruşmada doruyu söyleyebilirdim söylerdim.

Tek bilmek istediyim ona neden Willa adını koyduunuz.

Lütfen cevap yazın.

Leo Stone

WINLOW HAPİSANESİ

“Ummadığın bir anda böyle bir mektup aldığını düşünsene.” Derwent tiksintiyle başını salladı. “Onlara mektup yazmasına izin verilmemeliydi. Adresi nereden bulmuş ki?”

“Bilmiyorum.” Bir sonraki mektubu okumaya koyuldum.

Sevgili Bay ve Bayan Howard

Sizden cevap gelmedi ama ben yinede size mutlu noeller dilemek istiyom. Sizin için zor olmalı. Burda hergün aynı geçiyo ama noelde özel yemekler oluyo.

Noel ağacınız varmı merak ediyom. Willaya hiçbir zaman açamıcağı bir hediye aldınız mı.

Çocukların tanrının hediyesi olduunu söylerler, eminim bu içinizi acıtyodur

Lütfen cevap yazın

Leo Stone

WINLOW HAPİSANESİ

“Bir de çobanpüskülü resmi çizmiş.” Mektubu iteledim. “Onları tahrik etmek için elinden geleni yapmış, değil mi?”

Bir sonraki mektubu okumaya koyulurken, “Piç,” diye fısıldadı Derwent usulca.

Sevgili Bay ve Bayan Howard.

Yakında küçük kızınızın doğum günü olacak. Oğlum Kel ile aynı yaştaymış, oğlum öyle dedi.

Eyer sizlen konuşmaya çalışırsa onu dinlemeyin. Tuhaf bi çocuk o. Beni burdan çıkarmaya çalışıyo ama o kadar şanslı olacağını sanmıyom daha uzun süre burda kalcam. Bunun iyi bişey olduunu düşünebilirsiniz ama sizle konuşabildim tüm olanların sebeplerini açıklıktım.

Hapista tek olunca Willayı düşünmeye çok vaktim oluyo. Onu bulduklarında güzel saçlarının dökülmüş olması çok acı.

LEO

SESSİZLİĞİN PEŞİNDE

“Bu sonuncusu muydu?”

“Bir tane daha var.” Derwent’in sesinden, onun midesinin de en az benimki kadar bulandığı anlaşılıyordu. Son mektubu bana doğru itti.

Sevgili Bay ve Bayan Howard.

Willayı düşünüyorsunuzmu hiç çünkü ben düşünüyom.

Sizde hiç resmi varmı varsa bana gönderin. Ama ölmüş halini deyil normal gülümserkenki bi resmini.

Aslında düşününce kendini tanımadığı bi adama öldürttüğüne göre aptal bi sürükümüş. Ona yabancılarla konuşmaması gerektiğini öğretmeliydiniz ya da sizi dinlememiş.

Yine yazcam size sizde bana yazın

Leo

“Bayan Howard’ın mektupları tekrar okumak istememesine şaşmamalı.” Mektupları yeniden dosyaya koyup, dosyayı Leo Stone’un kelimelerini mühürlemek istercesine iyice sıkıştırdım. “Ne kadar boktan!”

“Ne elde edeceğini sanıyordu ki?” Derwent çenesini ovuştururken, kuru ve zayıf soluğu oturduğum yerden ancak duyulabiliyordu.

“Greyler ne demişlerdi? Onlarla empati kurduğunu.” Dosyayı salladım. “Burada pek de öyle bir izlenim vermiyor. Hatta tersine.”

“Greylere tüm mesajlar Kelly aracılığıyla ulaşıyor, değil mi? Kelly babasını olduğundan daha nazik göstermeye çalışıyor olmalı.

“Mektupları almamız gerekir mi?”

“Sanırım,” dedi Derwent alçak bir sesle. “Bayan Howard’ın iyiliği için almalıyız.”

Bayan Howard elindeki tepsiyle kapıyı tıngırdatarak itti, “Çay!” Dosyayı saklaması için Derwent’a verip Bayan Howard’a yardım etmek için yanına gittim. Gözleri kızarmış ve yüzü şişmiş olsa da gülümsedi. “Teşekkürler, çok nazıksınız.”

Bize sunduğu tabaktan bisküvi alırken, St. Leonards-on-Sea, evi ve sanat hakkında konuşmasını dinledik. Derwent sonunda isteksizce kupasını masaya koydu.

“Bayan Howard, mektupları sormam gerekiyor. Hapishaneden mi gönderildiler?”

“Hayır. Londra’dan postalanmışlar. Zarfları saklamak istemedim. Aslına bakarsanız mektupları da saklamak istemedim ama Graham önemli olabileceklerini söylediği için saklamamız konusunda ısrar etti.” Ellerini dizlerinin arasına koyup sıkıştırdı. “Ve... Ve... Bu Willa’yla bir çeşit bağlantıydı. Willa hakkında konuşmasını istemesem de onu gören son kişiydi. Bizimle onun hakkında konuşabilir, onu nasıl yakaladığını anlatabilirdi. Onu nasıl öldürdüğünü, sonrasında ne yaptığını anlatabilirdi.”

Derwent, “Bayan Howard...” diye konuşmaya başlasa da, Bayan Howard onun sözünü keserek devam etti.

“Mesele şu ki, hiçbirinin cevabını bilmiyoruz. Elbette kendimi tutamayıp kafamda bir şeyler canlandırıyorum. Ona neler yaptığını ilgili hiçbir şey anlatmadı. Onu yakaladığı an mı öldürdü yoksa bir süre hayatta kalmasına izin mi verdi, bilmiyoruz. Görüyorsunuz ya, acı çekip çekmediğini bile bilmiyoruz. O kaybolduktan kısa bir süre sonra öldüğünü bildiğimi söylemiştim ama bunu bilemiyorum. Gerçeği sadece o biliyor ve kimseye anlatmayacak.” Sarsılarak yutkundu. “Bizimle oyun oynadığını, bundan hoşlandığını biliyorum. Hapishanedeyken üzerimizde hâkimiyet kurmasının tek yolunun bu mektuplar olduğunun farkındayım. Noel’de ve doğum gününde tadımızı kaçırmak için, onu bizden çaldığını hatırlatmak için yazdı bu mektupları.”

Derwent yeniden araya girerek, “Bayan Howard,” dedi, “Her şey yoluna girecek.”

“Hayır, üzgünüm müfettiş. Hiçbir şey yoluna girmeyecek. Hiçbir şey bir daha asla düzelmeyecek.”

“Yasınıza saygı duyuyorum ama...”

Sanki Derwent hiç konuşmamış gibi, “En kötüsü de...” diye devam etti Bayan Howard, “Kendimden çok utanıyorum. Ona cevap yazmak, onunla yakınlaşmak istedim. Bizi sevsin istedim. Kızımı bizden aldığı için onu asla affedemem ama bize ona ne olduğunu anlatsaydı belki de onu affetmeyi düşünebilirdim.” Sertçe dudaklarını ısırdı. “Dayanamıyorum, onun dışarıda olmasına dayanamıyorum. Son mektupta bahsettiği gibi, Willa’ya yabancılarla konuşmamasını söylemiştik elbette. Ne var ki sevecen bir insandı. Kimseyi kırmak istemezdi. O herif de kızımın bu özelliğine oynadı, biliyorum.”

“Cevap yazdınız mı?”

“Hayır. Graham bana yazmayacağıma dair söz verdirdi. Ben de kabul ettim.” Yeniden dolan gözlerini başka yöne çevirdi. “Sonsuza dek hapiste kalacağını sanıyordum. Graham’ı cevap yazmak için ikna edecek vaktimin olacağını düşündüm. Onun güvenini kazanabileceğimizi düşündüm. Ama şimdi dışarıda.”

“Geçici olarak. Uzun süre serbest kalmayacak.” Derwent ayağa kalkıp kadına yaklaştı. Tehditkâr değil, koruyucu bir tavrı vardı. Aklından, başım belaya girerse Derwent’ı çağırırım diye geçirdim. Derwent, sizin tarafınızda olmasını isteyeceğiniz türden bir insandı.

Onun kesinlikle başkasının tarafında olmasını istemezsiniz.

Bayan Howard bizi geçirirken, “Kurbanlardan herhangi birinin ailesiyle temas hâlinde misiniz?” diye sordum.

“Hayır. Üçüncü bir kurbanın daha olabileceğini ama polislerin bundan emin olmadıklarını biliyorum. O kız hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Greylere gelince... Artık onlarla görüşmüyoruz. Her nedense, kızlarını öldürenin o adam olmadığına inanıyorlar. Buna anlam veremiyorum.”

“Yas herkesi farklı şekillerde etkiler.”

Üzgünce bana baktı. “Bunu biliyorum, canım. Graham ve ben bile âdeta farklı gezegenlerde yaşıyor gibi olduk. O her zaman çok meşgul, asla burada değil. Neredeyse hiç uyumuyor. Gönüllülük faaliyetlerine katılıyor. Kendine farklı farklı uğraşlar buluyor. Sürekli

birileriyle olması gerekiyor, benim için ise sosyalleşmek çok zor. Düşüncelerimle baş başa kalmayı tercih ediyorum.”

“Atlatmak zaman alıyor.”

“Öyle diyorlar.” Ağır ön kapıyı çabayla çekip açtı ve geçelim diye kenara çekildi. “Eskiden insanların resimlerini yapardım. Portreler. Artık yapamıyorum. Denedim ama yüzlerine baktığımda artık onları görmüyorum. Hepsinin yüzünde sadece Willa’yı görüyorum.

13

“Pekâlâ, neler öğrendiniz?” Una Burt, açık denizde gizlenerek avını bekleyen bir köpek balığı gibi merkeze dönmemizi bekliyordu. Tuzğa düşmekten yorulmuştum.

“Pek bir şey öğrenemedik.”

Derwent ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına asarken bana meraklı bir bakış attı. Umutsuz olduğum zamanlarda bile olumsuz konuşmak pek benim tarzım değildi. “Kadınların kayboldukları yerlere gittik. Patolojik bulguları tartışmak için Dr. Early ile görüştük. Kurbanların aileleriyle tanıştık.”

Burt bununu çekti. “Bunu telefonla da yapabilirdiniz.”

“Onlarla yüz yüze görüşmenin önemli olduğunu düşündüm ve haklı da çıktım.” dedi Derwent, masasının etrafından dolanarak başmüfettişe yaklaştı. Kişisel alanı işgal etmek: Bu, Derwent’in eleştiriyi başa çıkma yöntemlerinin birinci adımıydı. Una Burt onun bu tarzına alıştığından sağlam durdu.

“Ne öğrendiniz?”

“Greylerin, onlara yeni bir şüpheli bulmadığımız takdirde, yardımımıza güvenmeyeceklerini.” Derwent cümle aralarında tüm konsantrasyonunu gömleğinin kollarını yukarı sıvamaya ayırıyor gibiydi. “Leo Stone’un, oğlu aracılığıyla onlara mesaj gönderdiğini. Howardlara ise mektup gönderdiğini. Stone denen herifin ne olursa olsun sadist bir zorba olduğunu. Ah, ve Leo Stone, Rachel Healy’nin ailesiyle hiç temas kurmamış.”

“Ama diğer ikisinininkiyle kurmuş. İlginç.”

Söze tam, “Bunun, Rachel Healy’i soruşturmanın dışında bırakmamız gerektiği anlamına geldiğini sanmıyorum.” diye başlamıştım ki, Derwent’in ters ters bakışlarına maruz kaldım.

“Bunu arabada konuşmuştuk.”

“Evet ve ben de sana katılmadığımı söylemiştim. Sana hâlâ katılmıyorum.”

Derwent Una Burt’e döndü, “Healy vakasının bu vakayla bağlantılı olduğundan emin değiliz.”

“Ben eminim.”

Derwent, sanki ben konuşmamışım gibi sözüne devam etti. “Açıkkası Healy ile ilgili sorguya açık bir adli tıp bulgusu dışında elimizde hiçbir şey yok. Ofisinden çıkmış ve onu bir daha gören olmamış. Buraya kadar diğer iki vakaya benzese de onun Stone’un kurbanlarından biri olduğunu sanmıyorum. Healy’nin kayboluşu, Willa’nın kayboluşundan çok kısa bir süre sonraydı. Sara Grey ve Rachel Healy arasında üç ay varken, Rachel Healy ile Willa Howard arasında sadece üç hafta var. Sonrasında ise başka vaka yok. Bu bildiğimiz kalıplara uymuyor.”

“Her hâlükârda, Rachel Healy’nin kaybolmasıyla ilgili bir şeyler söyleyebilecek kadar bilgimiz yok.” Artık konuşmaktan boğazım ağrıyordu. Tüm gün Derwent’la ve Rachel Healy’nin kapısını açan ablası Zoe Fell’le konuşmaktan başka bir şey yapmamıştım. Zoe Fell, kapıyı kucağında bir bebekle ve güzel yüzündeki çatık kaşlarıyla açmıştı. İşlerin neden ters gittiğini anlamak için görüşmeyi yeniden zihnimde canlandırdım.

“Rachel ile ilgili görüşmek için mi geldiniz? Nedenini çok merak ediyorum çünkü bugüne kadar ilgilenen olmamıştı.” İçeri girmemiz için kenara çekildi. “Ayakkabılarınızı çıkarın lütfen. Bertie yeni emeklemeye başladı ve benim halıyı süpürecektim yok.”

Burada çay ve bisküvi olmayacak, diye düşündüm ve onun peşinden bebek oyuncaklarıyla dolu küçük bir oturma odasına gittim. Bebeği yere bıraktı, bebek ise hemen kapıya doğru emeklemeye başladı. Derwent kapıyı kapattı.

“Üzgünüm dostum, yakalandın.”

Bertie bir güvercin gibi ciyaklayıp seçeneklerini gözden geçirmek üzere kıcının üzerine oturdu. Sonunda yüzünden akan kocaman bir gülümsemeyle annesine bakmayı tercih etti.

“Çok tatlı bir bebek.” dedim.

Annesi, bana değil, oğluna bakmayı sürdürerek, “Teşekkürler.” diye karşılık verdi. Kız kardeşine ne kadar da çok benziyor, diye geçirdim aklımdan. Sadece yaşça biraz daha büyük, daha zayıf ve gözlerinde, çocuğu henüz bebek olan annelere özgü bir yorgunluk var. “Ne istiyorsunuz?”

“Görmüşünüzdür, Leo Stone bu hafta mahkûmiyetine itiraz etti ve itirazı kabul edildi.”

“Ben hiçbir şey görmedim. Haberleri izlemiyorum. Peki, bizimle ne alakası var?”

“Bildığınız gibi, Rachel’in kayboluşuyla ilgisi olabileceğine dair bazı kanıtlar vardı ancak daha önce bunun yeterince araştırıldığını düşünmüyoruz. Soruşturmayı biz devraldık ve tüm kanıtları yeniden inceliyoruz.”

Derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. “Artık çok geç.”

“Öyle gibi görüldüğünün farkındayım.” dedim. O an yerin dibine geçtim. “Yine de yeni bir yaklaşımla inceleme yapıyoruz. Rachel’a ne olduğunu öğrenmeden bu işi peşini bırakmayacağız.”

Derwent bebeğe ilgisini çekmeyen bir oyuncak uzatırken, “Kardeşinizle yakın mıydınız?” diye sordu.

“İndir şu oyuncacı. Onu rahat bırak.” Zoe bebeği kaptığı gibi kucağına oturtup rahat olabileceği bir şekilde tuttu. “Bakın, Rachel’in kendi hayatı vardı, benim de öyle. Çok zorlu bir işte çalıştığımдан onu pek göremiyordum. Onu son görüşüm kaybolmasından yaklaşık üç hafta önceydi.”

“Nasıl görünüyordu? Onu endişelendiren bir şeylerden bahsetti mi?”

“Mutluydu. Bunu sadece onu mutlu hatırlamak istediğim için söylemiyorum. Parlıyordu. Yeni bir erkek arkadaş bulmuş olabileceğini düşündüm ama bulmadığını söyledi. Ardından yaptığı şeyi onaylamayacağımı ekledi, bu da beni gerçekten endişelendirdi.” Zoe içini çekti. “Sıradan bir abla kardeş ilişkimiz yoktu. Ben onun için daha çok anne gibiydim. Anne babamız biz daha ergenlik çağınday-

ken bir trafik kazasında öldüler. Ben on dokuz, Rachel ise on üç yaşındaydı. Kazadan sonra işleri ben yürütmeye başladım. Bu aramızdaki ilişkiyi zorlaştırdı.”

“Yani onu rahatsız eden bir şey olsaydı da belki de size güvenip anlatmayacaktı.”

“Olabilir,” başını salladı, “Ama üzüldüğü bir şey olup olmadığını anlardım. Dediğim gibi, aksine, mutluydu.”

“Bana önceki erkek arkadaşlarından bahsedebilir misiniz?” diye sordum.

“Bağlanmayı seven biri değildi. İlişkileri takılmaktan ibaretti. Özgür bir ruhtu. Çok flörtü olduğunu biliyordum ama hiçbirisiyle ciddi düşündüğünü sanmıyorum. Üniversitedeyken bir erkek arkadaşı vardı. Hâlâ görüşüyorlar mıydı, bilmiyorum. Ondan en son bahsettiğinde evlendiğini ve bir çocuğunun olduğunu söylemişti. Evlenmek ve çocuk sahibi olmak; bunlar kesinlikle Rachel’in isteyeceği şeyler değildi.” Zoe kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi, dudağını ısırırdı. Zoe’nin söylediği her şey bana o kadar uygundu ki etkilenmişim. *Eski erkek arkadaşının evlendiğini ve bir bebeğinin olduğunu öğrendiğini hayal etsene. Ne hissederdin?* Derwent’in bu cümleleri söyleyen sesi âdeta zihnimde yankılanıyordu ve sonunda cesaretimi toplayıp ona baktığımda, imalı bir şekilde bana baktığını gördüm.

Boğazımı temizledim. “Adı neydi?”

“Mike Brendon. İyi biriydi. Gerçekten nazik bir adamdı. Rachel onun kalbini kırdı.” Zoe ürperdi. “Mike onsuz daha iyiydi. Onu son gördüğümde bana bunu söylemişti.”

“Mike’ı en son ne zaman gördünüz?” diye sordu Derwent.

“Mezuniyetlerindeydi sanırım. Yıllar önce.” Sonra Derwent’a baktı. “Bunun Mike’la bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?”

“Tüm satır aralarını kontrol etmek gerek.”

Zoe sarsıcı bir sesle güldü. “Bunu en başında yapabilirlerdi, öyle değil mi? Böylece sizi zahmetten kurtarırlardı.”

SESSİZLİĞİN PEŞİNDE

Derwent oltaya gelmedi. Sonuçta buraya tartışmak için gelmemişti. “Yani üniversiteden ayrıldığında ilişkileri bitmişti. Peki, sonra hayatına giren oldu mu?”

“Bir iki insan girdi.”

“İnsan?”

Zoe, Derwent’ın sorusundaki imayı anladı. “Erkek. Rachel, erkeklerden hoşlanıyordu, müfettiş.”

“Bir kadınla ilişkisi olsaydı,” diye söze girdim tereddütle, “sizin bunu onaylamayacağınızı düşünür müydü?”

“Homofobik olduğumu mu ima ediyorsunuz? Değilim.”

“Hayır, öyle bir imada bulunmadım. Ben sadece Rachel’in sizden ne saklamak istediğini anlamaya çalışıyorum.”

“Herhangi bir şey. Büyüdükçe böyle olmuştu. Bana bilmediğimi söylemekten zevk aldığı için anlamsız sırlar saklardı.”

“Anlıyorum. Görüştüğü erkeklerin adlarını biliyor musunuz?”

“Hiçbiriyle tanışmadım. Biri iş arkadaşıydı. Adı Dan’di sanırım. Öldüğünden önceki yaz görüşüyordu onunla, tam bir fiyaskoyla sonuçlanmıştı.

“Ayrılmak kimin fikriydi?”

“Tanrı aşkına, bilemiyorum. Karşılıklı bir karardı sanırım. Sonunda kimsenin kalbi kırılmamıştı. Rachel’inki kesinlikle kırılmamıştı, Dan de, ya da adı her neyse, aynı ofiste çalışmaya devam ettiğine göre demek ki durum o kadar kötü değildi. Olup biten hakkında daha fazla bilgi istiyorsanız, iş arkadaşlarıyla konuşmalısınız, onu benden daha fazla görüyorlardı.”

“Emlakçıydı, değil mi?”

“Ticari gayrimenkul danışmanı.” Bebek huysuzlanmaya başlamış, kıvranıp duruyordu. Zoe onu yeniden yere bıraktı. Bebek dümdüz Derwent’ın ayaklarına giderek, iki minik pembe pençesiyle pantolonunun kırıksıklıklarına asıla asıla ayağa kalktı. Ufaklığın, pantolonuna salyangoz misali salyalarını bırakmış olmasına pek aldırmaz etmeyen Derwent gülümsedi.

“Şuna bakın. Minik şampiyon ayakta. Ne yaptığını biliyorsun, değil mi ufaklık?”

Zoe sesi kesilerek, “Bunu söylediğim için beni bağışlayın ama Bertie’nin aksine siz pek ne yaptığınızı biliyor gibi görünmüyorsunuz. Burada ne işinizin olduğuna dair en ufak bir fikriniz yok gibi.”

“Rachel’in radarımızdan düşmediği konusunda sizi temin etmek için buradayız. Aslında önceliğimiz ona ne olduğunu öğrenmek.” dedim.

“Keşke bu söylediğinize inansaydım.”

“Rachel nasıl biriydi?”

“Eğlenceliydi. Gamsızdı, kibar ve dürtüsel. Uyumlu, kolay yönlendirilebilen biriydi. Olgun değildi.” Zoe Fell’in çenesi kontrollsüzce titremeye başladı. “Onu çok seviyordum. Tüm ailem, sahip olduğum tek şeydi o.”

Una Burt kaşları çatık bir şekilde görüşmemizin ayrıntılarını dinledi. “Rachel yapmaması gereken bir şey yapmış gibi görünüyor. Yanlış kişiyle yatması ölümüne sebep olmuş.”

Derwent, Una Burt ile hemfikir olduğundan dolayı biraz keyifsiz bir şekilde, “Bizi gerçek soruşturmanın özünden uzaklaştırıyor.” dedi.

“Ya özel hayatının kaybolmasıyla hiçbir ilgisi yoksa? Ya bizi soruşturmadan uzaklaştırmıyorsa? Bulunan kanı sanki önemsizmiş gibi göz ardı edemezsin.”

“Kan hiçbir anlam ifade etmedi. Rachel’in olabileceği gibi başka binlerce insanın kanı da olabilir o.” Derwent’in saldırganlığının hedefinde ben vardım. Beni, Una Burt’ün yerine koyduğunu bilsem de yine de bu tavrı hoşuma gitmiyordu. “Kan tam olarak eşleşmedi, en azından biz eşleşmeyi kanıtlayamadık ki ikisi de aslında aynı kapıya çıkıyor. Elimizde ceset yok. Evde Willa Howard’ın az bir miktar kan lekesine rastlandı. Sara Grey’in ise kanına rastlanmadı. Bana bir iyilik yap ve diğer ikisinin kanı etrafa saçılmamışken, onlarla aynı

şekilde öldürüldüğünü düşündüğün Rachel Healy'nin kanı nasıl her yere saçılmış açıkla.”

“Bilmiyorum.” dedim sertçe. “Ama bunun onu neden soruştur-
ma dışında bıraktığını da bilmiyorum. İtiraf et, sen de bilmiyorsun.
Artı, o kan oraya bir yerden geldi, o odada birinin başına kötü bir
şey geldi.”

“Hemfıkirmişsiniz gibi görünmüyor.” Una Burt bir bana, bir
Derwent'a bakıyordu ve ağzı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ne
kadar sıra dışı bir durum. Genelde uyum içinde çalışırsınız.”

Tehlikeyi sezdiğim için, “Sorun değil.” diye karşılık verdim.

Kollarını kavuştururken gülümsemesi biraz daha yayıldı, “Olabi-
lir.” dedi, “Enerjinizi çekişmeyle boşa harcamayın. Josh, sen bilinen
iki kurbana konsantre olabilirsin. Maeve, sen de Rachel Healy cep-
hesini takip et.”

Derwent dümdüz bir sesle, “Bu gerekli değil.” dedi. O da tıpkı
benim gibi, Una Burt'ün niyetinin, sanki sıkı çalışmak için rekabete
ihtiyacımız varmış gibi, bizi birbirimize karşı oynamaya mecbur et-
mek olduğunu anlamıştı.

“Sen yanına Liv Bowen'ı alabilirsin. Maeve, sen de desteğe ihti-
yacın olursa bana haber ver. Eminim ki sana yardım edecek birini
bulurum. Georgia olabilir mesela.”

Tam, “Bakın, ihtiyacım olduğunu sanmıyorum...” diyordum ki,
Burt elini kaldırdı.

“Bu şekilde daha üretken olacaksınız. Birbirinizle tartışarak boşa
harcayacak vaktiniz yok.”

Arkasını dönüp odasına gitti, kapıyı da arkasından sert bir net-
likle kapattı. Düşünceli bir şekilde alt dudağını çiğneyen Derwent'a
baktım.

“Aferin.”

Yaralanmış görünüyordu. “Ne? Ne yaptım?”

“Bana arka çıkmadın.”

“Sana nasıl arka çıkabilirim? Seninle aynı fikirde değilim ki.”

İkimiz de birbirimize baktık. Gözlerini ilk çeken Derwent oldu. Ardından masasına çekilerek bazı evrak işlerine odaklanmak üzere sandalyesine oturdu. Bu, görüldüğünden daha tedirgin olduğu anlamına geliyordu çünkü ona ancak başına silah dayayarak evrak işi yaptırabilirdiniz.

Ben de masama geçerek Rachel hakkındaki dosyayı okumaya koyuldum. İş ve ev arkadaşlarıyla konuşmaya karar verdim, böylece sadece onun ölümüne neden olabilecek herhangi kişisel bir meseleyi ekarte edebilecektim. Eğer haklı çıkarsam ve onu kaçıran Leo Stone'sa, bunu nasıl ortaya çıkarabileceğimi araştırmam gerekecekti. Kamera görüntülerine ulaşamazdım çünkü aradan çok zaman geçmişti. Bulsam bile, görgü tanıklarının anıları çoktan körelmiş olacaktı. Sokaktan kaçırılmışsa, Stone itiraf etmediği sürece nasıl kaçırıldığını asla bilemezdim. Henüz Stone'u sorgulamaya hazır değildim. Kartlarımı göstermeden önce, Rachel Healy'nin kayboluşuyla ilgili daha çok bilgi sahibi olmam gerekiyordu.

Stone, yorumsuz sorgular konusunda ustaydı. Deneyimi ve baktan avukatının içgüdüleri nedeniyle hiçbir yere varamazdım.

Bu nedenle Rachel Healy'yi bulmam gerekiyordu.

Haritalara bakıp mesafeleri hesaplayarak ve olasılıkları işaretleyerek bir saat geçirdim. İhtiyacım olan, bir suçlunun hareketlerini yorumlayan bir coğrafi profil uzmanıydı. İnsanlar, özellikle baskı altındayken, tanıdık yerlerde bulunma eğilimi gösterirler ve rastgele oradaymış gibi görünmeye çalışırken kendilerini daha çok ele verirlerdi. Rachel Healy'nin kayboluşundan Leo Stone'un sorumlu olduğuna inanıyorsam, bunu Derwent'a da başkasına da kanıtlayabilirdim.

"İyi misin?"

Kafamı kaldırdım, konsantrasyonum dağıldı. Derwent masamın yanında dikiliyordu. İti an çomağı hazırla. "Neden?"

"Zor bir gündü."

"Evet." Kalemimin ucunu haritaya dokundurdum. "Bu vaka seni endişelendiriyor mu?"

Sanki bu fikir daha önce hiç aklına gelmemiş gibiydi. “Hayır.”

“Bütün bu insanlar bize güveniyor. Onu yeniden parmaklıklar arkasına atacağımızı söylüyorsun, yine de vakayı inceledikçe, ilk seferinde onu mahkûm edebildiğimiz için şanslı olduğumuzu düşünüyorum.”

Derwent’ın çenesi gevşemişti, bu onun öfkesinin geçtiğinin kesin bir işaretiydi. “Onlara ne demem gerekiyordu Kerrigan? ‘Üzgünüz, şansımızı kaybetmiş olabiliriz ama en azından bir yıl hapiste kaldı. Yeterince beklersek bir cinayet daha işler, biz de onu böylece yeniden yakalayabiliriz,’ mi demeliydim?”

“Seni eleştirmiyorum.”

“Komik. Çünkü eleştirel konuşuyorsun.”

“Hayır, duymaları gereken şeyi söylediğini ve bize güvenmelerine ihtiyacımız olduğunu biliyorum. Ben de aynısını söyledim. Sadece buna inanıp inanmadığımı bilmiyorum.”

“Böyle düşünmemelisin. Başkasının soruşturmasını devralmak kolay olmayacak ama en azından peşinden gidebileceğimiz ipuçları var. Sıfırdan başlıyoruz.”

“Rachel Healy söz konusu olduğunda sıfırdan başlıyoruz. Görünüşe göre kimse onun için zaman harcamamış.”

“Tamam, birileri bu konuda çuvallamış, sen de işleri düzelteceksin.” Yüzü yumuşadı. “Bunu kendin istedin, öyle değil mi?”

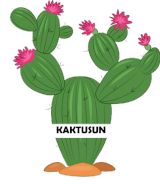
“Onun için iyi bir şeyler yapmak istiyorum.”

“Yapacaksın.” Derwent kısa bir tereddüitten sonra patladı. “Bedeli ne olursa olsun bu vakada Liv ile çalışmak istemiyorum.”

“Liv senin için çok çalışacaktır.”

“Biliyorum ama ben seni istiyorum.”

Ona baktım, söyleyecek kelime bulamadım. O da cevabı beklemeden hızlı bir şekilde başını sallayarak ceketini omzuna attı ve odadan çıktı.

Gallagher Kemp'in Chelsea ofisi, bir ticari gayrimenkul uzmanına yaraşır şekilde Londra'nın en iyi muhitlerinden birinde yer alıyordu. Cömert ve süslü detayları olan ve birinin sokağın köşesine dev bir kuş kafesi bıraktığını düşündüren yüksek kemerli çatısıyla iyi ışık alan, beyaz boyalı, küçük bir binaydı. Yola eğimli durması, etraftaki diğer binalara kıyasla daha eski bir bina olduğunun işaretiydi. Londra'da buna benzer, uzun süre hayatta kalabilmiş birçok bina vardı. Değişen modalara, hava bombardımanlarına ve yırtıcı gelişimcilerinin değişen statülerine kadar birçok şeye rağmen ayakta kalabilmeyi başarmış binalardı bunlar.

Büyük bir salon oyularak oluşturulmuş cereyanlı resepsiyonda otururken, buranın mimari tarihin bir parçası olarak bir ofisten çok daha fazlası olduğunu düşünüyordum. Yine de vitraylı pencereler, mermer zemin, İskandinav mobilyaları, platin saçlı resepsiyonist, masasındaki kesme camdan sürahi ve bardağı, mekân sahiplerinin sokağa park etmiş Aston Martin ve Jaguar marka arabalarının milyonerlere kendilerini nasıl rahat hissettireceğini görebiliyordum.

"Burada kaç kişi çalışıyor? Sarışının cevap vermesi uzun sürdü; kendisi ve iki patronu dâhil, toplam sekiz kişi çalışıyormuş.

"Yani burası oldukça küçük bir şube."

"Küçük tutuyoruz. Şirket politikası." O sırada hızla resepsiyon masasının arkasındaki kapıdan, elini uzatarak bir adam girdi. "James Gallagher."

"Müfettiş Yardımcısı Dedektif Maeve Kerrigan." Uzatılan eli sıkmak için ayağa kalktığımda beni bariz bir şekilde baştan aşağı süzmesi komiğime gitti. Zayıf ve enerjikti, gösterişli bir cazibesi vardı. Ağarmakta olan gür saçlarını uzatmıştı, gömleğinin yaka kısmı açıktı ve takım elbisesi vücuduna o kadar sıkı oturuyordu ki, yürürken kal-

ça kaslarının hareketini görebiliyordum. Aslında uzun boylu veya yakışıklı değildi, buna rağmen sanki hem uzun boylu hem de yakışıklıymış gibi bir özgüvenle hareket ediyor ve bunda başarılı da oluyordu. Elli yaşındaydı, biliyordum çünkü araştırmıştım ama kesinlikle daha genç görünüyordu.

“Odama geçelim.”

Genç iş arkadaşlarının telefonlarda bir şeyler mırıldandıkları, büyük masaların bulunduğu yüksek tavanlı odalara göz atarak onu takip ettim.

“Sessiz olmak da şirket politikası mı?”

Masasının arkasına geçip otururken bana sıırttı. “Gerçekten de öyle. Onları mırıldanmaya ikna etmediğiniz sürece emlak danışmanlarıyla dolu bir odadan ne kadar gürültü çıkacağına şaşırırsınız. Buyurun oturun. Bir şey alır mıydınız? Su? Çay?”

Başımı iki yana salladım, “Böyle iyiyim, teşekkürler.”

Herhâlde çekici olmaya yeterince zaman ayırdığını düşünmüş olacak ki bir anda yüzü ciddileşti. “Anladığım kadarıyla Rachel için buradasınız.”

“Doğru.”

Öne doğru eğildi ve ellerini önündeki not defterinin üzerine gevşek bir şekilde kenetledi. “Neden şimdi? Üç yıl oldu. Hatta daha fazla.”

“Rachel’in davasını yeniden araştırıyoruz çünkü şu an araştırılmakta olan başka bir davayla bağlantılı olabileceğini düşünüyoruz.”

“Bu ne anlama geliyor?” Sorma şekli kaba olmamakla birlikte, kabalıktan pek de uzak değildi. Ben de aynı şekilde cevap verdim ki bu konuşmada eşit olduğumuzu anlasın.

“Tam olarak dediğim gibi. Başka bir cinayet soruşturmasıyla bağlantılı olma ihtimali var ama aynı derecede olmama ihtimali de var. Rachel vakasını dâhil edip edemeyeceğimizi görmek için tüm kanıtları yeniden inceliyorum.

“Ve incelemeye buradan başladınız.”

“Görüştiğim ilk kişi siz değilsiniz.” dedim, “Ama Rachel’ı son gören kişi olma ayrıcalığına sahipsiniz.”

“Katilden önceki son kişi.”

“Aynen öyle.”

İçinde bir gerginlik olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Çok iyi bir poker oyuncusu, diye tahminde bulundum. Tek belirti, gözlerinin benimkilere sabitlenmiş olduğuydu. Bu da en az birinin, gözlerini gözlerimden kaçırmaması kadar bir gerginlik göstergesiydi, bunu o da biliyordu.

Arkamdaki kapı açıldı. Gallagher başını kaldırıp, “Ah, Per. Bu Per, ortağım.” dedi.

Döndüm ve kapının çerçevesine yaslanmış, sarı saçlı, yeşil gözlü, uzun boylu, bronz tenli adamı gördüm. Göz kamaştırıcı gülümsemesine ve ortağına benzer kıyafet zevkine rağmen daha az kibirli ve daha az sinir bozucu görünüyordu.

“Bana bir polis memurunun geldiğini söylediler. Yakalandık demek.”

“Şaka yapma Per. Polislerin espri anlayışları yoktur.”

“En azından kayıp kadınlarla ilgili.” diye karşılık verdim soğukkanlılıkla. Kemp’in yüzündeki gülümseme kayboldu.

“Ah, Rachel için gelmiş olmalısınız.”

“Bana ondan bahsedin, nasıl biriydi?”

Cevap veren Gallagher oldu. “İki yıldır yanımda çalışıyordu. İşinde çok iyiydi, ona iki kez terfi vermiştim. Kayıtlarına bakabilirsiniz, buralarda bir yerlerde olacak. İş arkadaşlarıyla iyi anlaşırdı.” Omuz silkip devam etti, “Şirketin günlük işleyişiyle benden daha az ilgileniyor olsa da, Per’ün de benimle aynı fikirde olacağından eminim.”

“Onu çok iyi hatırlıyorum. Son derece çekiciydi.” Per, diğer sandalyeyi yakınlaşmak için bana doğru çekip oturdu.

Per’ün bu hareketinin, masanın öbür tarafında ufak bir huzursuzluğa neden olduğu hissine kapıldım. Gallagher bir an kalemiyle oynadı, sonra patladı, “Per, gerçekten burada olmana gerek yok.”

“Yardım edebileceksen neden olmasın?”

“Edemezsin, senin onunla hiçbir bağlantın yoktu.”

Kemp ortağına göz kırptı. “Yani gitmemi istiyorsun.”

“Bu görüşme için seyirciye ihtiyacım yok. Sen Rachel’la çalışmadın, oysa Dedektif Kerrigan benimle Rachel’in projeleri ve benzeri şeyler hakkında konuşmak istiyor.”

Kemp bana baktı. “Öyleyse, gideyim mi?”

“Size bağlı.”

Kemp kollarını kavuşturup, sandalyesinde arkasına yaslanırken, “Mesele şu ki, James,” dedi yavaşça, “Söylemek zorunda olduğun şey ilgimi çekiyor.”

“Per,” diye tersledi onu Gallaher, “Şimdi zamanı değil.”

İki adamın birbirlerine baktıkları sırada, bir anlığına mutlak bir sessizlik oldu. Ardından Kemp yine o beyaz dişlerini göstererek güldü, “Sonra görüşürüz bayan. Üzgünüm, size yardımcı olamıyorum.”

“Aklınıza bir şey gelirse...”

Gallagher kararlı bir şekilde, “Ona iletişim bilgilerinizi vereceğim,” dedi. Kemp aceleyle kapıya doğru yürüdü. Ortağı gevşemeden önce, kapının kapanmasını bekledi. Kapı kapandığında, Gallagher’ın omuzları en az iki santim düşmüştü.

“Rachel kaybolduğunda ne üzerine çalışıyordu?”

“Evet, tabii ki. Affedersiniz. Kafam dağıldı.” Alnında hafif bir ter olduğunu fark ettim. “Özellikle zor veya karmaşık bir şeyle uğraşmıyordu. Sanırım tatile çıkmıştı, bu nedenle de döndükten sonra geri kaldığı işlere odaklanıyordu.”

“Ve geç saatlere kadar çalışıyordu.”

“Evet. Bu benim mücadele ettiğim bir şey. Personelin sürekli geç saatlere kadar ofiste kalıp birbirlerini geçmelerini istemiyorum. Bununla birlikte, kendi işlerimi halletmek için tek başıma kalabileceğim bir yerin olmasını seviyorum. Gün içinde dikkat dağıtıcı unsurlar dışında hiçbir şey olmuyor. Saat altıdan sonrasını seviyorum çünkü telefonlar susup e-postalar durunca gerçek anlamda konsantre

olabiliyorum. Sevmediğim şey, etrafta dolaşan çok sayıda genç personelin olması ve onlar da bunu biliyorlar.”

“Ama o gün Rachel hâlâ buradaydı.”

“Evet, öyleydi.” Gülümsedi. “O kadar da zorba biri değilim. Zaman zaman görmezden gelebilirim. Tek seferlik bir şeydi, o yüzden onu evine göndermedim. Kendim de çok geç saatlere kadar kalmadım ve o da benimle aynı anda ofisten ayrıldı.”

“Biriyle buluşacak olabilir miydi?”

Sandalyesine yaslandı. “Bilmiyorum. Olabilir mi? Benden olabileceğince kibar bir şekilde ayrıldı, bu kadarını söyleyebilirim size. Onu evine bırakacaktım ama King’s Cross yakınlarında inmek istedi.”

“Tam olarak nerede?” Bu kadar uzun zaman sonra bile, güzel bir kız ve beyaz bir minibüsle ilgili bir hikâyeye karşınıza çıkan bir görgü tanığının olup olmayacağını asla bilemezsiniz.

“Bilmiyorum. Durabileceğim herhangi bir yerdeydi ana yol değildi. Sık geçtiğim bir yerdi ama çok iyi hatırlamıyorum. Yan sokaklardan biriydi.” Parmağını rastgele bir şekilde dudağının üzerinde gezdirse de terini silmeye çalıştığının farkındaydım. Çok geç.

“Birdenbire mi inmek istedi yoksa orada inmek istediğini önceden mi söylemişti?”

“Hatırlamıyorum, bir aşamada onu bırakmamı istemiş olmalı. Dramatik bir şey yoktu.”

“Nasıl görünüyordu?”

Omuz silkti. “Her zamanki gibi. Sadece tatilden dolayı bronzlaşmıştı, sanırım bu konuda onunla alay ettim.” Yüzümün değiştiğini görüp devam etti, “Hayır, hayır, uygunsuz bir şey yok. Sadece biraz şakalaştık. Karşılıklı. İyi bir iş ilişkimiz vardı.”

Sondan üçüncü kelimeye vurgu yaptığını not ettim. Sorularımın ucu açık olmasına rağmen Rachel’in kişiliğiyle değil işi hakkında konuştuğunu fark ettim.

“Bayan Healy kaybolduğunda ilişkiniz var mıydı?”

“Yeni boşanmıştım ve yalnız olduğum için mutluydum.”

“Bunu sorduğum için mazur görün Bay Gallagher. Bayan Healy ile özel bir ilişkiniz var mıydı?”

Yüzü kızardı. “Özel hayatımı ve işi birbirinden ayrı tutmayı tercih ederim. Siz patronunuzla yatıyor musunuz?”

“Hayır,” deyip gururla ekledim, “Benden düşük rütbeli memurlarla da yatmıyorum.”

“Elbette, affedersiniz. Böyle söylememeliydim.”

“Personelin romantik ilişkiler kurmalarını engellemek de şirket politikası mı?”

“Hayır, buna engel olmuyorum ama teşvik de etmiyorum.”

“Bildiğiniz kadarıyla, Bayan Healy’nin ofisten başka biriyle ilişkisi oldu mu?”

“Bu konuyu muhtemelen Dan ile konuşmanız gerek.”

“Dan kim?”

“Dan Forbes-Stanton. Tercübeli personellerimden biri. Dokuz yıldır benimle çalışıyor.”

“Neden onunla konuşmam gerekiyor?”

“Benim size anlatabileceklerim sadece dedikodu olur. Bilgiyi doğrudan kaynağından almak daha iyi olacaktır.”

Bu, soruma cevap değildi, bunu ikimiz de biliyorduk. Dan Forbes-Stanton ile görüşmeden önce onun hakkında olabildiğince şey bilmek istesem de, Gallagher bana hiçbir bilgi vermedi. Defterimi kapatıp taş gibi sert bir bakış attım.

Sandalyesinde kıpırdandı. “Oldukça korkutucusunuz, değil mi?”

“Sadece gözünüzü korkutacak sebepleriniz varsa.”

“Hayır, bunun için bir sebep yok. Sadece polislerle konuşmak beni genel olarak tedirgin ediyor, elimde değil. Her zaman böyle kişilere rastlıyor olmalısınız.”

Ona kendini daha iyi hissettirmeye hiç niyetim yoktu. Onun yerine, bakımlı parmak uçlarının hemen önüne, not defterinin üzerine kartvizitimi bıraktım. “Aklınıza bilmem gereken başka bir şey gelirse iletişime geçin.”

Tüm tecrübelerime rağmen yine de Dan Forbes-Stanton'la tanışmadan önce, adını ve mesleğini temel alarak onun hakkında bir fikir oluşturmıştım. Hem züppe hem de ayrıcalıklı, kamu hizmeti işim ve aksanımdan dolayı beni küçümseyecek birini görmeyi bekliyordum. Ne var ki Forbes-Stanton gösterişli değil, düzgün konuşan biriydi. Hafif yapılı, kahverengi gözlüydü. Uyuşuk bir duruşu vardı, ela gözleri yorgundu. Genel bir tavır olarak sürekli esnemenin eşiğinde olan birine benziyordu. Kayıtsızlığında çekici bir şey vardı. Satış patırtılarına düşkün olduğunu veya satış için kendini parçaladığını hayal etmek imkânsızdı. Ne kadar zor olursa olsun yine de dürüst olacağını hissediyordum.

“Benimle Rachel hakkında konuşmak istiyorsunuz.” Karşımdaki sandalyeye oturup bacak bacak üstüne attı.

“Neden burada olduğumu söylemişler.”

“Sadece tahmin ettim. Ben onun eski erkek arkadaşlarından biriyim ve dava çözülmedi. Bugünlerde yine birinin soru sormaya geleceğini biliyordum.”

“Peki, neden şimdi sana onun hakkında sorular sormaya geldiğini biliyor musun?”

Omuz silkti. “Hayır, bir kanıt mı var?”

“Tam olarak değil. Başka bir vaka ile olası bir bağlantı sebebiyle buradayım.”

“Ah, doğru.” Rahatlayıp bir kez daha sandalyesine yerleşti. “Bir şeyler bulacağınızı umuyordum. Ona zarar veren kişinin hapse atıldığını görmek isterim.”

“Böyle mi düşünüyorsun?”

“Elbette.” Sorumun aptallığı karşısında hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “Günün birinde işten çıkıp sonsuza kadar yürümeye karar vermedi elbet. Mutlu biriydi. Her şeyi bırakıp kaçmak için bir nedeni yoktu. Bu nedenle başına korkunç bir şey gelmiş olabileceğini hemen anladım.”

“Bana ilişkinizden bahsedin.”

“Kısa sürdü. Birkaç ay. İkimiz de planlamamıştık. Benim gibi birine ilgi duyacağını asla düşünmemiştim, belki de bu, onu bile şaşırtmıştı. Çok iyi anlaşıyorduk, olay buydu. Onu güldürüyordum. O yaz, arkadaşça dışarı çıkmaya başladık; bar teraslarında oturduğumuz uzun akşamlar geçirdik ya da öğle yemeği saatimizde nehir kenarında yürüyüşler yaptık. Piknikler, Hampstead Heath’te açık hava konserleri. Londra yaz aylarında, metroya binmediğiniz sürece, oldukça güzeldir. Bir gece arka bahçemde şampanya içtik ve gece yatakta son buldu.”

“Ama ilişkiniz uzun sürmedi.”

“O benim için fazla iyiydi ve ben bunun üstesinden gelemedim. Sürekli özür dilemeyi ve onu memnun etmeye çalışmayı bırakacak gibi değildim. Oysa onun istediği bu değildi. Aslında istediği ben değildim ve bunu fark ettiğinde bana söyleme şekli oldukça kibardı. Beni oyalamadı. Aslında ilişkiyi sürdürmeyi denedi ama hiç şans yoktu.”

“Onun istediği neydi?”

Dan ilk kez tereddüt etti, ifadesi kararsızlıkla gölgelendi. “Bugüne kadar bundan kimseye bahsetmedim. Devamını anlatamam.”

“Bu söyleyeceğin şeye bağlı. Davayla ilgili değilse, söz veriyorum devam etmeyeceğiz. Ama eğer önemliyse, katilini yakalamak konusunda işimize yarayacaksa, kimseye söylememe konusunda size söz veremem.”

“Anlıyorum.” Bana güvenip güvenmeyeceğini düşünerek bir dakika sessizce oturdu. Hüsranın eklemlerimi düğümlediğini hissettirdi. Ona dürüst olmuştum ve bunun beni pişman etmeyeceğini umuyordum.

“Rachel canının yanmasını istiyordu.”

“Canının yanmasını mı?”

“Evet, zevk aldığı buydu. Yatakta yani...” diye açıkladı. “Ona zarar vermemi istiyordu.”

“Zarar vermek derken...” diye söze başladım ama Dan sözümü keserek devam etti.

“Ne istediğini ya da ne yapmaya hazırlandığını tam olarak bilmiyordum. Oyundan daha fazlasıydı. Pek çok kız arkadaşım oldu ve kendi payıma düşen hafif esaret oyunları, şaplak atma gibi denemelerde bulundum, bilirsiniz, eğlenceli şeyler. Ama Rachel, normal bir cinsel yaşamın parçası olmadığını düşündüğüm şeyler yapmak istiyordu. Bunlar benim yapabileceğim ya da yapacağım şeyler değildi.” Yutkundü. “Yattığım kadınları aşağılamak ya da onlara zarar vermek istemem ama onun isteği buydu. Kontrol edilmek istiyordu.”

“Bunu size ne zaman söyledi?”

“Yaklaşık iki ay çıktıktan sonra. İlişkiler zamanla ilerler ama bizimki sıradanlaşıyordu. Bir duyuru yapmamış ya da kimseye bir şey dememiştik, buna rağmen ofisteki herkes görüştüğümüzü biliyordu. Ben birlikte mutlu olduğumuzu sansam da o bunu saklıyordu.”

“Bu isteği nasıl ortaya çıktı?”

Bakışları soluklaştı. “Bir hafta sonu geldi. Havanın çok sıcak olduğunu hatırlıyorum. Nemli. Havasız. Evim neredeyse dayanılmazdı. Konuştuğumuz süre boyunca pencerede vızıldayan bir sinek vardı ve ben düşünmeden duramıyordum. Rachel ağlayarak bana doğruyu söylemek zorunda olduğunu söyledi ama bunun duymak istediğim bir şey olmadığını biliyordu. Sonrasında ilişkiye girdiğimiz esnada, yüzüne bir yastık bastırmamı ve onu yumruklamamı istedi. Ona istediği şekilde acı çektiremedim.”

Yüzümü ifadesiz tutmak konusunda oldukça iyi olsam da son anlattıkları gözlerimi kırıştırmama neden oldu. Dan sanki, *evet, biliyorum*, der gibi başını salladı.

“Korkunçtu. Yüzüne bakamıyordum. O da acı bir şekilde kendinden utanıyordu. Değişmek istediğini ama bunun alışkanlık gibi bir şey olduğunu söyledi. Bırakmaya hazır değildi ve sırf benim için bırakamazdı. Ben ona *yetmiyordum*.”

“Şimdi bile üzgün gibisin.” dedim sessizce.

“Evet. O zaman da üzgündüm çünkü onu kaybetmek istemiyor-

dum. Ama sonra o kayboldu...” Gözleri uzaklara daldı. “Her şeyin farklı olmasını dilerdim.”

“Bunları neden polise o zaman anlatmadınız?”

“Özel hayatının derinlerine inmişlerdi. Telefonu, bilgisayarını, varsa günlüğü zaten ellerindeydi. Onlara fiziksel acı çekmeyi sevdiği gerçeğinin dışında hiçbir şey söyleyemezdim. Bu onlara bir şüpheli vermezdi, öyle değil mi?”

Öfkemi kontrol etmek için çok uğraşarak, “Onlara bir şüpheli aramak için yol gösterebilirdi.” diye cevap verdim.

Forbes-Stanton üzgün görünüyordu. “Polise anlattıysam herkesin bunu öğreneceğini ve onu yargılayacaklarını düşündüm. Onun hakkında farklı düşüneceklerdi. Bu yaptığından çok utanıyordu. Sonraları şunu merak ettim: Acaba ona istediğini verebilseydim, şu an hayatta olur muydu? Onunla orta yol bulabilseydik? Bilmiyorum. Kendimi suçlu hissettim. Ölmeden önce tehlikeli bir şeyler yaptı ve başı belaya girdi.”

“Ne tür bir şey?”

“İstediği şeyleri, hatta daha fazlasını yapacak biriyle tanışmak. Çok daha ileri gidebilirdi. Sadece yumruk değil. Boğulmayı, kendinden geçene kadar boğulmayı seviyordu. Canının yanmasını seviyordu. Sonra gerçekten canı acıdı. Onun ölümünün bir cinayetten çok, bir kaza olduğunu düşünmüşümdür daima. Bir gün biri çok ileri gitti ve Rachel hayatta kalamadı.”

Rachel Healy'nin ev arkadaşlarının hâlâ Tufnell Park'taki aynı evde yaşıyor olmaları işimi çok kolaylaştırdı. Soruşturmanın devam ettiğini duyduklarında şaşıracaklarını ummuştum ve benimle tanışmak için bu kadar hevesli olacaklarını beklemiyordum. Öğleden sonra evlerine vardığımda, ikisi de cumba pencerenin önünde dikilmiş, gelişimi izliyorlardı. Jenny Palmer, beni oturma odasına götürürken, işten öğlen çıktıklarını açıkladı çünkü ikisi de beni görmek ve Rachel hakkında konuşmak istiyorlardı.

"Onu hâlâ özlüyoruz." Zayıf, uzun boylu Katy Lunn, dar iş kıyafetiyle dirseklerini tutarak şöminenin yanında duruyordu. Sarı saçları ve yoğun mavi gözleri vardı. Ona bakınca aklıma ilk gelen kelime suskundu. O ne kadar net ve ağırbaşlıysa, Jenny de o kadar şen şakraklı. İki ev arkadaşı birbirine oldukça tezat iki profil oluşturuyordu. Aralarında denge kuranın, arkadaşlıklarını anlamlı kılanın Rachel olup olmadığını merak ettim.

"Kaybolduğundan beri odasını kiraya vermedik. Boş bırakmamızın kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama onun yerine başkasını almak bize kötü hissettirecekti." dedi Jenny.

"Rachel'in eşyaları hâlâ burada mı?" diye sordum keskin bir ilgiyle.

"Rachel kaybolduktan bir yıl sonra ablası gelip çoğu eşyasını topladı. Bize kalsa saklardık ama sanırım Zoe her şeyden kurtulmak istiyordu. Yine de elimizde ona ait birkaç eşya var." O pek fazla odaklanmadan kitap raflarına göz gezdirirken, ben de iç çekişimi bastırdım. Elbette görülecek pek bir şey kalmış olmayacaktı. Orijinal soruşturma ne kadar kalitesiz olursa olsun, polislerin bize nereye gittiğini veya kiminle birlikte olduğunu söyleyebilecek her şeyi aldıklarını biliyordum. Yine de, insanların eşyalarını görmek kim olduklarını

anlamam konusunda yardımcı olurken, bir yandan da üzülmeme neden oluyordu.

Jenny kanepenin kenarına oturdu. Zayıftı, omuz hizasında koyu renk saçları ve çilleri vardı. Kırmızı bir kazak, pembe kordonlu bir etek, turkuaz külotlu çorap ve gümüş rengi bot giymişti. Görüntüsü rüküş olmayı gerektiği hâlde, değildi. Bildiğim kadarıyla bir moda şirketinde çalışıyordu. Tıpkı bir hukuk bürosunda çalışan Katy'nin ciddi giyinmesinin gerekmesi gibi, Jenny'nin kıyafeti de onun işinin bir parçasıydı. Ben kendi işim için, hem kurbanların yası yakınlarını rahatlatacak kadar resmî görünen hem de gerektiğinde üzerine adli üniforma giyilebilecek rahat pantolon takımları giyiyordum. Giysiler hem zırh hem kamuflajdı ve önümdeki kadınlar hakkında bana güvenilir şeyler anlattıklarını biliyordum.

Katy, “Neden şimdi geldiniz?” diye sordu. Ben de Rachel'in iş yerinde açıkladığım şekilde açıkladım. Anlattıklarımı düşünürlerken kaşlarını çatmalarını izledim. Rachel'i koruduklarını ve bana karşı temkinli olduklarını söyleyebilirdim.

“Rachel'in kayboluşunu bildirmek istediğiniz zaman polislerle olumsuz bir deneyim yaşadığınızı biliyorum.

“Bizi dinlemediler bile. Onları, bizi ciddiye almaya ikna etmek çok zamanımızı aldı.”

“Jenny,” diye uyardı uzun boylu olan, bu bir kınama değildi ama Jenny'nin kızarmasına yetti. Bana baktı, yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı.

“Size bundan bahsetmeyecektim ama madem konuyu kendiniz açtınız, o zaman söyleyeyim. Bizi en başında dinleselerdi, Rachel'in başına gelenleri bilebileceğimizi düşünüyorduk. Hâlen daha da öyle düşünüyoruz.”

Katy, “Onlar kayboluşunu araştırmaya başlayana kadar epey zaman kaybettik.” diye açıkladı. “Ardından bize bunun, Leo Stone ve onun işlediği cinayetlerle bağlantılı olduğunu söylediler ama bu iddialarını kanıtlayamadılar. Bu nedenle de Leo Stone davasında Rachel'dan bahsedilmedi.”

“Siz de onun unutulduğunu hissettiniz.” dedim, “Dosyayı okurken ben de aynı şeyi hissettim.”

Sanki uzun süredir ikisini de etkisi altına alan gerilim gevşemiş gibiydi. Katy odada yürüyüp arkadaşının yanına oturdu. “Ne bilmek istiyorsunuz?”

“Rachel kaybolduğu sırada hayatında olup bitenleri mümkün olduğunca bilmek istiyorum.”

“Ama eğer o, Leo Stone’un kurbanlarından biriye, bu tamamen talihsizlik değil midir?” Jenny şaşkınlıkla başını yana yatırdı. “Yanlış zamanda yanlış yerde olmasının dışında bunun Rachel’la hiçbir ilgisi yoktur.”

“Muhtemelen,” dedim, “Ama bana kalırsa, Rachel’in başına gelenlerle ilgili çok fazla varsayımda bulunuldu. Bu nedenle en baştan başlamak istiyorum. İş arkadaşlarıyla ve ablasıyla görüştüm ama sizin onu herkesten daha iyi tanıyor olacağınızı düşündüm.”

“Dan ile görüştünüz mü?” Katy’nin yüzü ciddi olmakla birlikte, ifadesi okunmuyordu.

“Evet.”

“İlişkileri olduğunu biliyorsunuz o zaman.”

“Anladığım kadarıyla oldukça kısa sürmüş.” Onları yönlendirmek istemedim; sonuçta Dan Forbes-Stanton’la ilgili izlenimlerim yanlış olabiliirdi.

“Birkaç ay birliktelerdi.”

“Dan çok sevecendi.” dedi Jenny, sesinde hüznün vardı. “Onu çok seviyorduk.”

“Neden ayrıldıklarını biliyor musunuz?”

İki kadın birbirlerine bakmadılar, yine de aralarında sessiz bir sohbetin sürdüğünü güçlü bir şekilde hissedebiliyordum.

Sonunda Katy, “Rachel bizimle bu konuda konuşmazdı.” dedi. “Onun için doğru kişi olmadığını söyledi, tüm söylediği buydu.”

“Dan fazla iyiydi, tek sorun buydu.”

“Bunu sana Rachel mı söyledi?”

Jenny başını iki yana salladı. “Benim düşüncem buydu. Dan onu güldürüyor, mutlu ediyordu ama sonuç olarak Rachel’in isteği bu değildi. Rachel heyecandan hoşlanıyordu. Biraz da *dramdan*.

“Peki, dramı nerede arıyordu?”

“Bilmiyoruz” dedi Katy, “ama sakladığı bir şeyler vardı.”

“Sana bunu söyleten nedir?”

“Nereye gittiği ve kiminle olduğu konusunda gizemli davranıyordu. Dan ile görüştüğü zamanlarda bile sabahın üçüne, dördüne kadar eve gelmediği ve Dan ile olmadığı geceler vardı.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle.”

Ona inandım. Katy bana kastetmediği bir şeyi söyleyecek bir insan gibi gelmemişti.

“Mutlaka başka bir yerde olmalıydı.” Jenny dudağını ısırды. “Dan onu kontrol etmem için bir keresinde beni aradı. Rachel ona başının ağrıdığını ve eve geleceğini söylemiş. Ama burada değildi. Onu idare ettim ve Dan’e uyuduğunu söyledim.”

“Dan’ın onu kontrol etmek istediği hissine kapıldın mı hiç? Kontrolü altında tutmak istediğini düşündün mü?”

“Hayır. Asla.” Jenny şaşırmış görünüyordu. “O, öyle biri değildi, yani sahiplensin, hükmetsin, pek ona göre şeyler değildi. Daha ziyade rahat biriydi, sadece sevecen davranıyordu.”

“Rachel’in burada veya Dan ile birlikte olmadığı zamanlarda nereye gittiğine dair bir fikriniz var mı?”

“Bize hiçbir şey söylemezdi.” Katy tereddütle devam etti, “Ama bence başka biriyle yatıyordu.”

Jenny başıyla onayladı. “Gerçekten sırları olan biriydi. Telefonuna sürekli mesajlar ve çağrılar gelirdi. Kıyafetlerine bir servet harcarı. Odası alışveriş poşetleriyle doluydu ama aldığı kıyafetleri giydiğini hiç görmedim. Yeni kıyafetlerini o gizemli gecelere saklardı.”

“Yani görüştüğü başka biri daha vardı. Dan’ın anlattığına bakılırsa, ikisi de pek ciddi değillermiş. Rachel gençti. Bir ilişkiyi

bitirmeden diğerine başlaması o kadar da sıra dışı sayılmaz, değil mi?”

“Hayır.” Katy’nin sesinde yine tereddüt hissettim. Bu sefer Katy devam etmeden önce Jenny ile bakiştı. “Mesele şu ki, bizimle bu konular hakkında hiç konuşmuyordu. Bir şeylerin olduğunu kabul etmiyordu.”

Jenny, “Bir keresinde sabaha karşı dört gibi eve geldiğini duydum.” dedi. “Hava aydınlanmaya başlamıştı, kuşlar ötüyordu. Hâlâ yarı uyuyor olmama rağmen Rachel’in ağladığını duydum ve iyi olup olmadığını görmek için kalktım. Banyodaydı. Birinin uyanık olabileceğini düşünmediğinden, mahremiyetini önemsemeyerek kapıyı açık bırakmıştı.”

“Ayrıca banyo kapısı gıcırıyor. Bizi uyandırmamak için kapatmak istememiş olmalı.” diye araya girdi Katy.

“Ne gördün?”

“Aynada kendine bakıyor, arkasını görmek için etrafında dönüyordu. Yansımasını sadece bir saniyeliğine gördüm çünkü beni fark eder etmez hemen kapıyı kapattı. Sırtı..” Jenny’nin soğukkanlılığı azalmıştı, kendini toplamak için bir anlığına cümlesini yarıda kesti. “Sırtı izlerle kaplıydı. Yol yol, şerit şerit izler vardı. Kırbaçlanmış gibi görünüyordu.”

Bu, Dan’in anlattıklarına uyuyordu.

“Üzgün mü görünüyordu?”

“Sadece, ben gördüm diye üzölmüştü. Katy’ye hiçbir şey anlatmamamı istedi.”

“Anlatmadı da.” dedi Katy, “En azından Rachel kaybolana kadar.”

“İlk soruşturma sırasında bundan polise bahsettiniz mi?”

“Bir şeyler anlattım ama fazla detaya girmedim.” Jenny’nin omuzları biraz çöktü. “Onunla ilgili yabancılarla konuşmak yanlış gibi geldi.”

“Her neyse, zaten bu kaybolmasından aylar önce olmuştu. O yüzden ilgisinin olmayacağını varsaydık. Zaten polisin de daha fazla

dikkat dağıtıcı unsura ihtiyacı yoktu,” dedi Katy soğuk bir şekilde, “kaybolmasıyla bile zar zor başa çıktılar sonuçta.”

“Onu ne zaman banyoda gördün?”

“Temmuz ayıydı.” Rachel ekim ortasında kaybolmuştu. Kadınları rastgele hedef alan bir seri katilin kurbanı olabileceğini düşününce, arada olayı göz ardı edebileceğiniz kadar boşluk vardı.

“Sizi endişelendiren tek olay bu mu oldu?”

“Ana olay buydu.” dedi Katy.

Jenny, “Rachel’in davranışlarında da tuhaf bir şey vardı.” diye ekledi. “Gerçekten mutlu ve çoğunlukla modu yüksekti. Dışarı çıkmayı, parti vermeyi, mobilyaları yeniden düzenlemeyi öneren hep ilk o olurdu. Çok enerjikti ve hayatı çevresindeki herkes için eğlenceli hâle getirirdi. Ama aynı zamanda da neredeyse hiç uyumuyordu.”

“Sigara içiyordu, geceleri kokusunu alıyordum,” dedi Katy. “Çok içki içiyor ve zar zor yemek yiyordu.”

“Kahve ve mısır gevreği barlarıyla ayakta duruyordu, değil mi? Sadece onu zorla oturtup düzgün bir yemek yemesini sağladığımızda yiyordu.”

“Anoreksik miydi?”

“Hayır.” Jenny net gibiydi. “Ben moda sektöründe çalışıyorum. İnanın bana, eğer bir yeme bozukluğu olsaydı, bunu anlardım. Sanırım depresyondaydı ve bunu bizden saklamaya çalışıyordu. Yemek yapmakla asla uğraşamazdı. Dan onun için fazla iyiydi. Rachel onunlayken normal görünüyordu. İşler, tek başına olduğu zaman kararmıştı.”

“İyi arkadaşsınız. Yakındınız.” İki kadın başlarıyla onayladılar. “Yine de Rachel görünüşe göre oldukça zor biriymiş. Sır saklamasını, garip zamanlarda dışarıda olmasını sinir bozucu bulmadınız mı hiç? Onunla bu konuda konuşmadınız mı?”

“Hazır olduğunda bize güveneceğini düşünüyorduk.” Katy gözlerini ayırmadan bana baktı. “Biz onun arkadaşydık. Hatta arkadaştan daha fazlası, ailesiydik. Onu kayıtsız şartsız seviyorduk. Zor bir

dönemden geçiyordu ama biz onu yargılamadık. Tek umduğumuz her şeyin yeniden eskisi gibi olmasıydı.”

“Daha önce nasıldı?” Bu soruyu sordum çünkü hem Rachel hakkında bir insan olarak fikir edinmeyi hem de Jenny ve Katy’nin bana ondan bahsetmelerini istiyordum. Bana zamanlarını ayırmışlardı ve benim de onlara zaman ayırmam yapabileceğim bir şeydi. Dışarıdaki ışıklar solarken, radyatörler yüksek tavanlı odayı ısıtma çabasıyla gıcırdarken, rüzgâr ön kapının etrafındaki boşluklarda ısıklı çalarken, yolcular sessiz sokaklarda, ellerinde poşetler dolusu yiyecek ve yolda yarı okudukları gazete ile evlerine dönerlerken, Jenny ve Katy konuşmaya devam ettiler. Rachel’in kayboluşundan önceki zamanlardan, nasıl tanışlıklarından bahsettiler. Katy ve Rachel üniversitedeyken tanışmış, Jenny de bir yıl sonra, bir önceki evinde kira paylaşım sözleşmesi bitince aralarına katılmış. Jenny, birisinin kaldıkları evin üçte birini kiralayacak birini arayan iki kızdan bahsettiğini söyledi. Üzerinde isim yazmayan bir telefon numarası ve dairenin nerede olduğuna dair belirsiz bir açıklama. Jenny, perişan bir şekilde çalıştığı seyahat acentesinin önünde durup numarayı aramış. High Holborn’da trafiğin sesi o kadar yüksekmiş ki, hattın diğer ucundaki Rachel’ı zar zor duyabiliyormuş. Öyle ki, onlarla buluşmaya geldiğinde kızların isimlerinden bile emin değilmiş.

“Ama buraya gelir gelmez iyi hissettim.”

“Hemen uyum sağlayacağını anladık.” dedi Katy.

“Sonraki hafta taşındım ve hemen yerleştim.”

“Sanki hep burada yaşamış gibi hissettim.” Katy elindeki bir fincan çayı sıkıca kavrayıp arkadaşına gülümsedi. “Ne kadar şanslı olduğumuza inanamadık.”

“Asıl *ben* ne kadar şanslı olduğuma inanamadım.” Jenny güldü, bana döndüğünde gözleri parlıyordu. “Ömürlük arkadaş olacağımızı o an anlamıştık.”

Ömürlük. Neden burada olduğumu hatırlamak, ikilinin üzerine keder ve şaşkınlık kıvrımlarıyla etraflarını saran bir battaniye gibi

örtüldü. Onları yine kaybetmiştim, oturduğum sandalyeyle onların oturduğu kanepenin arasındaki mesafe sonsuzluğa uzanıyor gibiydi. İkisi de üzüntüyle kendilerini benden soyutlamışlardı. *Bana dönün*, diye geçirdim aklımdan ve yolumu değiştirdim.

“Bana Rachel’in kaybolmasından önceki yazdan bahsedin. Ne hatırlıyorsunuz?”

“Her şeyi hatırlıyorum,” dedi Katy, “her şeyi.”

Diğer yazlar gibi bir yazmış. Günden güne ısınan hava, geçici bir ilgisizlikle işe gitme, minik bahçelerde uzun akşamlar, idris otu mumlarından mavi dumanlar yükselirken her şeyin komik gelmesi. Onlar konuşurlarken, sözleri kış akşamını uzaklaştırarak, yerine birkaç sorumluluğun olduğu yirmili yaşları, gece geç saatlerde siyahlaşarak boyuna ayrılan sosisleri, cin kokteyllerinin buruk tadını, aptal bir tartışma yüzünden banyoda ağlamayı, bir akşam Londra’daki yaz fırtınası nedeniyle bir ay yağmur yağdığında kanepeye kıvrılıp televizyon izlemeyi, sessizlik içinde tomurcuklanan sırları, topukların ahşap zemine sertçe vuruşunu, güneş yanığı ve çilleri, lavaboda biriken bulaşıkları, banyodaki bir kan lekesini, gecenin geç saatlerinde mutfakta gezinen bir fareyi, esintiyle oturma odasının açık penceresinden içeri dolan iri, pembe şakayıkları, dikkatsiz bir dirseğin masadan düşürdüğü, binlerce parçaya ayrılan bardağın haftalar, aylar sonra, hatta şu an bile ışıktaki parlayan kırıklarını koyuyordu... Tüm bunlar onlara sanki sonsuza kadar sürecek gibi gelmişti, sanki sonsuza dek yaşayacaklarmış gibi.

Rachel’in boş, yankı yapan odasına tek başıma gidip, içeride öylece durduğumda, sesini neredeyse zihnimde duyabiliyordum, konuşmaya sanki ölümünden önce ve sonra başına gelenler hakkındaki hem her şeyi hem de hiçbir şeyi anlatarak devam ediyordu.

Ofis boştu, mavimsi gri sabah ışığı terk edilmiş masaların üzerine kasvetli gölgeler saçıyordu. Kasım ayına özgü, hüznünlü ruh hâlinde olmasam da tüm ışıkları açtım ve Rachel Healy'nin telefon kayıtlarını incelemeye daldım. Mutlak konsantrasyon gerektiren sıkıcı verilere derinlemesine dalacağımndan herkesten bir saat önce işe gelmiştim. İlk soruşturmanın Rachel'in telefonunu bulmaya çalıştığını ve başarısız olduğunu biliyordum. Zaten zor olan bir soruşturmayı daha da zorlaştıran tesadüfi olaylardan biri olarak, Rachel'in kaybolmasından bir gün önce telefonu çalınmıştı. Çalınan telefonun yerine gönderilen yeni telefon, o kaybolduktan iki gün sonra gelmişti, dolayısıyla kaybolduğunda telefonu yoktu. İlk soruşturmayı yapan dedektifler kayıtları telefon şirketinden temin etmişlerdi, böylece telefonu çalınana kadar kimleri aradığını veya kimlerin onu aradığını biliyorduk. Başmüfettiş Whitlock'ın ekibi, Leo Stone ile bağlantı kurduklarında telefon kayıtlarını bir kez daha gözden geçirmişlerdi, yani benimki, onun kayboluşundan birkaç ay önceki kayıtları faydalı bir şeyler bulmak adına üçüncü inceleme girişimiydi.

Ofis yavaş yavaş dolarken, ben odaklanmış bir şekilde oturdum, o kadar dalmıştım ki, iş arkadaşlarımin giriş çıkışlarının farkında bile değildim. Sıkıcı ve özenli bir çalışma olarak başlayan inceleme, kayıtlara baktıkça daha şaşırtıcı bir hâl aldı. Beni ilgilendiren bulduklarımndan ziyade, bulamadıklarımı.

"Maeve." Bu, Una Burt'ün bu ses tonuyla adımı ilk söyleyişi değildi.

"Affedersin." Ona göz kırptım, "Dalmışım."

"Pekâlâ, sakıncası yoksa seninle odamla biraz konuşmak isterim."

Ayağa kalkıp içimden ayrıntılı, sessiz küfürler ederek kendimi şımarttım. Burt'ün odasına baktığımda Godley'nin sırtı bana dönük

olarak elleri ceplerinde pencereden dışarı baktığını görebiliyordum. Derwent, yaralı oyuncak bir asker gibi ileri geri sallanıyordu. İşe erken başlamama rağmen, bir kez daha partiye geç kaldığım hissine kapıldım.

“...ve sizlerin de bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğünüze inanamıyorum.” Derwent diğer tarafa bakmak için arkasını döndüğünde beni gördü. “İşte geldi.” derken sesi tatsızdı.

Bu büyük karşılama için teşekkürler. “Neler oluyor?”

“Kapıyı kapatıp otur.” Una Burt masasının arkasındaki sandalyeye oturdu. Godley bana dönüp endişeli bir şekilde gülümsedi, ben de kendimden gitgide daha az emin olmaya başladığımdan aynı şekilde karşılık verdim. Derwent kendini Burt’ün masasının önündeki diğer koltuğa attı, dizlerinin üzerine koyduğu dirseklerinin üzerine eğildi, böylece bana fazlasıyla yaklaşmış oldu.

“Aklında bulunması gereken tek şey, hayır diyebileceğin.”

“Josh, bu şekilde yardımcı olamazsın.” diye tersledi onu Una Burt.

“Evet, doğru.” Gözlerini yüzümden ayırmadı. “Kerrigan’ı tanıyorsam şayet, evet demek isteyecek fakat hepimiz bunun kötü bir fikir olduğunu biliyoruz.”

“Neyin?” Godley’e baktım çünkü bu soruma cevap verecek kişi o gibi görünüyordu.

“Leo Stone bu davayla ilgilenen polis memurlarıyla bir görüşme talep etti.”

“Ne? Neden?”

“Ancak tahminde bulunabilirim.” Godley kaşlarını çatı. “Bizi ölçmek istiyor olmalı. Muhtemelen canımızı sıkmak içindir.”

Una Burt, “Bu bir fırsat.” dedi. “Onu sorguya çekemezdik ama şimdi yaptıkları hakkında konuşmasını dinleme şansın olacak.”

“Öyle mi?” Dönüp Godley’e baktım. “Neden ben?”

“Seni istedi. İsmiyle.” Derwent sandalyesinde arkasına yaslandı. Tepkimi izlerken bir yandan da işaret parmağıyla alt dudaklarını ovuşturuyordu. Tam olarak duygularıma engel olamadım.

“Ne? Neden? Adımı nereden biliyor?”

“Tahminimce Greyler onunla konuşmuştur. Sonuçta arkadaşlar, öyle değil mi?”

“Peki ya sen? Sen de oradaydın.”

Derwent omuz silkti. “Leo genç kadınlardan hoşlanıyor.”

“Bunu aklımda tutarak bu küçük görüşme için Georgia’nın da sana katılmasını sağlayacağım.” diyen Una Burt kaşlarını kaldırdı. “Onunla karşılaşmaya hazır olduğunu varsayarsak, tabii.”

Çoğunlukla Georgia’nın bunun dışında kalmasını istediğim için bir an tereddüt ettim. Godley bunu, görüşmek istemiyormuşum gibi yorumladı. “Görüşmeyi kabul etmen için seni çok fazla baskı altına almak istemiyorum ama Stone’un sana güvenmesini istiyorum. Bir aşamada onunla resmî bir sorgu yapmamız gerekip gerekmeyeceğini henüz bilmiyoruz. Bizi tanıdığını hissetmesini isterim.”

“Yani Kerrigan’ı yem olarak kullanmak istiyorsunuz.”

“Bu doğru değil, Josh.” Godley öfke kontrolünü nadiren kaybederdi ama kaybettğinde mutlaka anlardınız: Yüzündeki deri kemiklerine yapışır, yanakları oyulmuş gibi çökerdi. Derwent’a baktı, Derwent da ona aynı bakışla karşılık verdi.

“Yapacağım. Soruşturmaya katkı sağlamak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum.” Günlerdir Rachel Healy’yi düşünüyordum. “Bana güvenirse konuşabilir. Bana Rachel’in cesedinin nerede olduğunu söyleyebilir. Bu, ablası ve arkadaşları için çok şey ifade edecektir.”

“Müthiş! Harika!” Sinirlenen Derwent sandalyesini geri iterek kalktı ve kapıyı çarparak odadan çıktı.

“Ah, canım. Dışarıda kalmayı gerçekten hiç sevmiyor, değil mi?” dedi Una Burt gülümseyerek.

“Üzgün olmasının nedeninin bu olduğunu sanmıyorum.” Godley, Derwent’ın kalktığı yere oturmak üzere yürüdü. İsteddiği olduğu için artık o endişeli bakış yüzünü terk etmişti. “Senin için endişeleniyor. Maeve, kendini riske atmanı istemediğimizi bilmelisin. Görüşme, buradaki bir sorgu odasında olacak çünkü kaydedilmesini istiyorum.”

Una Burt, “Daha gayriresmî bir yere ne dersiniz peki? Video görüşme süütünin müsait olup olmadığına bir bakayım.” dediği sırada çoktan telefonu eline almıştı.

Godley başını iki yana salladı. “Öyle olmamasını tercih ederim.”

“Ben de aynı şekilde düşünüyorum.” Leo Stone’la aramızda engel olmayan bir odada olmak istemiyordum, bu engel sadece bir masa olsa bile benim için yeterliydi. Onun karşımda kanepede uzandığı düşüncesi bana pek de iç açıcı gelmiyordu.

“Bir şey yapmaya kalkışacağını sanmıyorum, yine de hiçbir an onunla baş başa olmayacaksın. Onun yanında avukatı, senin yanında da Georgia olacak.”

“Benden yapmamı istediğiniz şey nedir?”

“Onu ölçüp tartmanı istiyorum. Sen iyi karakter analizi yapıyorsun. Yapmakla suçladığımız şeyleri yapabilecek potansiyelde olup olmadığını söyle bana.”

“Suçlu olduğundan şüpheli mi var?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Şüpheliye her zaman yer vardır. Kanıtların seni götürdüğü yere gitmen gerekir, Pete Whitlock öyle yaptı. Ancak bu, onu sorgulamayacağımız anlamına gelmez.”

“Doğru.” Kendime güvenim geri gelmişti.

“Unutma, bu görüşmeyi o istedi. Bizden bir şeyler öğrenmek istemese burada olmazdı. Görüşmeyi genel tutmaya çalış. Soruşturma hakkında bilgi vermekten kaçın. Yeniden yargılanmasından önce, bulduğumuz her türlü yeni kanıtı uygun bir zamanda açıklayacağız.”

“Hangi yeni kanıt?” diye homurdandı Una Burt. “Gördüğüm kadarıyla şu an sadece eskilerin üzerinden geçiyorlar.”

“O kanıtlar onu bir kez mahkûm etti,” diye karşılık verdim.

“Saat on birde burada olacak.” Saatine baktı. “Hazırlanmak için kırk beş dakikan var.”

Kırk beş dakika ihtiyacım olandan veya istediğimden yaklaşık kırk üç dakika daha fazlaydı. Çoğunu, Derwent’tan saklanıyor olmasam da tuvalette geçirdim. Olayın dışında kaldığından değil, en-

dişelendiğinden dolayı kızgın olduğunu biliyordum -bir horozun, tavuklarına karşı korumacı olması gibi aşırı korumacıydı- ama meselenin dışında kalmak onun ruh hâlini etkileyecek bir olay değildi. Bununla birlikte, beni gerçekten bulmak istese, kadınlar tuvaletine hiç düşünmeden dalacağını da biliyordum. Aslında kapı açıldığında gelenin o olduğunu sanmıştım.

“Demek buradasın. Seni arıyordum.” Georgia makyaj çantasını tezgâha bırakıp bana baktı. “İyi misin?”

“Hiç daha iyi olmamıştım.”

“Solgun görünüyorsun.”

“Ben hep solgun görünürüm.”

“Bu senin İrlandalı genlerinden geliyor olmalı.”

“Bence İrlandalılar senin sandığından daha çeşitli.”

“Ne demek istediğimi anlıyorsun.” Bana olan ilgisini kaybetmiş, aynada kendine bakmaya başlamıştı. Saçları tertemiz, kıyafeti kumsuzdu. Kulaklarındaki inci küpelere dokunup sağlam olup olmadıklarını kontrol etti ve küçük parmağını göz altlarında gezdirerek aynaya doğru eğildi.

“Bu bir sorgu, güzellik yarışması değil.” dedim.

“Biliyorum,” deyip makyaj çantasını açtı ve maskarasını çıkardı. “Yine de mecbur değilsen, yerlerde sürüklenmiş gibi görünmenin bir anlamı yok.”

Benim aksime.

Bir süre sonra makyaj çantasını bana doğru itti, “Buyur, sen de yap.”

“Teşekkürler.” Bu hayır anlamına geliyordu. Çantayı geri ittim.

Georgia belli belirsiz omuz silkip maskara fırçasını kirpiklerinin arasından geçirmeye başladı, ağzı bir oyuncak bebeğinki gibi açık bir şekilde sarkıyordu. Saçımın olabildiğince düzgün görünmesini sağladım ve Georgia’yı rahatsız etmektense, oradan çıkıp onu kendi hâline bırakmayı tercih ettim. Manastır okuluna gitmenin bana sürüklüğe karşı neredeyse bağıışıklık kazandırdığını bilseydi keşke...

“Neye gülüyorsun?” Derwent yanıma geldi. Kapının dışında bekliyordu.

“Hiçbir şeye. Tavsiyen var mı?”

“Yapma. Bana fikrini değiştirdiğini söyle.”

“Bunun dışında bir tavsiye.”

Beni kolumdan yakaladı ve yüzüne bakmam için sarstı, ardından sesini alçaltıp konuşmaya başladı. “Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?”

“Hiçbir şeyi.”

“Aynen öyle. Demek ki bu görüşmeyi yapmana gerek yok.”

Nazıkçe, “Bu sadece bir görüşme.” dedim. “Resmî bir sorgu bile değil. Onun ne istediğini öğrenme şansım olacak.”

“Onun yakınına gitmemelisin. Seni hedefi yapmak istiyorlar, hayır demelisin.”

“Ah, sakın ol. O masanın diğer tarafında olacak, ayrıca Georgia onun dikkatini dağıtacaktır.”

“Senin üstüne atlamayacak elbet canım. İtibarını iki paralık etmeyi görev bilecek kendine ki bu daha kötü.”

Kolumu onun elinden çektim ve elimi göğsünün ortasına koyup onu birkaç adım geriye ittim. “Bak, bu karardan vazgeçmeyeceğim. Öncelikle, onun şu ateşli avukatına daha yakından bakmak istiyorum.”

“Şaka yapıyor olmalısın.”

“Neden ki? Sonuçta bekârım ve biriyle tanışmam gerektiğini sen söyledin.” Tüm masumiyetimle göz kırptım. “Bana şans dile.”

“Kerrigan, ben ciddiylim. Hadi ama, beni yalvartma.”

“Bir faydası olmaz zaten.” dedim ve onu koridorda, elleri belinde, hayal kırıklığıyla baş başa bıraktım.

Georgia bana sorgu odasının önünde yetişip dudak parlatıcısının parlattığı bir gülümsemeyle Godley’e selam verdi. Godley ona başını sallasa da aslında onu görmediğini anlayabiliyordum. Tüm odak noktası, duvarın öte tarafındaki adamdı.

Una Burt, “Unutma, çok bilgi vermeyeceksin.” dedi.

“Anladım.”

“Sizi video bağlantısından izleyeceğiz.”

“Harika.” Aslında değildi. İzlenmeyi, gösterdiğim performansa göre yargılanmayı düşünmek bile istemiyordum ama bunu önemsemiyormuş gibi görünmek zorundaydım. Georgia’nın hazır olup olmadığını kontrol ettikten sonra kapıyı açtım.

İki adam çoktan masaya oturmuşlardı. Biri -avukat- kapı açılır açılmaz ayağa fırladı. Leo Stone dirseklerini masaya dayamış bir şekilde oturmaya devam etti. Bana o karanlık, dipsiz gözleriyle bakmasına rağmen titrememeyi başardım.

“Kalkmadığım için özür dilerim. Dizlerimden dolayı.”

“Sorun değil.” Onunla el sıkıştım çünkü bu, bu şartlar altında yapılacak en doğru şey gibi görünüyordu. Elleri kocaman, avuç içleri biraz nemliydi, acaba sürekli öldürdüğü kadınları düşünüyor olmasaydım bunu fark eder miydim? Aklımda bu sorunun cevabını bulmaya çalışırken, hatırladığımdan daha yakışıklı olan avukatla el sıkıştım. Sakalı, üç parçalı takım elbisesi ve tertemiz ayakkabılarıyla oldukça yakışıklıydı. Özgün bir Victoria Dönemi beyefendisine benzese de aynı zamanda oldukça da günümüze uygun görünüyordu. Bugünkü takım elbisesi düz, lacivert bir takımdı ama yine omuzlarının genişliğini belli eden bir kesimi vardı.

“Seth Taylor.”

“Maeve Kerrigan. Müfettiş Muavini Dedektif Kerrigan.” Stresten gerilmiştim, düşüncelerim ürkmüş kuşlar gibi dağılıyordu.

Dizginleri eline al.

Georgia azami bir sakinlik ve çekicilikle kendini tanıtırken, ben Stone’un karşısına oturdum. Doğrudan bana bakıyordu, gözleri benimkilere dikilmişti.

Yem, demişti Derwent. Ben ise ona değil Godley’e inanmayı tercih etmiştim.

“Bay Stone, bu görüşmenin sizin isteğiniz üzerine yapıldığı konu-

sunda kesinlikle açık olmak istiyorum. Bu resmî bir görüşme değil, bu nedenle de ikaz altında değilsiniz.”

“Müvekkilim bunu biliyor.” Taylor, hâlâ bana bakan Leo’ya bakıyordu. “Aslında bu görüşmeyi yapmasını ben tavsiye ettim.”

“Evet görüşmek istedim. Sizi görmek istedim, Bayan Kerrigan.” Sesi iki kayanın sürtünürken çıkardığı ses kadar sertti.

“Neden?”

“Sizi temyiz günü mahkemede gördüm. Daha yakından bakmak istedim. Beni yeniden hapse tıkmaya çalıştığınız için neye benzediğinizi görmek istedim.”

O gün oğlundan başka hiçbir yere bakmadığına yemin edebilirdim.

“Beni isimle sordurduğunuzu duydum. Adımı nereden biliyorsunuz?”

“İnsanlarla konuşuyorsunuz. Arkadaşlarımla. Onları bana karşı kışkırtıyormuşsunuz. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Zavallı yaşlı Leo’yu hapse atarken hata yaptığınızı kabul edemeyeceğinizden, oraya geri dönmemi sağlamanız gerek.” Dişleri korkunçtu, grileşmişti ve kahverengimsi bir plakayla kaplıydı. Nefesi iğrençti.

“Bay Stone, yeniden yargılamaya hazırlanmak için var olan kanıtları inceliyoruz.”

“Peşimi bırakmıyorsunuz.”

“Tam olarak değil. Temyiz mahkemesinin kararı, yargılamanın yeniden yapılması yönünde. Bay Taylor’ın size anlatmış olacağı gibi, kurallar çok açık. Sizi temize çıkaran bir kanıt bulursak, bunu avukatlarınızla paylaşacağız. Dürüst ve adil bir yargılama hakkınız ve tam olarak o şekilde yargılanacaksınız.”

“Ben masum bir adam olduğum hâlde, şimdiden müebbet aldım tatlım. Adil yargılama diye bir şeyin olmadığını biliyorum.”

“Şu an hapiste değilsiniz.”

“Hayır, değilim.” gülümsedi, gülümsememesini tercih ederdim. “Şansım vardı sadece, öyle değil mi?”

“Adil bir şekilde yargılanmanız herkesin çıkarına olacak Bay Stone. Söz veriyorum, bu konuda elimizden gelenin en iyisini yapacağız.”

“Polis olmak için fazla güzelsin, biliyorsun, değil mi?”

İlk başta Georgia’yla konuştuğunu sandım ama hâlâ bana bakıyordu. Beni tam da istediği gibi hazırlıksız yakalamıştı. Gururlanmamı değil, beni zayıflatmayı istiyordu, bunun önceden tasarlanmış bir cümle olduğunun farkındaydım. Bu görüşmenin tamamı bu amaca adanmıştı. Önce notlarıma, sonra Seth Taylor’a, *müvekkiline sahip çık*, der gibi baktım.

Ben ne yapabilirim, der gibi omuz silkti.

“Bay Stone...”

Bir elini diğer elinin üzerinden geçirdi ve avucunda küçücük, kâğıttan bir çiçek belirdi. Asla almayacağımı anlayana kadar çiçeği uzatmaya devam etti. Ardından kâğıdı bir top yapıp yok etti ve sırtarak bana baktı.

“Benim yaptığımı mı düşünüyorsun? Hem de hasta dizlerimle? İlk duruşmada savcıcıyı dinlemeliydin. Onları yakalamışım. Minibüsüne taşımışım. Cesetleri keşfedilemesin diye onları, lanet bir doğal koruma alanında yarım mil kadar taşımışım. İri bir adamım ama bunları yapabilecek biri değilim.

Taylor hemen araya girdi, “Leo” dedi. Sonra bana dönüp, “Sizi uyardım,” diyerek devam etti, “ona bu konularla ilgili soru soramazsınız.”

Eğer bu kadar ehliyetsizse, ağır yükler taşıdığı şantiyelerde nasıl çalışıyordu, diye sormak istesem de vazgeçerek gülümsedim. “Bay Stone’un fiziksel yetenekleri hakkında bir şeyler söylemek benim alanım değil ama elbette bu konuya giren biri çıkacaktır.”

Stone, “Ben yapmadım.” dedi. “Bana inanmalısın. Sadece fiziksel değil, zihinsel olarak da. Çünkü bunu yapabilecek kadar zeki değilim.” Siyah gözlerinde bir zekâ parıltısı vardı. Bana büyük, perişan bir köpek balığını hatırlatıyordu.

“Zekânın çeşitleri vardır, Bay Stone. Örneğin, kitabı zekâyâ sahip Bay Taylor gibileri vardır, bir de sizin sahip olduğunuz zekâ türünden insanlar vardır.” Kalemimi defterimin arasına koyup kapattım. “Sağduyu sahibi birisiniz.”

“Öyleyimdir.”

“Greyler bana çok anlayışlı olduğunuzdan bahsettiler.”

“Öyle mi dediler?”

“Evet ama Howardlara gönderdiğiniz mektuplarda aynı anlayışı göremedim.”

Gülümsemesi silindi. Seth Taylor tetikte olarak bir bana bir müvekkiline baktı. Mektuplardan haberi yoktu ve sonuçları daha sonra değerlendirmek için aklına kaydettiğini düşündüm.

“Ah” dedi kendini toparlayan Stone. Suratı asılmıştı ve alt dudaklarını emiyordu. “Onlara birkaç satır yazmam gerektiğini düşündüm. Onlara ulaşmam gerektiğini. Bilirsin işte.”

“Tabii, bilirim.” Çenemi elime yasladım. “Ama Rachel Healy’nin ablasına hiç yazmadın. Peki, neden?”

Taylor, “Buna cevap vermenin gerektiğini sanmıyorum.” diyerek araya girdi.

“Sana şunu söyleyeceğim.” Stone masanın üzerine eğildi. “Sizi bir de saçlarınız açıkken görmek isterim, Bayan Kerrigan. Bahse girerim, üzerinizde kıyafet yokken, çırlıçıplakken çok daha farklısınızdır. Bu gece bunu düşüneceğim.”

“Ne kadar gurur verici.” Taylor’a baktım. “Başka sorunuz yoksa, bu görüşme burada bitmiştir.”

“Sorumuz yok, görüşme bitebilir.”

Stone’un gözlerini üzerimde hissetmeme rağmen, acele etmeden kalkıp kapıya doğru yürüdüm.

Yem.

Derwent’in haklı çıkmasından nefret ediyordum.

Ben ofisten ayrılmadan önce hava yine karanlıktı, kısa kış günümün tamamı Leo Stone tarafından bir şekilde tüketilmişti. Toplantımızın videosunu iki kez izledim: biri Stone'un vücut dili, diğeri de söyledikleri için. İkinci izleyişimde Georgia'nın kıpır kıpır olduğunu, bacak bacak üstüne atıp saçlarını salladığını fark ettim. Masanın diğer tarafındaki iki adam ise tamamen bana odaklanmıştı. Zaten mantıklı olan da buydu çünkü konuşmayı ben yönetiyordum. Muhtemelen en az iki kadının katili olan bir adam sana ilgi göstermediğinde, ilgisini çekmeye çalışmak tuhaf bir ego olmalı, diye düşündüm. Saldırganlığı çekicilikle karıştırmak için özel, kasıtlı bir körlük gerekirdi. Ama işte Georgia böyleydi. Bu, günün geri kalanını neden bana parlayarak ve un ufak bir tahrikle patlayarak geçirdiğini açıklıyordu. Sırf ondan bir basamak daha yüksekte olduğum için ve isterse elde edeceğini düşündüğü kıdemli memurlara bir şekilde erişebildiğim için beni kendisine rakip görmesini can sıkıcı buluyordum.

Hava tahminlerinde yağmur vardı ve ben, Westminster'ın dar yan sokağına adım attığımda yağmaya başlamıştı. Bu, dramatik olmayan bir yağmurdu, yolculuğunuz kısa ise görmezden gelebilecekken, uzaktaki doğru metro istasyonuna yürüyecekseniz ve özellikle de saçlarınızın nemle akıcılığını tamamen kaybeden türdense görmezden gelemeyeceğiniz bir yağmurdu. Bana yaklaşan bir şeklin farkına vardığımda çantamda şemsiyemi aramakla meşguldüm. Tehditle yüzleşmek için döndüğümde, yüzümden okunmadığını bilsem de boğazım sıkışmış, midem korkudan ağzıma gelmişti.

"Merhaba... Affedersiniz, sizi korkutmak istememiştim. Şey... Biraz konuşabilir miyiz?" Deri ceketinin kıvrımlarından akan su, uzun zamandır dışarıda olduğunu gösteriyordu. Saçları diken diken olmuştu.

“Bay Lambert?”

“Kelly.” Cebine bir şey soktu, sonra ıslak elini sıkı mam için uzattı. Elleri nasırlı, cildi benimkine kıyasla sertti. Sokak lambalarının parlaltısında solgun görünüyordu. “Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama sizinle başka nasıl iletişim kurabileceğimi bilemedim.”

“Neden iletişim kurman gereksin ki?”

“Bugün babamı görmüşsünüz. Sizi görmeye gelmiş. Seth söyledi.”

“Doğru. Görüşme onun isteğiydi, benim değil.”

Bir, bir ayağının üzerinde; bir, diğerinin üzerinde sekiyordu. “Size görüşmeyi sorabilir miyim? Ve babamı?”

“Söyleyemem, gerçekten...”

“Biliyorum, biliyorum. Bu devam eden bir soruşturma. Ben onunla ilgili bir şey bilmek istemiyorum.”

“Ne o zaman?”

“Bakın, sizinle gerçekten konuşmak istiyorum. Gayriresmî olarak yani. Belki buralarda size bir içki ısmarlayabileceğim bir bar vardır.”

Tam hayır diyecekken cevabımı hissetmiş olmalı.

“Peki ya kahve? Hızlı bir kahveye ne dersiniz? Bahse girerim, yakınlarda birkaç dakikalığına oturabileceğimiz bir yer vardır. Söz veriyorum, uzun sürmeyecek. Hem belki soruşturmaya da yardımcı olur.”

“Nasıl?”

“Bilmiyorum. Belki de olmaz.” Tuhaf bir gülümseme. “Sadece sizi ikna edecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum.”

“Bay Lambert, ne istiyorsunuz?”

“Onu tanımıyorum.” Yüzünü buruşturdu. “Kulağa çok aptalca gelse de bu doğru. Onun hakkındaki görüşünüzü sormak istiyorum. Bilmek istediğim... Onunla uğraşarak, zamanımı boşa harcayıp harcamadığımı bilmek istiyorum.”

Whitlock’ın temas hâlinde olmadıkları uzun yıllardan bahsettiğini ve ilişkilerinin Kelly’nin çabasıyla oluştuğunu hatırladım. Kelly Lambert’in yirmili yaşlarında olduğunu biliyordum ama daha genç

-çocuksu ve savunmasız- görünüyordu. Bunların hiçbiri benim için önemli olmamalıydı aslında, yine de kendimi “Tamam, bir kahve içebiliriz.” derken buldum.

“Harika olur.”

“Eh, uzun süre beklemişsin.”

Sırıttı. “Mızımızlandığımı düşünmemeniz için bunu söylemek istememiştim.”

“Ne kadar süredir burada bekliyordun?”

“Birkaç saat.”

“İçeri girip beni sorabilirdin.” Şemsiyemi açtım ve altına girebil-
sin diye kaldırdım. Benden daha kısaydı, bu alışılmışın dışında bir
şey olmasa da önemseyen erkekler vardı. O ise, yanımda koşar adım
en yakın yan sokağa doğru yürürken, bunu önemsemiyor gibi görü-
nüyordu. “Resmî olmasını istemedim. Yani sorun çıkarmayı, başını-
zı belaya sokmayı istemedim.” diye açıkladı.

“Bununla baş edebilirdim.” derken bir yandan da memurlardan
herhangi birinin evine dönerken önünden geçmeyeceği bir yer dü-
şünüyordum.

Sonunda, etrafı başka, daha güzel yerlerle çevrili olduğu için bir
kahve zincirinin küçük, kasvetli bir şubesini seçtim. Kahvenin tadı
(ben almıştım) acıydı ama Kelly şikâyet etmeden yudumladı. Net
bir şekilde kasvetli olan ışığa rağmen, onu artık daha net görebili-
yordum. Gözleri babasınınki gibi koyu renkti ama aralarındaki ben-
zerlik burada son buluyordu. Stone’un yüzünde gördüğüm kurnaz
kötülük, oğlunun yüzünde yoktu. En azından bana göre yakışıklı
değildi; geniş, açık alnı ile kirli sakallı dar çenesi arasında denge yok-
tu. Yine de onu çekici kılan bir şey vardı. Kahveyi kabul etmemin
nedeni meraklı ama biliyordum ki daha az çekingen veya daha talep-
kâr olsaydı teklifini düşünmezdim bile.

“Sana soruşturmayla ilgili hiçbir şey anlatamam.”

“Biliyorum, biliyorum. Seth beni size soruşturmayla ilgili bir şey
sormamam konusunda uyardı.

“Öyle mi?”

“Seth, Leo’nun avukatı.”

“Biliyorum.” dedim. “Sadece benimle görüşmeyi planladığını bilmesine şaşırdım.”

“Önce ondan fikir aldım.” Başını eğip kahvesine baktı. “Hayır diyeceğinizi söyledi, bu yüzden bir önemi yoktu.”

“Evet, belki de hayır demeliydim.” Şiddetli, nemli rüzgârın içeri girmesine neden olan açılan kapıya bakmak için arkamı döndüm, tanıdığım biri değildi.

“Bunu gerçekten, gerçekten çok önemişiyorum.” Bir elini kaldırdı ve bana dokunmadan kolumun üzerine uzattı. “Lütfen gitmeyin.”

“Gitmeyeceğim.”

“Emin olamadım. Affedersiniz.” Yine utangaçlıkla başını eğdi. “Burada sizinle oturmak tuhaf. Siz babamı hapse atmak istiyorsunuz, bense onu oradan kurtarmak istiyorum.”

“Ben sadece birkaç masum genç kadını öldüren kişinin hapse tı-kılmasını istiyorum. Eğer o kişi babansa, evet, onu ömür boyu par-maklıklar arkasına göndermeye kararlıyım.”

“Ama o kişi babam olmayabilir de.” Bana gözlerini kocaman açarak baktı. “Olmayabileceğini söylüyorsunuz, değil mi?”

“Bunu bu şekilde yorumlama.” diye uyardım. “Sadece açık fikirli davranıyorum ama bu, sorgulama ile ilgili tüm satır aralarına baka-cak şekilde eğitilmiş olmam dışında hiçbir şey ifade etmez. Babanı suçlayan parçalara odaklanmaksızın tüm kanıtları inceliyoruz.” *Vé bu kanıtlar şimdiye kadar oldukça zayıf*, diye düşünsem de bunu sesli olarak dile getirmedim.

“Bakın, Leo’nun herhangi bir Yılın Babası ödülü kazanmayacağı-nı biliyorum. Yetişkin hayatının büyük bir bölümünde şu ya da bu şekilde suç olaylarına karıştığını biliyorum ve karışmadığı zamanlar-da bunun nedeninin içeride olması olduğunu da biliyorum.”

“Muhtemelen içeride olmak da onu durdurmamıştır.” dedim eğ-lenerek. “Hapishanelerde neler döndüğünü bilsen şaşırsın.”

“Leo bana bazı hikâyeler anlattı.” Kahvesini yudumladı. “Kilit altında olsam bununla nasıl başa çıkardım bilmiyorum, dayanabileceğimi sanmıyorum. Özgürlüğüme düşkünüm. Bir patronum bile yok, kendi işimi yapıyorum.”

“Marangoz olduğunu duydum.”

“Birkaç inşaatçı ve iç mimar için özel tasarımlar yapıyorum. Bir kere itibar kazandığınızda asla iş sıkıntısı çekmezsiniz. Kendi mobilyalarımı da yapıyorum.”

“Nerede yapıyorsun bunları?”

“Küçük bir atölyem var.” Omzumun üzerinden arkamda bir yere bakarak, oturduğu yerde küçüldü.

“Ne oldu?”

“Birinin bize baktığını sandım. İş arkadaşlarından birinin.”

“Tipi nasıldı?”

“Uzun boylu. İri. Koyu renk saçlı. Temyizde yanınızda oturuyordu.”

Kahretsin. Elbette Derwent. Üstün bir çaba göstererek arkama bakmadım. “Hâlâ orada mı?”

“Ha-hayır. Sanmıyorum.” Kelly kapıya baktı, yüzü gergin ve solgundu. Fincanını tabağa bırakırken eli titriyordu. “Gitmek ister misiniz?”

“O olduğuna emin misin?” diye sordum boş bir çabayla. Derwent ofisten, benden on dakika önce ayrılmıştı ama bu hiçbir anlama gelmezdi. Belanın kokusunu alabiliyordu, özellikle de beni işin içine sokmak konusunda.

“Kesinlikle emin olamıyorum. Ona benziyordu.” Kelly dudağını ısırdı. “Eğer sorun olacaksa...”

“Endişelenme. Onunla başa çıkabilirim,” diye yalan söyledim. “Bana babanı anlat. Onu nasıl buldun?”

“Koruyucu ailem yıllar boyunca onunla temasta kaldı. Çok olmasa da, onlara ara sıra -Noel’de- kart gönderiyordu. Eğer hapisteyse karttan bir şey çıkmıyordu, dışarıdaysa bir beşlik oluyordu. Doğum

günlerimde hiçbir şey göndermedi. Doğum günümün ne zaman olduğunu bildiğini bile sanmıyorum.” Lambert’in sesinde kendine acıma yoktu. Bu durum onu incitmiş olsa bile, geçmişte kalmıştı.

“Neden onunla iletişim kurmak istedin? Ağır yaralamadan hapis-teydi, değil mi? Bunu biliyor muydun?”

“Evet, biliyordum.” Lambert omuzlarını silkti. “Kötü olduğunu biliyordum ama bunun hikâyesinin tümü değil, sadece küçük bir parçası olduğunu düşünüyordum. Ve öyleydi de.”

“Senden haber alınca sevindi mi?”

“Hayır.” Güldü. “Beni görmeye kesinlikle hevesli değildi. Onu ziyaret etmek için başvurduğumda, ilk birkaç kez reddetti.”

“Ama sen denemeye devam ettin.”

“Öz annemin ben küçükken öldüğünü biliyorsunuzdur.”

“Evet, bu konuda bir şeyler duymuştum.”

“Birlikte değillerdi. Bana bakan asla Leo olmayacaktı. Adım atmasını umursamıyordum da aslında çünkü onunla birlikte yaşamak gerçekten zor olurdu. Annem ve babam -koruyucu ailem- bana gerçekten çok iyi baktılar. Onlarla çok iyi bir hayatım vardı. Büyüttükleri benim gibi birkaç çocuk daha vardı. Kızlarda koşturan bir sürü çocuk. Delice koşar oynardık, genel olarak. Daha öncesini -öz annemle geçirdiğim zamanı- pek hatırlamıyorum ama zordu. Benimle ilgilenmezdi. Çok fazla içerdi ve...” Başını sallayarak büktü, “Onun için üzülüyorum.”

“Hayat bazı insanlar için zor.”

“Evet, bu kesinlikle doğru. Hayatta hiç şansı olmamış, diyelim. Geriye dönüp bakınca, onun ölmesi sanırım başıma gelebilecek en iyi şeydi.” Gülümsedi ama gülüşünde acı vardı. “Hayatta kalma suçluluğu diyelim.”

“Senin için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemem.”

“O kadar da kötü değildi. Bu konu üzerine pek düşünmedim çünkü meşguldüm. Bakıma alınmadan önce neredeyse hiç okula gitmediğimden geri kalmıştım. Sonra ahşap işçiliğini öğrenmeye başla-

dım ve sanki biri benim için ışıkları yakmış gibi oldu. Hiçbir şeyden güzel bir şeyler yapmak beni çok mutlu etmişti.”

“Harika bir duygu olmalı. Seni mutlu edecek bir şey yaparak para kazanabildiğin için şanslısın.” Ya da her neyse. Ben de işimi seviyordum ama başardığımız tek şeyin, insanların sefaletini artırmak ve yanlış yönlendirilmiş eylemlerin sonuçlarını hapse attığımız kişilerin eşlerine, kardeşlerine ve çocuklarına anlatmak olduğu günler oluyordu. Adalet Tanrıçası Justitia cezayı kesin ve umursamaz kılıcıyla kesiyordu. “Peki, babanı bulmak istemene ne sebep oldu?”

Elini başının üzerinden geçirdi. “Bilmiyorum. Sanırım bir şeylerin eksik olduğunu hissettim. Leo’nun içinde iyilik olup olmadığını görmek istedim. Bana nazik davranıldığı gibi ona da nazik davranırsa, bu ona yardımcı olur mu görmek istedim.”

“Oldu mu?”

“İşe yaradığını sanıyordum. Hapisten çıktığında onu eve yerleştirdim. Yerleri temizledim, ona bir mikrodalga fırın aldım. Birkaç arkadaşımın ona iş vermelerini rica ettim. Yaşayacak bir yeri olduğu için şanslıydı çünkü eski bir mahkûm için ev bulmak pek kolay değildir, ev sahiplerinin çoğu evlerini onlara kiralamazlar. Bir pansiyonda ya da sokaklarda kalmasını istemedim, o zaman bir yıl içinde yeniden hapse düşebilirdi. Eski hayatından uzaklaşırsa sıfırdan başlayabileceğini düşündüm. Demek istediğim, benim açımdan işe yaramıştı tüm bunlar. Ama nihayetinde bir çocuktum.” Yüzü samimiyetle kırıştı. Babasının esmerliğini alan yüzündeki saflığa üzüldüm. Leo Stone’un etkisinden uzakta, merhametli ve sade bir şekilde büyümüş olması iyi bir şeydi. Başmüfettiş Whitlock’ın Kelly’yi sevdiğini biliyordum, ben de sevmiştim.

Lambert kendi düşünceler zincirini takip ediyordu. “Aslında belki de benim hatamdı, değil mi? Eğer çevresinde başka insanlar olsaydı, kadınların kaybolduğu zaman mazereti olabilirdi.”

“Olan herhangi bir şeyin sorumluluğunu alman gerektiğini sanmıyorum.” Özellikle de baban sosyopat bir canavarsa. “Yaptıkların

için kendini yargılayamazsın. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmışsın. Sonuçlarının ne olacağını bilemezdin.”

“Sizce o mu yaptı?” İşte, açık bir rica. Kelly Lambert’ın sanki gerçek dünyada herkesin güvenilir olduğunu veya herkesin, sizin iyiliğinizi düşündüğünü varsayamayacağınızı anlamamış gibi, saklayamadığı bir güven açığı vardı.

“Seninle vaka hakkında konuşamam.”

“Lütfen. Bilmem gerek. Kanıtların ikna edici olduğunu sanmıyorum, olmalarını da istemiyorum.” Duygularıyla savaşıyor yutkundu. “Eğer masumsa Leo için ölüme bile giderim. Ama beni kandırıyorsa...”

“Her iki durumda da bir şey söyleyemem.”

“Bakın, polisliği bir kenara bırakıp benimle insan olarak konuşun. Lütfen.” Bana doğru eğildi, gözleri yüzüme sabitlenmiş, elleri kenetlenmişti. “Üzerinizde nasıl bir izlenim bıraktı?”

“Ben onun için ölüme gitmezdim ama onun akrabası da değilim.” *Tanrıya şükür.*

“İyi bir ilk intiba bırakmıyor.”

Leo Stone hakkında fikir edinmek için ikinci, üçüncü, on beşinci intibaya gerek olmadığına emindim. Bir telefon çaldı, eğer kapının dışındaki Derwent’sa endişelenmem gerektiğini hatırlayarak telefonumu kontrol ettim.

“Hey.” Kelly karşı tarafı dinlerken bana parmağını kaldırdı. *Dur bir dakika.* “Evet, evet. Burada.”

Ve aslında orada olmamalıydım. Kalkmaya hazırlanarak eşyalarını toplamaya başladım. Kelly telefonu bana uzattı.

“Sizinle konuşmak istiyor.”

“Kim?”

“Seth.”

Neyse ki Leo Stone değil. Taylor’ın benimle konuşmak istediğini hayal edemememe rağmen telefonun ucundakinin o olduğunu bilmek telefonu almam için yeterliydi. Telefonu ve eşyalarımı alarak sokağın görece sessizliğine çıktım.

“Evet?”

“Dedektif Kerrigan. Seni yanlış değerlendirmişim. Kelly ile konuşmayı kabul etmeni beklemiyordum.” Seth’in bakışlarının yoğunluğundan uzaktayken alçak ve hoş sesine odaklanabilmiştim.

“İkna ediciydi.”

“Kelly iyi biridir.”

“Bence de öyle.”

“Yararlı bir şeyler bulabildin mi?”

“Asla bilemezsin.”

“Bu çok acayip.”

“Kişisel algılama.”

“Algılamıyorum.”

Onunla tartışmaktan oldukça keyif alıyordum. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Bay Stone neden benimle görüşmek istedi?”

“Çünkü hayatı senin elinde, o nedenle merak ediyordu.”

“Beni mi?”

“Tüm süreci. Yapmakta olduğunuz şeyleri.”

“Ne yaptığımızı biliyor. Yeniden yargılanması için hazırlanıyoruz. Onu, bunun ne anlama geldiği konusunda bilgilendirmelisin.”

“Senden duymak istedi. Dürüst olmam gerekirse, seni korkutabileceğini düşündü. Onu vazgeçirmeye çalıştım.”

“Yeterince uğraşmamışsın anlaşılan.”

“Leo kendi yolundan gider, ben ise sadece ona eşlik ederim.”

“Bu konuda şüphelerim var.”

Seth güldü, ben de kendi kendime sııttım. Kafenin kapısı kapandı, başımı kaldırdığımda Kelly Lambert’ı gördüm, elleri ceplerindeydi.

“Gitsem iyi olacak.”

“Görüşürüz, Komiser Muavini Kerrigan.”

Telefonu Kelly’e verdim. “Teşekkürler.”

“Önemli değil.” Telefonu deri ceketinin cebine sokmakta güçlük çekince, ceplerini kurcalamak için durdu. “Ah, cebimde neyin olduğunu unutmuşum.”

Çıkardığı bir bıçaktı, kullananın avucuna uyacak şekilde tasarlanmış, kalın sapı, iki inçlik ince bir bıçağı olan küçük bir şeydi. Bıçak, elinde bir hokkabazlık numarası gibi aniden belirmişti. Prensip olarak, cebinde kesici aletler taşıyan, eli çabuk insanların yanında olmayı sevmem. Şok olmuş olmalıyım ki, yüzü solgunlaştı.

“Kahretsin, böyle bir şey taşımak yasa dışı değil, değil mi?”

“Hayır. Birini yaralama niyetin yoksa tabii.”

“Yok, o kadar ileri gidemem, sanmıyorum.” Diğer cebini yokladı. “Sizi beklerken bunun üzerinde çalışıyordum. Buyurun. Sizde kalabilir. Ceviz ağacındandır.”

Küçük bir baykuştı, uzuvları derince oyulmamış, sadece hafifçe belirginleştirilmişti. Ahşabın özünü çalışma şekli, doğal gölgeleri kanatlara, noktalı gövdeyi tüylere dönüştürmesi, Lambert’ın yeteneğinin açık bir göstergesiydi.

“Çok güzel.”

“İşte yaptıklarına bir örnek,” dedi sade bir şekilde.

Alamayacağımı söylemeyi düşünsem de, nankör görünmek istemedim. Zaten rüşvet sayılabilecek bir şey de değildi. “Gerçekten istemiyorsan, alabilirim.”

“Oyalanmak için buna benzer binlerce şey yapıyorum. Onları birilerine vermeyi seviyorum.”

“Ona iyi bakacağım.”

Kelly memnuniyetle gülümsedi ve selam verdikten sonra arkasını döndü. Yine de benden istediğini alıp almadığını merak ettim. Leo Stone’un ne aradığını bir gün öğrenip öğrenemeyeceğimi merak ettim.

Parmaklarımı baykuşun rahatlatıcı ağırlığının çevresine doladım ve eve kadar öyle yürüdüm.

Karanlıktı.

Kör olmuştu.

Hayır, karanlıktı. Sol yukarıda, karanlıkta soluk mavi bir ton vardı. Onu görmek, anlamlandırmak için gözlerini kısıtı ama anlamadı.

Bulunduğu yerin kokusunu da tanımıyordu. Burnu, deneyimlerinin dışında kalan soğuk, tozlu, yeşil bir havayla doluydu. Anlamlandıramıyordu. Kiler ya da terk edilmiş bir bina gibi kokuyordu, rutubetliydi.

Sonuç olarak, daha önce hiç bulunmadığı bir yerdeydi.

Ancak bu bir sonuç değildi. Bu sadece sonucun başlangıcıydı. Gözlerinin arkasında şiddetli bir baş ağrısı, ağzında kuruluk, sıyrılan dirseklerinde ve dizlerinde hassasiyet vardı. Ellerinde çürükler hissediyordu. Sertleşmiş parmaklarıyla yerde kendi etrafında daire çizirken sert bir tahta hissetti, elini çekmeden derisine bir kıymık battı.

Sol ayak bileğinin çevresindeki ağrının, rahatsızlık listesinin en üst sırasına çıkması biraz zaman alsa da, sonunda en çok rahatsızlık veren o oldu. Elini bacağından aşağıya kaydırınca ayak bileğinin etrafını saran metal bir şey fark etti. Oldukça küçük halkaları olan bir zincir. Bu yüzden -bacağını salladı- serbest kalamıyor veya hareket edemiyordu çünkü -bacağını yeniden salladı- kapana kısılmıştı.

Hiçbir şey ifade etmiyordu.

Sanki kendini içinde bulduğu bu tuhaf yeni dünyadan soyutlarsa, buradan uzaklaşabilirmiş gibi ellerini vücudundan çekip gözlerini kapadı.

Şu an evde olması gerektiğini düşündü.

Eve *gidiyordu*, bundan emindi.

Kapıdan girdiğine yemin edebilirdi. Oysa bu, başka bir zamanda olmuş olmalıydı.

Buranın, evine benzer bir hâli yoktu.

Zihni inatla neler olduğunu anlatmayı reddediyordu. Beyninde bir sis, içinden geçmeye çalışmaktan korktuğu bir bulut vardı. Bulutun içinde bir dehşet âlemi olduğundan şüpheleniyordu ve henüz onunla yüzleşmeye hazır değildi.

İçinde bulunduğu an ve yerle bile güçlkle baş edebiliyordu.

Bu sefer sol elini uzattı ve eli neredeyse hemen sert bir şeye dokundu: düz bir plastik. Biraz eliyle yokladıktan sonra bir kova olduğunu keşfedince sapını çevirdi, sap plastiğe çarptı. Çıkardığı ses o kadar içten, o kadar güven vericiydi ki yine aynı hareketi yaptı. Kovanın yanında süt şişesine benzer bir plastik vardı. Şişeyi eğince içindeki sıvı lıkırdadı. Kapağı açıp kokladı; hiç koku yok.

Su.

Akıllıca olup olmadığını düşünmeksizin biraz içti. Hades'te nar taneleri yiyen Persephone, altı ay hapis cezasına çarptırılmıştı. Birkaç yudum su ona ne kadar mal olacaktı?

Daha da önemlisi, bu kap ona ne kadar süre yetecekti?

Kova.

Su.

Zincir.

Korku, zihninin kıvrımlarında dolaşıyordu. Öne eğildi ve üçüncü bir kutu daha bulana kadar yere hafifçe vurdu. Bunun içi, sert ama kırılğan bir şeylerden oluşan dikdörtgen paketlerle doluydu. Eğer geç kaldıysanız ve eski karton tadını fazla önemsemiyorsanız kahvaltıda yiyebileceğiniz türden müsli barlarıydı bunlar.

Kutuyu eşeleince çok sayıda olduklarını fark etti.

Bir kadın kaç müsli bar yiyebilir?

Özellikle de sadece bir kap suyu varsa?

Tıpkı dokuzuncu sınıf öğrencilerinin deneyeceği türden aptalca bir YouTube meydan okuması gibiydi.

Gülünçtü.

Gülümsemesi yüzünde asılı kaldı, ta ki su kabının ötesine uzanınca bir tane daha dolu kap bulana kadar. Onun ötesinde bir tane daha vardı. Ve bir tane daha. Ulaşabildiği alan boyunca su vardı.

Birisi onu, şu an her neredeyse, burada uzun süre tutacaktı anlaşılan.

Tek başına.

Hapsolmuş bir şekilde.

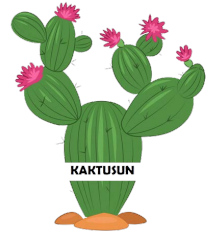
İlk çılgılığa kendi bile şaşırdı. Henüz çılgılık atma arzusu oluşmadan boğazından çıkıvermişti.

Boğazı parçalanana kadar çılgılık attı ama kimse ona cevap vermedi.

Kimse gelmedi.

Onu duyacak kimse yoktu.

Ve her nasılsa, en kötüsü de buydu.

Tessa Marsh'ın kayboluşu bize hemen ulaşmadı, zaten hiçbiri ulaşmamıştı. Kaynağa yoğunlaşan bir soruşturmanın temelini oluşturan olağan kanallardan geçtikten sonra ulaştı. Bize gelmeden önce, yerel müdahale ekibinden yerel dedektiflik bürosuna geçti. Burada Tessa'nın soruşturmasına bakan zeki bir müfettiş, kayıp kadının, masasına gelen sıradan kayıplardan çok Leo Stone'un muhtemel kurbanlarıyla bağlantılı olabileceğini fark etti.

Ve Leo Stone hapisten çıkalı bir hafta olmuştu.

Müfettiş, denemeye değer, diye düşünmüş olacak ki, erkek arkadaş Paul Bliss, Tessa'nın eve gelmediğini ve telefona cevap vermediğini, acil olmayan durumlarda kullanılan polis numarasını arayıp bildirdiğinden on beş saat sonra Başmüfettiş Burt'e ulaştı.

"Bunun Leo Stone'la bağlantılı olduğunu söylememizi gerektirecek hiçbir şey yok." Derwent sakız çiğnerken, çenesinin kısa, kızgın hareketi duygularını yansıtıyordu. Arabayı ben kullanıyordum çünkü hızlı giden yarım tonluk bir metalin sorumluluğunu ona vermek kötü bir fikir gibi görünüyordu. Gerçi hızlı gitmek o an için ancak bir hayaldi. Yoğun trafiğe takılıp kalmıştık ve milim milim ilerliyorduk. Bu sanki devamızdaki ilerlememizi yansıtan bir metaforu. Her iki bakımdan da ilerleyememek ikimizi de rahatsız ediyordu ama bu konuda sesini ilk yükselten Derwent oldu. "Bu sıradan bir kayıp, daha fazlası değil."

"Doğru yaş, doğru sosyal sınıf ve doğru kadın türü."

Bana bir bakış attı. "Şeytanın avukatı. Sen de en az benim kadar bunu yapanın Stone olmadığını düşünüyorsun."

"Sadece açık görüşlüyüm."

"Hayır, değilsin."

"Bak, bunun Stone'un işi olma ihtimali var. Streatham'da pek bilinmeyen bir pansiyonda kalıyor. Tessa Marsh da Streatham'da yaşıyor."

“Doğru. Evet, Leo Stone bu bölgedeydi. O ve yüz bin kadar başka insan da. O olmalı.”

“Hayatının sonuna kadar hapiste kalacağı aşikâr. Belki de bu yüzden son bir kaçamak yapmak istedi. Kadını gördü ve isteğine karşı koyamadı. Belki de burnumuzun dibinden kurban kâçırmayı heyecan verici bulan bir katildir. Bilirsin, öyleleri var.”

“Onu gözetim altında tutmalıydık.”

“Çok pahalıya patlardı.”

“Biliyorum. Çok fazla mesai ücreti. Zaten anlamsız da olurdu çünkü bunu o yapmadı.” Derwent, son dört kelimesini vurgulamak için arabanın ön paneline vurdu. Bu hareketi son derece rahatsızlık vericiydi. “Ama kefaletle serbest kaldığı sırada Londra’daki her cinayetten ve her kayıptan sorumlu tutulmamasını sağlamanın kolay bir yolu olurdu.”

“Medya buna bayılacak.”

“Özellikle de Stone’un şüpheli olabileceğinin kokusunu alırlarsa.”

Başımı salladım. “Her türlü basında yer alacaktır. İyi şeyler yapmaya inandığı için berbat bir devlet okulunda çalışan iyi bir öğretmen, güzel ve sarışın bir kadın. Onu tam da çekici bir kurban yapacak özellikler. Manşetleri kapacaktır.”

“Asla kurban olmaması gereken bir insan.” Derwent parmaklarını hafifçe pencereye vurarak yanımızdaki adama öfkeyle baktı.

“Ne o?” diye sordum.

“Telefon.”

Biraz ilerledim, böylece sürücüsü görüş alanımızda olsun diye diğer aracın birkaç adım önüne geçtik. Derwent pencereyi indirip elini uzattı. Parmaklarını baş parmağına vurarak şıklattı -şık, şık, şık- ve telefonu gösterip kapatmasını işaret etti. Bunu yapma biçiminde -bir üniforma ya da rozetin ifade edeceğinden daha açık bir şekilde, *ben bir polis memuruyum ve söylediğimi yapmak zorundasınız*, diyen bir ifade vardı. Aynadan sürücünün paniklediğini ve telefonunu kapatamadan düşürdüğünü gördüm.

“Böylesi daha iyi.” Derwent camını kapatmadan önce ona bir kez daha baktı.

“Hiç trafik polisliği yapmamış olsan da sana yakıştı.” diye gözlemimi belirttim.

“Severek yapardım. Hızlı arabalar, geri zekâlılara neyin ne olduğunu anlatmak, boktan ve güvenli olmayan araçları yoldan çekmek...” Sesinde hüznü bir ton vardı.

“Kariyerin bitmiş değil. Trafik departmanına düşebilirsin. Arabalar seni çok zorlamaz, bu nedenle de eskisi kadar hızlı olmaman bir sorun teşkil etmez.”

Yüzüme bakmak için koltuğunda tamamen döndü. Omuzlarını neredeyse kulaklarına kadar kaldırmıştı. “Pardon?”

“Bilirsin işte, senin yaşındayken insan artık gençlerin önüne geçemez. Ama bahse girerim sen onları geçemeyince, üzerlerine sürersin.”

Derwent’ın bana her zamankinden daha zinde olduğunu, on bin metre koşusundaki güncel istatistiklerinin her yaşta etkileyici olduğunu ve ekim ayında yapılan yarı maratonda kendi rekorunu kırdığını söyleme arzusuyla cebelleştiğini söyleyebilirdim. Ama bunların yerine sadece, “Kerrigan” demekle yetindi.

“Buyurun efendim?”

“Kapa çeneni.”

Öndeki ışıklar sonunda yeşile dönerken, gülümsememi sakladım. Taşlaşmış sürücülerden ve farklı bir sefaletle giden yolculuğumuzu engelleyen cehennem gibi trafikten uzaklaştık.

Günün geri kalanında gülümsemeler zayıftı. Şimdiye kadar mahkemenin belirlediği sakin zaman çizelgesine göre hareket ediyorduk. Bize, üç ayı bulmasa bile iki aydan önce yeniden yargılama olmayacağı bilgisi verilmişti. Kaldı ki, bu bile Old Bailey listeleme memuruna ve altı haftalık bir yeri olup olmadığına bağlıydı. Leo Stone’un mahkûm sandalyesine oturacak doğru adam olduğunu kanıtlamanın ve bulabileceğimiz yeni kanıtları bulmanın aciliyet kazanmasının nedeni Başmüfettiş Burt ve Amir Godley’in baskılarıydı.

Kayıp bir kadını aramak ise bambaşka bir meseleydi.

Özellikle de onun temiz ve bakımlı evine girdiğinizde. Çünkü onun, biri gelip gizemli kayboluşu ile ilgili soruşturmayı üstlenene kadar şehir polis departmanının bir bölümünden diğerine geçen bir can sıkıntısından ziyade, hayalleri ve arzuları olan, mavi renge düşkün, 1.80 boylarında, papatyalarla kaplı bir yağmurluk giyen gerçek bir insan olduğunu anlıyordunuz. Evdeki hava keder doluydu, içeri girdiğim andan itibaren gerginliği tadabiliyordum. Paslı demir gibi kokuyordu.

“Geldiğiniz için teşekkürler.” Yerel dedektif müfettişi, çok kısa kesilmiş gri saçlarıyla, minyon ve çocuksu görünüşlü bir kadındı. Judy Ownes’in çok keskin gözleri ve anlam dolu bir ifadesi vardı.

“İçeride kimler var?” Mutfaktaki buzlu camın arkasında birkaç vücut olduğunu görebiliyordum ve kapının önünde de bir ayakkabı karmaşası mevcuttu.

“Ailesi. Annesi, babası ve erkek arkadaşı. Erkek arkadaşı da burada yaşıyor. Erkek arkadaşının en yakın arkadaşı. Bir de benim aile irtibat memurum.”

Aile irtibat memuru, aile için bir temas ve güvence noktası olmaktan sorumlu memur anlamına geliyordu. Yaralayıcı ve zorlu bir iş olmakla birlikte, duygusal olarak da insanı emen bir görevdi. Bunu birkaç kez yapmıştım ve bir daha asla yapmamayı umuyordum.

Müfettiş çoraplıydı. Bu, benim de çizmelerimi çıkarmam gerektiğinin bir işaretiydi. Çizmelerimi, fırlatılarak çıkarıldığı belli olan eski moda bir çift spor ayakkabının yanına düzgünce yerleştirdim. Alışkanlıktan ayakkabıları düzeltmeden önce tabanlarına baktım: çift yönlü çizgiler ve topuklardan birinde çatlak. Yanlarında, kırk dört numara topuklarının arka kısmı aşınmış, acınacak derecede eski bir çift süet bot. Onların yanında becerikli, orta yaşlı kadınların giydiklerine benzer, tabanlıklılı, zarif, lacivert deri mokasenler; benekli tokalar, ayak parmaklarında aşınma. Kahverengi deri bağcıklı botlar, lacivert mokasenlerin erkekler için olanına benziyordu. Kullanışlı

insanlara, kullanışlı ayakkabılar. Ekstra kavrama sağlamak için olan çıkıntıları aşınmaz görünüyordu. Sonra bir çift erkek, bir çift kadın koşu ayakkabıları vardı, çatlamış çamur kaplılardı ve çok yıpranmışlardı. Tessa ve erkek arkadaşının, diye tahminde bulundum. Yine iki çift lastik çizme, biri otuz dokuz, diğeri kırk beş numara. Kırk beş numara olanlar çamur kaplı. Sonra benimki kadar düzgün ve abartısız, topuksuz botlar: Bunların Müfettiş Ownes'a ait olduklarını, tıpkı yanlarındaki ağır ve kaba ayakkabıların aile irtibat memuruna ait olduğunu bildiğim gibi biliyordum.

Ben doğrulurken, "Olay tam olarak ne?" diye sordu Derwent.

"Ne kadarını biliyorsunuz?" Müfettiş Ownes, mecbur kalmadıkça kelimelerini boşa harcamaya niyetli değildi.

"Tessa Marsh yirmi yedi yaşında, yerel bir eğitim kurumunda ders veriyor." dedim. "Sarışın, güzel, mali açıdan iyi seviyede, zihinsel açıdan dengeli, kaçması için bilinen hiçbir sebebi yok ve ortadan kaybolmak karakterine aykırı."

Müfettiş Ownes gözlerini onaylarcasına kırıştırdı. "Evet, bunlar temel bilgiler. Dün sabah okuldayken kendini kötü hissetmeye başladı. Midesi bozuktu. Erkek arkadaşını arayıp ona gıda zehirlenmesinden şüphelendiğini söyledi. Erkek arkadaşı da ona eve gitmesini önerdi. İş arkadaşları ona taksi çağırarak isteseler de, araba sürebilecek kadar iyi olduğuna karar verdi. Okul buradan bir buçuk mil uzaklıkta, Tessa okula genellikle bisikletle veya yürüyerek gidermiş. Dün arabayla gitmiş."

"Araba şimdi nerede?" diye sordu Derwent.

"Yolun karşı tarafına park etmiş. Şu mavi Renault. Arabayı erkek arkadaşıyla ortak kullanıyor."

"Genellikle oraya mı park edermiş peki?" Garaj yolu boştu.

Müfettiş Ownes hafifçe gülümsedi. "Hayır. Genellikle garaja park edermiş."

"Arabayı erkek arkadaşı da oraya çekmemiş, öyle mi?"

"Çekmediğini söylüyor. Eve geldiğinde yolun diğer tarafındaymış."

Askıya bakmak için döndüm. “Eve girmiş mi?”

Owens başını iki yana salladı. “Okula giderken hep tüylü bir kaban giyiyormuş. Kaban burada asılı değildi, evin başka yerinde de yoktu. Bulamadık. Arabanın anahtarları, telefonuyla birlikte sürücü koltuğunun önünde, yerdeydi. Araba kilitli değildi.”

Derwent yerinde döndü. “Gördüğüm kadarıyla mücadele izi yok.”

“Hayır. Şiddet içeren bir şey olmuşsa, evin dışında olmuş olmalı. Kan izine rastlamadık, aslında hiçbir iz rastlamadık.”

O da, diğer kadınlar gibi, sanki yer yarılmış da içine girmişti. Bu düşünce beni ürpertti. Derwent’in yüzündeki sert ifadeden onun da aynı şeyi düşündüğü anlaşıyordu.

Ve onu kaçıran Stone’sa, çok fazla yaşayamayacaktı.

“Burada olmamızın tek nedeni, amirimizin bunun Leo Stone’un işi olabileceğinden endişelenmesi. Bu ihtimali ortadan kaldırırsak, gitmiş olacağız.” Derwent’in bunu söyleyiş tarzında bir çeşit meydan okuma vardı. Müfettiş Owens’in tepkisini fark ettim. Düşüncelerini gizlemek için hafifçe göz kapaklarını indirdi. Karşınızdakine duygularınızı göstererek bir dedektif müfettişi olamazdınız. Bir adam Derwent’in attığı oltaya gelebilirdi ama Owens oltaya gelmek için fazla iyiydi, tepkilerini saklayacak kadar eğitilmiş ve tanımadığı bir polis memuruyla kavgaya tutuşmayacak kadar temkinliydi.

“Tessa Marsh’ı bulmamıza yardım edebilirsiniz, bu sizi buraya getiren benzinin fiyatına değecektir.”

Dewent başını salladı. “Bize erkek arkadaşından bahset.”

“Paul. Tessa’yla yaşıt, yirmi yedi yaşında. Beş yıldır birlikteler.”

“Üzgün mü?” diye sordum, *yeterince üzgün mü*, demek istemiş-tim.

“Aynen o durumda ve ailesi onu sakinleştiremiyor.”

“Onu suçluyorlar mı?” diye sordu Derwent. “İkisi arasında herhangi bir sorun var mıymış?”

“Ailesi şu an herkesi suçlamaya hazır. Ama hayır, şiddet geçmişleri

yok. İdeal çift, Tessa ve Paul. Pek çok arkadaş, iyi bir sosyal yaşam, sağlıklı yaşam tarzı..." Ownes omuz silkti. "Her şey normal."

"Herhâlde düşmanı da yoktu, ona zarar vermek isteyen biri de."

"Temelde yok." Müfettiş Ownes bir bana bir Derwent'a baktı. "Soruşturmanın henüz başındayız. Belki siz bir şeyler ortaya çıkarabilirsiniz, yine de Tessa'nın can güvenliğinden endişeliyim."

"O zaman şu erkek arkadaşla bir konuşalım." Derwent kaşlarını kaldırarak bana, *sen, içeri* dercesine mutfak kapısını işaret etti. "Ben-se... Burada Müfettiş Ownes ile bazı detayların üzerinden geçeceğim."

Çok teşekkürler *patron*, diye düşünerek asgari bir heyecanla mutfağın yolunu tuttum.

Umutsuz insanlar, kim oldukları önemli olmaksızın, hep aynı görünürler. Kapının açılma sesiyle birlikte mutfaktaki herkes bana döndü. Dönenlerden biri de kriz anında yanınızda olmasını isteyeceğiniz, soğukkanlı ama anaç insanlardan biri olan aile irtibat memuruydu. Diğer dört çift göz ise en kötü haberi vermeye geldiğim korkusuyla fal taşı gibi açılmıştı.

"Ben, Müfettiş Muavini Dedektif Maeve Kerrigan. Tessa'yı bulmaya çalışacağım ama korkarım ki henüz yeni bir haberim yok."

Odada, kimden geldiğini bilmediğim bir iç çekiş duyuldu. Aynı anda hem hayal kırıklığı hem rahatlama, diye geçirdim aklımdan. Umut ile mutlak umutsuzluk arasındaki acı verici, tahammül edilemez sınır olan belirsizliğin gerginliği içindelerdi.

"Paul hanginiz?"

Arka kapının yanındaki iki gençten biri elini kaldırdı. Yüzünde duyularını ifade edemeyecek kadar boş bir ifade olsa da, ellerindeki titreme gözümünden kaçmadı. Oldukça dar kotu ve alnından geriye taranmış bakımlı saçlarıyla çok genç görünüyordu.

"Diğer memurlarla konuşmuş olduğunuzu biliyorum ama sizinle ben de konuşabilirsem, inanın çok yardımı olacak."

"Nasil yardımcı olabileceğini bilmiyorum. Hiçbir şey bildiği yok." Konuşan büyük ihtimalle Tessa'nın annesiydi. Üzerinde kaş-

mir bir hırka, fırfırlı gömlek ve pilili pantolon vardı. Bana yeterince temiz görünmesine rağmen, mutfak tezgâhını ovalıyordu. Çamaşır suyu kokusu boğazımı yaktı.

“Elimden gelenin en iyisini yapıyorum, Bayan Marsh.” Paul’ün sesinde beni hemen her koşulda rahatsız edecek, mızımız bir ton vardı ve bu, Tessa’nın annesinin homurdanmasına neden oldu. Kadın süngeri lavaboya atıp bana döndü.

“Dün sabah, saat on birde Tessa’yla konuşmuş. Tessa ona kendisini iyi hissetmediğini anlatmış. Hastaymış. O da eve gidip dinlemesini söylemiş. Sonra Tessa hasta olduğunu söylemek için beni aramış. Sanırım eve gelip ona bakabileceğimi umuyordu.” Bayan Marsh’ın gözleri yaşlarla doldu. “Ama gününbirlik Londra’ya, arkadaşlarımızla buluşmaya gitmiştik. Mesajını eve döndüğümde aldım ve telefonda ki bir sonraki mesaj da *ondandı*, Tessa’nın kaybolduğunu söylüyordu.” Bayan Marsh, Paul Bliss’e zehir dolu bir bakış attı.

Bay Marsh, “Helen,” dedi, daha doğrusu, demeyi denedi. Çünkü sesi çıkmadı. İnce yapılı, eğri büğrü bir adamdı, kadife pantolonu ve balıkçı yaka kazağıyla derli topluydu. Ağır çerçeveli gözlüğündeki kalın mercekler, dar yüzüne hâkim olarak görünümünü bozuyordu. Ağzı, karısının adını söylemeye çalıştıktan sonra sanki kapatmayı unutmuş gibi açık kaldı.

“Hey, Bayan Marsh, Paul’ü suçlamanın adil olduğunu hiç sanmıyorum.” dedi diğer genç. Uzun boyluydu ve gözleri uykuluydu. Göğsünde ve kollarında “DELIVERATION” yazan bir anorak giymişti. Bu, benim de birçok kez kullandığım bir paket servis hizmetiydi. Sanırım ya işten dönmüş ya da işe gidecekti. Elini havada anlamsız bir şekilde salladı. “Sakin olmalısınız.”

Paul, “Bu, benim arkadaşım Ollie Jones.” diye açıkladı bana. “Sadece bana destek olmak için geldi.”

“Evet, destek için.” diyerek onaylarken bir yandan da başını salladı Ollie.

“Korkarım bizimle Ollie’nin desteği olmadan konuşmayı başarmam gerekecek.” Darbe gibi sözlerimi yumuşatmak için gülümse-

dim. Paul Bliss'in dengesini bozmak istemiyordum, zaten kendinden emin değildi ve paniğe kapılmıştı.

"Sonunda Paul'e doğru sorular sormaya hazır biri." Bayan Marsh kolundan buruşuk bir mendil çıkarıp sümkürdü. "Benim burada kızım kaybolmuş, insanlar onun duyguları için endişelenmekle meşgul!"

"Helen." Bay Marsh'ın sesi bu sefer daha yüksek ama daha acıklıydı. Karısı ona döndü.

"Ne Helen! Kızım beni aradı ve ben yanında olmadım. Bana ihtiyacı olduğunda senin sıkıcı arkadaşlarında öğle yemeği yiyordum. Bunun için seni asla affetmeyeceğim, Ken. Asla." Paul'e döndü. "Ve sana gelince Paul, asla Tessa'ya layık biri değildin. Seni hiçbir zaman sevmedim."

"Tamam, tamam." dedi aile irtibat memuru, aldatıcı bir yavaşlıkla aralarında gidip geldi, ardından bana bir bakış attı: *Çıkar onu buradan.* Paul Bliss, Bayan Harsh'ın öfkesinin karşısında, kendisine doğru hızla gelen bir arabanın farlarına kilitlenip kalmış bir tavşan gibi donakalmıştı. Mutfağı geçtim ve onu kolundan tutup fiziksel olarak odadan çıkardım. Karşı koymadı, bir çocuk gibi onu kapıdan ve koridordan geçirmeme izin verdi. İnsanları kendi bakış açımıyla yargılamamaya çalışırdım -herkesin olaylar karşısında tepkisi farklı olurdu- ama Bliss'in bu kadar *acıması* bir hâlde olması için hiçbir neden yoktu...

Ancak kız arkadaşının annesinden uzakta, özenle tasarlanmış oturma odasına girdiğimizde daha kendinden emin ve daha az gergin görünmeye başladı. Koyu turuncu kanepenin ortasına oturup, onu Derwent'la tanıştırdığım sırada kolunu kanepenin yaslanma yerine attı. 1950'lerden kalma bir evdi ve buna uygun döşenmişti; bir film setini andırıyordu. Kanepenin önünde köşeli küçük bir sehpa, şöminenin yanındaki oyuğu dolduran, gül ağacından eski bir dolap ve Bliss'in arkasındaki lacivert duvarda asılı, güneş şeklinde bir ayna vardı.

“Tessa nasıl zehirlendi?” Öncelikli olarak sormamı beklediği soru bu değildi, gösterdiği çabadan uyum sağlamaya çalıştığını anladım.

“Dün gece köri soslu bir Hint yemeği yedik. Onunkinde karides vardı.”

“Seninkinde yok muydu?”

“Ben kabuklu deniz ürünleri yemem.”

“Gıda zehirlenmesi genellikle çabuk ortaya çıkar.” Derwent, odanın köşesindeki kitaplığa bakıyordu, görünüşe göre seyahat rehberleri, oyunlar ve Harry Potter kitaplarından oluşan koleksiyon dikkatini dağıtmıştı. “Karidesten olsaydı, bütün gece kusardı.”

“Bilmiyorum. Kendini iyi hissettiğini sanmıyorum ama hastalanmışsa bile ben uyumuştum.”

“Madem hasta hissediyordu, neden evde kalmadı?”

Bliss omuz silkti. “O bir öğretmen. Kendini mesleğine adanmış biri. Hastalanıp çocuklarını hayal kırıklığına uğratmadan önce kelinin tam anlamıyla ölüm döşeginde olması gerekir.”

“Ne öğretmeni?” diye sordum.

“Tarih ve drama.” diye cevapladı Bliss, yarım bir gülümsemeyle. “Ona drama kraliçeciğim derdim. Her zaman ünlü olmak isterdi.” Yüzü birden yaz yağmurunu andıran, ani ve sık yaşlarla buruştu. “Ama bu şekilde değil. Hiç bu şekilde değil.”

Yolun aşağısında, eve doğrultulmuş kameraları kastediyordu. Biz eve girdiğimizde oturma odasında açık olan televizyonda, aralıklarla evin dışından görüntüler sunan bir haber kanalı açıktı. Bu, gerçekliğin kendi içinde katlandığını ilk hissettiğim değildi.

Kanepedeki Bliss, sonunda bize kendisinin müzisyen olduğunu ve o gün kayıttaki olduğunu -başka bir müzisyenin şarkısının arka planına canlılık katıyordu- anlatacak kadar kendine geldi. Tessa’nın nerede olduğunu veya onu kimin kaçırmış olabileceğini bilmiyordu. Saat beş buçukta eve dönmüş ve Tessa’nın nerede olduğu konusunda meraklanmıştı.

“Arabayı aldığını sanıyordum. İnanmanın zor olduğunu biliyorum ama yolun karşısında olduğunu fark etmedim bile. Orada ol-

masını beklemiyordum. Bakmadım hiç. Hava da kararmıştı zaten...” Kararsız bir şekilde durdu. Aslında arabayı görmemiş olması beni şaşırtmadı. Sonuçta araba her zamanki yerinde değildi ve Tessa da evde yoktu, anladığı kadarıyla arabayı alıp gitmişti. İnsanların masum bir açıklama varsaydıkları için çok daha bariz sorun belirtilerini gizlediklerini biliyordum.

“Sence ne zaman kayboldu?”

Bliss ayrıntıları öncesinde düşünmüş olacak ki, cevabı hazırды. “Okuldan on biri yirmi geçe çıktı. Buraya en geç, on ikiye çeyrek kala dönmüş olmalı. Onu saat birde aradım ve telefonu açmadı, bu yüzden o arada kaybolmuş olmalı.”

“Ama aradan zaman geçene kadar endişelenmedin,” dedi Derwent.

“Hayır, telefonunu açmayınca, o an endişelendim.” Bliss temkinli görünüyordu.

“Ama bizi sekiz saat boyunca aramadın. Eve geldiğinde, o yoktu. Peki sen ne yaptın?”

“Etrafı topladım. Çamaşırları makineye attım. Biraz televizyon izledim.” Mızımız ses tonu dönmüştü. “Annesiyle olduğunu sandım. Ne zaman bir sorunu olsa hep annesine koşar.”

“Sana koşmaz yani?” Derwent kollarını kavuşturdu. “Neden peki?”

“Bilmiyorum.”

“Pek iyi bir erkek arkadaş değilsin, herhâlde?”

Bliss’in yüzünde bir öfke parıltısı belirdi. “Hayır, Tessa beni seviyor. Biz evlenmekten konuşuyorduk.”

“Konuşmak...”

“Evet, o evlenmek, bir aile kurmak istiyordu.”

“Peki sen ne düşünüyordun?” diye sordum. “Tüm bunlar için biraz genç değil misin?”

“Pek sayılmaz.” Bana benim kendim içim oluşturduğum zaman çerçevesinin herkes için tamamen aynı olmadığını hatırlatan meraklı bir bakış attı.

“Peki seni durduran ne?” diye sordu Derwent.

“Esas olarak, para. Her şeyi usulüne uygun yapmak istiyorsanız, evlilik bir servete mal olur. Ve Tessa her şeyi usulüne uygun bir şekilde yapmak istiyor.” Bir an için, içindeki dehşet yüzüne oturdu: O gitmişti ve onu tekrar nerede ve ne zaman görebileceğini bilmiyordu.

Onu, o son yirmi dört saatte neler olduğundan, nasıl hissettiğine, ne düşündüğünden, nelerden korktuğuna kadar, o hafta, o ay kız arkadaşının hayatındaki olayların her ayrıntısına götürdük. Daha önce bize anlattığı şeyleri tekrar etmesini sağladık, varyasyonları ve tereddüt ettiği yerleri dinledik.

Bliss mutfağa döndükten sonra, Müfettiş Ownes başını oturma odasına uzattı, “Evet?”

“Hikâyesi tutarlı.” Derwent omuz silkti. “Tüm söyleyebileceğim bu.”

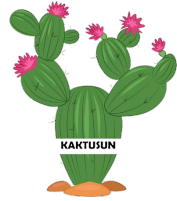
“Tessa’nın kaybolduğu zaman konusunda haklıysa, burada olmamıza gerek yok.” dedim.

Müfettiş Ownes kaşlarını çattı, “Nedenmiş?”

“Tessa’nın kaybolabileceği zaman aralığı için Stone’un tanığı var.”

“Nereden biliyorsunuz? Sordunuz mu?”

İsteksizce, “Sormama gerek yok.” dedim. “Tanığı benim, o saat aralığında benimleydi.”

“Sanırım bu kaybolma ile diğerleri arasında Leo Stone’un şu an yaşadığı yeri araştırmamızı haklı çıkaracak yeterince benzerlik var. Aslına bakarsanız bunu ihmal etmememiz gerektiğini düşünüyorum.” Una Burt klasörü kapattı ve benden bir cevap vermeye davet edercesine kaşlarını kaldırdı.

“Olay mahallinde değildi. Bu da Tessa’nın kayboluşunu doğru bir şekilde araştırmaktansa Leo Stone’a sabitlenmiş izlenimi veriyor. Sanki işimizi yapmaktan çok medyanın ne söyleyeceği konusunda endişeli gibiyiz.” Ofise girmeden önce paltomu çıkarmaya vakit bulamamıştım ve sıcaktan bayılmak üzereydim, yine de yerimde durdum. Derwent da sessiz varlığıyla yanımda duruyordu. Benimle aynı fikirde olup olmadığını anlayamadım.

“Sizden medyayı tatmin edecek bir şey yapmanızı asla istemem.” dedi Godley. Sözleri kulağa incitici gelmese de inciticilikten çok da uzak değildi. “Bence bu Stone’u kapsasa da kapsamasa da soruşturma için önemli bir unsur.”

“Stone buradaydı, bu ofisteydi. Streatham’a yakın bir yerde bile değildi.” Gömleğim kollarıma ve sırtıma yapışmıştı, artık istesem bile paltomu çıkaramazdım.

Una Burt, “Günün ilerleyen saatlerinde gitmiş olabilir.” dedi. “Buradan, görüşmenin kendisine bir mazeret sağlayacağını bilerek, Tessa’yı kaçırma niyetiyle ayrılmış olabilir. Onu önceden olası bir hedef olarak mı belirledi yoksa yolları tesadüfen mi kesişti, bunu henüz bilmiyoruz. Yiyecek zehirlenmesinden rahatsızlanıp işten erken ayrıldığını nasıl bilmiş olabilir anlamadığım için tesadüfen karşılaştıklarını düşünmeye daha çok meyilliyim ama bu, öncesinde kaçırabileceği birilerini aramadığı anlamına gelmez.”

“Onun zeki olduğunu, planlama yapmada iyi olduğunu biliyoruz. Son derece manipülatif olduğunu da biliyoruz,” dedi Godley.

“Bilmediğimiz şeylerden biri neden seninle görüşme talep ettiği, Maeve. Ya başka bir cinayet planladığı için onu hapse atmak istediğini bilmesine rağmen onu savunmanı istediye?”

Una Burt kısaca, “Bunun Stone’un hoşuna gideceğini biliyorsun.” dedi. “Onunla yaptığın görüşmenin kaydını izledim. İroniyi seviyor. İroniden besleniyor.”

“Tüm bunlar doğru olsa da, bu Westminster’da benimle birlikte bir soru odasında otururken aynı anda Tessa Marsh’ı evinin önünden kaçırdığı anlamına gelmiyor.” Bunları, benden çok daha fazla deneyime sahip iki kıdemli memura söylemiş olduğuma inanamıyordum.

Sonra odadaki üçüncü kıdemli memur konuştu. “Evinin önünden kaçırıldığını varsayıyoruz.”

Derwent’a döndüm. “Neden aksini düşünesin ki? Evi gördün, kusursuzdu. Mücadele belirtisi yoktu.”

“Düzenliydi çünkü düzenli tuttular. Üst kat da aynı şekilde, her şey yerli yerindeydi. Erkek arkadaşı, Tessa’nın kaybolduğunu bildirmeden önce evde biraz zaman geçirmişti. Ne yaptığının farkında olmadan şüpheli her şeyi ortadan kaldırmış olabilir, değil mi?”

Söylediklerini düşündüm. “Etrafı topladığını ve çamaşırları yıka-
dığını söyledi.”

Yani bunun önemli olabileceğini bilmiyordu, biz de bilmiyoruz. Ama bunun üzerine ne kadar çok düşürsen o kadar çok anlamaya başlarsın, haksız mıyım?”

“Telefonu ve anahtarları arabadaydı ve araba her zamanki yerinde değildi. Bildiklerimize göre, son bulunduğu yer arabasıydı.” Başkalarının Stone’u bu işin içine çekme konusundaki kararlı çabasına kendimi kaptırmak yerine gerçeklere sarılmaya kararlıydım.

“Birini kaçırıcaksan ve farklı bir zamanda bulunduğun yer konusunda kanıtın varsa, kaçırdığın zamanın kanıtına uyacak şekilde görünmesini sağlarsın, değil mi?” Derwent yaklaşarak etrafımda dolandı. “Arabayı başka yere çekti, telefonu ve anahtarları arabaya bıraktı, onu kaçıırken paltosunu da aldı. Sonra da onu evin dışına

taşıdı. Böylece saati geri alarak kendine birkaç saat kazandırmış oldu. Basit.”

“Ama riskli,” diye karşılık verdim, “Çok riskli.”

“En az iki kadının önce özgürlükleri, sonra da hayatlarını çalan, üs-telik bunu yaparken kimsenin bir şey görmemesini sağlayan birinden bahsediyoruz. Kimse onu kadınları kaçırmak veya cesetlerini atarken görmedi. Bence risk, uğruna yaşadığı bir şey.” Derwent, arabasının anahtarlarını parmağında çevirirken, Una Burt’e bakarak kaşlarını kaldırdı. “Öyleyse kaldığı yerin altını üstüne getirebilir miyiz?”

“Arama emri düzenleyin. Aramayı yarın sabah yapacağız.” Burt kâğıtlarını karıştırmaya başlarken, Godley de kaşlarını çatarak telefonunu çıkardı. Toplantı bitmişti.

Kaybetmişim.

Ve müvekkilinin dairesine girebilmek için hangimizin elinde arama emriyle Seth Taylor’la yüzleşeceğini belirleyen yazı turayı da kaybetmişim. Aslında, Derwent’in kazanmasından memnundum. Çünkü bu, ben avukatla uğraşırken, onun olay yeri araştırma müdürümüz Kev Cox ile hararetle otoparkın diğer tarafında konuşması ve güvenli mesafede olduğu anlamına geliyordu. Özellikle de Seth Taylor söz konusu olduğunda Derwent’in çok, çok uzakta olmasını tercih ederdim. Alfa erkekler kimin daha hızlı, daha güçlü ve daha iyi olduğunu kanıtlamak için savaşırlardı, böyle bir şeyin olmasından korkmasam da, yine de bu, ihtimal dâhilindeydi. Ne var ki daha çok Derwent’in, Taylor’ın çekici olduğunu söylediğimi ağzından kaçırmamasından korkuyordum. *Ağzından kaçırmak mı?* Ondan hoşlandığımı söylemekten büyük zevk alırdı. Derwent’in yüzündeki tiksinti ifadesini görmeye değse bile, ona böyle bir sır vermek akılsızcaydı.

Öte yandan öfkeli bir Seth Taylor, daha önce karşılaştığım işine düşkün, zeki ve kendine yeten bir avukattan çok farklı olarak tam bir hayvandı.

“Ö olamaz. Bunu benim kadar sen de biliyorsun. Zamanınızı boşa harcıyorsunuz.” Leo Stone’un yeniden yargılama davasını bek-

lediği sürede kaldığı pansiyona aceleyle çağrılan Taylor, gelişini geciktirmemek için üç parçalı bir takım elbise giymek yerine, olduğu hâliyle gelmişti. Bir süveter ve kot pantolonla bir GQ Dergisi modeline değil, daha çok normal bir insana benziyordu. Muhtemelen benimle ilgili yaşadığı katıksız hayal kırıklığı nedeniyle saçlarını karıştırıp durduğundan saçları darmadağınktı. Değişen sadece görünüşü değil, diye düşündüm; profesyonel tarafsızlığı da düşmüştü. Ne yazık ki, onun yerine öyle hararetli bir öfke gelmişti ki, bu öfkenin aramızdaki havayı bile birkaç derece ısıttığına yemin edebilirdim.

Kısılmış gözlerine bakmaktansa, parmaklarıma bakarak mavi lateks eldivenleri giymeye odaklandım. “Bunun benim kararım olmadığını biliyorsun.”

“Ama benim kadar mantıklı olabileceğini de biliyorum. Bu zavalı kadın ortadan kaybolduğunda, Stone’la birlikte o kahrolası odaydın. Bu işe nasıl karışmış olabilir? Aynı anda iki farklı yerde mi bulunuyordu?”

“Bana sinirlenmek hiçbir işine yaramayacak.” Yana doğru bir adım attım, Taylor da aynı şeyi yaparak yolunu kapattı. “Ah, hadi ama. İzin ver geçeyim.”

“Asla.”

“Yürütmem gereken bir emir var. Bu arama rutin bir şey, bir rezale değil.”

“Bu taciz.”

“Bu sadece müvekkilinin bu soruşturmayla ilgisinin olmadığını görmek için tasarlandı, böylece onu rahat bırakıp Tessa Marsh’ı bulmaya konsantre olabileceğiz. Bunu benim kadar sen de biliyorsun, bu yüzden neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum.”

Pansiyonun dışında, arabamızın ve arkamızdaki amblemli arabanın yanına park etmiş olan adli minibüse bakarak önüme geçti. “Bunu dikkat çekmeyecek şekilde yapamazdınız, değil mi? Kasıtlı olarak böyle yaptığınızı biliyorum. Basın bununla ilgilenecek ve siz de, elinizde kayda değer heyecan verici görseller varken, onların duy-

masını istiyorsunuz. Leo yine onlar için bir hedef hâline gelecek ve adil yargılanma şansı ikinci turda daha da zayıflayacak. Evet, bu polis teşkilatını iyi gösteriyor, anlıyorum ama kesinlikle müvekkilimin çıkarlarına aykırı. Ve senin hâlâ neden sinirlendiğimi anlamadığını söyleyecek cesaretin var, öyle mi?”

“Binalarına polisin girmesini istemeyen diğer pansiyon sakinlerinin herhangi bir sorun çıkarmaları ihtimaline karşı iki tane üniformalı memurumuz var. Kev Cox ise bir şey bulursak diye burada. Bu devam eden bir soruşturma ve topladığımız tüm kanıtlara hızlı bir şekilde tepki vermemiz gerekiyor. Aramaya gelince, bu konuda benim pek bir takdir yetkim yok. Aslında amirimi, zamanımıza değmeyeceğine ya da bu aramanın Bay Stone’a neden olacağı karmaşaya ikna etmeye çalıştım. Senin bana söylediğin iddiaları ben de ona söyledim ama hiçbir yere varamadım ve korkarım sen de bir yere varamayacaksın.”

“Bu çok saçma.”

“Bak, bu aramanın gerçekleşeceğini biliyorsun. Beni burada ne kadar oyalarsan, basın gelip aramanın her detayını kayıt altına alması da o kadar muhtemel. Müvekkilinin dairesinden elimde delil çantalarıyla çıkmamın haberinin yapılmasını istemezsin, ben de istemem.”

Taylor kollarını kavuşturmuş, alt dudağını çiğneyerek durdu. “Leo benden memnun kalmayacak.”

“Leo’nun endişelenecek hiçbir şeyi yok. Onun kaçırmadığını var sayarsak elbette.”

“O olamaz.”

“Öyle görünüyor ama asla bilemezsin. Numaraları seviyor, değil mi? İllüzyonları. El çabukluğunu. Tessa Marsh’ın ortadan kayboluşu ne büyük gösteri olurdu ama.”

“Numara sevdiği için müvekkilimi cinayetten mahkûm edeceksiniz. Harika.”

“Hayır. Eğer yapmışsa onu cinayetten mahkûm ettireceğim.” Taylor bakışlarını başka yöne çevirene kadar gözlerine bakmaya devam ettim, bu sefer kazanacağımı biliyordum.

“Peki, tamam. Ama buna bir şartla izin vereceğim. Ben de seninle geliyorum.”

“Arama emrim var, senin izin verip vermemenin bir anlamı yok.” dedim. “Ama aramayı hiçbir şekilde engellemeyeceksen, buyur, gelip izleyebilirsin.”

“Ya Leo?”

“O da izleyebilir.”

Taylor bu sefer onun önüne geçip Leo Stone’un kaldığı pansiyonun koridoruna girmeme izin verdi. Burası, yakın zamanda serbest bırakılan bir mahkûmun geleceği olağan yerlerden değildi. Görünüşe göre Stone hapishanedeyken Katolikliğe dönmüştü, bu da ona, bu özel olarak işletilen kurumda, bu harap ama bir zamanlar görkemli olduğu belli olan binada bir daire sağladı. Bina on iki ayrı daireye bölünmüştü ve beni selamlamak için masasından kalkan sıradan bir kardeş* tarafından yönetiliyordu. Üzerinde uzun bir cübbe, ayağında sandalet vardı, kendi kendine tasarladığını düşündüğüm bir üniformaydı bu.

“Padualı Daniel Evi’ne hoş geldiniz. Ben Kardeş Mark.” Kardeş Mark, El Greco portresinin gizemli gözlerine ve kemikli eklemlerine sahipti. Ayna kullanmadan kendisi kesiyormuş gibi görünen koyu renk saçlarının garip şekli göze çarpıyordu.

Kim olduğumu açıkladığımda, “Mesih’in kutsaması sizin ve çabalarınızın üzerine olsun.” diye mırıldandı. “Ve tabii, zavallı kayıp bayan da daima dualarımızda, lakin umuyor ve inanıyorum ki, bu evde, Leo’nun hoş karşılanan bir misafir olduğu, küçük ailemizin bir parçası olduğu, Tanrı Baba’nın ve bizi daima kalbinde taşıyan Kutsal Bakire’nin kutsadığı bu evde, o kayıp hanım ile ilgili bir şey bulamazsınız.”

Dinlenmeye alışmış dindar insanların sonu gelmez dindar cümlelerine erken yaşlardan aşına olduğum için, “Teşekkür ederim.” diye karşılık verdim. “Hangi odada?”

* Kardeş: Hristiyanlıkta gönüllü rahiplik yapan bir çeşit misyoner.

“Leo on ikinci dairede. En üst kat.” dedi, kaçınılmaz bir şekilde.

“Kaç kat var?”

“Seksen basamak kadar. Yukarı çıkarken kendime her zaman Tanrı’ya yaklaştığımı söylerim.” Gülümsedi, “Pek yardımcı olmasa da.”

“Hallederim.”

“Ben de sizinle geleyim.” Cübbesinin ceplerini okşadı. “Sanırım en iyisi bu.”

“Gelmenize gerek yok.”

“Evimiz şu an tamamen dolu ve sakinlerimizden bazıları polise pek alışkın değiller.” Kardeş Mark endişeyle gülümsedi. “Onlara güven vermek adına yukarı gelmek isterim.”

En üst kata yolculuk uzun sürdü, özellikle de Derwent ve Taylor arkamdayken. Kardeş Mark temposunu tutturmuştu, cübbesinin kenarları hipnotik bir şekilde gözlerimin önünde dalgalanıyordu. Koya çıkmayalı uzun zaman olmuş, diye geçirdim aklımdan. Laktik asit bacak kaslarımı yakıyor, nefesim kesiliyordu. Kendime daha iyi bakmam gerekiyordu.

Ya da zemin katta oturan şüpheliler bulmam.

Üçüncü katta, Kardeş Mark’ın önünden geçtiği kapı açıldı. Dairenin içinden gelen ışık yüzüme tokat gibi çarparken, gözlerimi kapıya diktim. Gri saçlı, kambur, ufak tefek bir adam duruyordu kapıda.

“Sorun yok, John. Senin için gelmediler.” Kardeş Mark’ın sesi sert ama gerçekçiydi. “İçeri gir.”

“Ne...”

“John.” Kardeş Mark ona yaklaşıp sesini alçalttı. “Leo’yla konuşmak için gelmişler.”

John gözle görülür bir şekilde korkarak küçüldü. Gözlerini Kardeş Mark’tan bana doğru çevirip bir şeyler mırıldandı. Gözleri kocaman olmuş, yüzü solmuştu.

“Bu doğru. Kapını hemen kapat. Seni ilgilendiren bir şey yok.” Kardeş Mark, John’un görüş alanını kapatarak kapı kapanana kadar bekledi. “Dediğim gibi, sakinlerden bazıları için zor bir durum.”

İç karartıcı bir şekilde kıyma kokan merdivenlerin bir sonraki katına çıkarken, John'un, Kardeş Mark, Leo'nun adını anana kadar korkmuş görünmediğini düşündüm ve tahminde bulunmam gerekseydi, polisin onu komşusu kadar korkutmadığını söyledim.

Sonunda merdivenlerin son katına döndük. Diğerlerinin bana yetişmeleri ve aynı zamanda da soluklanmak için en üstte durdum. Kardeş Mark da sabırlı bir tavırla ellerini önünde kavuşturup yanımda durdu. Sadece bir El Greco değil, âdeta bir El Greco *azizi* gibiydi.

Yanıma ilk ulaşan Derwent oldu ve beni görünce sinir bozucu bir şekilde sarsıldı. "İyi görünüyorsun, Kerrigan."

"Her zaman." Nefes nefese kalmak yerine burnumdan nefes almaya çalıştım.

"Hazır mısın?"

"Her zaman."

Ona bir bakış attım, o da bana sırtıttı. Dişleri, loş merdiven boşluğunda bembeyazdı. Seth Taylor, Derwent'in arkasında belirdi, birkaç basamak aşağıdaydı. Kaşları çatık bir şekilde bir bana bir Derwent'a bakıyordu.

Kapıya vurdum ve Stone sanki gelmemizi bekliyormuş gibi, ben henüz elimi indirmeden kapıyı açtı.

Önceki gibi tamamen siyahlar içindeydi ama bu sefer gözleri yorgunluktan kırmızıydı. Ayakları çıplaktı, ayak tırnakları kırılmış ve sararmıştı.

"Merdivenlerden yukarı çıkmayı başarmışsınız."

"Hemen hemen." dedim. "Bizi bekliyor muydun?"

"Haberleri izliyordum. Aramaya geleceğinizi hissettim."

"Leo, senden önemli bir iş için burada bulunan bu iyi insanlarla iş birliği yapmanı bekliyorum." Kardeş Mark'ın sakinlerle konuşmasında otoriter ve babacan bir tavır var, diye düşündüm ve ben onların yerinde olsam, bu beni çok sinirlendirirdi.

Leo Stone geri çekildi. "Eve hoş geldiniz. İçeri girerken ayaklarınızı silin, olur mu?"

“Biz gelmeden önce etrafı topluyor muydun? Bir şeyleri atıyor muydun?” Derwent’ın sesinde bir keskinlik vardı ve bunun, onun Stone ile şahsen ilk tanışması olduğunu hatırladım. Ayrıntılı bir kendini tanıtmaya gereksiz gelmişti.

“Sanırım bir süt kutusu attım. Bakmak istersen çöp kutusunda.”

“Göz atacağım. Bir şeyler bırakmış olabileceğin her yere göz atacağım.”

“Bundan eminim. Siz de diğerleri gibi zamanınızı bu şekilde harcaabilirsiniz. Yine de para alıyorsunuz, değil mi?”

Derwent, Kardeş Mark’ın yanından geçip Stone’un önünde durduğu sırada, “Doğru,” diye karşılık verdi. “Sizi kızdırmak için para alıyoruz, ne var ki ben bunu bedavaya da yapardım.”

“Devam et, devam et. Hiçbir şey bulamayacaksınız.” Siyah gözlerini bana çevirdi. “Sen yatak odasını arayabilirsin, sevgilim. Orada senin gibi bir şeyim olmayalı uzun zaman oldu.”

Derwent’a dönüp, “Ben mutfaktan başlayacağım.” dedim.

“Tamam, ben de yatak odasını arayacağım. Ve sen...” -Stone’u işaret ederek- “Sen sessiz olacaksın ve işimizi yapmamıza izin vereceksin. Ne kadar çabuk bitirirsek, sen de o kadar çabuk rahat edersin. Tabii bir şeyler bulmazsak.”

“Bulmazsanız... Bulmayacaksınız. Ve bir şeyler koymaya kalkarsanız, avukatım bunu görür, haberiniz olsun.”

“Dizlerim titredi, dostum.” Derwent, son sözü söylemiş olmaktan mutlu olarak, dairenin küçük yatak odasına girerek gözden kayboldu ve ben de, Stone beni alıkoyacak bir şeyler düşünmeden mutfığa geçtim.

Küçük bir daireydi, minimal bir şekilde döşenmişti ve Stone hapishaneden çıktığından beri çok fazla eşya edinmediğinden bazı açılardan kolay bir arama oldu. Dolapların ve buzdolabının içindekilerden, Stone’un sadece sandviç ve tostla yaşadığı anlaşılıyordu. İçindeki eşya ve aletlerin ucuz olduğu mutfağın kendisi küçük ama temizdi. Her çekmecenin altını, her dolabın arkasını, fırını ve ekmek kızartma makinesinin içini kontrol ettim.

Ben duvarda asılı eşyaların üzerini kontrol etmek için bir sandalyenin tepesindeyken, Taylor kapı eşiğinden, "Fazla ayrıntılı." dedi.

"İş bu."

"Ve hoşuna gidiyor."

"Arama yapmak mı?"

"Polis memuru olmak."

Aşağı atladım. "Evet. Güzel. Bak, kaba olmak istemem ama şu an çalışıyorum. Küçük sohbetler için vaktim yok."

Taylor hakarete uğramışa benzemiyordu. Bana, gergin hissettirecek kadar uzun süre baktıktan sonra başını sallayıp arkasını döndü.

Bu da neydi böyle?

Yanaklarımın ısındığını fark ederek aramaya geri döndüm. Avukatta ilgimi çeken bir şey vardı; zekâsı ve belki de işine odaklanışı. Otoparkta ortaya çıkan öfkesi, etrafını saran ateşli bir tabiatının olduğunu işaret ediyordu. Gözle görülenden fazlası vardı ve gözle görülen bile kendi başına keyiflendiriciydi. Onun hareket etme şeklini bile beğendiğimi düşünüyordum ki, Derwent kapıda belirdi.

"Neyin var?"

"Bir şeyim yok."

"Öyleyse neden öyle bakıyorsun?"

"Nasıl?" Derwent'a bakmamak için başımı lavabonun altına soktum ve ben başımı çıkardığımda gitmişti.

"Banyoyu mu yoksa oturma odasını mı istersin?"

"Banyo nasıl?"

"Daha kötülerini gördüm."

"Bu çok az şey ifade ediyor."

"Evet, pekâlâ, küçük. Çok zamanını almaz."

"Bana seçenek sunduğunu sanmıştım."

"Fikrimi değiştirdim." Derwent oturma odasına geçti.

Koridorda duran Leo Stone'un yanından geçerek banyoya yöneldim. Her odanın duvarına "Sigara İçilmez" işareti asılı olmasına rağmen, ondan bir sigara dumanı kokusu geliyordu.

SESSİZLİĞİN PEŞİNDE

“Burada sigara mı içiyorsun Leo?”

“Hayır. İzin verilmiyor.”

“Yani her sigara içmek istediğinde bunca merdiveni mi iniyor-sun?”

“Ve tekrar yukarı çıkıyorum. Hasarı ortadan kaldırır, değil mi?”

“Öyle diyorsan. Ama dizlerinden rahatsız olduğunu söylediğini sanıyorum.”

Durumu kurtarmak için hangi yalanı söyleyeceğini düşünerek bir an tereddüt etti. “İhtiyaçlar işte.”

Banyoya girdim. Banyo, kısa yıkanmalar için küçük bir duş, kötü kokan bir tuvalet ve tıraşlanmış kıllarla kaplı bir lavabodan oluşuyordu. Kapıyı kapatıp kilitledim ki, koku alabilmek için burnumu rahatça büzüştürebileyim. Burada kokuyu gizlemek için duşu açıp sigara içmiş miydi? Yoksa gidebileceği başka bir yer mi vardı? Dizleri ağrısın ağrımasın, her seferinde o merdivenleri inip çıkma zahmetine gireceğine bir an bile inanmamıştım.

Banyoyu aramak hiç uzun sürmedi. Küvetin etrafındaki paneller gevşemişti ama altında hiçbir şey olmadığını görmek kolaydı, rezervuar da tam olması gerektiği gibiydi. Küçük bir rafta Stone’un birkaç tuvalet malzemesi vardı, onun dışında bakılacak bir ecza dolabı yoktu. Dikkatimi, eğimli bir tavana yerleştirilmiş olan pence-reye çevirdim. Pencereyi itip, kilomu kaldıracağını umarak klozete tırmandım. Pencere çerçevesine sarılmış hâldeyken Stone’un pek bir görüş açısına sahip olmadığını görebiliyordum: sadece, çatının iki köşesi arasındaki boşluk. Yanlış yerleştirilmiş bir arduvaz nedeniyle suyun tamamen boşalmadığı oluğun bir ucunda bir dizi sigara izmariti yığılmıştı. Olukta, sigara izmaritlerinin ortasında ise ilk bakışta ne olduğunu anlayamadığım bir şey vardı.

Sağ ayağımı lavabonun kenarına koymak için sol bacağımı sallayıp pencerenin kenarına tutundum ve kendimi yukarı çekerek dışarı çıktım. Sıkışıp kalabileceğimi ve yardım çağırmak zorunda kalacağımı düşündüğüm tatsız bir an olsa da, beceriksizce kıvranarak dönüşü

olmayan noktayı geçtim. Oluk düzdü, iki fit genişliğindeydi ve her iki taraftaki çatılar görülmemi engelliyordu. Çömelip birikintilerin arasını ellerimle yokladım: yapraklar, sigara izmaritleri, şeker ambalajı ve ilk başta dikkatimi çeken nesne. Baş aşağı sıkışmıştı ve çamurla kaplıydı. Yavaşça çekip, oynatarak çıkardım.

Tahtadan bir kurt.

Elimde evirip çevirerek inceledim. Uzman değildim ama bana Kelly Lambert'in eseri gibi geldi. Tahtanın damarlarının oymalara karışması, onun tarzıyla tıpatıp aynıydı. Kurdun kulakları tetikte bir şekilde öne doğru çevrilmişti. Güzelce oyulmuştu, tahta, elimdeki mavi eldivene karşı soluk dursa da, kurt âdeta canlıydı.

Oğlu onun için oymuş olmasına rağmen, belki de oğlu onun için oyduğundan *dolay*, Stone'un onu nasıl öfkeyle attığını hayal edebiliyordum.

Onu bir kanıt poşetine koydum ve pencereden geri girdim, ardından da Derwent'in beni görünce kaşlarını çatmasına neden olan bir gürültüyle yere düştüm. Derwent hiçbir şey bulamamıştı.

"Sana söylemiştim." dedi Stone boğuk bir sesle. Avukatı da gölgesi gibi arkasındaydı.

"Evet, söylemiştin." Derwent onun yanından geçerken dar koridorda Kardeş Mark'a o kadar yaklaştı ki, adam iyice duvara yaslanmak zorunda kaldı. Yüzündeki ifadeden daha önce Derwent gibi birini görmediği ve bu deneyimden üzüntü duyduğu anlaşılıyordu.

Yüksek ısıklık sesi merdivenlerden yukarı süzülüyordu. Derwent, mutlu ya da hayal kırıklığına uğramış olsun fark etmeksizin, daima çekilmez biriydi. Onun peşinden gidecekken, Stone elini uzattı.

"Padualı Daniel hakkında bilgin var mı?"

"Hayır."

Stone, "O, mahkûmların koruyucu azizi. Açıkçası..." deyip kararımış dişleriyle sırtarak devam etti, "Böyle bir yere, mahkûmlara değer veren birinin adını vermek istersiniz, değil mi? O bir Yahudi'ydi."

“Katolik azizi olduğu göz önüne alınınca, demek ki hayatının sonuna kadar Yahudi kalmamış.”

“Hayır, hayatı boyunca Yahudi değildi. O da benim gibi sonradan Hristiyan oldu ve bu uğurda şehit oldu.” Leo dilinin ucundan ince bir lif koparmak üzere durakladı. Tükürmeden önce eleştirel bir şekilde inceledi. Nefesi saçımı hareket ettirse de, gözümü kırpmamayı başardım. “Onu nasıl öldürdüklerini biliyor musun?”

“Beş dakika önce kim olduğunu bile bilmiyordum, Bay Stone. Nasıl öldürüldüğünü nereden bilebilirim?”

Yine bir sırtıış. “Komiksin, değil mi? Komik kız seni.” Bana doğru eğildi. “Onu bir masaya çivilediler, komik kız ve kan kaybından ölüşünü izlediler. Bununla ilgili yapacak şakaların da var mı?”

Başımı iki yana salladım ve Leo Stone tatmin olmuş şekilde iç çekerek duvara yaslandı.

“Öyle düşünmemiştim.”

Bir fırtına yaklaştığında, kendisini çok önceden duyurur: Boynunuzun arkasındaki bir ağırlık, ışıktaki bir değişiklik, havada çok duyulmayan ama yine de sessizlikten daha yoğun olan bir uğultu. Hava tahmininde öngörülen bir fırtına olmasa da, Padualı Daniel Evi'nden ayrılırken, yolun diğer tarafındaki, her hareketimi filme alan kameraların farkında olduğum için huzursuzdum. Arabaya bindiğimde telefonum çalmaya başladı, Una Burt'ün adı ekranda belirdi. Derwent'in onu rahatsız eden şeyi bilmesi gerekeceği varsayımıyla, hoparlörü açarak cevapladım.

"Amirim."

"Hemen merkeze dönmen gerek." Açılış konuşması yok, demek ki Burt en acımasız ruh hâlinde. Derwent'a baktım, *hiçbir fikrim yok* dercesine omuz silktilti.

"Neden? Ne oldu?"

"Birisi *Daily Messenger*'in suç muhabirine ihbarda bulunmuş ve yarın Tessa Marsh'ın kaybolmasıyla ilgili soruşturmayla ilgili Leo Stone'un da şüpheli olduğu bilgisi de dâhil olmak üzere iki sayfalık bir haber yayınlayacaklar."

"Bunun olacağını biliyorduk."

"Onunla görüştüğünü öğrenmişler. Fotoğraflar var." diye ekledi.

"Fotoğraflar mı? Ne fotoğrafı?"

"Leo Stone'un oğluyla buluştun mu?"

Gözlerimi kapadım. *Lanet olsun.* "Resmî olarak değil."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Kısa bir görüşme yaptım."

"Ama bir görüşmeden fazlası gibi görünüyor."

"Ne yaptın?" Derwent bana bakıyordu.

Ona bakıp başımı iki yana salladım. Şimdi değil. Burt'e de, "Sıradan bir görüşmeydi, fazlası değil." diye karşılık verdim.

"Dediğim gibi, görünen bu şekilde değil."

Yavaşça yanan bir öfke önce mideme, oradan da göğsüme yayıldı. "Nasıl görünüyor?"

"Dostane bir görüşmeden fazlası gibi."

"İki gün önce gerçekleşen, bir kahve içimlik kısa bir sohbetti, o günden beri de onunla bir daha konuşmadım."

"Gel ve bana bunu yüz yüze anlat." *Klik*, telefon kapandı. Una Burt, zaman zaman fazlasıyla rahatsız edici olabilen yüz yüze iletişimin büyük bir hayranıydı. Tüm sabahı Leo Stone'un evini arayarak boşa harcamıştık, şimdi ise kayıp kadını aramak yerine Leo Stone ve oğluyla daha çok zaman kaybedecektim. Ve bu arada da saat Tessa için işlemeye devam ediyordu.

Derwent benim düşünce zincirimi takip ediyor olacak ki, "Onu kaçıran Stone'sa çoktan ölmüştür." dedi.

"Ya o değilse?"

"O zaman onu bulanlar biz olmayacağız. Başkaları bulacak. Tessa için endişelenmene gerek yok. Una'nın söylediklerine bakılırsa kendin için endişelenmen gerekiyor."

"Önemi yok."

"Kerrigan, sen ne yaptın?"

Arabayı çalıştırdığı sırada ona kızgın bir bakış attım, "Gazetelerin nasıl olduğunu bilirsin. Ellerinde vakayla ilgili gerçek bir haber olmadığından, bir hikâye uydurmak için gerçekleri ve resimleri çarpıtmaya başladılar. Herhangi bir hikâye."

"Önce resim çekmeleri gerekir. Nasıl oldu da Stone'un oğluyla buluştun? Neydi adı?"

"Kelly Lambert. Geçen gün merkeze geldi, babasıyla görüştüğüm gün. Kelly'nin istediği..." Durdum. Ne istemişti? Babasına karşı adil olacağımdan emin olmayı mı? Ona inanarak hata yapıp yapmadığını öğrenmeyi mi? "Kelly'nin istediği benimle konuşmaktı. Kısa bir görüşmenin bir zararı olacağını düşünmemiştim."

“Ne? Kısa bir görüşme mi? Kısa bir görüşme iki sayfalık haber mi ediyor?”

“Bilmiyorum.” diye karşılık verdim ve Derwent daha fazla açıklama yapıp yapmayacağını görmek için beklese de merkeze dönene kadar sessizliğimi korudum.

Binaya girdiğimizde danışma masasının yanında hafif koyu saçlı biri belirdi: Liv.

“Ne yapıyordun?”

“Uzun hikâye.” dedim. “N’aber?”

“Sara Grey ve Willa Howard’ın ebeveynleri burada.”

Derwent’la aynı anda, “Birlikteler mi?” diye sorduk.

“Ayrı odalardalar. Oldukça hızlı bir şekilde çözdük, onları bir araya getirmek iyi bir fikir değildi. Bu arada Burt sana arka merdivenlerden yukarı çıkmanı söylememi istedi.”

“Ne istiyorlar?”

“Kelleni bir tabakta görmek istiyorlar, sanırım.” Derwent beni merdivenlere doğru yönlendirdi. “Gazeteler bir alıntı aradıklarından onlarla temas hâlinde olacaklar ve onlar da küçük randevunuz hakkındaki her şeyi öğrenecekler.”

Sert bir sesle, “Hastalıklı bir şeyden bahseder gibi konuşmayı kes.” dedim.

“Görüyorsun ya, kendinden gerçekten emin olsaydın, bu kadar savunmacı davranmazdın.”

Derwent’tan ve onun kışkırtıcı, ezici konuşma tarzından uzaklaşmayı çok isterdim. Ne var ki, Una Burt’ün odasına kadar olan tüm yol boyunca tam arkamdaydı. Odasına girdiğimizde, masasının üzerinde bir A3 çıktısı duruyordu.

“Bu mu? Gönderdiler mi?”

Burt başıyla onayladı. Yüz ifadesi kesinlikle okunamıyordu; ağzını köşelerinden aşağı çeviren, onaylama da olabilirdi, eğlendiğinin bir ifadesi de. “Bizden de bir açıklama istiyorlar, bunun için yer bırakmışlar.”

“Ah,” dedi Derwent omzumun üzerinden. “Çok tehlikeli görünüyor.”

İlk resim içerideyken, kahve dükkânının kapısından çekilmişti: Kelly neşeli bir şekilde konuşup koluma uzanıyorken, ben öne doğru eğiliyordum. İkinci resim: Dışarıda, ıslak sokakta. Ellerimiz birbirine değiyordu. Kelly ciddi görünürken, ben gülümsüyordum. Üçüncü resim: Kelly, ağzı hafif açık bana doğru eğilirken, ben bakışlarımı indirmiş hâlde bir şeye bakıyordum.

“Seni öptü mü, yoksa sadece öyle mi görünüyor?”

“Elbette beni öpmedi.” Bakışlarımı gazeteden, Derwent’a çevirdim. Tanrım, henüz altında yazanları okumamıştım bile. “Sohbetimizin sonuydu.”

“Burada ne oluyor?” Liv, ilk resmi işaret etti.

“Çantamı yere bırakıyordum, bu nedenle öne eğilmiştim. Sanırım hava durumu hakkında konuşuyorduk.”

“Ya bu?”

“Bana bir şey veriyordu. Tahtadan bir baykuş.” Una Burt’e baktım. “O sırada cebindeymiş. Hep böyle şeyler yontarmış. Bugün Leo’nun dairesinde de benzer bir oyma buldum.”

“Neden sana verdi?”

“Çünkü beğenmiştim ve onun da baykuşla işi bitmişti. *Rüşvet* değildi.”

“*Daily Messenger*’ın hakkını vermek gerekirse, öyle bir şey yazmamışlar.”

Derwent sırtıyordu, “Onlara göre bu bir aşk simgesiymiş.”

“Saçmalık. Görüşmemizin kesinlikle romantik bir yanı yoktu. Leo Stone hakkında daha fazla bilgi sahibi olmam için bana yardımcı oldu ve Kelly’nin bana babasından bahsetmesi konusunda güvenini kazandım. Olan tam olarak buydu. Benimle uzaktan yakından ilgilenmiyordu ve ben de ona pek meraklı değildim.”

“Seçicisin. Sırf senden daha kısa olduğu için.”

Derwent’a döndüm, “Bak, katkıda bulunmak için yardımcı olacak bir şeyin var mı, yoksa sadece eğlenmek için mi buradasın?”

Derwent, “İkisinden de biraz.” deyip, Una Burt’e döndü, “Aileler ne istiyor?”

“Kerrigan’ın vakadan çekilmesini.”

“Komik.” dedim. “Abartıyorlar.”

“Yazdıkları hikâye, Leo’nun tarafında olabileceğini ima ediyor, özellikle de ona Tessa Marsh’ın kaybolmasıyla ilgili bir mazeret sağladığın için.”

“Bunu nereden biliyorlar?”

“Bu konuda iyi bilgiye sahip biri bunu da resimlerle beraber sızdırmış.”

“Böyle bir şeyi kim yapar ki?”

“Sanırım senin için sorun çıkarmak isteyen biri.” Una Burt, spekülasyona çekilmeyecekti ve kimin bundan sorumlu olduğunu aslında umursamadığı izlenimine kapıldım. “Stone ile görüşmen hakkında senden bir açıklama bekliyorlar. Tessa Marsh kaybolduğunda onun burada olduğunu doğrulamayı istiyorlar.”

“Bunu teyit edemem.” dedim soğuk bir şekilde, “Çünkü onun ne zaman ortadan kaybolduğunu bilmiyoruz.” O sırada aklımda bir düşünce belirdi: Stone’un mazeretini olabilecek ilk fırsatta medyaya vermek Seth Taylor’ın işine gelirdi. Kelly’nin nereye gittiğini biliyordu. Onu aradı ve görüşmeyi kabul ettiğimi öğrendi. Ne var ki, oturduğumuz yeri ben seçmiştim ve Kelly, ben orada otururken ona nerede olduğumuzu söylemiş olamazdı, değil mi?

Taylor nerede olduğumuzu bilemezdi, tabii eğer bizi takip etmemişse.

Telefon görüşmesi de fotoğrafların çekilmesi için beni dışarı çekmeye yönelik tasarlanmış olabilirdi. Kelly Lambert, dikkatimi kafenin dışındaki birine çekip etrafa bakınmamı sağladı. Bu kasıtlı olabilir miydi? Ya da...

“Elbette Greyler Kerrigan’a destek vermek için buradadırlar.” Derwent tercih ettiği yer olan pencere kenarına yerleşti. “Leo Stone hayran kulübünün üyeleri.”

“Hayır, makale Stone’un tek şüpheli olmasının nedeni olarak Maeve’in Kelly Lambert’ı görme bahanesi olduğunu ileri sürüyor. Yakışıklı eylemciye âşık olmuş.” Una Burt yüzündeki ifadeyi görünce, “Sadece yazılanları alıntılıyorum.” diye açıkladı.

“Yani, Greyler, ben Leo ve Kelly’i rahatsız ediyorum diye sinirli, Howardlar ise Leo’nun tarafındayım diye.” Elimi havaya kaldırdım, hayal kırıklığına uğramıştım. “Kazanma şansım yok.”

“İki aileyi de bir konuda hemfikir kılmayı başardın, bu hiç de fena bir başarı değil.” Liv, yatıştırıcı bir şekilde kolumu okşadı. “Merak etme Maeve. Yarından sonra kimse bu hikâyeyi hatırlamayacak. Skandal kılığına girmiş küçük bir mesele. Öfke tamamen sahte.”

“Yine de aileler gerçek.” Makaleyi gözden geçiriyordum. Konuyla ilgili bilgisinin olmadığı yerleri, paylaşamayacağı için gizlediğini öne sürmeyi başararak, doğru olmayan şeyleri çok önemli göstermesini sağlayacak gerçek bir yeteneği vardı. Ben bile neredeyse ikna olmuş-tum. “Ah, Bayan Howard’ın söyledikleri can yakıcı.”

“Ne demiş?” diye sordu Derwent.

“Kendisinin ve kocasının artık polise güvenmeyeceğini.”

“Evet öyle söylemiş. Bana da aynı şeyi söyledi.” Una Burt masasının kenarına kayıp bacak bacak üstüne attı. “Dinle, Maeve. Bu yüzden buradasın. Kendini açıklamayı istemiyorum senden, Kelly Lambert’la görüşmek için kendince haklı nedenlerinin olduğuna eminim. Bu görüşmenin vakaya verdiği hasarı tamir etmen gerekiyor. Leo Stone veya medyayla yakınlaşmaya değil, ailelerin bizim tarafımızda olmasına ihtiyacımız var. Bize ne kadar az güvenirlerse, işimiz o kadar zorlaşır.”

“Peki ne yapmamı istiyorsun?”

“Onlarla yüz yüze konuşmak zorundasın, hemen şimdi.”

“Ne diyeceğim?”

“Onları üzdüğün için üzgün olduğunu. Üslerinin tavsiyesi veya rehberliği olmadan tek başına hareket ettiğini. Sana güvenmeseler bile, geri kalanımıza güvenmeleri, böylece geri kalanların vakaya de-

vam edebilmesi gerektiğini. Ve onlara, artık bu vakanın kamuoyunca bilinen yönleri üzerine çalışmayacağını söylemelisin.”

“Çalışmayacak mıyım?”

“Yapamazsın. Artık hikâyenin bir parçası, medyanın odak noktası oldun. *Messenger*, skandal çıkarma konusunda gerçeklere dayalı gazetelerden daha iyidir, yine de diğer tüm gazeteler onların peşinden giderler.” Burt bana doğru başını salladı. “Aklın varsa, Maeve, bana katılırsın.”

“Amir Godley bunu biliyor mu?”

“Makaleyi mi?”

“Hayır, çözümün beni vakadan çekmek olduğunu.”

Burt gözlerini aşağıya çevirip dizindeki görünmez bir tüy parçasını eliyle silkeledi. “En iyi çözüm bu. Eminim, baş araştırmacıları destekleyebileceğin başka yollar vardır.”

“Peki ama Godley bunu biliyor mu?”

“Evet, biliyor.” Tekrar bana baktı. Gözlerinde gördüğümün şaşkınlıkla Godley’in arkasından iş çevirdiği için bir suçluluk ya da utanma olmadığını fark ettim. Benim için üzücüydü. Godley burada değildi çünkü infazı yürütecek kişi olmak istememişti ama onun emriyle oluyordu. Önce başparmağının kenarlarını kemiren Liv’e, sonra da gönülsüzce Derwent’a baktım. Derwent pencerenin kenarında, âdeta taştan oyulmuş bir heykel gibi, kollarını kavuşturmuş bir şekilde oturuyordu, yüzü bomboştu.

“Fazla seçeneğim varmış gibi görünmüyor.”

“Hayır, yok.” dedi Una Burt kararlı bir şekilde. “Vaka için en iyisi bu.”

“Tessa Marsh ne olacak?”

“Soruşturma sürüyor. Onların amiriyle iletişim hâlindeyim ve önemli bir gelişme olursa size bildiririm. Araştırmalarınıza bakınca Bay Stone’un zaten olaya dâhil olmadığından oldukça emin olduğumuzu düşünüyorum, bu yüzden endişelenmene gerek yok.”

Boğazımı sıkmakta olan yumru nedeniyle, konuşmak gitgide zorlaşıyordu. “Ya Rachel Healy?”

Burt gözlerini kırıştırdı, hazırlıksız yakalanmıştı. Rachel Healy'i herkes unutupordu. "Sana karşı dürüst olmam gerekirse, o cephede neler olduğundan emin değilim. Ailesi şikâyetle bulunmadı, yine de *Messenger*'ın, Rachel'in en yakın akrabasıyla iletişim kurmaya çalışıp çalışmadığını bilmiyorum."

Rachel'in kız kardeşini, tombul bebeğini ve hareketlerini yavaşlatan, sesini sınırlandıran yorgunluğunu düşündüm. Muhtemelen telefonunu arayan bilinmeyen bir numaraya cevap veremeyecek kadar bunalmıştı.

"Rachel üzerinde çalışmaya devam edebilir miyim o zaman?"

"Bu da ayrı bir çıkmaz sokak." Una Burt'ün sesi şaşırtıcı derecede nazikti.

"Öyleyse devam etmemde bir sakınca yok."

"Elimde yapabileceğin daha önemli şeyler var."

Ayağa kalkıp sandalyeyi ittim. "Rachel'a ne olduğunu öğrenmek benden başka kimseyi ilgilendirmiyor. O da diğer kadınlar gibi üzerinde özenli bir çalışmayı hak etmesine rağmen, hiç kimse zamanını ona harcamak istemiyor."

"Onunla diğerleri arasında güçlü bir bağ yok."

"Çünkü henüz araştırmadık." Sesimin tınısı ve yüksekliği giderek artıyordu. "Onu bu davanın bir parçası yapma zahmetine girmediğimiz için bağlantı kuramazsınız elbette."

"Stone'u parmaklıklar ardına döndürme işine bir şekilde dâhil olmak istediğini anlıyorum ama..."

"Stone yüzünden değil. Onunla hiçbir ilgisi yok. O, umurumda bile değil. Onları gerçekten öldürüp öldürmediğini bile bilmiyoruz. Jüride yer almayacağım için mutluyum çünkü şu ana kadar elde ettiğimiz kanıtlara bakarsak, onun hüküm giymesi yönünde oy vereceğimden emin değilim."

"Bu kadar yeter." diyerek tersledi Burt. Sempatik bir şekilde eğdiği başından ve tatlı tavrından eser kalmamıştı. "Olay çıkarmana gerek yok."

“Olay çıkarmıyorum. Eğer çıkarsaydım, emin olun, anlardınız. Rachel’in da üzerinde durulmaya değer bir kurban olduğunu ve onu görmezden gelmememiz gerektiğini söylüyorum.” Derin bir nefes aldım ve daha çok sert bir polis memuru gibi ve daha az kanayan bir kalp gibi görünmek üzere sözlerimdeki duyguyu temizledim. “Onun, davanın önemli bir parçası olmadığını biliyorum. Savcılığın anahtarı şu anda o değil. Sadece soruşturmanın sınırlarında olduğu için ölümünü araştırmama izin verebileceğini düşünmüştüm.”

“Bir araştırmacı olarak becerini ve zamanını boşa harcamış olursun.”

Elimde olmadan gülümsedim. “Bakın hanımefendi, bir araştırmacı olarak becerimden bu kadar etkilenmiş olsaydınız, bana çekilmemi söylemek yerine bu davada kalmam için savaşırdınız. Tek kullanımlıksam, Rachel Healy üzerinde çalışmama izin verin, ben de Greylere ve Howardlara söylememi istediğiniz her şeyi söyleyeyim.”

İşte böylece on dakika sonra kendimi iki ailenin mümkünse son kez bir arada bulunduğu odanın dışında dikilirken buldum.

“Çok uzun sürmesin. Muhtemelen şimdiden birbirlerinin gırtlığına sarılmışlardır.” Burt kapıyı açıp, ben cevap veremeden içeri girdi, Liv de onu takip etti. Böylece koridorda, sanki tek başına ayakta durmakta zorluk çekiyormuş gibi duvara yaslanmış olan Derwent ile baş başa kaldım. Kaşlarımı kaldırdım.

“Pekâlâ?”

“Pekâlâ ne?”

“Çok sessizdin, hepsi bu. Pek senlik bir şey değil. Aklından neler geçtiğini merak ediyorum.

“Özür dilemelisin.”

“Kimden?”

“Herkesten. Aileler. Amir. Ben.” Gülümsemiyordu.

“Neden dileyeyim ki? Ben yanlış bir şey yapmadım.”

“Tartışmaya açık. Yine de vakaya dönebilmek için özür dilemen gerekiyor.”

SESSİZLİĞİN PEŞİNDE

“Sen olsan dilemezdin.”

“Ben en başta kendimi bu konuma sokmazdım.”

“Seni daha uygunsuz durumlarda da gördüm.” dedim. Bu doğruydum ama mantıklı değildi. Derwent bana ters ters baktı ve kapıyı açmak için duvardan ayrıldı.

“Başarılar.”

Toplantı odasına girdiğimde birinin Greyleri odanın ortasındaki büyük masanın bir tarafına, Howardları diğer tarafına oturttuğunu gördüm. Onları aynı tutma dürtüsünü anlayabiliyordum ama bu çatışmacı bir atmosfer yaratıyordu. Una Burt odanın arka tarafında duruyordu, bir yanında Liv, diğer yanında ise beni şaşırtan bir şekilde Georgia Shaw vardı. Georgia sanki akli başka yerdeymiş gibi tam önüne bakıyordu ve Derwent ile benim odaya girdiğimizi fark etmemiş gibiydi. *Bir yere kadar*, diye düşündüm.

“Bay Howard,” diyerek Bayan Howard’ın yanında oturan kırmızı, yuvarlak yüzlü adamlar el sıkışmaya gittim. “Sizinle tanışmamıştık.”

“Karım bana sizden bahsetti.” Ne tepki vereceği konusunda kararsız kalarak karısına baktı ve ondan bir ipucu bekledi. Bayan Howard ise masaya bakıyordu. Yüzü kızarmıştı, üzgün olduğunu anlayabiliyordum.

Derwent da benim gibi Bay Howard’a kendini tanıtmak üzere yanıma eğildi. Bir elini Bayan Howard’ın omzuna koydu.

“Nasılsınız?”

“Daha iyi olduğum zamanlar oldu.” Gözlerini yukarı kaldırdı, Bayan Howard, karşısındakini yok sayamayacak kadar nazik bir insandı. Bayan Howard, Derwent’in yüzünden her ne okuduysa, yumuşadığını gördüm ve elimde olmaksızın etkilendim. Tanrım, istediği zaman insanlarla iletişim konusunda ne kadar da iyiydi.

Bunu takip eden anda ise Derwent, bir selamlama ile her şeyi mahvetti. “Bay ve Bayan Grey.”

“Doktor Grey.” Ağzı bir çizgi gibiydi. Kocasını sallayıp kollarını kavuşturdu, vücut dili netti.

Una Burt bana anlamlı bir bakış attı. Boğazımı temizledim.

“Doktor Grey, Bay Grey, Bay ve Bayan Howard, *Daily Messen-*

ger'ın Kelly Lambert ile yaptığım bir görüşme hakkında yarın yayımlamayı planladığı makale yüzünden üzüldüğünüzü anlıyorum.”

“*Makaleden* rahatsız değilim. Kelly ile gizlice bağlantı kurmanın uygun olduğunu düşündüğünüz için rahatsızım.” Dr. Grey'in sesi iğneleyiciydi.

“Bunu kesinlikle gizli bir görüşme olarak tanımlayamam. Kısa bir konuşmaydı sadece. Babasıyla ilgili konuştuk.”

“Kelly'nin sorunu,” dedi Bay Grey ağır bir şekilde, “iyi bir adam olması. Hayatı iyi başlamadı belki ama elindekiyle elinin gelenin en iyisini yaptı. O dünyevi biri değil. O sizinle görüşmekte yanlış bir şey görmemiştir ama böyle bir görüşme uygunsuz.”

“Ne anlamda?”

“Bu iğrenç bir şey.” Dr. Grey'in sesi sertti. “Leo'nun hapse dönmelerini istiyorsunuz ve bu uğurda oğluyla yakınlaşmak dâhil yapabileceğiniz her şeyi yapıyorsunuz. Oysa bu arada kızımı öldüren kişi etrafta dolaşıp hem size hem de bize *gülüyor*.”

Yüzündeki acı nefesimi kesti. Bizden nefret etme sebebine şaşmamalıydı. “Bay Lambert ile gayriresmî olarak görüştüğümü anlamanız gerektiğini düşünüyorum. Bunu ona sorarsanız, o da onaylayacaktır. Resmî bir sorgu değildi, benim planladığım bir şey de değildi. Hızlı bir kahveydi sadece.”

“Fotoğrafları gördük. Orada olduğunuz için çok mutlu görünüyorsunuz. Tabii ki çünkü yakışıklı.” Dr. Grey'in yüzü gergindi ve birden, Kelly Lambert'a âşık olmasa bile umutsuzca onu çekici bulduğunu fark ettim. Yanındaki kocası da habersizce başını kaşıdı. Bir kepek sağanağı omzundan aşağıya süzüldü. Kelly tatlı, ciddi, yetenekli ve genç bir enerjiyle doluydu. Dr. Grey'in kocasıyla Kelly'nin arasındaki zıtlık bundan daha keskin olamazdı.

“Kelly Lambert'a romantik bir ilgim yok,” dedim sakince, sanki bu onun için kabul edilebilir bir sav olacaktı gibi. “*Daily Messenger*'ı çok sık okuduğunuzu sanmıyorum ama sayfalarını hep bu şekilde dolduruyorlar. Birkaç yanıltıcı fotoğraf üzerine bir hikâye

uyduruyorlar. Görüşmemizde uygunsuz bir şey yoktu. Sadece Bay Lambert'in babası hakkında bir konuşmaydı."

"Hepsinden öte, neden görüştünüz ki?" Soru, Bayan Howard'dan geldi. "Size güvenmiştim. Bizim tarafımızda olduğunuzu sanmıştım."

"Bayan Howard, benim kimsenin tarafımda olmadığını anlamalısınız. Taraf olsaydım, işimi yapamazdım. Benim işim, kızlarınıza ne olduğu konusunda elimden geldiğince bilgi edinmek ve olayı en iyi şekilde araştırmak. Olaylara geniş perspektiften bakmak için çok uğraştım." Greylere döndüm. "Bay Stone'un suçlu olduğunu varsaymadım."

Bayan Howard hafif bir itiraz sesi yükseltecek oldu.

"Ama onun masum olduğunu da varsaymadım." diye devam ettim. "Kelly Lambert ile görüşmeyi planlamamıştım ama o benden onunla oturup konuşmamı istediğinde kabul ettim. Bu, babasını daha iyi anlayabilmem için bir fırsattı. Bana Leo Stone hakkında fikir veren her şey işimi yapmama yardımcı oluyor. Makale bunu kabul etmeyebilir, oysa yaptığım sadece buydu; işim."

"Öyleyse neden davadan alınıyorsunuz?" Bu soru Bay Grey'den geldi. Kırmızı çerçeveli gözlüklerinin arkasındaki gözleri şüpheciydi.

Bilmeniz gerekiyorsa çünkü Başmüfettiş Burt benim arkamda durmadı. "Vakanın farklı bir yönü üzerinde çalışacağım, yani vakaya dâhilim."

"Bunu istemiyorum." Konuşan Bayan Howard'dı. Midem huzursuzluk ve hayal kırıklığıyla bulanıyordu. Onu çok sevmiş ve ona yardım etmek isterken, nasıl tam tersini yapmıştım? "Onun bize ne yaptığını biliyorsunuz. Size Stone'un nasıl biri olduğunu anlattım ve bana inandığınızı sandım. Ama şimdi, rol yaptığınızı görüyorum. Bizi kandırdınız. Bay Lambert da muhtemelen ona inandığınızı düşünüyordur. Belki de inanıyorsunuz, bilmiyorum."

"Bayan Howard..."

"Siz kafayı Leo'yla bozmuşsunuz. Onun kızlarımızın ölümüyle ilgisi olmadığını neden göremiyorsunuz?" Dr. Grey öfkeden bem-

beyaz olmuştu. Masanın karşısındaki Bayan Howard'a bakıyordu. "Polise ona odaklanmaları için baskı yapmaya devam ediyorsunuz çünkü kafanızdaki katil profiline uyuyor. Sırf eğitilmiş olmadığı ve biraz farklı görüldüğü için."

"O gerçek katil. O adama ve dolandırıcı oğluna inanarak kendinizi kandırıyorsunuz." Bayan Howard'ın sesi yükseliyordu.

"İmalara yeniden göz attım! Onun, Sara'nın ölümüyle hiçbir ilgisi yoktu. Onun, işin içinde olduğunu gösteren hiçbir kanıt yok."

"Cesedi Willa'nın yanına atılmıştı. Bu nasıl olabilir, tesadüf mü?" diye tersledi Bay Howard. Elini karısının koluna koydu. "Ona karşılık verme, aşkım. Bu kadın ümitsiz vaka. Onun yaptığına inanmak istemiyor."

"Kızınızın, Leo'nun evinde bulunun kanıyla ilgili açıklama mevcut. Bir adamı mahkûm etmek için küçük bir kan lekesi yeterli olmamalı. Asıl onun masum olduğuna inanmak istemeyen sizsiniz."

"O bizimle alay etti." Bayan Howard sandalyesini devirerek ayağa kalktı. Derwent sandalyeyi düşmeden yakaladı. "Çektiğimizden daha fazla acı çekmemizi istedi. Kızımızı bizden almak ona yetmedi, bu nedenle onunla ilgili anılarımızı da kirletti."

Dr. Grey, "Bu saçmalık." diye karşılık verdi. "Leo asla öyle bir şey yapmaz."

"Lütfen, lütfen." Una Burt ellerini etkisiz bir şekilde çırparak öne çıktı. "Bu yaptığınızın kimseye bir faydası yok."

"Kusura bakmayın ama, bence de sizin kimseye faydanız yok." dedi Dr. Grey ona dönerek. "Bu soruşturmada yeni bakış açıları görmedim. Bu sefer tam olarak neyi farklı yapmayı planlıyorsunuz acaba?"

"Pekâlâ, ben..."

"Doktor Grey, ben Georgia Shaw." dedi Georgia yumuşak bir tonla, saygılı ama sıcak tipik gülümsemesinin düşük enerjili bir versiyonuyla öne çıktı. Görüntüsü de sesi de gösterişliydi, çok yetkinmiş izlenimi veriyordu. "Müfettiş Derwent ile birlikte çalışarak,

davayı Dedektif Kerrigan'dan devralacağım.” Kendi için anlamlı ama benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir bakış attı. Bana gösterdiği tüm ilgiye rağmen, bir sakı bitkisi de olabilirdim.

“Neden başından beri dâhil olmadınız?” Bay Howard, Una Burt’e baktı.

Gafil avlanmıştı, öksürdü, sonra mırıldandı, “Bence şu aşamada yeni bir çift göz daha işe yarar olacaktır.”

Georgia, “Maevé’in yerini aldığı için onur duyuyorum.” dedi: “Umarım bunun sizin için ne kadar zor olduğunun gerçekten bilincinde olduğumuza sizi -hepinizi- ikna etmeyi başarırım. Sağlığınız da bizim için doğru kişinin hapse girmesini sağlamak kadar önemli.” Ciddi bir ifadeyle elini göğsüne koydu. “Hepimiz Müfettiş Muavini Kerrigan’ın sınırı aştığını biliyoruz, zaten kendi de itiraf etti.”

Hatırladığım kadarıyla öyle bir şey dememiştim, ne var ki Georgia konuşmaya devam ediyordu.

“Söz veriyorum, bundan sonra böyle bir şeyin olmasına izin vermeyeceğim. Kızlarınızı arkadaşım gibi hissediyorum; bence birbirimizi tanımış olsaydık, arkadaş olurduk.”

Bayan Howard başını salladı, gözlerine, dökülmemiş yaşlar dolmuştu.

Georgia, konuşmasının mükemmel finaline hazırlanarak, “Sizi, hepinizi, temin etmek istiyorum...” Bakışlarını hızlıca, tüm yaslı ebeveynlerle göz teması kurarak, odada gezdirdi. “Hak ettikleri adaletin sağlanacağından emin olun.”

Gurur, yogaya vakti olmayanlar için, mükemmel duruşun önemli bir yöntemidir. Kızarmış yanaklarımın nasıl hissettiğimle ilgili gerçeği söylediğini bilmeme rağmen, başım dik olarak toplantı odasından çıktım. Hızlı adımların sesi Liv’in peşimden koştuğunu görmek için aniden dönmeme neden olduğunda koridorun yarısına gelmiştim.

“Ne istiyorsun?”

“İyi olduğunu görmek.”

Neredeyse gülerek, “Pek sayılmam.” dedim.

“Şaşırmadım.”

“Georgia’nın dediklerini *duydun* mu?”

“Bekle. Burada olmaz.” Liv dikkatlice koridordan aşağıya baktı, sonra kolumu tutup beni mutfığa yönlendirdi ve mutfağın genellikle yangın yönetmeliğine aykırı olarak açık duran kapısını kapattı.

“Onun toplantıyı devralmasına kim izin verdi? Yetkiliymiş gibi davrandı ve Burt de buna izin verdi. Sonra konuşma şekli! ‘Maeve’in yerini aldığım için onur duyuyorum.’ İnek!” Liv lavaboya iyice dayanıp yolumdan çekilmeye çalıştığı sırada, dar mutfakta bir o başa bir bu başa yürüyordum. “Georgia’nın hırslı olduğunu biliyordum ama benim yerime adım atmaya bu kadar hevesli olduğunu bilmiyordum doğrusu.”

“Sanırım bunu bir süredir herkes biliyordu.”

“Gerçekten mi?” Yürümeyi bıraktım. “Sadece kafamda kurduğunu sanıyordum.”

“Genellikle anlayışlı insanlar için, başkalarının senin hakkında ne düşündüğünü bilmek korkunç oluyor.”

“Bunun adil olduğunu düşünmüyorum.”

“Georgia seni ilk günden beri bir tehdit ve meydan okuma olarak görüyor.”

“Ama ona iyi davrandım.”

“Öyle mi?” Liv, sesini tarafsız çıkarmaya özen göstermişti.

“Evet, öyle.” Sesim kendime bile fazla savunmacı geliyordu. “Yazın olanlar yüzünden ekipten atılabilirdi. Batırmıştı ve bunu biliyordu ama ben onun için ayağa kalktım. Oysa her şeyin onun hatası olduğu konusunda hemfikir olmak ve suçu onun üstlenmesine izin vermek daha kolay olurdu.”

“Demek bunun için sana borçlu, belki de bu onu kızdırmıştır.” Liv omuz silkti. “Ya da belki de onu sevmediğinin farkındadır.”

“Onun nesini seveyim? Arkadan bıçaklayan, iki yüzlü...”

Liv, “Şşşt,” diyerek ellerini ovuşturuyordu. “Bu odanın ne kadar ses yalıtımlı olduğunu bilmiyorum. Onun duymasını istemezsin.”

“Duyması umurumda değil.”

“Ama olmalı.”

Yeniden volta atmaya başladım. “İnsanlara yağcılık yapma konusunda çok iyidir. O odadaki herkesi inandırdı.”

“Herkesi değil.”

“Greyler öyleydi. Howardlar da. Burt ise mırıldanıyordu.”

“Sadece bizimle iş birliği yapmaları için onlara ihtiyacı olduğundan ve Georgia’nın ikna ediciliğinden dolayı Burt’ün etkilenmesine şaşırmadım.”

“Seni etkiledi mi?”

“Hayır, elbette hayır.” Ama Liv cevap verirken gözlerini benden kaçırdı ve konuşma şekli dürüst olamayacak kadar rahattı.

“Tık, tık.” Derwent iterek kapıyı açtı. “Neler oluyor? Bana kahve mi yapıyorsun?”

“Görünüşe göre hayır. Hem neden yapayım ki? Kendin yapabilecek kapasitedesin.”

Liv belirsizce, “Bir şeye bakmam gerek.” diyerek dışarı çıktı.

“Kapıyı kapat.” dedim tersçe.

Derwent benden emir alacak son kişiydi, yine de kapıyı kapatıp yaslandı. Elleri ceplerindeydi ve dudağının kenarı sanki keyiflenmiş gibi hafifçe kıvrılmıştı. “Evet?”

“*Messenger*’da yayınlanacak fotoğrafları sen mi çektin?”

Derwent’ın duymayı beklediği şey bu değildi. Gülümsemesi buharlaştı. “Ne? Hayır. Elbette ben çekmedim.”

“Kelly kafedeyken gördüğü birini sana benzetti. Bizi gözetlediğini sandı.”

Yüzündeki tüm sıcaklık kayboldu. “Yaklaşık bir saat önceye kadar onunla görüştüğünü bile bilmiyordum. Onunla görüştüğünü bilseydim, müdahale ederdim.”

“Ben yanlış bir şey yapmadım.”

“Yaptığın şeye yapılabilecek mümkün olan en nazik yorum, akılsızca davranmış olman.”

“Bu tam bir saçmalık, bunu sen de biliyorsun,” dedim, ona baka-

rak. “İftiraya uğrayan sen değilsin.”

“Ah, yazarların doğru olmadığını biliyorum. Resimler kesinlikle yanıltıcıydı. Ama öncelikle, orada olmaman gerekirdi.”

“Sıradan bir konuşmaydı. Altında yatan bir şey yoktu, ayrıca birilerinin bununla ilgilenmesi için bir sebep yoktu. Fotoğrafları çeken her kimse, benim için sorun yaratacağını biliyor olmalı.”

“Ve sen onları benim çektiğimi düşündün? Neden sana sorun çıkarmak isteyeyim ki?” Derwent’ın öfkesi hâlâ kabarık olsa da, gözlerinin köşelerini aşağıya çeken incinmeyi görebiliyor ve aynı incinmeyi ses tonunda duyabiliyordum.

“Stone’dan uzak durmamı istiyordun, bu şekilde artık uzak duracağımdan emin oldun.”

“Dürüst olmak gerekirse, kariyerini tehdit edeceğimi ve bunu yaparken seni utandıracağımı düşünüyorsun.”

“Kendi işine gelen için her şeyi yapabileceğini düşünüyorum. Yapmamış olsan bile, bunun olduğuna sevindin.”

“Öyle mi?” Alçak bir tonda söylemişti ve bu, bana bağırmasından daha tehditkârdı.

“Leo Stone’la görüşeceğimde çok sinirlenmiştin. Beni hayır demeye ikna etmeye çalıştın, ben ise hayır demedim. Sana karşı geldim ve sen bundan hoşlanmadın çünkü kaybetmekten nefret ediyorsun. Şimdi dersimi alıyorum.”

Bir an sessiz kaldı. Ardından, “Anlıyorum.” dedi.

Gözlerimi kısıtım, söylediklerinin anlamını söyleyiş biçiminden tahmin etmeye çalıştım. İfadesinde bana, söylediklerimin amaçladığımdan çok daha ileri gittiğini düşündüren bir şeyler vardı. “Neyi anlıyorsun?”

Derwent başını iki yana salladı, tüm gardı düşmüştü. “İstersen bunu benim üzerime atabilirsin ama konu, fotoğrafları kimin çektiği değil. Öncelikli olarak, fotoğrafların içeriğiyle ilgili kötü yargılara sahip olanın kim olduğu. Kimse seni Kelly ile görüşmeye zorlamadı. Sen kendin yaptın.” Kapıyı açtı, çıkmadan önce son vuruşunu yapmak için bana döndü. “Bu durumda işler istediğin gibi gitmediyse, sadece kendini suçlayabilirsin.”

23

“Hemen bir şeylerin ters gittiğini anladım. Demek istediğim, iç-güdüsel olarak bunu biliyordum.” Paul Bliss elinin tersiyle gözlerini silmek için konuşmasını kesti, sessizliği fotoğraf makinelerinin sesi doldurdu. Yüzlerce flaşın dolaylı yüzünün rengi beyazlamış görünüyordu. Çekim çok yakından olduğu için televizyon ekranımı Bliss’in yüzü ve önündeki masanın üzerindeki mikrofon ormanı dolduruyordu. Onun bulunduğu yerde, yanında durmak yerine pijamalarımı kanepemden izliyor olsam da ellerinin titrediğini görebiliyordum. İşler farklı gitmiş olsaydı, orada yanında olacaktım. Oysa şimdi, polis merkezinden haber kanallarına doğrudan, yirmi dört saat kesintisiz aktarılan bir canlı yayını izliyordum.

“Eve geldiğimde her şey normalmiş gibi davranmaya çalıştım ama Tessa evde yoktu. Ben... Ben onun her an kapıdan içeri gireceğine inanmak istedim ve bir parçam hâlâ bunun mümkün olabileceğini düşünmek istiyor.”

Arkasında, Tessa Marsh’ın büyük bir posterini toplanan basına gülümsüyordu. Bliss’in, gazetecilerin sorularıyla karşılaşmadan ifade vermesine izin verilecekti, gazeteciler yine de çaresizce bizi tam olarak ne zaman aramaya karar verdiğini, Tessa’nın onu terk etmediğinden nasıl bu kadar emin olduğunu ve bu olayın arkasında kimin olduğunu soracaklardı. Bu, halkın onun sesini duyması ve acısını görmesi için bir şanstı, böylece insanlar zihinleri bir kez daha zorlayıp olayı çözebilecek ve Tessa’yı ailesine kavuşturacak eksik hatırayı, başboş gerçeği hatırlayabilirlerdi.

“Tessa, eğer bunu izliyorsan...” Sesi korkunç şekilde kesik kesikti ve yüzü titremeye başlamıştı. Tamamen çökmeden konuşmasını bitirmesini umarak gerildim. “İzliyorsan, lütfen eve dön. Hepimiz seni görmek için sabırsızlanıyoruz. Seni seviyoruz ve özledik. Ailen,

arkadaşların ve benim için lütfen bizimle iletişime geç ve iyi olduğun konusunda güvence ver.” Uzun, tiz bir nefes aldı ve yüksek sesle iç çekti. “Eğer bunu yapabilecek durumda olsaydın, mutlaka yapardın biliyorum ama yine de bu çağrıyı yapmam gerekiyordu. Tessa’yı kaçıran kişi, lütfen, sana yalvarıyorum. Onu bırak.”

Son kelimesi, başını kavuşturduğu kollarına doğru eğip, titreyen kollarıyla umutsuzluğa teslim olduğu sırada kaybolup gitti. İki gün önce gördüğüm kendini beğenmiş müzisyen gitmişti. Paul Bliss, saatler geçtikçe kendini beğenmişliğini, kendine güvenini ve Tessa’nın zarar görmeden döneceğine dair inancını kaybetmişti. Televizyonda âdeta cehennemdeki bir adamı görüyordum.

Ekranın köşesinde beliren bir el Bliss’in kolunu tuttu. Kamera-man odağı ayarlayınca bunun, Tessa’nın babası Bay Marsh olduğunu gördüm. Dayanmakta olduğu dehşetten tükenmiş, solmuş görünüyordu. Gözlüğünün arkasındaki gözleri kurumuştur. Duyguları oradaydı ama erkeklerin ağlamadığı varsayımı yüzünden geri çekilmişti. Farklı bir dönemde büyümüş olan Paul Bliss, Bay Marsh’ın omzuna yaslanıp uludu. Çıkardığı ses, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir sestir. Biri gelip ayağa kalkmasına yardımcı olduktan sonra, sendeleyerek uzaklaştı. Bay Marsh da spot ışıklarından nefret eden utangaç bir adam olacak ki kulaklarını omuzlarının arasına gömerek arkasından ilerledi.

Müfettiş Ownes, televizyonda da gerçek hayattaki kadar sert ve yetkin bir görünümle kadraja girdi.

“Az önce Tessa Marsh’ın erkek arkadaşı Paul Bliss’i dinlediniz. Bu aktif bir soruşturma, bayanlar ve baylar, her an gelişmeler olabilir. Size dava hakkında söyleyebileceğim herhangi bir şey olduğunda, düzenli olarak paylaşacağım. Lütfen tanıklara ve memurlarıma yaklaşmayın çünkü sizinle konuşmayacaklar ve basitçe soruşturmaya engel olmuş olacaksınız. Teşekkür ederim.”

Ayağa kalktı ve bir sürü soru sorulduğu sırada ben televizyonu kapattım; cevap vermeyecekti ve nedenini biliyordum. Yeni gelişme

yoktu. Paul Bliss, yeni haberler olmadığından, haber üretmek için medyanın önüne atılmıştı. Yeni bir bakış açısını sunmadığı sürece, *hâlâ kayıp* demek size bir manşet vermezdi.

Oturup, Paul Bliss'in planladığından daha fazlasını açık edip etmediğini düşündüm. Kendini beğenmiş bir katil, kendisini izleyen herkesi kandıracak kadar iyi hareket edebileceğini varsayarak açıklama yapmayı kabul edebilir. Sonra yine, şüpheli görünmesine neden olursa diye açıklama yapmayı reddedemeyeceğini hissedebilir. Oysa Bliss, bana göre, gerçekten de söylediklerini ima ettiğini hissettirecek kadar kendini duygularına teslim etmişti. Tom Mitchell'ın da Sara Grey'in sağ salim dönmesi için bir çağrıda bulunup bulunmadığını ve kamera karşısında ağlayıp ağlamadığını merak ettim. Dava üzerinde çalışıyor olsaydım, bunu araştırırdım. Telefonumu elime alıp bununla ilgili bir mesaj yazmaya koyuldum ama göndermek yerine mesajı sildim. Derwent'in bu konuda da başka bir konuda da yardımına ihtiyacı yoktu. Yargıları kötü olan biri, kıdemli bir memura ne yapacağını söylemezdi, değil mi?

Her neyse, tıpkı Tessa Marsh'ı bulmanın benim işim olmaması gibi artık bu da benim işim değildi. Şömine rafına koyduğum resme, Rachel Healy'nin sakın, büyüleyici gülümsemesine baktım. Onu bulmaya çalışmak hâlâ benim sorumluluğumdu.

Oturup kendime acımamın bir anlamı yoktu. Oturduğum yerden kalkarak kot pantolon ve kalın bir süveter giymeye gittim. Gideceğim yerde, takım elbise giymeme gerek olmayacaktı.

Long Valley Doğa Koruma Alanı'na park ettiğimde aslında yağmur yağmıyordu ama yağmurun hatırası hâlâ havada asılıydı ve her esintide ağaçlardan birkaç damla düşüyordu. Park yerini alışkanlıktan kontrol ederken kapüşonumu başıma geçirip montumun fermuarını çektim. Girişin yanına iki araba park edilmişti, arabaların ikisini de tanıımıyordum. Neredeyse hiç düşünmeksizin araçların plakalarını, markalarını ve modellerini aklıma not ettim. Arabalar-

dan biri Vauxhall Astra'ydı, yan camında parlak pembe bir prenses güneşliği vardı ve arka koltuk oyuncaklarla doluydu. Diğer araba, yere yakın, eski bir Volvo'ydu. Pas, sürücü kapısını kaba kahverengi bir fırırla süslemiş gibiydi. Aracın arkası, Kraliyet Kuşları Koruma Derneği'nin çıkarmalarıyla kaplıydı, aracın ön camında da garip bir açıyla yapıştırılmış bir Ulusal Güven çıkartması vardı.

İşte diğer ziyaretçiler bu kadardı. Aksi takdirde, koruma alanı terk edilmiş olurdu. Şaşırmamalıyım. Kasım ayı sonları kuş gözlemciliği için muhtemelen kötü bir zamandı. Işık korkunçtu ve güneş, koyu gri bulutlarla boğuşmaktaydı. Hava soğuktu. Kısa süre sonra yeniden yağmur başlayacak, diye düşündüm. Kapının yanındaki kulübe-yeye giden yol, ayaklarımın altında çıtırdarken titriyordum. Bir adam kapının eşiğine yaslanmış, karanlıktan bana bakıyordu. Volvo'nun sahibi olsa gerekti. Barbour marka kıyafetleriyle şaşıla görünüyor-du. Üzerinde delikli bir süveter, kadife pantolon, ayağında benim-kilerden bile daha çok hırpalanmış lastik çizmeler vardı. Uzaktan bakınca emeklilik yaşını henüz geçmiş gibi görünse de, ikinci bakışta seksenlerine yaklaştığı anlaşılıyordu.

Bir elini kaldırarak beni selamladı. "Yürüyüş için güzel bir gün."

"Başkaları pek öyle düşünmüyor gibi." Kapüşonumu indirip ona gülümsedim. "Tüm gün burada mıydınız? Donmuş olmalısınız."

"Doğa koruma alanı yılın bu zamanlarında saat ondan iki buçuğa kadar açık ve burada küçük bir ısıtıcı var. Bir de gördüğünüz gibi bir fincan çayım." Dirseğinin dibindeki bir rafta duran çaydan du-manlar çıkıyordu. Çay istediğimin bir iması olarak görmemesi için çok istekli bakmamaya çalıştım. "Dolaşmak için mi buradasınız? Elimde bir harita ve takip edebileceğiniz bir rota var. Yağmurda o kadar hoş olmasa da, güzel bir günde oldukça çekicidir."

"Mesafe ne kadar?"

"Yaklaşık üç mil. Muhtemelen hızlı yürüyorsunuzdur ama arazi-nin bazı yerleri zorludur. Ve sadece bir saatinizin olduğunu unutma-yın. Sizi içeriye kilitleyip gitmek istemem."

“Böyle bir şey berbat olurdu.” Etrafıma bakındım. “Öyle bir durum olsaydı, buradan nasıl çıkabilirdim?”

“Elbette sizi beklerdim.” Gülümsedi. Nezaket, benimle bilmek istediklerim arasına girecekti. Can sıkıntımı içime atıp gülümsedim.

“Diyelim ki kapı kapalıyken buraya birisi geldi, içeri girebilir miydi? Çit var mı?”

“Hayır, hayır. Pek sayılmaz. Yani, bir çit var ama içinden geçmek oldukça kolay. Orada burada birkaç kapı da var ama kilitli değiller. Korkarım ki düzgün bir çitin parasını karşılayamayız, bir de bölgenin gençleri alanı kapalı olması gereken zamanlarda da kullanıyorlar.”

“Gençler gerçekten isterlerse düzgün bir çitten de geçebilirler. Ziyaretçilerin kaydını tutuyor musunuz? Araçların plakalarının, ve saire?”

“Neden soruyorsunuz, tatlım?”

Sohbetin tonunun dostaneden resmîye döneceğini bilerek, isteksizce kimliğimi gösterdim. Yaşlı adam kimliğime bakıp kaşlarını kaldırdı.

“Ah tatlım, bugünlerde yakalanacağımı biliyordum. Ödenmemiş tüm park cezalarının hızına yetişemiyorum.”

Kendimi tutamayıp gülümsedim. “Sizin için burada değilim.”

“Neden o zaman? Cinayetler mi?” Bunu öylesine soğukkanlılıkla söyledi ki, not almakta tereddüt etmedim.

“Üçüncü bir kayıp kadını arıyorum.” Belki de dördüncü. Tessa Marsh da aynı talihsizliği yaşamış olabilir, diye geldi aklıma.

“İlk zavallı kız bulunduktan sonra derinlemesine incelediler.”

“Biliyorum. Sadece kendim de bakmak istedim.”

“Anlıyorum. Hayır, ziyaretçi kaydı tutmuyoruz. Fazla ziyaretçimiz yok, gönüllülerin çoğu da artık yaşlandı ama sanırım birinin koruma alanına ceset taşıdığını görsek bunu fark ederdik.”

“Buna eminim.”

“O kızların buraya bırakılmış olması... Korkunç bir şeydi.” Bez yazlamış kaşlarının altındaki parlayan gözlerinde hakiki bir öfke var-

dı. “Burayı çocuklar için berbat bir yere dönüştürdü. Eskiden okul gezileri yapılır, birçok insan çocuklarıyla yürüyüşe gelirdi. Burası güvenli bir yerdi. Tüm o koşuşturmacadan uzakta. Ama artık gelmiyorlar. Onları suçlayamam elbette, bu utanç verici.”

Sessiz bir yer olduğunu çoktan fark etmiştim. Vadi, etrafını saran banliyönün gürültüsü için bir sığınak oluşturuordu.

“Ama onları buraya bırakmış olmasına kızların adına sevindim.” Adam yumuşamış yüzüyle patikanın aşağısına bakıyordu. “Burası güzel bir yer. Burada bir süreliğine huzur içinde yatmış olmalılar. Ben de zamanı geldiğinde parçalarım buraya saçılın isterdim. Öldükten sonra da buralarda takıldığımı düşünmek rahatlatıcı.”

Kulağa korkunç gelebilirdi ama ölümün çevresinde uzun zaman geçirmiştim ve bu nedenle demek istediği şeyi iyi anlıyordum. Adam, bana vermeyi planladığı haritayla öylece duruyordu. “Bunu ister misiniz? Yardımcı olur mu?”

“Kesinlikle olur.” Büyük ölçekli koca bir harita bile olsa, Dr. Early’nin titrek taslağı yerine bunu tercih ederdim. “Teşekkürler, Bay...”

“Walter. Sadece Walter.”

“Teşekkürler, Walter. Uzun tutmamaya çalışacağım.”

“Sizi bekleyeceğim.”

Walter’ın beni giderken izlediğini bildiğimden, yola çıkarken kendimi anlamsız bir şekilde rahatlamış hissettim. Birisi nerede olduğumu biliyordu. Yalnız olduğumda, özellikle de isteyken, kendimi pek yalnız hissetmezdim ama şartlarda bana eşlik edilmeyi özleten bir şeyler vardı. Havadan şikâyet eden Derwent bile, kendi ayak seslerimden daha iyi bir eşlikçi olurdu. Patika bir tepeye doğru kıvrılırken nefesim ve kalp atışım hızlanmıştı ve Derwent’ı düşünmek istemiyordum.

İnce, tiz bir ses durmama neden oldu: Ağıt. Saf bir perişanlık. Sesi, bir anlığına nereden geldiğini anlayamadığım daha gür bir ses bastırdı. Çocuk arabası patikanın köşesini dönmeden bir saniye önce, ne olduğunu anladım. Arabayı iten kadın yorgun görünüyordu, ceketi yağmurdan vücuduna yapışmıştı.

“Neredeyse geldik.” dedi ağlaması giderek artan bebeğe. “Hadi, Lily. İzin ver biraz dinleneyim.”

“Pek mutlu değil sanki.”

“Değil. Diş çıkarıyor ve iki gündür uyumadı.” Anne durup bir eliyle yüzünü sildi. “Tükendim. Bu gece de uyumazsa delireceğim.”

Ona verebilecek bir tavsiyem olmadığından sadece gülümsemekle yetindim. Arabayı itişini izlerken, Rachel Healy’nin ablasını ve bebeğini, Liv’in bebek sahibi olmayı başarırsa başına ne saracağını ve ekte onu kaybedeceğimizi düşündüm. Küçük bebeği olan cinayet dedektifi olmak, bebek büyüyene kadar imkânsız olurdu. Rob’un -benim Rob- bugün yarın baba olacağını boş farkındalığıyla, erkekler bunu bir şekilde başarabilir, diye geçirdim aklımdan. Onun ve hamile nişanlısının, dört ay önce bir fotoğraflarını görmüştüm ve bugüne kadar bunun üzerine düşünmemeyi başarmıştım. Şimdi bu soğukta, terk edilmiş bir doğa koruma alanında, bundan başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Bir bebek.

Rob’un bebeği.

Eğer benden olsaydı, korkutucu olmakla birlikte heyecanlı olurdu. Ben olsaydım...

Haritaya bakıp kaşlarımı çatarak, beni incitmekten başka bir şey yapmayacak bu düşünce zincirinden kendimi kopardım. Sağımdaki ağaçların diğer tarafında olmam gerekiyordu. *Odaklan, Maeve.*

Dr. Early’nin bahsettiği ağaç ve işaretlediği yeri göz önüne alarak, önce Sara Grey’in, onun ardından da Willa Howard’ın atıldıkları yeri bulurken inanılmaz verimliydim. Yanımda onun hazırladığı harita olmasaydı, bu iki kadının atıldıkları yeri bulamazdım çünkü etrafta burada olduklarını gösteren hiçbir şey yoktu. Şüphe uyandıracak hiçbir şey yoktu, aynı şekilde Rachel Healy’nin yakınlarda olabileceğine dair bir ipucu da yoktu. Onu köpeklerle ve arama ekipmanlarıyla aramışlardı; benim onu şans eseri bulabilme ihtimali olmadığını söyledim kendi kendime. Hayal kırıklığına uğramak gülünçtü.

Walter'ın haritası, doğa koruma alanında birkaç bina olduğunu gösteriyordu: Vadinin diğer ucundaki bir kulübe ve iki kuş gözlem barakası. O gün kulübeye gitmek için çok geçti, zaten haritada tükenmez kalemle bir yıldız koyularak "kullanım dışı" olarak işaretlenmişti. Döndüğümde Walter'a "kullanım dışı"nın, güvenli bir şekilde kilitlendiği anlamına gelip gelmediğini soracaktım. Bu sırada, alçak kuş gözlem barakasına daha yakından bakmak üzere daha yakındaki dereye doğru yürüdüm. Çizmelerim yağmurla ıslanmış, uzun, gevşek çimenlere takıldı. İçerisi boş ve soğuktu, pencerelerde cam yoktu, böylece kuş gözlemcisi olan siz ile sevgili kuşlarınız arasında hiçbir engel yoktu. Barakanın her iki ucunda birer kapı ve ortada bir bank vardı, böylece doğanın güzelliklerini izlerken oturabilirdiniz. Ama baraka, bunun dışındaki olanaklardan bariz şekilde yoksundu. Sara'nın yavaşça dağılıp gözden kaybolduğu otlara baktım.

Neden burası?

Burası, Leo Stone'un evine pek de yakın değildi. Eviyle doğa koruma alanı arasında ceset bırakabileceği pek çok yer vardı; birkaç nehir, göl, kanal, orman, çukur, hendek, çöp alanı, metruk binalar... Long Valley'nin önemi neydi?

Barakadan çıkarken, girdiğim kapı yerine ötekenden çıkmayı tercih etmeseydim, cevabı kaçırdırdım. Barakanın uç kısmını süsleyen amatörce bir resim vardı: sert, soluk bir manzara, bodur ağaçlar, dallardan dışarı bakan baykuşlar, gökyüzüne tutturulmuş cılız kırlangıçlar, otların çıkıntılarında sürünen fareler, uğur böcekleri, örümcekler, kelebekler, yüzü tetikte bir şekilde gölgede gizlenen tilki ve onun iki katı büyüklüğünde, gösterişli bir ağaçkakan.

Tilki iyiydi, onu kim boyamışsa gerçekten de hayvandan bir şeyler yakalamıştı; uyanıklık ve cesaret karışımı bir ifade, koşmaya hazır kaslı bacaklar. Renkler tekdüzeydi ve boya soyulmaya başlamıştı; daha yakından incelendiğinde düşündüğüm kadar da başarılı değildi. Bir çocuğun tilki denemesi sadece, diye hatırlattım kendime, fenerimin ışığını üzerinde gezdirirken. Yine de bana bir şeyi hatırlatıyor gibiydi.

Geç olmuştu, gitmem gerekiyordu. Walter beni bekliyor olmalıydı. Yine de tilkiye bakarak orada kaldım. Neydi? Gözleri mi? Başını eğişi mi? Kulaklarının duruşu mu?

Çocuklar resmi imzalamışlardı: Dağınık, eğri büğrü resme katkıda bulunanların uzun bir listesi. Thurrold Okulu'nun en iyi sanatçıları. Görmediğim isme ulaşmadan önce, ne bulacağımı bilerek fenerimi listede aşağı doğru indirdim.

Kelly Lambert, yaş 11.

Tıpkı tilkiyi boyadığı gibi elinden gelen ustalığı kullanarak, harflere güzel şekil vererek, özenle yazmıştı adını.

Whitlock, Kelly'nin, kızların kaybolduğu anlarda nerede bulunduğunu kontrol etmişti ve ben, Whitlock'ın hata yapmış olabileceğine inanamıyordum. Ancak dosyalardan bildiğim kadarıyla, şimdiye kadar kimse, Kelly Lambert ile Long Valley Doğa Koruma Alanı arasında bir bağlantı kurmamıştı.

Yağmur altında beni beklerken, neredeyse bir parçası hâline gelmiş bıçağıyla bir tahta parçasına şekiller oyan, etkileyici, iyi huylu Kelly.

Onun yaptığını mı düşünüyorsun?

Endişelendiği, babasının özgürlüğü değildi çünkü başka bir şüpheli aradığımızdan şüpheleniyordu.

Ya da belki de Kelly görüldüğü kadar masumdu ve Leo'nun cesetleri buraya atması, onun, oğlu için önemli olan bir çocukluk anısını lekeleme şekliydi.

Nemli ve cereyanlı barakada durdum ve soğukla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti hissettim.

Tessa Marsh, kirli bir battaniyenin altına sokuldu, ellerini de ısıtmak için koltuk altlarına koydu. Ne kadar süredir kapana kısılmış olduğunu anlamaya çalışıyordu. Karanlık, bunu takip etmesini zorlaştırıyordu ve uyandığından beri aç değildi. Uykuluydu, evet, kesinlikle. O kadar uykuluydu ki suya bir şeyler eklenmiş olabileceğini düşündü. Bu kadar uyumak normal değildi.

Ama hiçbir şey normal değildi ki.

Nedeni ne olursa olsun, kaç öğün kaçırmış olabileceğini veya bu sonsuz karanlıkta kaç gün, kaç gece geçmiş olabileceğini hesaplamıyordu.

Kova bırakmıştı. Tessa, kovayı dört kez kullanmış ve her seferinde ağlamıştı. Korkunçtu. Aşağılayıcı. *Pis*.

Kova kokuyordu.

Kendi de kokuyordu.

“Beni burada çarpık isteklerin için tutuyorsan, ilk önce banyo yapmam gerekecek.” Sanki onu kaçıran kişi duyacakmış gibi sessizliğe seslendi. Belki de dinliyordu.

Belki onu izliyordu. Bir gece görüş kamerası işe yarardı ve Tessa, onun orada olduğunu asla bilemezdi. Körü körüne, kamerayı belli eden kırmızı bir ışık veya bir tür yansıma arayarak etrafına baktı. Birinin onu izlediğini, yeşil ışıklı bir ekranda nasıl boş boş bakınarak görüneceğini, izleyen kişinin, onun bu gülünç görüntüsü karşısında kendi kendine nasıl deliler gibi güleceğini hayal etti.

Eğer onu izliyorsa, ilk denemede, zinciri açmaya çalıştığını görmüş olmalıydı.

Battaniyeyi bacaklarının üzerinde tuttu ve zinciri açmaya çalıştığı sırada, görünmesin diye ellerini sakladı.

Zincir onu sakinleştiriyordu.

Zincir onun aklını başında tutuyordu.

Zincir onun tek şansıydı.

Kendini bu kulübede bulduğundan beri kimse gelmemişti. Yankılarında kimse yürümemişti. Tek duyduğu, duvarlardaki boşluklardan sızan rüzgâr, çatıda çınlayan yağmur ve açık denizlerde gemiler gibi gıcırdayan ağaçlardı.

Ve kendi sesini duymuştu.

Çağrıda bulunma aşamasını geçmişti. Bağırmayı.

Çığılı.

Bazen Paul'ü düşünüyordu. Ailesini düşünüyordu. Arkadaşlarını. Yıkılmış olduklarını biliyordu. Onu bulmak için her şeyi göze almış olmalıydı. Polis onu arıyor olmalıydı.

Birisi onu fark edebilirdi, özellikle de ses çıkarırsa, bu nedenle elinden geldiğinde ses çıkardı. Kendi kendine şarkılar mırıldanırken, boş bir su kabını dolu olana hafifçe vurdu. Kimsenin gelip geçmediği bir yer miydi burası? Tarım arazisi mi? Orman mı? Ama insanlar her yerde olurlardı.

Biri gelirdi.

Çoğu zaman sessiz kaldı. Uyudu. Ellerini ısıttı. Zinciri açmaya çalıştı.

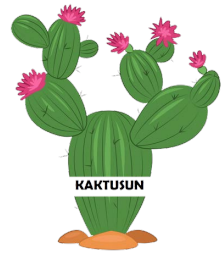
Tekrar uyudu ve uyandığında hiçbir şey değişmemişti.

Ama Tessa aptal değildi. Bunun üzerine düşünecekti ve burada sonsuza dek kalamayacağını biliyordu. Her nedense tuzağa düşürülmüştü. Birisi onun bu kulübede ama hayatta olmasını istemişti. Bol miktarda erzak bırakılmış olsa bile, sonunda yiyeceği bitecekti.

Yani birinin gelmesi gerekiyordu.

Ve geldiklerinde, onlar için hazır olmak istedi. Tessa battaniyenin altına uzandı, yavaş ve istikrarlı bir şekilde çalışarak dar bağları birbirinin üzerine atmaya başladı. Uzun bir zaman alacaktı. Ama önemi yoktu.

Çünkü yapacak başka bir şeyi yoktu.

İlk bakışta, Leo Stone'un bir süre yaşadığı eve, Willa Howard'ın kanının, kilitli bir odadaki bir dolabın içinde bulunan bir parça plastikte bulunduğu eve girmenin bir yolu yoktu. Belediyeden, polisten veya başka bir resmî makamdan biri, pencerelere ve ön kapıya metal plakaların çivilenmesini sağlamıştı. Bu, gecekonducuların şanslarını denemelerini engellemek için yeterli olsa bile, grafiti sanatçılarının duygularını dışa vurmalarını engellemek için yeterli değildi. Metal kaplamanın yanından geçerek, kapının karşısındaki tuğla duvara kan kırmızı spreyle “*Katil*” yazmışlardı. Komşuların bakış açısını merak ettim. Sol taraftaki ev boş görünüyordu, pencereler tozdan grileşmişti ve duvarlar boyasızdı. Ben de Leo Stone'un yanında yaşamak istemezdim.

Evin kenarından, dar demir kapıya doğru ilerledim. Yerel poliste asma kilidin anahtarı vardı ve kim olduğumu ve evde ne yapacağımı açıkladığımda anahtarı almak istediğim için çok mutlu olmuşlar, kimlik bilgilerimi dikkatlice kontrol etmişlerdi.

Sivil resepsiyon görevlisi, Una Burt'ü aradıktan sonra kimliğimi bana geri verirken, “Üzgünüm,” demişti, “Bugünlerde çok fazla gazeteci geliyor. Eve girebilmek için her yalana başvurabiliyorlar.”

Bu, evin içine giremeyeceğim anlamına gelseydi, ben de hemen hemen her şeyi söyleyebilirdim. Una Burt'ü aradım ve doğa koruma alanında ne bulduğumu ona anlattım.

“Bu bağlantıyı daha önce kurmamıştık.” dedi. Tam olarak bir soru değildi.

“Hayır,” dedim. “En azından bildiğim kadarıyla.”

“Oraya bakacağız.” Duraksama. “Aferin.”

“Ben de düşündüm ki...” Ama telefonu kapatmıştı.

Yani hâlâ ana soruşturmadan sürgün edilmiş durumdaydım.

Bir görev bilinci ve birinin bir şeyi gözden kaçırdığına dair rahatsız edici bir duyguyla Leo Stone'un evindeydim. Başmüfettiş Whitlock, evi de doğa koruma alanını aradığı gibi aramıştı ama büyük resmin önemini kavrayamamıştı. Objektif bakınca, evde iyi bir iş çıkardığını biliyordum ama buna sorgusuzca güvenemezdim.

Kapı, sürüklenen bir metal çılgılığıyla açıldı. Kapattım ve arkamdan kilitledim. İstedğim son şey, beklenmedik bir ziyaretçinin Leo Stone'un ininde bana eşlik etmesiydi. Zaten yeterince gergindim. İçerisi neredeyse karanlıktı, kısa soğuk gün yerini sefil bir akşama bırakmak üzereydi ve ben evime gitmeyi her şeyden çok istiyordum. Derwent'in dairesine değil, orası benim için ev değildi. Beslenmek, azarlanmak ve sevilmek için yuvama, ailemin yanına gitmek istiyordum. Leo Stone'un acımasız, küçük evinde ölen kadınlar da benim gibi evlatlardı. Benim gibi sevilmişlerdi. Ebeveynlerinden, evlerinden ve geleceklerinden bir yabancıнын geçici hazzı için kaçırılmışlardı. Onlar canlıyken o adam için bir şey ifade etmiyorlardı. Anlayamadığım, bazı arzularını tatmin eden, onların ölü olmasıydı. Bu yüzden aklımda dolaşan huzursuz düşüncelere kapılmak yerine, eve gidip kendime sevilmek için izin vermek istiyordum.

Yan kapı kilitliydi ve ahşaba ek bir cıvata vidalanmıştı; o da kilitlenmişti. Anahtarları sıraladım ve biraz güçlkle kapının kilidini açmayı başardım. Yağmurdan ya da kullanılmadığından şişmişti ve açabilmek için birkaç kez sertçe itmek zorunda kaldım. Sadece kaslarım için yanımda Derwent'in olmasını dileyerek kederle omzumu ovuşturdum. Ardından açıklıktan mutfığa girdim.

Evi zaten fotoğraflarda görmüştüm. Mekânı ve Leo Stone'un oradaki yaşamını kaydederek iyi bir iş çıkarmışlardı. Hayal gücüm şu an boş olan yerlere, lavabodaki kirli bulaşıkları, bir kâsede çürüyen meyveleri, yerdeki kirleri ve ocaktaki yağ damllarını yerleştirdi. Biri -Kelly?- o zamandan beri evi temizlemiş, tüm yüzeyleri silmiş, dolapları boşaltmıştı. Dolapların kapıları, fenerimin ışığında içlerinin boş olduğu görünecek şekilde açıktı. Duvarlardaki fotoğraflar

bile kaldırılmıştı, sadece bir zamanlar orada olduklarını gösteren hayaletler gibi birkaç tozlu dikdörtgen vardı: takvim, saat, tarladaki atların resimleri. Oda, alçı tozu ve ölü hava kokuyordu.

Polisin kapısını çaldığı sırada Leo'nun içtiği soğuk oturma odasına, evin ön bölümüne doğru yürüdüm. Pencerelerdeki metal paravanlar gün ışığının son kalıntılarını da kapatıyordu, evde elektriğin hâlâ açık olmasını dilerdim. Fenerim güçlüydü ama bir seferde, bana odanın sadece bir bölümünü gösteriyordu. Kanepe, duvar boyunca, üzerinde, onlarca yıl yağlı kafaların dinlendiğine dair iz bırakmıştı. Televizyondan geriye kalan tek şey, kırık bir ayaklıktı. Halı yıpranmıştı, çizmelerimin halıya yapışması hayal gücümün bir oyunu değildi. Gözümün köşesinden bir hareket titreşimi yakaladım ve ne olduğunu anlayamadan neredeyse çılgılık atacaktım: Süpürgelik boyunca koşan bir fare, kapalı bir kapının önünden geçti. Koridora fırladı. Onu takip ettim ve ardından hızlıca üst katta ne olduğuna baktım; karanlık, boş odalar, küflü hava, yatak odalarından birinde bulunan, porselen üzerinde kahverengi bir leke bırakan, damlayan bir musluğa sahip lavabo. En azından banyo temizdi ama bu onu güzel yapmıyordu. Bakmam gereken son bir oda olduğunu bilerek aşağıya indim. Oturma odasındayken o kapıyı görmezden gelmiştim çünkü ardında ne olduğunun bilincindeydim.

Kapı kilitli değildi. Kapıyı açmak için ne kadar güç kullanmam gerektiğini yanlış değerlendirerek, önce sertçe yutkundum, sonra kapıyı açtım. Kapı, boş evde yankılanan bir patlamayla duvara çarptı. Oda karanlıktı ve olay yeri fotoğraflarındakinden çok farklı görünüyordu. Yönümü bulmak için biraz zaman ayırdım. Bu, siyah boyayla kapatılmış pencereydi. Yatağın ve dolabın durduğu yer burasıydı. Döşeme tahtaları kaldırılınca bulunan kanın olduğu yer şurasıydı. Düşündüğümünden daha büyüktü. Kan geniş bir alana yayılmıştı, gördüm. Rachel Healy'nin ya da bir başkasının kanı. Tüm oda temizlenmiş ve sonra, tekrar tekrar temizlenmişti. Adli tıp ekipleri sonrasında daha fazla inceleme için ellerinden gelen her şeyi almışlardı ve

sonra, Kelly veya başka biri kalanları temizlemişti. Bu benim hayal gücümdü.

Ne var ki hayal gücüm bana bu odanın ölüm koktuğunu söylüyordu ve ben de buna inanıyordum. Rachel Healy'nin yaşadığı yerleri düşündüm; çalıştığı, güldüğü ve uyuduğu odaları. Eğer haklıysam, burası onun öldüğü yeri.

Karanlık, sırtıma baskı yapıyor gibiydi, âdeta buzlu parmaklarını kemiklerimde dolaştırıyordu. Fenerimi odaya saptamış olarak arkamı döndüm, kimse yoktu ama kalbim mesajı almakta yavaştı. Beni bir tehdiye karşı uyarabilecek herhangi bir sesi dinlemeye çalıştığım sırada, göğsümde acı veren bir şekilde gümbürdüyordu. Yakınlarda bir yerde, bir köpek yüksek ve keskin bir sesle iki kere havladı ve sinirlerim tamamen boşandı. Geri çekildim, kapıyı açık bıraktım ve yan kapıdan dışarı çıkmak için soğuk koridordan geçtim. Olanların tüm kanıtları gitmiş, dedim kendi kendime. İçimdeki kötü hisse dayanarak bir yargıya varamazdım. Evde ölü kadınların ruhlarıyla bir araya gelmek, faydalı olmasından ziyade korkunçtu. Ayrıca zatürreye yakalanmanın hızlı bir yoluydu.

Yerel polisin bana verdiği her anahtarı, yan kapıyı kilitleyeni bulmak için deniyordum, o sırada kafamı dağıtmak için kendi kendime küfrediyordum ki, bir ses, "Merhaba." dedi. Şaşkınlık, kafamın öne fırlamasına neden oldu ve yanlışlıkla kafamı kör edici bir kuvvetle duvara vurdum. Elimi alnıma götürüp kanadığından emin olduktan sonra, son kez, "Lanet olsun!" dedim.

"Ah, tatlım. Çok üzgünüm. Seni korkuttum mu?" Biri, Leo Stone'un evini yandaki evden ayıran çitin üzerinden bana bakıyordu. Yetmiş yaşlarında olmalıydı ve tüylü bir terlik kadar tehditkâr görünüyordu: Boyalı, düz, siyah saçlar, zincir takılı kalın gözlükler, mor bir yağmurluk. "Polis burada olduğunu biliyor mu canım? Çünkü sanıyorum ki, polisin haberi olmadığı sürece o eve girilmesi yasak."

"Ben polisim." dedim, o anda söyleyebileceğim en iyi şey buydu.

“Öyle mi? Çünkü kimliğinizi görmem gerekecek.” Sesi biraz titriyordu ve korktuğunu fark ettim. “Polis öyle yapmamı söyledi.”

“Çok akıllıca.” Kimliğimi çitin karşısına uzattım ve kadın karta bakarken ben de kapıyı kilitlemekle uğraştım.

“Bu sensin, değil mi?”

Ona sıırttım. “Bu resimde öz annem bile beni tanıyamaz. Ama ehliyetimi kontrol etmek isterseniz, o daha iyi.”

Uzun süre bir ehliyete bir bana baktıktan sonra, “Teşekkür ederim,” dedi. Ben de o arada hoş ve tehditkârlıktan uzak görünmeye çalışıyordum. “Evet, anladım. Pekâlâ, rahatsız ettiğim için kusura bakma.”

“Sorun değil.” Cüzdanımı geri aldım. “Bay Stone tutuklandıktan bu yana, son birkaç yılda etrafta dolanan bir sürü garip insan olmalı.”

“Ah, evet, canım. Korkunçtu. Ve çok kabalar.”

“Muhtemelen haklı olduğunuzu ve burada olmamaları gerektiğini bildikleri içindir.”

“Evet. Burada dolaşmaya hakları olduğunu sanıyorlar. Kamu yararı diyorlar. Pekâlâ, burası benim evim ve ben insanların pencerelerden bakıp, kapıyı çalıp, bana neler olup bittiğini bilip bilmediğini sormalarını istemiyorum.”

Sanki benim sorularım da Leo Stone burada yaşarken neler gördüğüyle ilgili olmayacakmış gibi, “Tamamen anlıyorum.” dedim. “Çok can sıkıcı olmalı.”

“Öyle. Kitap yazan insanlar. Yabancı gazeteciler bile. Danimarka ya da Fransa’dan birinin, burada olanlarla ya da olmayanlarla neden ilgilendiğini anlamıyorum.”

“Sizce ne oldu?”

“Bence mi? Bilemem. Tahmin etmek istemezdim.” Gözlüklerinin arkasındaki gözleri keskindi.

“Eminim polis sizinle çoktan konuşmuştur.”

“Normalde öyle düşünürsün, değil mi?”

“Konuşmadılar mı?”

“Telefonda bir ifade verdim. Bir şey görmediğimi söyledim çünkü görmemiştim. Unutmadan, olaylar başladığında yurt dışındaydım. Avustralya’da.” Son kelimeyi özlem dolu bir sesle söyledi. “Kızım orada yaşıyor. Beni de onunla kalmam için götürmüştü. Nisandan ekime kadar, altı ay yurt dışındaydım. Geri döndüğümde, Stone yargılanıyordu, değil mi? Ben de sadece gazetecilere rastladım ama polisin buradaki işi çoktan bitmişti. Bu yüzden seni burada gördüğüme şaşırdım.”

Defterimi çıkardım. “Adınızı öğrenebilir miyim?”

“Jill Ross. Bayan Jill Ross.”

“Leo Stone tutuklanmadan önce, bu evde tuhaf bir şeyler dikkatinizi çekmiş miydi?”

“Hayır. Hiçbir şey. Eğer dikkatimi çeken bir şey olsa, bir şeyler yapardım. Bilirsiniz, polisi arardım. Ama endişelenmek için hiçbir sebep yoktu. Bilirsiniz, onu tanıdığımdan değil. Onu görmedim. Bahçedeyken falan oğluyla sohbet ederdim. Çitin üzerinden. O iyi biriydi. Bana sorarsan, kendi sesini biraz fazla seviyor gibiydi ama arkadaş canlısıydı.”

“Çok dışa dönük biri.” dedim, kadın burnunu çekti.

“Yani, burada ne yapıyorsun? Olay yeri kontrolü mü?”

“Onun gibi bir şey.”

“Serbest bırakıldı, değil mi? Leo?”

“Şimdilik.”

Kıkırdadı ve ben modern bir cadının muhtemelen siyah pelerin yerine mor anorak giyeceğini geçirdim aklımdan. “Bu hoşuna gitmedi, değil mi? Dışarıda olması yani?”

“Serbest bırakıldığından beri onu hiç gördünüz mü?”

“Hayır. Buralarda kimse yok. Asırlardır gördüğüm ilk kişi sensin.” Bir sürtünme sesi aşağıya bakmasına neden oldu. “Benson. Yapma.”

Boğuk bir havlama ona cevap verdi. Daha önce duyduğum havlama da tahminime göre Benson’dı.

“Cinsi ne?”

“Küçük bir Terrier. Genlerinde biraz Pug, birkaç da başka cins var. O benim gururum, neşem ve baş belam.” Son iki kelimeyi, köpek kısa pençelerini bahçe çiti boyunca takırdatırken ekledi.

“Eminim iyi bir arkadaştır.”

“Ah, öyle. Benim mırıldanışlarımı sürekli dinlemek zorunda kalıyor, bu nedenle de havlamasından aslında şikâyet edemiyorum. Ama komşular ediyor.”

Benson, bahçede bir yerlerde havlamayla sona eren bir hırıltıyla kapıyı açtı.

“Bırak! Bir şeyin peşinden gitti. Muhtemelen bir fare.” Bayan Ross iç çekti. “Tek dileğim, umarım içeri sokmaya çalışmaz. Buraya gel, çitten geçme, seni küçük piç.”

Bayan Ross karşılık olarak küfür savururken, Benson’ın tam olarak yaptığı, neşeyle özgürce havlamak için benim olduğum bahçeye doğru kıvrılmak oldu.

“Görüyorsunuz ya, peşine düşmeyeceğimi biliyor.” Görmek için çabalayarak çitin tepesine tutundu. “Tüm gevşek tahtaları kapattığımı sanıyordum ama o kendine kazarak yol açtı. Kararlı bir köpek.” Endişeyle bahçeye baktı, “Onu göremiyorsun, değil mi?”

“Bir bakayım.” Fenerimi yeniden cebimden çıkarıp evin yan tarafına doğru ilerledim. Çamur ve yabani ot deniziyle ve hemen arkada, bir kulübeyle karşılaştım. Grotesk bir peri masalı gibiydi, yerden çatıya kadar cılız otlarla kaplıydı. Rachel’ı aradıklarında büyük bahçeyi kazmış olduklarını hatırladım. Bir zamanlar burada çalılar ve bir ağaç vardı. Ama şimdi, tıpkı ev gibi çıplaktı.

Yan bahçede parlak ışıklar yandı.

“Bunun yardımcı olabileceğini düşündüm.” Bayan Ross çitin üzerinde belirdi. “Onu görebiliyor musun?”

“Hayır.” Fenerimle gölgeleri tarayarak çömeldim. Dışarıdaki parlak ışık, gece görüşümü bitirmişti. Köpeğin yakınlarda bir yerde koklandığını duyabiliyor ama onu göremiyordum. “Kulübenin arkasında olabilir.”

“Gitmeyi en çok sevdiği yer orası. Herhâlde orada bir fare yuvası var. Korkunç yaratıklar.”

Keşke çizmelerim hâlâ ayağымda olsaydı. Yumuşak zeminde dik-
katle kayarak kendime yol açtım.

“Burayı tamamen berbat etmişler, değil mi? Ne arıyorlardı? Ce-
setleri mi?”

“Kanıt.” dedim omzumun üzerinden. Durmak için güvenli bir
yer gibi görünen beton bir kaldırım döşemesine ulaşmak için uzun
bir adım attım.

“Ve hiçbir şey bulamadılar.”

“Yeterince buldular.”

“Olamaz, yoksa burada olmazdın.”

Doğru bir noktaya parmak basmıştı. “Kendim görmek istedim.
Attığım bir sonraki adım beni bir kalasın ucuna indirdi. Herhangi
bir yöne kayarsam, yumuşak, bataklığa benzer çamurda bileğime ka-
dar batacağımı bilerek kenara çekildim.

“Onu görebiliyorum. Benson. Benson, çık oradan.”

Bayan Ross kulübenin yan tarafına bakıyordu. Altından uzanan
kirli beton kaideye ulaştım ve bakmak için eğildim. Küçük, siyah
bir popo görölüyordu, kuyruğu hızlıca bir o yana bir bu yana salla-
nıyordu.

“Benson.” Parmaklarımı şıklattım. “Hey, Benson.”

“Sana gelmez canım. Onu yakalamalısın.”

Köpekle aramda keskin, sivri dikenler vardı. Ona kesinlikle o di-
kenlerin arasından ulaşmak istemezdim. Bu, birimizin ya da ikimi-
zin bir yerden bir yerlerinin yırtılmasıyla sonuçlanırdı.

“*Benson.*”

Popo kayboldu ve kulübenin arkasından, benden uzaklaşan bir
hırıltı duydum. *Tanrı aşkına...*

Dirsekleri çitin üzerinde, eğlenen cadı, “Diğer tarafa dön,” diye
emretti. “Onu, bulunduğın yerden asla alamayacaksın. Kulübeyi ta-
şıdıklarından beri küçük bir şeytana dönüştü.”

“Kulübeyi kim taşıdığından beri? Polis mi?” Yarı onu dinliyordum, yarı Benson’a odaklanmıştım. Kulübenin diğer tarafına doğru sürünüp altına baktım. Bana doğru geliyordu, dikkatini beton kaide altından filizlenen otlara dikmişti.

“Ah, hayır. Hayır, onu taşıyan Leo ve oğluydu. Kulübe eskiden bahçenin diğer tarafındaydı.” Onları kaldıran müfettişler tarafından düzgünce istiflenene kaldırım taşlarını işaret etti. “Hayır, hayır, orada değildi. Zaten olamazdı, öyle değil mi?”

“Neden olmasın ki?” Artık tüm odağım onun üzerindeydi.

“Bu evler merkezi kanalizasyona bağlanmadan önce, orada lağım çukuru vardı. Bugünlerde insanların pek karşılaştıkları bir şey değil ama biz taşındığımızda evlerin kendi depoları vardı ve dolduğunda oraya pompalanabilmesi gerekiyordu.” Kıkırdadı. “Güzel işti. O koku, asla unutamayacağın bir şeydi. Siz gençler bunu hatırlamazsınız. Ve tuvaleti kullanmak için dışarı çıkmak. Gitmek zorundaydın giderdin ama ortalıkta takılmazdın.”

Bir hamle yaptım ve elimi kısırmaya çalıştığı sırada Benson’ı tasmaından tutup kendime doğru çektim. Çok hafif olduğunu, onu elimle yakalayıp küçük, kıvrımlı vücudunu sahibine taşıyabildiğimde fark ettim.

“Pardon, bunun lağım çukurunun üzerine inşa edildiğini mi söylediniz?”

“Şu betonun altında bir yerlerde, evet.” Köpeği ağzından öpüp, duymazdan gelmeye çalıştığım küçük sesler çıkardı. “Ama polisin bunu bilmesi gerekirdi, biri onlara söylemiş olmalıydı.”

“Kulübe ne zaman taşındı?”

“Bayağı oldu. Gitmeden önceydi, ocak ya da şubat aylarında. Dondurucu soğuktu. Leo’nun neden bahçede olduğunu merak etmiştim. Hevesli bahçıvan diyeceğiniz insanlardan değildi.”

“Ve ifadenizde bundan bahsetmediniz mi?”

“Dürüst olmak gerekirse, hiç aklıma gelmedi.” Köpeğinin başının üstünü öptü. “Ben dedikodu yapacak biri değilim, değil mi?”

“Polis, Doğu Londra’daki Dagenham’da bir evin bahçesinde büyük bir kazı yapıyor. Bir polis sözcüsü, ev bir zamanlar Leo Stone’a ait olmasına rağmen, kazının nedenleri hakkında yorum yapmayı reddetti. Bay Stone, 2013 yılında iki kadının kaçırılması ve öldürülmesi nedeniyle yeniden yargılanmayı bekliyor. Geçen ay temyizde serbest bırakılmıştı. Görünüşe göre yoğun bir hafta sonu olacak...”

Liv arabanın radyosunu kapatarak karşı tarafı işaret etti. “Yer var.”

“İyimserliğini seviyorum.” Yeterince büyük bir yer olmamasına ve başka araçlar tarafından kuşatılmış olmasına rağmen, arabayı oraya park ettim. Başka bir durumda oraya park etmeyi asla hayal edemedim ama polis kordonu varken yer bulmak zordu. Kordonla ayrılan alan ne kadar büyüksé, orayı güvende tutmak için de o kadar çok polise ihtiyaç duyuluyordu, bu yüzden de cadde, polis minibüsleri ve Adli Bilim Servisi’nin araçlarıyla doluydu. Polisin dışında kimse- nin haberi olmadan Leo Stone’un bahçesini tekrar kazacakken basın, gece yerleştirilen bariyerler boyunca sağlam bir kitle oluşturmuştu bile. Haberin ortaya çıkması uzun sürmemişti. Olay yerine yönelmiş yüzlerce lens, evin dışında olup biten hemen hemen her şeyi kaydediyordu. Beyaz elbiseli adli tıp görevlilerinin tente ile kapatılan alana giriş çıkışlarını çekmek için tepemizde dönüp duran helikopterlerle ilgili yapabileceğimiz çok az şey vardı. Ama spiker, izleyicilerin bilmesini istediğimiz kadarını seslendirdiği haberi aktarırken arka planda oynatacak görüntülere ihtiyaçları olduğunu biliyordum.

Haberler kısıtlanabilirdi ama gazeteciler kısıtlanamazdı. Arabadan inince, bir bağırtıyla sorulan sorular ve patlayan flaşlar denizine daldım. Hemen diğer tarafa, Liv’in yanına gittim, böylece lastik çizmelerimi göze batmadan giyebilecektim.

“Bunun Tessa Marsh’ın ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi var mı?”

“Bir ceset mi arıyorsunuz?”

Muhabirler bağırırken Liv gözlerini devirdi, burada olmamızın öncelikli nedenine rağmen ona gülümsedim. Böyle durumlarda gülmek için nedenler bulmalıydınız, yoksa günü asla atlatamazdınız.

“Tessa Marsh bu bahçeye mi gömülmüş?”

“Ailesi bilgilendirildi mi?”

Yapılması gereken tek şey, onları görmezden gelmekti. Onlara işlerine yarayabilecek hiçbir şey söyleyemedim. Sormak zorundalardı, bunu anlıyordum elbette. Yine de Tessa Marsh’ın ailesinin şimdiye kadar bilgilendirilmiş olduklarını umuyordum. İyi haber alacaklarını umarak ve kötü haber almaktan korkarak her söylentiye, her işarete atlıyor olmalıydı.

Liv, Leo Stone’un evine yürüdüğümüz sırada, “Yaptığına bir bak.” dedi. “Sen kazıcıları aramadan önce burası tamamen sıradan bir banliyö caddesiydi.”

“Tamamen sıradan demek biraz zorlama olur. Henüz komşularla tanışmadın.” Olay kaydını tutan memura kimliğimi gösterdim ve evin yan tarafına doğru yol aldım.

“Tanrım, Somme Nehri’ne benzemiş.” Liv, bakınmak için durdu. “Bunu biz mi yaptık?”

“Yeni değil. Sanırım son aramadan sonra düzeltilmemiş.”

“Foseptik çukuruyla ilgili bilgi sahibi olmama sebepleri nedir?”

“Benim görüştüğüm komşu o sırada yurt dışındaymış. Diğer komşular için, çukurun yerini bilmeyecek kadar yakın zamanda taşınmışlar. Birkaç metrelik bir betonun altına gömülü, bu nedenle son aramada kadavra köpekleri koku almadılar. Belki de aldılar ama memurlar bunu yok saydı. Köpekler de yanılmaz değildir.”

“Biz de değiliz.” Liv titredi. “Betonu ne zaman delecüklerini düşünüyorsun?”

“Biraz daha zaman alabilir. Seslere bakılırsa hâlâ barakayı söküyorlar.” Tüm alanı kaplayan kanvas tentenin altından gelen kesme

seslerini duyabiliyordum. Adli arama ekibi saat yediden beri sahadaydı ve şu an saat dokuza geliyordu. Suç mahalli Kev Cox acele etmiyordu. Onu acele ettiremezsiniz; yalvarmak bile işe yaramazdı. Böylece, yeniden inşa etmeye ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı, küle bir plana göre numaralandırılacak ve listelenecek olan parçalara ayrılacaktı. Daha sonra beton levhayı kırmak için gereken ekipman getirilecekti. Kev ancak o zaman dikkatini betonun altındaki şeye yönlendirecekti. Ekibinde, topraktaki düzensizlikleri taramak için özel bir tarama ekipmanı -farkları gösteren uyarı lambalı bir cihaz- olacaktı. Bir cesedi saklayabilirdiniz ama sonsuza kadar değil. Özellikle de Kev Cox'tan saklayamazdınız. İşte kayda değer bir şey bulunup bulunmadığını bu aşamada öğrenebilecektik.

Ve eğer hiçbir şey bulunamazsa, kendimi aptal gibi hissedecektim.

Bahçenin sol tarafına, şu an aramada görevi olmayan memurlar ve olay yeri teknisyenleri için büyük bir çardak kurulmuştu. Memurlar arasından Una Burt ve Derwent'in yanı sıra, Müfettiş Godley de vardı. Üçü bir aradaydı ve sohbete dalmışlardı. Onlarla o çardağın altında durmaktansa sokağa dönmeyi tercih ederdim ama Liv çoktan o tarafa yürümüştü.

"Herhangi bir haber var mı?"

Sesi duyduklarında sohbeti kestiler.

"Henüz yok." Godley, Liv'den sonra bakışlarını bana çevirdi. "Günaydın, Maeve."

"Amirim." Sesimin kırgından ziyade soğukkanlı çıktığını umut ediyordum. Derwent ortaya soğuk bir bakış atarken, Başmüfettiş Burt beni tuhaf ve hızlı bir baş sallamayla selamladı.

"Anladığıma göre bu işi sen yapmışsın." Godley gülümsedi. "Şaşırmamam gerek, her zaman başkalarının gözden kaçırdığı şeyleri buluyorsun."

Kolayca etkilenmeyecektim. "Komşu bahsetmeseydi ben de kaçırdım."

"Ama konuşmaya ikna eden sendin."

“Asıl sorun onu susturmaktı.” Başmüfettiş Burt’e döndüm. “Hanımefendi, buradayken yapmamı istediğiniz bir şey var mı?”

“Rachel Healy hakkında bildiklerini anlatabilirsin bize.”

Onlara, geçmişî ve nasıl ortadan kaybolduğuyla ilgili kısa bir özet geçtim. Godley, sanki Rachel’in kayboluşunu ilk kez dikkatle dinler gibi bir özenle dinledi beni.

“Başka şüphelilerin de düşünülmesi gerekli gibi görünüyor. Başlangıç olarak eski erkek arkadaşı mesela.”

Ah, bu hiç aklıma gelmemişti. İronimi kendime saklamaya karar verdim, sonuçta Godley benden birkaç rütbe daha kıdemliydi. “İlk soruşturmanın Dan Forbes-Stanton’ı soruşturma dışında bıraktığını düşünüyorum. Bana da pek öyle bir tip gibi gelmedi.”

Dewent ufka doğru, “Her katil, katil tipinde olmaz.” dedi.

Bir an için öfkemi kontrol edemeyerek, “Bunun farkındayım.” diye tersledim onu. Sonra daha sakin bir şekilde devam ettim, “Sessiz ve dürüsttü. İlişkilerinden ya da nasıl bittiğinden bahsederken pek üzülmedi. Onu öldürmüş olsaydı, daha sinirli olmasını, çok daha fazla konuşmasını beklerdim.”

“Suç insanı darmadağın eder.” Godley onaylayarak başını salladı. “Gayet makul. Ondan şüphelenmemizi gerektirecek bir sebep yoksa, onun bu işe karışmadığını varsayacağız. Ama Leo Stone dışında şüpheliler de olmalı.”

“Elbette. Arkadaşları, Rachel için endişelilerdi. Başka biriyle ilişkisi olduğundan oldukça emindiler ama varsa bile bunu bir sır olarak saklamış.” Sabah soğukunda titreyerek kollarımı ovuşturdum. “Bence kullandığı başka bir telefonu daha vardı. Telefon kayıtlarına baktım. Ölümünden önceki haftalara ait, aynı numarayla yapılmış birçok telefon görüşmesi ya da mesaj kaydı bekliyordum ama hiçbir şey yoktu.”

“Yani görüştüğü kişi izlenemez olmak istiyordu.”

“Evli biri olabilir.” Derwent şimdi de ayaklarının dibindeki çamurla ilgileniyordu.

“Evet, onu öldürmüş olabilir.” diye karşılık verdim. “Bana kalırsa Kelly Lambert’ın da işin içinde olup olmadığını düşünmeliyiz. Rachel ne kadar aşağılanmak istese de, Leo Stone ile ilişkisi olduğunu hayal edemiyorum. Ama Kelly işin içindeyse durum değişebilir.”

“Ondan hoşlanmışsın.” dedi Derwent. Ben de başımı salladım.

“Evet, bir cazibesi var. Hem de çok. Her neyse, Rachel’in kiminle ilişkisinin olduğunu bilmemiz mümkün değil. Onun için ayrı bir telefonu varsa da şimdi nerede olduğunu veya numarasının ne olduğunu bilmiyoruz.”

“Yine de onu burada aramaya değer olduğunu düşünüyorsun.” dedi Una Burt. Ne yapmaya çalıştığını biliyordum: Yapılan bu pahalı aramayı üzerime yıkmak istiyordu. Evet, aramaya değer olduğunu düşünmüştüm, bu yüzden de sorumluluk bana aitti.

“Evet. Öncelikle kan kalıntısı var. Sonra, Rachel bildiğimiz kadarıyla King’s Cross yakınlarındaki bir yerde kayboldu. Bu, diğer kadınlarla uyuyor; Stone’un kullandığı ana artere yakın. Zamanlama açısından, Willa Howard’ın kaybolduğu zamana yakın. Bu detay, Başmüfettiş Whitlock’ın Rachel konusuna temkinli yaklaşmasına neden olmuştu çünkü Leo Stone’un bu kadar kısa sürede iki kez hamle yapacağına inanmıyordu. Bence bu mümkün, özellikle de Stone’un planında ters giden bir şeyler olmuşsa. Belki onu çok erken öldürdü ya da Rachel çok fazla karşı koydu ya da onu Leo değil, Kelly öldürdü. Sebep ne olursa olsun, onun ölümü Stone’u tatmin etmedi. Evdeki kan da onu öldürürken işlerin karıştığının bir işareti. Sara Grey’in nerede ve nasıl öldüğüne dair adli tıp kanıtımız yok; onu bu olayla bağlı kılan Willa Howard’ın kanından ise ancak bir zerrecik bulduk. Rachel ise farklıydı.”

“Mümkün,” dedi Godley. “Ama eğer cesedini bulamazsak...”

“İkisini de bir şeyle suçlayamayız. Bunu biliyorum.”

“Öyleyse bir şeyler bulabileceğimizi ummaktan başka çaremiz yok.” dedi Una Burt. Cümlesinde ağır bir şekilde, *senin iyiliğin için*, iması vardı.

Daima, polis olmanın, standart bir masabaşı işten daha heyecan verici olduğunu düşünmüşümdür ama sıkıcı olduğu zamanlarda da gerçekten sıkıcıdır. Leo Stone'un bahçesinin buzlu karanlığında durup bir şeyler olmasını beklemenin cezalandırıcı olduğunu fark ettim. Kev bir şeyler olabileceğini ve kazmaya başlayacaklarını haber verdikten hemen sonra Georgia Shaw geldi. Üzerinde dört kahve bulunan, kartondan bir tepsi taşıyordu: Kendi, Burt, Derwent ve Godley için.

"Ay pardon. Burada olacağınızı bilmiyordum." Kafasında bir şeyleri tarttığını görebiliyordum. Yıldızım yükselişte olabileceği için dördüncü bardağı bana vermeye değer mi, diye düşünüyordu. Beni kazanabilmen için bir bardak kahveden fazlasına ihtiyacın var, diye geçirdim aklımdan. O da aynı sonuca varmış olmalı ki, kahvesinden bir yudum aldı ve kapağında pembe bir ruj izi bıraktı. Ya kafeinin etkisinden ya da bir cesaret gösterisi olarak, "Kimsenin gerçekten burada olmanı istemediğini bilmek garip olmalı. Yani ailelerden hiçbirinin." diye ekledi.

"Rachel'in kız kardeşi buna itiraz etmedi ve benim burada bulunma nedenim de Rachel."

"Sence Rachel başından beri orada mı yani?"

"Umarım değildir."

Dediğimi idrak edene kadar bir anlığına şaşırdı. "Ah, tabii. Elbette hepimiz onun hayatta ve iyi olmasını tercih ederiz."

"Kesinlikle." diyerek kabul ettim ve onunla tartışmak yerine kendime içecek sıcak bir şeyler aramaya yöneldim.

Aradan uzun saatler geçmişti ki, Kev bahçenin diğer tarafındaki tenteden çıkarak yanımıza geldi ve kapüşonunu indirdi.

"Pekâlâ, bir şey bulduk."

Godley sertçe, "Bir ceset mi?" diye sordu.

"Bir değil, en iyi ihtimalle üç veya dört ceset."

Derwent uzun, alçak bir ısıklık çaldı. Benim ciğerlerimde bunu yapabilecek kadar hava yoktu; mideme yumruk yemiş gibiydim.

“Tam sayıyı neden bilmiyorsunuz?”

“Onları henüz çıkarmaya başlamadık, bu yüzden de bulduklarımızı tam olarak göremiyoruz ama birden fazla kurbanla karşı karşıya olduğumuz aşikâr.” Kev solgundu, her zamanki neşesi yoktu. “Kemikleri çözebilmek için adli bir antropoloğa ihtiyacınız olacak. Tamamen karman çorman olmuşlar. Korkarım ki onları çıkarmamız biraz zaman alacak.”

Godley, “İstedığınız kadar zamanınız var.” dedi.

Kev, zaten acele etmeyecekmiş gibi başını salladı ve hızlıca bir sandviç yiyip, tenteye dönerek gözden kayboldu. Geri kalanlarımız sessizdik, ruh hâlimiz muzafferden ziyade kederliydi. Cesetler daima, onları aradığınız zamanlarda bile, kötü haberdirdi.

Dr. Early her zamanki aceleci havasıyla eğilerek tentenin altına girdi, bu sefer sadece aceleci değil, aynı zamanda üzgündü de. Kısa bir süre sonra yeniden tenteden çıkarak bizi çağırdı.

“Göz atmak ister misiniz?”

Godley bahçede yürüdü ve ben de diğerleriyle birlikte onu takip ettim. Hepimiz, kazdıkları çamurlu çukurun bir görüntüsünü görmek için çadırın ağzında bir araya toplandık.

“Bu çizginin gerisinde kalın.” Kev ayağıyla yere bir çizgi çekti. “Her tarafta toynak izlerinizi görmek istemiyorum.”

Öndeydim ve siperin ardına zorluk çekmeden bakabilecek kadar uzundum. Gördüğüm şeyi sonsuza kadar unutamayacağım: Yumuşak, siyah bir maddeye bulanmış ve gömülmüş kemikler, kumaş ve saçlar. Cesetler henüz tamamen iskeletleşmemiş olsalar da kemikler açıkça görülebiliyordu; kırılğan, kemerli göğüs kafesleri, oyuk göz yuvaları, belirli bir açıyla eğilmiş kavisli bir pelvis. Küçük bir törenle deliğe düşmüş ve düşüşlerine hiç saygı duyulmamış gibilerdi. Bir kafatasının alt kısmına takılmış bir tıkaç kalıntısı, onun bir zamanlar yaşayan bir kadın, korkmuş hâlde vahşet ve eziyet içinde ölmüş bir kadın olduğunu, sessiz bir ölüme zorlandığını hatırlatıyordu.

Baktım ve tüm ayrıntıları edindiğime emin olana kadar bakmaya devam ettim. Sonra Liv'in yerimi alması için kenara çekildim. Yumuşak zeminde titreyen ayaklarımızın sesinden başka ses yoktu. O küçük alandaki kötülüğün farkında olan sadece ben değildim.

"Elimizde." dedi Dr. Early, "anladığım kadarıyla dört kurban var. Bununla, çeşitli çürüme ve hasar durumlarındaki çok sayıda kemik ve dört adet kafatası bulduğumu kastediyorum. Kim olduklarını, buraya ne zaman atıldıklarını ya da nasıl öldüklerini bir kenara bırakın, erkek mi kadın mı olduklarını bile tahmin edemem. Ama size söyleyebileceğim şey, uzun zamandır lağımında oldukları.

"Uzun zaman ne anlama geliyor?" diye sordu Derwent. "Yıllar mı? Onyıllar mı?"

Dr. Early omuz silkti. "Cesetleri inceleyebiliriz ve Kev onları çevreleyen toprağı incelemesi için bir analist bulabilir ama buraya ne zaman konulduklarını asla tam olarak bilemeyiz."

"Aralarından biri Rachel olabilir mi?" diye sordu Una Burt, Dr. Early'e Rachel'in bir fotoğrafını göstererek.

"Dişlerine bakarak pek olası olmadığını söyleyebilirim. Bulunan cesetlerin hiçbirinin dişleri ayrık değil." Demek istediğini açıklamak için eldivenli parmağıyla kendi ağzını işaret etti. "Adli diş hekimliği konusunda uzman değilim ama bu oldukça ayırt edici bir özellik."

Kev, "Tüm kanıtları topladığımızdan ve tüm cesetleri kurtardığımızdan emin olmak zamanımızı alacak." dedi. "Kalıntıların ait olduğu dönemi belli bir zaman dilimine bağlamak isteyeceğinizi biliyorum çünkü evin o dönemki sahipleriyle ilişkili olacaktır."

"Foseptik çukurunun cesetler atıldığında hâlâ kullanımda olup olmadığını anlayabilir misin?" diye sordum.

"Hemen hemen boşmuş." dedi. "Bu nedenle de cesetlerin oraya, ev merkezi kanalizasyona bağlandıktan sonra konulduğundan emin olabiliriz. Belediye meclisi bize bunun ne zaman olduğunu söyleyebilecek. Bu da şüpheliler listenizi daraltacaktır."

Derwent etrafına bakıp, bize meydan okurcasına, “Ah, bundan kimin sorumlu olduğunu biliyoruz ki!” dedi. “Yoksa bu cesetleri Leo Stone’un evinde bulmamız tesadüf mü?”

“Muhtemelen hayır.” Godley sert görünüyordu. “Ama olasılığa dayalı bir mahkûmiyet ihtimalini tercih etmem. Bizde bu şans varken, cesetlerin çukura atıldığı sırada hapiste olacak ve savunma makamı da cinayetler işlendiğinde Stone’un serbest olmadığını iddia edebilecek.”

“Ama sonuçta Rachel Healy’den bir iz yok.” Georgia ellerini ceplerine koyup bana hafifçe gülümsedi. Bunun ardından neyin geleceğini biliyordum ve buna hazırlıklıydım. “Haklıydın ama yine de yanılmışsın.”

“Ben de bunu düşünüyordum.” Una Burt ve Godley’e dönerek, Georgia’yı kasıtlı olarak görüş alanımdan çıkardım. “Sanırım Rachel Healy’nin nerede olabileceğini biliyorum.”

“Yine mi? Bu anı daha önce de yaşamıştık, değil mi?” Derwent’in ses tonu resmen beni iğrendirmek için özel olarak tasarlanmıştı ve ona karşı gelme dürtümle savaştım.

“Evet, öyle. Ama bu sefer elimizde daha fazla bilgi var. Jill Rose, Leo Stone’un kulübeyi oraya oğlunun yardımıyla taşıdığını söyledi. Daha önce bulduğumuz cesetler, Kelly’nin okuluyla gittiği doğa koruma alanına -onun mutlu olduğu bir yere- atılmıştı. Long Valley onun için anlam ifade eden bir yerdi.”

“Yani?” dedi Derwent yine. “Doğa koruma alanının her santimi arandı ama Rachel bulunamadı.” Sakız çiğnediği sırada kasları esniyordu; havada bir nane kokusu aldım.

“Öyleyse Kelly için bir şey ifade eden diğer yerlere bakmamız gerekiyor.” Kalın paltomun içinde titriyordum. Soğuk bir gündü ve çok uzun süredir hareketsizdim ama titrememin sebebi bu değildi. Kelly Lambert’i hapse göndermeye kararlı olsaydım, soruşturmayı onun yönüne çekmek konusunda bu kadar iyi bir iş çıkaramazdım herhâlde. Ancak bu konuda şu an başka seçenek yoktu. Babasının

kulübeyi neden taşımak istediğini anlamamış olsa bile, kulübenin taşındığından hiç bahsetmemişti. Yeterince uzun süre ararsak ve gö-ründüğü kadar suçluysa, onu kurbanlardan biriyle ilişkilendirecek bir şey bulabilirdik. *Bir soruşturmacı, makul araştırma yollarını takip etmelidir.* “Kelly’nin koruyucu ailesinin nerede yaşadığını bulmamız gerek.”

Colin ve Pam Fields’ın izini sürmek için birkaç telefon görüşmesi yapmam yeterliyken, onlara yirmi yıl önce nerede yaşadıklarını bil-memizin gerektiğini açıklamak çok daha fazla zamanımı aldı.

“Kelly mi? Başı belada değil, değil mi, tatlım?” Telefon alıcısı-nın, Pam’ın sıkıldığı elinin altında buna karşı çıkarcasına gıcırdadı-ğını duyabiliyordum. Colin felç geçirmişti, bu nedenle konuşması telefonda pek anlaşılıyordu ve Pam isteksizce de olsa onun yerine konuşuyordu. Sesleri yaşlı ve şaşkıncı. Onlarla şahsen tanışabilmek için vaktimin olmasını dilerdim. Emekli olup her yerden uzaktaki küçük bir köye, Cornwall’a, taşınmışlardı.

“Rutin bir soruşturma.” diye yalan söyledim.

“Soruşturma mı?” diye tekrarladı. Sonra daha yüksek sesle, “*Soruşturma*, ha?” dedi. Colin Fields arka tarafta duymakta zorlandığım bir şeyler söylerken, Pam onun ağzını eliyle kapattı. Yeniden bana döndüğünde, sesi nefessiz kalmış gibi geliyordu. Kalp atışını arttıran bir egzersizden ziyade, gerginlikten nefesi kesilmişti.

“Bunun Leo Stone ile bir ilgisi var mı?”

“Var, evet.”

“Elbette öyle. O adam. Kelly onunla görüşmemeliydi. Uzak dur-ması için uyardım ama Kelly’nin çok iyi bir insan olduğunu biliyor-sunuzdur, başkalarının iyi olmayabileceklerine inanamıyor.”

Arka planda yine uyarı tonunda bir gürültü. Pam iç çekti. “Ta-mam. Pekâlâ. *Pekâlâ* dedim, Colin.”

“Bayan Fields, bildiğimiz kadarıyla hiçbir polis memuru daha önce mülkünüzde arama yapmadığı için, küçük bir arama yapmamız

gerekecek. Bulmamız gereken iki genç kadın var ve aileleri çaresizce bir haber bekliyor. Eminim onların ne hissettiklerini anlayabiliyorsunuzdur.”

“Ah, evet, anlayabiliyorum.” Sesi artık daha zayıf geliyordu. Kır-sala taşınmasına rağmen, Güney Londra aksanı bozulmamıştı. “Sadece Kel’e değil, yıllar boyunca yirmi çocuğa baktık. Onlara bakmak ve onları doğru yola sokmak için elimizden gelenin en iyisini yaptık. Bazıları yıllarca, bazıları sadece birkaç hafta kaldı bizimle ama hepsini hatırlıyorum. Çok genç yaşta ölen iki, bizimle iletişimini tamamen koparan üç kişi oldu, en kötüsüne hazırlıklı olmak gerekir, değil mi? Onları çok düşünüyorum. Merak ediyorum. Ama hepsinin arasından, geride bıraktıklarına sevindiğimiz bir tane vardı, o da tabii ki...”

Una Burt bana, acele et, der gibi hareketler yaparken, “Bayan Fields,” diye araya girdim biraz umutsuzca, “Kabalık etmek istemem ama aramalara devam etmemiz gerekiyor.”

“Tabii ki.” Telefonun diğer ucundaki Pam iç çekti. “Kelly altı yaşından on sekiz yaşına kadar, yani on iki yıl boyunca bizimleydi. Daha uzun süre kalmasını isterdim ama o gitmek istedi. İhtiyacı olan birine yer açmak istediğini söyledi. Asla unutamam. Gidişini görmek hem kalbimi çok kırdı hem de beni mutlu etti. Çok iyi kalpli genç bir adam olmuştu.”

“Tam olarak neredeydiniz o dönem?” Bir kâğıda bir şeyler karalayan Una Burt dikkatimi dağıtıyordu.

Kent’te küçük çiftliğimiz vardı. Pek büyük bir yer değildi ama kendi yiyeceklerimizin bir kısmını yetiştirmemiz için yeterliydi. Tavuklarımız vardı, yumurtalarını satıyorduk. İlgişi olan çocukların, hayvanların bakımında bize yardım etmeleri güzeldi, ayrıca geçimimizi sağlayabiliyorduk.”

“Ama orada kalmadınız.”

“Kıraydı, tatlım ve ev çok eskiydi. Çok eski bir çiftlik eviydi, sahibi kendisi için başka bir ev inşa etmişti. Çatısı akıtıyordu, kazanı tehlikeliydi ve pencerelerden hiçbirisi düzgün değildi. Çiftçiyi de şikâ-

yetlerimizle bıktırmıştık, işte böyle. O da, görüyorsunuz ya, masraf yapmak istemiyordu. Defolup gitmemizi söyledi. Biz taşındıktan sonra orayı bir daha kiraya verdiğini sanmıyorum.”

“Adresi hatırlıyor musunuz?”

“Middlebrook Down Çiftliği. Doğruyu söylemek gerekirse, hiçliğin ortasında bir yerdi. Alışveriş yapmak için gittiğimiz en yakın yer Faversham’dı ama orası bile yakın değildi.”

“Bulacağız.” Hiçbir yerde bulamasak bile, koruyucu aile kayıtlarından ulaşabiliriz, diye düşündüm.

Burt bana elindeki kâğıdı uzattı. Gözlerimi kısıp baktıktan sonra, içim çekilmiş gibi hissettim. Bu pek de iyi gitmeyecekti. “Bayan Fields, sizden rica edeceğim bir diğer şey de konuştuklarımızı kendinize saklamanız. Muhtemelen çiftliği arayacağımızı Kelly’e bildirmek isteyeceksiniz ama onu korkutmanın bir anlamı yok.”

“Sırları sevmem.” Pam’ın tavrı yeniden sertleşti, bana da istediğim şeye karşı da temkinli bir hâl aldı.

“Sizi anlıyorum ama Kelly babasına çok bağlı. Leo Stone’un ne yaptığımızdan mümkünse haberinin olmasını istemiyorum. Kelly’nin, kendisini bunu ona söylemek zorunda hissetmesini istemem.”

Telefonun diğer ucunda sessizlik.

Gözlerimi kendimden nefret ederek kapatıp, “Kelly’nin başının belaya girmesini istemiyorum.” dedim.

“Hayır. Bunu ben de istemem.” Sesindeki hayat tamamen yok olmuştu. Paylaştığımız anlayış üzerine kurulu anlar kesinlikle kaybolmuştu.

Ona teşekkür edip telefonu kapattıktan sonra Una Burt iç çekti. “Muhtemelen çoktan onu aramak için telefonu eline almıştır.”

“Onu aramayacağını söyledi.”

“Öyle olmayacağını sen de biliyorsun.” Burt, dişlerinin arasında kalan bir yiyecek parçasını çıkarmak üzere başparmağının tırnağını ağzına soktu. “Bu tür insanların hepsi aynıdır.”

“Ne tür insanların?”

“İyilikseverler. Polisten daha iyisini bildiklerini düşünürler ve bize asla güvenmezler.

Güvenmeleri gerektiğinden pek de emin değildim.

“Her neyse.” dedi Una Burt, dışının arasından çıkardığı minik yiyecek parçasını meditatif bir şekilde çiğnerken, “Önemi yok. Lambert ve Stone gözetim altında. İkisinden herhangi biri kaçmaya çalışırsa, hemen yakalayacağız.”

Üç gün. Su olmadan ancak o kadar yaşanabilirdi. Karanlıkta, göz kapaklarının altındaki metanetli gözlerini kırıştırdı. Dili şişmiş ve sertleşmişti. Dudakları kurumuş, cildinde döküntüler oluşmuştu.

Üç gün.

Suyu vardı, vardı elbet. Bulunduğu yerden şişelere ulaşabilirdi.

Ne var ki, içerse uyurdu ve Tessa artık uyanık kalmak istiyordu. Eğer uyursa, bir şeyleri kaçırabilirdi. Kurtulma şansını. Onu esir alan kişiye yalvarma şansını.

Savaşma şansını.

Uykusuz ne kadar yaşayabilirsiniz? Kenya'da yaptığı bir safarinin silik anılarını hatırlayarak, susuzluktan daha uzun, yiyeceksizlikten daha kısa süre, diye aklından geçirdi Tessa. *Vücudun susuz kalmaması gerekir. Tüm hayvanların her şeyden çok suya ihtiyacı vardır.*

Yeni yürüyüş botları yüzünden ayakları su toplamıştı ve Paul'un keyfi pek yoktu. Etrafındaki hava sıcaktan titreşiyordu, tek sıra hâlinde yürüdükleri çimenlerden kuru, baharatlı bir koku yükseliyordu. Safari yapmak için erken kalkmışlardı ve Paul sabah insanı değildi. Tessa, gömleğinin kumaşından geçerek omzunu yakan güneşin sıcaklığını hissediyordu. Tessa rehberin kavruk tenli ve kaslarla bezeli baldırlarının hızla ilerlediğini görebiliyordu, kendisinin de hızlanması gerekiyordu.

Paul omzunun üzerinden, havuz başında olabiliydik, demişti. O ise omuz silkmekle yetinmişti çünkü her an, her yerde havuz başında olabiliydiniz. Oysa vahşi doğada olmayı deneyimlemek hayatta bir kez karşılaşacağınız bir şanstı; insanın *yaşadığını* hissetmesi için bir şanstı. Tek sorun ayağı yüzünden canının yanmasıydı, ağrı artık sadece topuğunda değildi; sanki etine bir şey giriyormuş, kan dolaşımını kesiyormuş, onu bağılıyormuş gibi bileğinin etrafındaydı.

Tessa irkilerek kendine geldi.

Çok susamıştı.

Suda bir şey vardı.

Ya da bu bir paranoyaydı.

Çok susamıştı.

Paranoya kelimesi bu senaryoya pek uymuyordu, sonuçta korkmak için iyi nedenleri vardı.

Tessa ellerini battaniyenin altına kaydırarak parmaklarıyla zinciri yokladı. Boşluk kesinlikle genişliyordu. Yemek yok, su yok; küçülüyordu. Ne kadar küçülürse, özgür kalma şansı o kadar artacaktı. Ve bir şekilde özgür kalacaktı. Kirli ve kokuşmuş bir barakada ölmeye niyeti yoktu.

Henüz su içmeyecekti. Yakında içecekti ama henüz değil. Önce on bine kadar -iki kez- sayacaktı, sonra içecekti.

Gözlerini kapadı.

Bir.

İki.

Üç.

Adresi aldıktan sonra doğruca Middlebrook Down Farm'a gitmek isterdim ama sorduğumda Kev Cox başını iki yana salladı.

"En erken yarın. Hatta belki de bir sonraki gün. Bir süre daha Dagenham'daki işimiz bitmeyecek ve bulduğun adrese gündüz gidip, hava kararana kadar mümkün olduğunca çok iş halletmeyi tercih ederiz. Dürüst olmak gerekirse, iki gün alabilir."

"Başkasını gönderebilirsin."

"Evet, gönderebilirim ama kendim yapmak istiyorum." Bunu keyifli bir tonda söylese de, sesi bana gerçekten de söylediğini yapacağını ve onu kımıldatmanın mümkün olmadığını anlatıyordu.

Una Burt'e döndüm. "Ya Tessa Marsh oradaysa?"

"Onun Leo Stone'la hiçbir bağlantısı olmadığını düşünmekten memnun olduğumu sanıyordum."

"Bağlantı olduğunu düşünmüyordum ama risk almak da istemem. Tessa kaybolduğunda Leo kesinlikle benimleydi ama Kelly değildi. Sadece, büronun dışında beni ne kadar süredir beklediğine dair kendi açıklaması var elimizde."

"Yeri belliyse yerel memurlardan gidip bakmalarını isteyebilirim."

Kev bu fikir karşısında fiziksel bir acı çekiyormuşçasına yüzünü buruşturdu. "Yarın. Yarın gideceğiz."

Beklemek çok uzun geldi ama Tessa diğer kadınlarla aynı muameleyi görmüş olsa ölecekti. Beni sinirlendiren şeyin bir kısmını da her şeye rağmen haklı olduğumu kanıtlama arzum oluşturunuyordu ama kendime bile bunun değerli bir motivasyon sayılabileceğini söyleyemiyordum.

Ertesi gün, Faversham ve Middlebrook Down Çiftliği'ne giden küçük bir minibüs M2'den aşağı kıvrıldı. Eski çiftlik evi gerçekten de boştu. Çiftçi, İspanya'daki evinden, iyi bir iklimin tadını çıkararak

emekli olacağını doğrulamıştı. Arazideki toprağı, bir şeyler yetiştirsin diye komşu çiftliklerden birine kiraliyordu, dolayısıyla arazideki binaların tümü boştu.

Derwent'ın arabası önümüzde çok hızlı bir şekilde viraja girerken, fren lambaları parlar, direksiyonu aniden kırdığı için arabanın arkası sallanırken, ben hızımı sabit tutmaya odaklanmış bir şekilde, "Birkaç yıldır oraya kimse gitmemiş. Ne durumda bulacağımızı bilmiyorum." dedim Liv'e.

"Yıkılıyor durumda olması aramayı kolaylaştırır."

Tam olarak o kadar da yıkılmıyordu ama yıkılmaktan pek de uzak sayılmazdı. Kapı, bizi çıplak, bükülmüş meyve ağaçlarıyla dolu meyve bahçelerinin arasından geçen, taş ve kırmızı tuğladan yapılmış uzun, alçak bir çiftlik evine götüren tek şeritli bir patikaya açıldı. Bir zamanlar sazlardan bir çatısı olsa da, artık yoktu. Onun yerini alan metal çatıda yer yer delikler ve yosunlar vardı. Ana binanın arkasında bir dizi müstemilat uzanıyordu. Pencereleleri, doğa şartlarına karşı koymak için kaba tahtalarla kaplanmıştı.

"Arama yapacağımız alan ne kadar büyük?" diye sordu Liv.

"Çiftliğin bu kısmı altı dönümlük bir arazi üzerinde. Bütün çiftlik yüzden fazla."

"Kahretsin."

Güldüm. "Umarım bir şeyleri hemen buluruz, yoksa çok uzun süre burada kalmamız gerekecek."

"Nereden başlayacağız?"

"Çiftlik evi. Sonra da müstemilatları. Ardından da bir cesedin saklanabileceği her yer; eğer varsa kuyu veya foseptik çukuru bakılması gereken yerler olacaklar. Hiçbir şey bulamazsak ve Burt'ü ikna edebilirsem, havadan arama yapabiliriz; toprak örtüsündeki farklılıkları bir drone ile inceleyebiliriz. Kadavra köpekleri getirebiliriz. Ama burada olmamızın tek nedeni önsezim ve bunun, burada olmama ihtimali olan bir cesedi aramak için bu kadar zaman ve para harcamamızı haklı çıkarabileceğinden emin değilim."

“Geçen sefer haklıydın.”

Kev’in dikkatle çıkardığı ve Dr. Early’e teslim ettiği kemikler, giysi parçaları, saç ve toprak karışımını düşünerek başımı salladım. Patolog şu an bir meslektaşıyla birlikte kemikleri inceliyor, sıralayıp numaralandırıyor, kim olduklarını ve nasıl öldüklerini bulmaya çalışıyordu.

“Haydi.” dedi Liv koluma hafifçe vurarak, “İçeri girelim. Pantolonunu çizmelerinin içine sok çünkü bahse girerim ki, bu binalar kışı geçirmek için sıcak bir yer arayan fareler ve sıçanlarla doludur.”

Çiftlik evi buz gibiydi ve loştu, iç duvarlar da tıpkı dış duvarlar gibi çıplaktı. Fenerimi etrafta dolaştırırken, “Bir zamanlar rahat bir yer olduğuna inanmak zor,” dedim. “Ama Kelly burayı seviyormuş.”

“Belki ateş yakılssa...” Liv’in sesi uzaklaştı. “Ah, hayır. Burası sadece korkunç bir yer.”

“Ve kirli.” Boş ocağın üzerindeki bacaya parmağımı sürtüp parmağımı gösterdim. “Buraya uzun zamandır birilerinin geldiğini sanmıyorum.”

Merdivenlerden bir tıngırtı geldi, ses, başını alçak bir direğe çarpmamak için eğilerek aşağı inen Derwent’a aitti. “Yukarıda da kimse yok. Örümcekler ve tozdan başka bir şey yok. Burası tam bir bok yuvası.”

“Evler içinde kimse yaşamıyorsa rutubetlenir.”

“Burası bir ev değil, domuz ahır.”

“Evet, şu an pek de iyi görünmediğinin farkındayım.” Kelly Lambert’in çocukluğunun geçtiği evi neden eleştirilere karşı bu kadar savunduğumu merak ettim. Belki de sadece Derwent’ın kaşlarını çatmasını, öfkelenmesini ve sersemlemiş bir hâlde kapıyı vurup gitmesini sağlama fırsatına karşı koyamıyordum. Küçük, alçak tavanlı yatak odalarına bir de kendim bakmak için merdivenlerden yukarı çıktım. Kiri ve örümcek ağlarını geçtikten sonra, küçücük pencerelerden görülen çarpıcı bir manzara çıkıyordu karşınıza: Bahçeler ilkbaharda çiçeklerle

kaplı olmalıydı. Kelly'nin burada yaşadığı zamanlarda bu ev çocuklarla -hayat ve sevgiyle de- doluydu. Bir oda boyunca boydan boya uzanan bir giriş gözüme çekici geldi: tahta girişin üzeri, kazanmış isimlerle doluydu. Fenerimi oraya tuttum. Çöpten adamlara, hayvanlara, isimlere, tarihlere, insanın iz bırakmaya yönelik sonsuz dürtüsüne hayranlıkla baktım. Kelly'nin adını aradım ve sonunda yıldızlarla ve süslerle çevrili olarak buldum. Yanında düzgün bir yazıyla DAVID ismi kazanmıştı, diğer yanında ise üstü çizilmiş bir isim vardı. Ne yazdığını anlamaya çalışarak dikkatle üstü çizilmiş isme baktım. İlk harf, aşağıya doğru bir dikey ve o dikeyin üzerinden başlayan bir eğriye benziyordu; R veya P olabilir, diye düşündüm ama B de olabilirdi. Adın geri kalanı, tahta girişte bir oyuk bırakılarak yok edilmişti. Bunun kasıtlı yapılp yapılmadığını ve Pam'ın bahsettiği kayıp çocuklardan biriyle ilgili olup olmadığını merak ettim.

O sırada dışarıdan bir haykırış geldi; kara kargalar panikle ciyaklayarak ağaçların tepelerine yayıldılar. Bu, birinin görülmeye değer bir şey bulduğu anlamına gelen bir haykırıştı. Aceleyle aşağı inip üzeri otlarla kaplanmış çatlak bir betondan geçerek insanların toplandığı, görmek için parmak uçlarına kalktığı daha uzaktaki müstemilatlardan birine yöneldim.

“Ne oldu?”

Kev kapıda durmuş, cennetin kapısını tutan bir melek gibi insanların içeri girmelerini engelliyordu. Tabii, melekler genellikle koruyucu kıyafet içinde, göbekli ve elinde ateşten bir kılıç yerine uzun saplı bir alet tutuyor olarak resmedilmezlerdi.

“İçeri giremezsin, Maeve. Kusura bakma.”

“Ne buldunuz?”

Derwent, yüzü solmuş bir hâlde Kev'in arkasında belirdi. “Ona galoşlardan ver ve içeri al, Kev. Hiçbir zarar vermeyecektir.” Sesini yükselterek devam etti, “Ama geri kalanınız içeri girmeyecek, gidin ve ilginizi çekecek başka bir şeyler bulun. Ve dikkatli gidin çünkü tüm çiftlik bir suç mahalli.”

Kev sanki bunu onaylamadığını bastırmaya çalışırcasına, dudaklarını birbirine bastırarak galoşları uzattı. Galoşları ayağıma geçirdim ve içeri giremeyen herkesin üzerime yönelttiği bakışlarını fark ettim. Karanlığa adım attığım sırada Derwent kolumdan tuttu. İçerisi buz gibiydi. Sanki buzdolabına girmiş gibi oldum.

“Adımlarına dikkat et. Zemin düz değil ve doğal olarak elektrik yok ama Kev bize bir jeneratör ayarlayacak.”

“İdare edebilirim.” dedim onu başımdan savmak istercesine.

“İyi.” dedi ama fısıldarcasına söylemesi, aslında hiç de iyi olmadığını açıkça ortaya koyuyordu.

“Burası buz gibi.”

“Taş duvarlar. Mekânı soğuk tutar.”

Etrafı görmekte zorlanıyordum. Gözlerim karanlığa alıştıkça raflarda asılı aletleri seçebilmeye başladım. “Garaj mı burası?”

“Genel bir tamir atölyesi olarak kullanılan bir kulübe sanırım. Sol tarafta bahçe eşyaları var, tam önünüzde ise tesisat.”

“Küvet.” Gidere bir boruyla bağlanmış eski, tenekeden bir küvetti. Yanında kıvrılmış bir hortum vardı, hortumun arkasında ise beş adet endüstriyel boyutta çamaşır suyu kabı bulunuyordu. Willa Howard’ın saçının dönüştüğü samana benzer keçeyi anımsadım.

“Marangozluk aletleri ise şu duvarda.” Derwent büyük bir zevkle arkamı döndürdü. “Ve odanın ortasında da...”

“Bu bir *yatak* mı?”

“Bir çeşit. Ben orada uyumayı tercih etmem. Şilte var ama...” Fenerini omzumun üzerinden yatağa tuttuğunda sıçradım.

“Aman Tanrım. Çürümüş kalıntılar mı onlar?”

Yatağın farklı yerlerinde üç veya dört tane dalgalı, üst üste binmiş leke vardı.

“Öyle görünüyor. Kokusunu alabiliyor musun?”

“Hayır.”

“Ben de alamıyorum ama senin burnun benden daha iyidir. Bence lekeler oldukça eski. Kev, larva kozaları konusunda oldukça

heyecanlı.” Derwent’ın fenerinin ışığı, kapıdan gelen hava akımıyla titreşen boş larva kozalarının etrafında dolandı. “Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?”

“Onları getirdiği yer burası. Willa Howard, Sara Grey ve başka her kimi öldürdüyse.”

“Ya öldürdükten sonra getirdi ya da burada öldürdü. Ama bence onları Dagenham’a götürüp orada öldürdü ve onlarla oynamaya hazır olduğunda buraya getirdi.”

“Kes şunu.”

“Ne? Yaptığı şeyi söylüyorum sadece. Benim şahsen anlam verebildiğim bir şey değil ama bu onun içinde bir tür heyecan uyandırıyor olmalı, yoksa onları taşıma zahmetine girmezdi. Bu, çelik dolabı da açıklıyor; onları saklamak için güvenli ve sızdırmaz bir alan. Dagenham yararlı bir mola noktasıydı ama onları asıl istediği yer burasıydı.” Derwent’ın nefesi soğuk havada bana doğru uçuyordu. O sırada boşluğa basıp tökezledim.

“Dikkat et.” Eliyle koluma yapışarak dengemi yeniden kurmamı sağladı. “Seni uyarmıştım.”

“Evet, uyarmıştın.” Kendi fenerimi açtım, fener, onun omzunun üzerinden geçip arka tarafı aydınlattı. Dişlerimin soğuktan birbirlerine çarpmalarını engellemek için çenemi sıkıkmaktan çenem ağrımişti artık. “Marangozluk aletleri, dedin.”

“Evet. İyi durumda görünüyorlar. Paslanmış olmalarını bekledim. Burası sadece soğuk değil, nemli de aynı zamanda.”

Zemindeki oyuk tahtalardan kaçınmaya odaklanarak dikkatle yürüdüm ve aletlerin önünde durdum. “Bak, tozlu da değiller. Biri yakın zamanda buradaymış.”

“Biri...” diye tekrarladı Derwent. “Kelly.”

“Onunla görüştüğümde...” Durdum, sonra yeniden denedim. “Onunla görüştüğümde, bana kendi mobilyalarını yaptığı bir atölyesinin olduğundan bahsetti. Ardından hemen konuyu değiştirerek seni kafenin dışında gördüğünü söyledi. Bu nedenle bizim birlikte

resimlerimizi senin çekmiş olabileceğini düşündüm. Ama belki de yalan söylüyordu. Dikkatimi dağıtmaya çalışmıştı.”

“İyi. İlginç. Atölyeyle ilgili konuşmak istememesi yani. Yalan söylemeye hazır olması.”

Derin bir nefes aldım. “Sana değil de ona inandığım için üzgünüm.”

Derwent bana doğru döndü ama henüz cevap veremeden kapı açıldı ve beyaz-gri gün ışığı içeri süzüldü. “Bitirdiniz mi?” diye sordu Kev.

“Şimdilik.” Derwent kapıya doğru yürüyüp telefonunu eline aldı. “Kolay gelsin, Kev.”

Gün ışığı gözlerimi mahvederken onun peşinden dışarı çıktım. “Kimi arıyorsun?”

“Burt. Godley. Ne bulduğumuzu bilmek isteyeceklerdir. Ve gözetim ekiplerine tutuklamaya hazırlanmalarını söylemeyi de isteyeceklerdir. Mümkün olduğunca, kanıt bulana kadar Kelly’i tutuklatmak istemiyorum. Kaçmaya kalkmadığı sürece, mecbur kalana kadar acele etmemize gerek yok.”

“Yine de ceset bulamadık.”

“Henüz bulamadık.” dedi Derwent ve telefonunu kulağına götürdü.

Onu sonunda bulduk, daha doğrusu ben buldum, yüzyıl kadar önce çamaşırhane olarak kullanılan binada. Şimdi oradan geriye sadece iki adet taş lavabo, dibinde büyük bir delik olan bakır bir tas ve bolca örümcek kalmıştı. Binanın bir köşesinde taştan bir baca çıkıntısı vardı ama altındaki şömine önce yıkılmış, sonra bir çiftliğe uymayan bir şekilde sarı Londra tuğlalarıyla kaba ve dağınık şekilde yeniden örülmüştü. Kev, bir sözle, omzunda balyoz, gözünde koruyucu gözlük olan bir adam getirdi ve şömineyi hızlıca yıktırdı.

Adam, gevşek harçlı tuğlaların karşısında bir boşluk açtığı anda, “Evet, durup bir bakalım.” dedi Kev. Öne çıktı ve fenerini açıklıktan içeri tuttu. “Ah.”

“Bu ‘ah’ iyi anlama mı kötü anlama mı geliyor?” diye sordu Derwent.

“Bir ceset. Görebileyim diye geri çekildi. Kokudan ve tozdan korunmak için tek elimle ağzımı ve burnumu kapatarak baktım. Yan yatıyordu, dizleri göğüslerine dayanmıştı, solmuş teninin yarıldığı yerden eti kemiklerinden ayrılmıştı. Çıplaktı ve saçları o kadar kirlenmişti ki, ne renk olduğunu tahmin edemiyordum ama önsezilerim bana orada yatanın, bu terk edilmiş çiftliğe gömülerek unutulmanın Rachel Healy olduğunu söylüyordu. Acısını, tükenişini hissettim ama uzaktan, sanki camın arkasıymışım gibi hissettim. Çünkü biliyordum, duygularımın beni bu sahnenin gerektirdiği yakın konsantasyondan uzaklaştırmaması gerekiyordu.

Derwent, görebilmek için öne doğru abanırken, “Sence o mu? Rachel Healy?” diye sordu omzumun üzerinden.

“Söylemesi zor.” dedi Kev. “Cesetler farklı koşullarda farklı oranlarda bozulma gösterir. Burası soğuk ve kuru olduğu için bunun durumu oldukça iyi ve dış etkenlerden korunmuş. Yıllardır burada olabilir.” Bizi şömineden uzaklaştırdı. “Artık bunu bize bırakmanız gerekecek. Bu cesetten kanıt elde etme şansımız çok yüksek. Koşullar onun iyi korunduğunu ve buraya konulduğundan beri başka etkilere maruz kalmadığını gösteriyor. Foseptikteki cesetler böyle iyi durumda değildi ama bu, tam olarak ihtiyacımız olan.”

“Dr. Early’i arayacağım,” dedim.

“Ben de Kelly Lambert’ın peşindeki gözetim ekibini arayacağım.” Derwent da telefonunu çıkardı.

“Onu tutuklatacak mısın? Şimdi mi?”

“En iyi zaman, şimdiki zamandır.”

“Suç mahalli hakkında daha fazla bilgi edinmek istemiyor musun? Ya da ceset hakkında?”

“Basın burada ne yaptığımızı fark edince, bunu haber yapacak. Burası kırsal bölge; lanet olsun ki, her şey olabilir. Şu anda birileri telefonda veya Facebook’ta yerel, metruk bir çiftlikte olup biten

tuhaflıkları tüm dünyaya anlatıyor olabilir. Bunu sen de biliyorsun. Kelly'e hazırlanması için zaman tanımak istemiyorum. Tüm bu bulduklarımızı bir kenara bırak, koruyucu ailesiyle yaşadığı yeri bildiğimizden bile haberi yok şu an."

"Onları neden buraya getirmiş olsun ki? Burası onun mutlu olduğu yerdi. Doğa koruma alanı için de aynısı geçerli. Ve neden Rachel'ı buraya saklarken, diğer kadınları açıkta bıraktı?" Başımı salladım, hayal kırıklığına uğramıştım. "Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyor bana."

"Kelly Lambert'ı savunmaya çalışman da bana mantıklı gelmiyor."

"Savunmuyorum zaten." diye itiraz ettim. "Onu tutuklamadan önce hata yapmadığımızdan emin olmak istiyorum sadece."

"Ondan hoşlanıyorsun," dedi Derwent küçümseyerek. "Bu nedenle de kanıtlara açıklama getirmeye çalışıyorsun."

"Ondan *hoşlanmıyorum*. Sadece aceleye getirmek istemiyorum. Kaçaçağını düşünmediğimiz sürece, elimizden geldiğince çok bilgi toplayana kadar onu tutuklamamalıyız."

"Burada bir ceset var. İhtiyacım olan tek bilgi bu. Katilin takma adını hatırlıyor musun? Beyaz Şövalye?" Derwent bana baktı. "Leo Stone ile ilgili aklımı kurcalayan tek konu buydu. İşin içinde onun olduğuna inansam da, bunları yapan her kim olursa olsun cana yakın biri olmalıydı. Güvenilir. Böylece yüksek eğitilmiş kadınları, kendilerini ona bırakmaları için ikna edici olabilirdi. Leo Stone ne yakışıklı ne de nazik, peki ya Kelly? Kelly bu tanıma uyuyor. Senin de onun kurban profiline uyduğunu biliyordum ama tavlayabileceğine hiç ihtimal vermemiştim."

"Tavlanmadım." diye tersledim ve Derwent bir adım daha yaklaştı.

"Sen şöyle dedin: Bu mekânlar *Kelly* için önem arz eden ama Leo'nun cinayetlerinde kullandığı yerler. Peki ama bunu Kelly'nin kendi yapıyor olması daha mantıklı değil mi? Biz, kulübeyi foseptik çukurunun üzerine taşımak için Leo'nun Kelly'i ikna ettiğini düşün-

dük, oysa belki de tam tersi oldu. Leo, katilimizin profiline hiçbir zaman tam olarak uymadı ve bu yüzden de kanıtlar ikna edici olmaktan uzak kaldı. Bana sorarsan, Godley'in, onun serbest kalması konusunda tedirgin olmasının nedeni de, Greylerin, onun masum olduğuna inanmalarının nedeni de bu. Haklılar çünkü gerçekten de o yapmadı. Kelly Lambert yaptı." Derwent telefonuna geri döndü. "Amiri arıyorum. Bakalım o ne diyecek."

Ne söyleyeceğini zaten biliyordum. Kelly'i şaşırtabilmek, adli soruşturmanın sonuçlarını beklemekten daha önemliydi. Bunun yanı sıra, onu suçlamamıza yetecek kadar kanıtımız da vardı. Gözaltı süresinin sınırlı olması, laboratuvarın kanıtları işlenmesini bekleyeceğimiz günler veya haftalar boyunca onu gözetim altında tutmanın maliyetinden daha az sorun teşkil ediyordu. Ben yine de kaçırdığımız bir şeylerin olduğunu hissediyordum.

Derwent telefonu kapatıp bana baktı.

"İşte bu kadar."

"Sanırım öyle." Beni dinlemediği için sinirlenip ondan uzaklaştım. Derwent'in içgüdüleri iyi olduğundan genellikle doğru olanı yapacağı konusunda ona güvenirdim. Bu da yanıldığım anlamına gelirdi.

Gittim ve atölyede harıl harıl çalışan olay yeri inceleme memurlarının ayaklarının altında olmamak için çiftliğin diğer tarafındaki alçak bir duvara oturdum. Çiftlik sadece işlenmesi değil, baştan aşağı değerlendirilmesi gereken muazzam bir olay mahalliydi. Tahmine göre işin tamamlanması haftalar alacaktı ve bu arada Kelly yakalanacak, suçlanacak ve tutuklanacaktı. Babasının da suç ortağı olarak tutuklanacak olması küçük bir teselli olabilirdi ona. Neler olduğunu o da biliyor olmalıydı. Dagenham'daki foseptik çukurunun üzerinin kapatılmasına yardım etmişti. Oturdum ve oradan çıkardığımız dört cesedi düşünerek ürperdim. Kelly yirmi altı yaşındaydı. Koruyucu ailesinin yanından on sekiz yaşındayken ayrılmıştı. Hemen öldürmeye mi başlamıştı yani? Sanki başkasının iyiliğini düşünüyormuş gibi

yaparak koruyucu anne ve babasının yanından ayrılmaya bu kadar kararlı olması bu yüzden miydi?

Cebimdeki telefon titreşince, onu bulmak için arandım, ellerim soğuktan kaskatı olmuştu. Bilinmeyen numara, yazıyordu ekranda. Arayan numarasını gizlemişti ki bu hiç de sıra dışı bir şey değildi.

“Kerrigan.”

Sessizlik. Ardından, “Maeve.”

Sesini hemen tanıdım; zaten sesini ne olursa olsun tanıyabilirdim. Henüz bilinçli olarak ayağa kalkmaya karar vermeden ayağa kalkmış olduğumu fark ettim. Ve aklımdaki ana düşünce, *hiç sırası değil*, oldu.

“Rob?”

Bir duraksama oldu, ardından yeniden konuştuğunda duygu yoğunluğundan sesi boğuklaşmıştı. “Seni özledim.”

Bir an yaşadığım şokla uyuştum; öfkem duygularımın önüne geçti. “Hayır. Bunu yapamazsın. Beni arayıp özlediğini söyleyemezsin. Bunca zaman sonra yapamazsın bunu. Bana yaptıklarından sonra özellikle de.”

“Biliyorum.” Sesi bitkin gibiydi. “Ben sadece... Sadece sesini duymak istedim.”

Avlunun diğer tarafında, Derwent müstemilatlardan birinden çıktı. Alanı tarayarak etrafına bakındı. Bakışları bana rastladığında, durup kaşlarını çattı.

“Neden şimdi?” dedim telefona.

“Bunu sana söyleyemem.”

“Söyleyemez misin, yoksa söylemek mi istemiyorsun?”

Derwent bana doğru gelmeye başladı. Ben de koşar adım avludan çıkıp arabaya yöneldim. Arkamdan seslendi.

“Kerrigan!”

Rob, “Ne demek istediğini anlamıyorum.” dedi. “Elimde olsaydı söylerdim.”

“Nişanlıyla mı ilgili? Belki de artık karındır. Düğüne zaman ayırabildiniz mi ayıramadınız mı?” Arabanın kilidini açıp sürücü koltuğuna geçtim. Derwent, bir koşu avludan çıkıp beni durdurmak için arkamdan seslendi. Saklanmak için olmasa da, direksiyon başında biraz aşağıya kaydurdım kendimi.

“Nişanlım.” diye tekrarladı Rob.

“Çocuk kız mı, erkek mi? Öğrenebildiniz mi? Gerçi bugün yarın doğar, fazla beklemene gerek yok artık.”

Derwent beni görmüştü. O hızla arabaya doğru gelirken, merkezi kilit ile kapıları kilitledim. Tıkırtıyı duymuş olmalıydı, buna rağmen kapı kolunu çekti.

“Maeve, tartışmak için aramadım. Seni özlediğim için aradım. Çok özledim. Senin de aynı şeyi hissetmeni beklemiyorum...”

Derwent hayal kırıklığına uğramış bir şekilde arabanın tepesine bir yumruk indirdi.

“Özür dilemem gerek. Yaptığım şey için beni affetmeni istiyorum. Seni incittiğim için, kaçtığım için.”

“Ve patronunla yattığın için.”

Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi nefes aldı ama saniyeler sessizlik içinde uzadıkça uzadı.

“Rob?”

“Lütfen, Maeve. Benden nefret etmediğini duymaya ihtiyacım var, bundan önce...” Tekrar sustu.

“Neyden önce?”

“Sana söyleyemem. Hiç aramamalıydım seni.”

“Rob?”

“Bak, gitmem gerek.”

Camdan dik dik bakan Derwent’ı görmek zorunda kalmamak için gözlerimi kapattım. “Seni affediyorum. Aslında yapmamalıyım ama yine de affediyorum. Aptalca, saçma sapan şeyler yaptın ama bu seni kötü bir yapmaz.”

SESSİZLİĞİN PEŞİNDE

“Bir gün açıklayacağım.”

“Bekleyemem.” dedim kuru bir sesle.

Derwent gitmemi engellemek için arabanın kaputuna oturup kollarını kavuşturdu. Sırtı bana dönüktü. Her hareketi bir şekilde ne hissettiğini dışa vuruyordu.

“İyi misin? Mutlu musun?”

Güldüm. “Mutlu olduğumdan emin değilim ama hayatta kalıyorum. Sen?”

“Aynı.” Bir duraksama daha. “Seni hâlâ seviyorum, Maeve. Dai-ma da seveceğim.”

Ben cevap veremeden aramayı sonlandırdı. Bir an sessizliği dinledim, sonra arabayı çalıştırmak üzere telefonu kucağıma bıraktım. Motor çalıştı.

Derwent hareket etmedi.

Kornaya bastım ve elimi kornadan kaldırmadım.

Hiçbir şey olmadı.

Eh, onu uyarmıştım. Arabayı geri vitesle alıp biraz geri hareket ettim. Derwent akıllıca davranıp kalktı ve bana doğru döndü.

“Nereye gidiyorsun?”

Doğruyu söylemek gerekirse, ondan uzakta ağlamak istiyordum, bu nedenle ona cevap vermektense direksiyonu kırdım. Derwent’ın gözü kara bakışlarından uzaklaşarak otopark olarak kullandığımız çukurlu tarladan çıkana kadar soğukkanlılığımı korumak için alt dudağımı öyle bir kuvvetle ısırdım ki, yarası günlerce geçmedi. Derwent dikiz aynasında gitgide küçüldü ama kapıdan çıktığım sırada hâlâ arkamdan bakıyordu.

İlk halkanın, yanındaki bir diğer halkanın üzerinden geçtiğini Tessa zorlukla fark etti. Parmakları uyuşmuştu ve dokunduğunu hissetmiyordu. Artık umurunda değildi. Bu sonu gelmez, umutsuz bir görevdi, şu ana kadar yüz kez vazgeçmişti. Her seferinde vazgeçmemiş gibi yeniden başlamasının tek nedeni, yapacak başka bir şeyinin olmamasıydı. Ama çabası boşunaydı. Kurtulabileceğini umut edemiyordu. Yapamıyordu...

Sonra ikinci bağlantı da açılınca Tessa durdu. İlk kez ilerleme kaydetmişti. Bu bir başlangıçtı.

Hararetle tırmalarcasına yeniden denedi, dua etti ve sonsuzluk gibi gelen bir andan sonra üçüncü halka da gevşedi. Zincir dönerek bir düğüm oluşturunuyordu. Tam bir düğüm değildi, doğru ama öyle bir şeydi. Hareket alanı. Zincirde sanki daha öncesinde olmayan bir gevşeme vardı.

Bir fırsat.

Uzun süre önce terk ettiği umut, şimdi göğsünde bir havai fişek gibi patlıyordu.

Tessa, *dur*, dedi kendi kendine ve ellerini ovuşturarak nefes aldı, parmak uçlarından kanlar aksa da parmakları hayata döndü. *Sakin ol. Panik yapma, acele etme.*

Acele ederse kendini her zamankinden daha kötü bir karmaşa içinde bulabilirdi.

Sabır.

Oysa sabrı uzun süre önce tükenmişti.

Odaklan.

Acele etmemesi gerekliydi ama Tessa kendini tutamadı. Ya onu kaçırın kişi dönmek için bu anı seçmişse? Ya kaçışı uzun zaman almışsa? Ağladığının, kendi kendine konuştuğunun ve kendini cesaretlendirmeye çalıştığının farkında değildi.

“Hadi, Marshy. *Hadi*. Zor bir şey değil. Sadece yavaşsın, hepsi bu. Hızlanmalısın. *Hadi*.”

Tam bir metal karmaşasının içindeydi, çözmek çetrefilli bir işti, sonra birdenbire o kadar da karmaşık olmadığını fark etti. Çekiştirdikçe hareket eden ve derisine doğru kayan bir zincir halkasıydı bu sadece. Parmaklarının halkaları topuğuna kaydırabilmesi için bir boşluk oluşturdu. Cildine zarar verdiğini umursamadan onları gevşetti, zorladı ve itti, kendini kurtarmanın ve dışarı çıkıp kaçmanın aciliyeti dışında hiçbir şeyi önemseliyordu.

Zincir, ayağının üzerinden karanlığa doğru kaydı. Tessa neredeyse inanmadı. Hızla ayağa kalktı, sonra düştü. Bunun üzerine daha dikkatlice kalktı yeniden, dizleri titriyor, başı dönüyordu. Günlerdir oturduğu için bacaklarına kramp giriyordu, kasları zayıflamıştı. Parmak uçlarıyla ovuşturarak baldırlarındaki uyuşukluğu giderdi. Hadi.

Kaçışını hayal ederken, kapıyı açtığında içeri dolan gün ışığını, güvenlik ve medeniyete ulaşmak için elinden geldiğince hızlı koştuğunu, özgürlüğe koşarken bacak ve kol kaslarının şiştiğini görmüştü. Gerçek ise o kadar kahramanca değildi: bir kapı, bir kapı kulpu aranarak bu soğuk kulübeden bir çıkış yolu bulabilmek için kollarını öne uzatmış olarak beceriksizce sendelemekti... Elbette bulduğu kapı kilitli olacaktı. Kaçış sadece bir kapı kolunu çevirmek kadar kolay olmayacaktı. Olamazdı.

Öyleydi. En azından o kadar kolaydı. Kapıda bir kilit olsa da, gevşekti. O kadar kuru ve yıpranmış bir tahtaya çivilenmişti ki, birkaç kararlı itiş ile çiviler serbest kaldı. Kapı titreyerek geriye doğru açıldı. Tessa kapıdan geçip taşlı, çamurlu bir yolda dizlerinin üzerine düştü. Önünde uzun uzun ağaçlar vardı. Siyahtan birkaç ton daha açık renkteki gökyüzüne karşı daha karanlık görünürlerken, uzaklarda bir yerden gelen sokak ışıkları araya sızıyordu. Ağaçlar salınacak gibi çılgınca sallanırken, Tessa ayağa fırlayıp korunma amacıyla onlara doğru koştu. Tessa'nın, birinin onu izleyip izlemediğini, ku-

lubenin neye benzediğini, hatta nerede olduğunu görmek için bile arkasına dönme şansı yoktu. Tek düşüncesi, tıpkı vahşi bir hayvan gibi, uzaklaşmak, saklanmak ve güvenli bir yer bulabilmektir.

Tessa kendini ağaç sığınağının arkasına atar atmaz neredeyse anında koşma düşüncesinden vazgeçti. Çukur ve köklerle dolu zemin tehlikeliydi. Yürürken çıkardığı sesler kulaklarına doluyordu: dalların kırılma sesleri, düzensiz nefesi, kalbinin çarpışı. Karanlıkta görünmeyen ince dallar yüzünü kırbaçlarken sanki görünmeyen bir şeyler de kıyafetlerine yapışıyordu. Kaybolursa kimsenin kendisini bulamayacağını düşündü. Ölürsen de en azından o karanlık kulübenin tozlu dehşetinde hapsolarak değil, kendi oluşturduğu şartlarda ölecekti. O kulübe geri dönmeyecekti. Hiçbir şey onu oraya döndüremezdi.

Hiçbir patika yoktu, bu nedenle körlemesine yokuş aşağı gitmeye çalışıyordu. İnsanların gözleri görmediğinde ve yanlarında onlara yardım edecek kimse olmadığında kendi etraflarında daire çizdiklerini biliyordu. Ama yokuş aşağı gitmeye devam ederse, başlangıç noktasına geri dönmezdi. Bu yanlış da olabilirdi, yine de ona devam etmesi için gereken cesareti veriyordu.

Kulübede geçirdiği günler onu engebeli bir zeminde yürüyüşe hazırlamamıştı. Hava soğuk olsa da terden sıırıslıklardı ve dudakları tuzu tadabiliyordu. Yanına su almadığı için pişman oldu; içinde uyku ilacı bile olsa almamış olması bir hataydı.

Olabildiğince uzaklaşınca, kocaman, yaşlı bir ağacın dibine çöktü. Başını dizlerinin üzerine koydu ve temiz, soğuk havayı ciğerler dolusu içine çekerek ağıladı. Bir süre sonra pozisyonunun rahatsızlığına, susuzluğuna ve ayak bileğindeki ağrıya rağmen gözleri kapandı ve uykuya daldı.

Tessa yeniden kendine geldiğinde gökyüzü, koyu mavinin keskin bir tonuydu ve kararlı bir kuş, şafağın yaklaştığını haber verircesine kısa kısa, kesik kesik ötüyordu. Yaprakların ve çıplak dalların fısıltıları ve çıtırtıları altında başka bir ses Tessa'nın dikkatini çekti. İlk

SESSİZLİĞİN PEŞİNDE

başta hayatında daha önce bildikleriyle ilişkilendiremese de tanıdık bir sestir bu. Bir gürültü ve hışırtı, bir yükseliyor bir alçalıyordu, aralıklı ama düzenli bir sestir.

Bir yol.

Üzerinden arabalar geçen bir yol.

İnsanlar.

Kurtuluş.

Her yeri sanki uyuduğu sırada kesintisiz bir şekilde dövülmüş gibi ağrırken, ayağa kalkıp arabaların sesine doğru ilerlemeye başladı. Yüzü gözyaşlarıyla dolmuştu. Neredeyse bitmişti. İyileşecekti.

Her şey yoluna girecekti.

Bir bardağa su doldurdum ve lavabonun başında dikildiğim sırada lıkır lıkır içtim. Mutfağın ışığı kapalıydı ama gökyüzü ne yaptığımı görebileceğim kadar aydınlanmıştı. Kendime en önemli şeyin fazla gürültü yapmaktan kaçınmak olduğunu hatırlatıyordum.

Arkamdan bir horlama sesi geldiğinde, bir uyanma belirtisi olabileceğini düşünerek nefesimi tuttum ve kendimi duvardaki saatin tik taklarıyla birlikte saniyeleri sayarken buldum. Sonra bir horlama daha geldi ve ardından da üçüncüsü. Horultu sabit bir ritme oturunca rahatladım.

Buraya gelmek aptallıktı, diye geçirdim aklımdan. Kaçmak yerine rahatlığa sığınmak aptalcaydı. Rob'ın araması beni sarsmıştı. Uzun zaman sonra sesini duymak şok etkisi yaratmıştı. Birinin beni kollarına sarmasını ve bana sevildiğimi hissettirmesini istemiştim ve bunun için nereye geleceğimi biliyordum. Bu tür bir ilgi bedava olmayacaktı elbet. Bana ne kadar mal olacağını henüz bilmesem de daima ödenecek bir bedel vardı.

Dünün kıyafetleriyle pek de temiz hissetmiyordum kendimi. Saate baktım. Tren henüz çok kalabalık değildi; banliyö telaşının başlamasına daha yaklaşık bir saat vardı. Bu hâlimle işe gidemezdim. Bir dedektif ekibiyle çalışıyordum; en kalın kafalı ve en dikkatsiz olanı bile eve gitmediğimi fark ederdi. Ve beni asıl kaygılandıran kişi, aralarındaki en dikkatlisiydi.

Tezgâhın üzerindeki telefonum vızıldadı, sesi kısık olmasına rağmen titreşim, ses çıkarmasına neden oldu. Telefonu açtım.

“Kerrigan.”

“Neredesin?” Derwent'in sesi yüksek ve agresifti.

Kahretsin. “Ne oldu?”

“Tessa Marsh döndü.”

Mideme yumruk yemiş gibi oldu. “Onu buldular mı?”

“Kaçmış.”

“Kaçmış mı? Nereden?”

“Henüz öğrenemedik.”

“Kendisi bilmiyor mu?”

“Soramayız. Komada.”

“Ne?” Parmaklarımla burun kemiğimi sıkarak karşı karşıya olduğum baş ağrısı tehdidini kovmaya çalıştım. “Baştan anlat. Ne oldu?”

“Tutulduğu yerden -Sussex kırsalında bir yerden- kaçmış. Ardından bulunduğu yere en yakın ve araçların hızlı geçtiği A21 yoluna ulaşmış. Aptal kız, artık ne düşündüyse, muhtemelen durdurmak için kendini bir kamyonun önüne atmış. Şoför onu görmemiş, o da apayrı bir saçmalık. O sırada uydu navigasyonuna baktığını söyledi. Son anda direksiyonu kırmaya çalışmış olsa da, Tessa’ya çarpmış. Savrulan aracı durdurup geri döndüğünde, yolun kenarında yatar-ken bulmuş. Henüz uyanmadı.”

“Aman Tanrım. Zavallı Tessa.”

“Daha çok, zavallı biz. Yaralanmasaydı gerçekten işimize yarayabilirdi. Şu an yine elimizde hiçbir şey yok. Yola vardığı patikayı aramak için köpek kullanacaklar. Nereden başladığını bile bilmiyoruz.”

“Doğru.”

“Sussex polisi soruşturmayı Müfettiş Ownes ile birlikte yürütüyor. Onu kaçıran her kimse, kaçtığını bilmediği varsayımıyla şimdilik gizli tutuyorlar. Burt, onu kaçıranın Kelly Lambert olması ihtimaline karşın bizim de oraya gitmemizi istiyor.”

“Onu hayatta tutması tarzına uymuyor.” dedim.

“Tarzlar değişir. Belki de onu öldürecek vakti yoktu. Babasının bahanesini hallettikten sonra, kendine bir tanık ayarlamak için Londra’nın merkezine gelmesi gerekiyordu. Belki sonrasında da polisin dikkati onu ürküttü ve oraya dönme riskini göze alamadı. Nâsılsa sonunda ölecekti. Eğer Tessa’nın kayboluşuyla bağlantısı varsa, bunu bir an önce öğrenmemiz gerekir.”

“Öyleyse Sussex’e gidiyoruz.”

“Evet. Seni almamı ister misin?”

Bundan daha az isteyeceğim başka bir şey yoktu. “Hayır, hayır, ben hallederim.”

“Dünkü polis aracı sende mi hâlâ?”

“Hayır, merkeze bıraktım.”

“O hâlde seni almam gerekecek.”

“Hallederim.”

“Daireye gelip seni alıyorum.”

Onu atlatabilmemin yolu yoktu. “Evde değilim.”

Sessizlik. Sonra bir kez daha: “Neredesin?”

“Bak, gitmeliyim.” Döşeme tahtalarının gıcirtısından birinin geldiğini duyabiliyordum. Her an mutfağın ışığı yanabilirdi. “Bana adresi ver, oraya kendim geleceğim.”

Derwent zoraki bir nezaketle adresi verdi ve henüz ben teşekkür edemeden telefonu kapattı. O sırada mutfak kapısı gıcırdadı. Dönüp bakmadan önce derin bir nefes aldım.

“Merhaba.”

“Erken kalkmışsın.” Babam ışığı açıp terlikleriyle sessizce mutfağın diğer tarafına yürüdü. Çaydanlığı doldurdu ve demliğe uzandı. “Kahvaltıya kalıyor musun?”

“Çıkmak zorundayım.”

“Çıkmadan önce bir şeyler yeseydin.”

“Zamanım yok, baba.”

“Annen senin için endişeleniyor.” Kuşkuyla baktığı kutudaki çayı salladı. “Yüzüne söylemez gerçi.”

“Neden endişeleniyor?”

“Ah, anneni bilirsin.”

Gerçekten biliyordum. Yetişkin hayatının büyük bölümünü İngiltere’de geçirmiş olsa da, klasik İrlandalı anne kimliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Annem ile babam, bana ve kardeşime İrlanda’da

geçirebileceğimiz gibi bir çocukluk yaşatmak için ellerinden geleni yapmışlardı, buna hayatımızın her alanına yoğun müdahale de dâhildi. Bu durum biz olgunlaştıkça azalmamış, aksine artmıştı.

“Evlenmemi ve çocuklarımın olmasını istiyor.”

“Mutlu olmanı istiyor.” Tam kaynamamış suyu fincanlar ısınsın diye fincanlara ve demliğe koymaya odaklandı. Çay demlemek babamın gözünde bir sanattı; sabahın altısında, üzerinde sabahlığıyla, Güney Londra’da bir mutfakta Japonlara bile bu törenin birkaç püf noktasını öğretebilirdi.

“Mutluyum.”

“Öyle misin?”

Düşünmeden söylemiştim. Sonra sanki ağrıyan bir dişimi test ediyormuşçasına düşüncemi dikkatlice inceledim. “Sanırım öyleyim. Eskisinden daha mutluyum.”

“O aptalın seninle yeniden temasa geçmesinin seni üzeceğini sanmıştım.” Annem ile babamın, Rob’un beni aramasına tepkileri sessiz kalmak olmuştu ama yüz ifadelerinden onaylamadıkları belliydi. Ben onu affetmiş olabilirdim ama onlar kesinlikle affetmemişlerdi.

“Zamanında beni incitti, evet ama bir yandan da iyi oldu.” Eşyalarımı toplamaya başladım. “Beni hâlâ umursadığını bilmek güzeldi. Veda etmek de.”

“İsteddiği bu muydu?”

“Ne istediği hakkında hiçbir fikrim yok” dedim içtenlikle, “ve umurumda da değil. Artık onunla ilgili değil, benimle ilgili. Ve artık onunla vakit kaybetmek istemiyorum. “Dün gece burada kalmama izin verdiğin için teşekkürler.”

“Burası senin evin. İstedığın zaman gelebilirsin. Kolumu okşadı. Onun gözünde bir yetişkin gibi görünüp görünmediğimi merak ettim. Sonra kendime yetişkin gibi görünüp görünmediğimi merak ettim.

“Gitmeliyim.”

“Bari yanına yiyecek bir şeyler al, aç gibisin.”

“Bir dahaki sefere.” Tam kapıdan çıkmak üzereydim.

“Arayı fazla uzatma.”

“Uzatmayacağım.”

“Ve annen seni aradığında telefonlarını aç.”

“Uygun olduğumda hep açıyorum.” diye yalan söyledim.

“Hımm...” dedi babam ve dikkatini dumanı tüten çaydanlığa çevirdi.

Önce kamyonu gördüm; taşıt yolunda yan duruyordu, sürücünün durmayı başarabildiği yerde terk edilmişti. Yol kapatılmıştı ve polisler, ölçüm ve haritalandırma yaparak kaza soruşturmasını yürütüyorlardı. Kamyonda gözle görülür bir hasar olmadığını düşündüm, kan veya ezik var mı diye baktım ama bir şey göremedim. Daha kötülerini görmüştüm.

Müfettiş Ownes ve Derwent yol kenarında birliktelerdi, ben de aracımı onların yanına, yol sınırına çektim. Derwent ters ters bakıyordu bana. Müfettiş, esinti kısa saçlarını alnına yapıştırırken, paltonun altında ufak tefek görünüyordu.

“Geldiğiniz için teşekkürler.”

“Haberler iyi olmadığı için üzgünüm.”

Yüzü bir anlığına ağlama dürtüsüyle savaşıyormuş gibi gerildi. “Sinir bozucu, değil mi?”

“Her yönüyle hem de. Nasıl şimdi?”

“Değişiklik yok.” Müfettiş Ownes zorlukla yutkundu. “Söylediklerine göre durumu pek iyi değil.”

“Aileye haber verdiniz mi?”

“Bu sabah ilk iş olarak. Ama dikkat çekmemeye, durumu basından gizli tutmaya çalışıyoruz. Kaza soruşturması biter bitmez burada olduğumuza dair tüm kanıtları temizleyeceğiz. Şansımız yaver giderse, adamımız Tessa’nın kurtulduğunu yirmi dört saat içinde öğrenemeyecek.”

Derwent, “Tutulduğu yeri bulabilirsek, bir gözetim ekibi yerleştirebiliriz.” dedi.

“Önce birkaç adli kanıt toplamak istiyorum ama sonra geri çekeceğiz.” Yüzünü astı. “Her zaman dengeli eylem gerekir, değil mi?”

Yolun iki yanında uzanan yoğun ormanlık alanları tarayarak etrafına bakındım. Tessa Marsh’ın kim bilir hangi tehlikelerden kaçma ve kendini güvenli olduğuna inandığı bir yere atma arzusuyla karanlıkta süründüğünü hayal etmek çok kolaydı.

“Nerede tutulduğunu bulma şansınız oldu mu?”

“Hâlâ arıyoruz. Yolun bir kısmını geriye doğru takip ettik. Tessa’nın her yeri sıyrıklarla dolu; yol boyunca mücadele etmiş olmalı.”

“Ya da kaçırın kişi onu yaraladı,” dedim.

“Hayır, hepsi yeni yaralar. Doktorlar vücudunun susuz kaldığını ve iyi bir yemeğe ihtiyacının olduğunu söylediler ama hepsi bu kadar. Yanında su ve yiyecek bırakıldığını düşünüyoruz, yoksa durumu çok daha kötü olurdu.”

“Cinsel istismara uğramış mı?”

“Görünüşe göre hayır.” Elindeki telefon çaldı. “Affedersiniz.” Aramayı cevaplamak üzere yan döndü, parmağıyla da diğer kulağını tıkadı. “Gerçekten mi? Ne kadar uzaklıkta? Emin misiniz?”

Derwent’a baktım. “Ona zarar vermemiş, ona tecavüz etmemiş ve yanına hayatta kalması için yiyecek içecek bırakmış.”

Derwent omuz silkti. “Daha sonraya saklamak içindir.”

“Onun işi ölü kızlarla. Ölmesini isteseydi, doğal yollardan ölmesi için öylece bırakırdı.”

“Sevdiği kısım öldürmektir belki.” Derwent gerindi. “Bak, Tessa’ya farklı davranmak istemesinin milyonlarca nedeni olabilir.”

“Eğer onu, babasının ve kendinin olay anında başka yerde olduğunu kanıtlayabileceği için kaçırmışsa, o zaman diğerlerine yaptığı gibi öldürebilirdi de.”

“Kusursuz bir dünyada, evet, doğru. Ama işte, her ne sebeple olursa olsun öldürmemiş.”

“Ya da o değil.”

“Dün gece nereye gittin?”

“Ne?” Bu soruyu beklemeliydim, ne var ki beklemiyordum; âdeta önümde bir çukur açılıyordu.

“Duydun.”

“Seni ilgilendirmez.”

“Bir kulübe bulmuşlar.” Müfettiş Ownes enerjik bir şekilde dönmüştü. “Köpekler kulübeyi görünce çıldırmışlar. Orasının, Tessa’nın tutulduğu yer olmaması çok büyük bir tesadüf olur.”

“Harika.” dedim, sesimde fazladan bir sıcaklık vardı çünkü konuyu değiştirmek için bahanem olduğu için mutlu olmuştum. “Ne kadar uzaklıkta?”

“Müfettiş muavinine göre arabayla gitmemiz daha iyi olacak. Kulübenin oldukça yakınından geçen tek şeritli bir patika varmış.”

“Bu, Tessa’yı oraya nasıl götürdüğünü de açıklar,” dedi Derwent. “Böyle bir ormanda ölü beden gibi ağır bir şey sürüklemek pek eğlenceli değildir. Ben de bunu nasıl yaptığını merak ediyordum.”

“Haklısın. Lastik izlerini kontrol etmesi için birini ayarlayacağım. Elimizde şüpheli olduğunda arabasındaki çamuru eşleştirebiliriz.” Müfettiş Ownes cebinden anahtarlarını çıkardı. “Haydi, benimle gelebilirsiniz. Gereksiz yere arabalarla şeridi kapatmak istemiyorum. Adli tıp ekipleri için de alana ihtiyaç olacak ve onlar daima önceliklidir.”

Müfettiş Ownes’in arabasında arka koltuğa oturdum ve doğru yolu bulup o tarafa dönene kadar geçen on dakika boyunca Derwent’in kafasının arkasına baktım. Müfettiş Ownes başka arabalarla karşılaşmak konusunda haklı olarak endişeliydi, direksiyona olabildiğince yakın ve dik oturmuş bir şekilde yavaşça sürüyordu arabayı. Derwent nereye gittiğimi neden önemsiyordu? Onu çiftlikte yüzüstü bırakıp, basıp gitmiş olmam dışında elbet. Bir de Kelly’nin tutuklanması konusunda onunla aynı fikirde olmadığımı için hâlâ kızgındı.

Ona önceki akşam tam olarak nerede olduğumu ve neden başka bir yer yerine oraya gittiğimi söyleyebilirdim. Ona, tanıdık şeylerle

çevrili çocukluk yatak odamda uyanmanın rahatlığından bahsedebildim. Ona, annemin benimle dalga geçme şansı bulduğu için çok mutlu olduğunu söyleyebilirdim.

Ama sonra, bunun beni pek eğlendirmeyeceği belliydi.

“İşte geldik.” Müfettiş Ownes, yardımcısı bize el sallarken arabayı park etti. Kırsal kesimde görevli olmanın sağladığı bir imtiyaz olarak kıyafetinin üzerine eski bir ceket giymiş olan tıknaz bir adamdı. Ayağındaki bağcıklı ayakkabılar bir ormandan ziyade şehir sokaklarında yürümeye daha uygun olurdu.

“Kulübe bu yolun aşağısında, yaklaşık yarım mil içeride. Böyle bir yerin varlığını bilmeyen birinin rastlama imkânı yok.” Soğuk bir gün olmasına rağmen terlemişti, yüzünün bir dilim pastırma gibi bir kısmı kırmızı, bir kısmı beyazdı.

Müfettiş Ownes, “Öyleyse birinin kulübenin yakınlarından geçip onu kurtarma şansı yok.” dedi.

“Hiç yok. Yolun yarısına yakın bir yerinde bir kapı ve ‘İzinsiz Girilmez’ işareti var. Patıkayı fark etmeniz bile, yola devam edecek kadar meraklı olamazsınız.”

“Kulübe nasıl bir yer?” diye sordu Derwent.

“Pis. Dondurucu. Ona bir battaniye ve yiyecek bırakmış. Bir kova. Su. Temel şeyler. Ama onu zincirlemiş.” Müfettiş muavini başını salladı. “Zavallı kadın. Neredeyse bir haftadır buradaydı. Ben orada bir saat bile kalabileceğimden emin değilim.”

“Yararlı bir şey buldunuz mu? Bizi, onu kaçıran kişiye götürecek bir şey var mı?” diye sordum.

“Adli tıp ekibini elimizden geldiğince çabuk getirteceğiz. Asıl iyi haber, birinin, arabasını kulübenin hemen yanındaki ağaçların arasında bulunan korunaklı, çamurlu, hoş bir yere park etmiş olması. Onun, kaçıran kişi olduğu varsayımı üzerinde duruyoruz. Mecbur olmadıkça kimse bu yoldan aşağı inip de arabasını oraya park etmez, üstelik izler oldukça yeni. Bildiğim kadarıyla geçen hafta burada pek yağmur yağmadı, o nedenle lastik izlerinin düzgün bir kalıbını alabileceğiz.”

“O zaman tek ihtiyacımız olan, izlere uyan bir araç bulmak, bunun için çalışacağız. Hadi gidip bir bakalım.” dedi Müfettiş Ownes ve hızlı bir şekilde yola koyuldu. Tam bir avcı içgüdüsüne sahipti. Kariyeri için sadece iyi haber olabilecek ciddi, yüksek profilli bir davayı çözmeye yakındı. Tessa Marsh, kaçarak ona açık bir kapı sunmuştu, bu doğrudu ama hâlâ yürütmesi gereken bir soruşturma vardı ve Ownes da tam olarak üzerine düşüyordu.

Müfettiş muavini yalan söylememişti; kulübeye uzunca bir yol yürümek zorunda kaldık. Nihayet ulaştığımızda, durdum ve binanın ne kadar harabe olduğunu görünce şaşırdım. Güçlkle ayakta duruyordu, çatısı, tuhaf bir açıyla oturmuştu binanın tepesine, duvarlar eğrilmişti.

“Buranın sahibi kim?”

Müfettiş muavini, “Kontrol için belediyeyi aradım.” dedi. Bu bölgenin yaklaşık otuz yıl önce temizlenmesi gerekiyordu ama yöre halkı itiraz etti. Belediye, ormanı özel bir ağaç kesim şirketine satıp onlara yeterince olgun ağaçları kesmeleri için izin vermişti, ancak sonrasında çevre aktivistleri işin içine girince her şeyi mahvettiler. Ağaç kesim şirketi, hukuki işlerin zahmetini ve maliyetini üstlenmek istemedi, bunun üzerine ormanı belediyeye geri sattı. Kulübe terk edilmişti. Şimdi bu alanın üzerinde koruma emri var. Yakın zamanda kimse bu ağaçlara dokunmayacak.”

“Peki kulübe hakkında kimlerin bilgisi olabilir?”

Müfettiş muavini omuz silkti. “Yöre halkı belki? Görünüşe göre burası gençlerin arada bir gelip, içki içip yaramazlık yaptıkları türden bir yer. Arka tarafta birkaç eski şişe ve içecek kutuları ve biraz da duvar yazısı var ama hiçbirini yeni değil.”

“Ama eğer burada içen biri olsaydın, kaçırdığın bir kadını saklamak için aklına gelen ilk yer burası olabilirdi.”

“Burada büyümüş veya buralarla bağlantıları olan birini arıyoruz.” dedi Müfettiş Ownes, gözleri parlayarak. “Bu yardımcı olacaktır.”

Derwent, müfettiş muavininin yere koyduğu paspasa dikkatlice bastıktan sonra kapıya doğru ilerledi. Eşikten geçmeden önce içeri baktı.

“Onun iyi olmasını istemiş, değil mi? Bir sürü yiyecek, bir sürü su. Planının bu olmadığını varsaysam da onu Noel’e kadar burada tutabilecek kadar çok şey bırakmış. Fidyeye talep etmemiş. Kaçıran kişi kimseyle temas kurmamış.” Bize baktı. “Erkek arkadaşının olay sırasında nerede olduğu konusundaki mazereti yeterince iyi mi?”

“Oldukça belirsiz.” Müfettiş Ownes kollarını kavuşturdu. Derwent’in incelemesine bu şekilde tepki verdiğinin farkında olmasa bile savunmaya geçmişti. Bu duyguyu iyi biliyordum. “Ama Tessa kaybolduğundan beri çığına dönmüştü.”

“Basın toplantısını gördüm.” dedim. “Samimi görünüyordu.”

“Senin sorunun, hâlâ insanların çok iyi olduklarına inanmak istemen.” Derwent’in sesi keskindi ve Müfettiş Ownes irkildi.

“Seni kastetmiyor.” dedim. “Bana söylüyor.”

Ne diyeceğini bilmez bir hâlde bana baktı, ben ise açıklamak yerine omuz silktim.

Derwent uzaklaşarak kulübenin arka taraflarına ilerledi.

“Tutulduğu yere bir bakalım.”

Müfettiş Ownes’i takip edip girişte arkasında durdum. Tessa için kurduğu düzen ürperticiydi: sırayla dizilmiş su şişeleri, mısır gevreği barları ve temizlenmesi için bir yığın kâğıt peçeteden başka hiçbir şey yoktu.

Kaşlarımı çattım. “Şu peçetelerden birini görebilir miyim?”

Komiser muavini bir tanesini alıp eldivenli avucunda bana uzattı. “Nedir bu?”

“Bu, logo.” Daire içine alınmış bir D harfi. “Biliyor musunuz bu logoyu?”

“Hayır.” Bu, Müfettiş Ownes’in benden daha sağlıklı beslendiğini gösteriyordu, itiraf etmek gerekirse benden daha sağlıklı beslenmek hiç de zor olmasa gerekti...

“Delivery adında bir şirket var. Restoranlardan yiyecek alıp size getiriyorlar, eve paket servis, kapıya kadar teslim ediyorlar. Odukça popülerler.”

Müfettiş Ownes başını salladı. “Evet, görmüştüm.”

“Teslimatlar, bu peçeteler ve markalı ıslak mendillerle birlikte gelir. Her şey sadece bir yemek değil, iyi bir deneyim sunmakla ilgilidir. Şirket ahlakı budur.”

“Yani?”

“Yani bu peçetelerden ortalıkta dolaşan milyonlarca olmalı. Delivery üzerinden yemek siparişi vermiş herkeste bu peçetelerden olacaktır. Size yığınlarca verirler. Ama... Tessa’nın evine gittiğimizde, Paul Bliss’in en yakın arkadaşının üzerinde bir Delivery ceketi vardı.”

“Dayanaksız.” Derwent ben fark etmeden geri gelmişti.

“Dayanaklı olduğunu söylemedim zaten ama bir yerden başlamak lazım.” Ownes’a döndüm. “Tessa, kaçırıldığı günden önceki gece gıda zehirlenmesine neden olan bir şey yemişti. Paul’e yiyeceklerin nereden geldiğini sorun. Delivery siparişi olup olmadığını, eğer öyleyse eve siparişi kimin getirdiğini öğrenin.

Sorgu odasının dışındaki koridor kalabalıktı ve benim için fazla sıcaktı. Bir dakikalığına oradan ayrıldım. Tanrım, nasıl da yorgundum. Benden birkaç metre ötede bir duvarın arkasında oturan Kelly Lambert kadar yorgundum belki de. Sorgulamanın altıncı saatinde, o cevapları ararken avukatı da notlar alıyordu. Toplantı odasındaki canlı yayından birkaç dakikasını izlemiştim. Kelly zayıf, gergin ve dengesiz görünüyordu.

Suçlu görünüyordu.

Derwent'ın dirseği beni kaburgalarımın yakaladı ve Una Burt'ün yüzü yeniden odağımdaydı ve ağzı kımıldıyordu. Kendimi, bana sorduğu şeyi dinlemeye zorladım.

"...sonuç olarak diğer kayıp kadınlarla bağlantısı yok muymuş?"

"Tek bağlantı, ona fikir vermesi." dedim. "Yapan Oliver Jones."

"Ollie. Paul Bliss'in en yakın arkadaşı." Olabildiğince yorgunluğumu saklamaya çalışarak biraz daha dik durdum. "Müfettiş Ow-nes'la konuşur konuşmaz her şeyi anlatmış."

Derwent, "Büyükanne ve büyükbabası ormana beş dakika mesafede yaşıyormuş. Çocukluğu oralarda koşarak geçmiş. Kulübeyi oradan biliyor."

Godley, "Tessa'yı neden kaçırmak istemiş?" diye sordu. "Kıskançlık mı?"

"Pek öyle değil. Paul bir müzisyen, Ollie de menajeri olduğunu söylüyor; yemek dağıtımı da dâhil olmak üzere yaptığı çeşitli işler var, ara sıra gece kulüplerinde parti organizasyonları düzenliyor. Bunun, Paul'ün bedava tanıtımı için altın bir fırsat olacağını düşünmüş. 'Kamera önüne çıkması için', tam olarak kullandığı ifade buydu." Omuz silktim. "Paul'e bu planından bahsetmemiş çünkü bu şekilde daha inandırıcı olacağını düşünmüş. Bir gece önce sürpriz olarak yemek

getirmiş onlara. Ama asıl büyük sürpriz, Tessa'nın yemeğine kattığı şey. Hastalanması için kimyasal bir madde katmış. Onun ertesi gün okula gitmeyeceğini düşünse de Tessa fazla vicdanlı olduğu için gitmiş. Oliver'ın da sonrasında doğaçlama devam etmesi gerekmiş."

Derwent, "Hakkını vermek gerek, zemini çok iyi hazırlamış." dedi. "Yemek için onların uğraması alışılmışın dışında bir şey değilmiş. O kadar rutin bir şey olduğu için Paul Bliss bize bundan bahsetme gereği bile duymadı. Önemli bulmadı."

"Ollie'nin anlattığına göre, kız okuldan döndüğünde onu evin önünde bekliyormuş ve onu doktora götüreceğini söylemiş. Ama onun yerine, Tessa bilincini kaybedene kadar arkadan boğazını sıkmış sonra da arabasının bagajına atmış."

"Riskli," diye yorumladı Una Burt. "Onu öldürebilirdi."

"YouTube'da bununla ilgili bir video izlemiş." dedim. "Yani tamamen güvenli bir şekilde yapmış."

"Tanrım." Godley başını salladı. "İnsanların yaptığı şeylere bak."

"Kız nasıl?" diye sordu Burt, neredeyse yeni aklına gelmiş gibi.

"Neredeyse ölü." Bunu söylemenin daha az acımasız yolları vardı ama Derwent'ın aslında ne hissettiğini sakladığını biliyordum. Onu hastanede, omzunda ağlayan Tessa'nın annesinin elini tutarken görmüştüm. Onu çoğu zaman söylediklerinden ziyade yaptıkları ele veriyordu.

"Aile organlarını bağışlıyor. Onun böyle isteyeceğini söylediler." dedim. "Ve Müfettiş Ownes, Ollie Jones'u aklınıza gelebilecek her şeyle suçlayacak: adam kaçırma, alıkoyma, öldürme ve düzenek kurma."

"Adam öldürmeden suçlayabilirler mi? Sonuçta kamyonu o kullanmıyordu." dedi Godley.

"Ama en başında Jones onu kaçırmıyaydı, Tessa orada olmayacaktı." Omuz silktim. "Denemeye değer."

"En azından oradan iyi bir sonuç gelebilir." dedi Burt çabucak. "Yine de çok yazık."

Öyle, diye düşündüm, hatta daha fazlası. İşimi yapış tarzım konusunda profesyonel davranmaya çalışmıştım ama Tessa'yı aptalca bir şekilde içine attığı felaketten dolayı Ollie Jones'tan nefret etmemem işten bile değildi.

"Zaman kayıydı." dedi Derwent yumuşak bir tonda. "Bize boş kürek çektin."

"Medya, Tessa ve diğer kaybolan kadınlar arasında bağlantı kurmuştu. Bizim de, harekete geçtiğimizi göstermemiz gerekiyordu." Una Burt öfkeyle Derwent'a baktı ama bu bakışın Derwent üzerinde fark edilebilir bir etkisi olmadı.

"Medya yapmamız gerektiğini düşündüğü için mi yaptık yani? Artık suçları nasıl araştıracağımız konusunda onlardan tavsiye alıyoruz, öyle mi? Stratejimizi onların belirlemelerine izin mi veriyorsun?"

"Tabii ki öyle değil."

"Ne yaptığımızdan ve araştırmamızın herhangi bir değeri olup olmadığından çok, dışarıdan nasıl görüldüğümüzle ilgileniyordun."

Godley, "Tessa Marsh'ı canlı bulmuş olsaydınız, buna değebilirdi." diyerek araya girdi.

"Evet ama bulamadık. Yakınında bile değildik."

"Maeve, onu kaçıranın kim olduğunu buldu."

"Ama iş işten geçtikten sonra."

İrkildim. Derwent bana döndü. "Kesinlikle senin hatan değil. Sen iyi bir iş çıkardın."

Hiçbir şey için. "Teşekkürler." Derin bir nefes aldım. "Peki, burada işler nasıl gidiyor?"

"Chris Pettifer, Kelly Lambert ile konuşuyor."

"O iyi bir sorgu memuru."

"Ama hiçbir yere varamıyor." dedi Godley, bariz bir hayal kırıklığıyla. "Lambert herhangi bir ilgisi olduğunu reddediyor."

"Konuşuyor mu?" diye sordu Derwent.

"Ah, bize elinden geldiğince yardımcı oluyor. Ama bilmediği bir

şeyi bize söyleyemezmiş, öyle diyor.” Burt’ün ses tonundan bunun bir kelimesine bile inanmadığı anlaşılıyordu.

“Ya Leo?” diye sordum. “Ahır ve foseptikle ilgili ne diyor?”

“Yorumsuz bir ifade verdi.” Godley kaşlarını çattı. “Ama sonra yeniden deneyeceğiz.”

“Konuşmamanın kendi için daha iyi olacağını biliyor. En azından avukatı biliyor.” dedi Derwent ve ses tonundaki bir şey, bana bakıp bakmadığını görmek için ona bakmama neden oldu. Seth Taylor’dan bahsettiğinde kızarmak mıyım diye beklediği kanısına vardım. *Birinin yakışıklı olduğunu düşündüğünüzde ona geçici bir referans vermiş olursunuz...*

“Otopside ilerleme var mı?” diye sordum.

“Hâlâ foseptik çukurundaki kurbanlar üzerinde çalışıyorlar. Henüz elimizde kimlikleri yok ancak dişleri, kayıp raporlarıyla eşleştirmeye çalışıyorlar. Böylece şansımız yaver giderse yakında isimleri alırlar.”

“Şimdiye kadar pek gitmedi.” diye yorumladım.

“Pek gitmedi, doğru.” Godley bana gülümsedi. “Bizim şansımız, bu davada çalışıyor olman. Sen olmasaydın Rachel Healy’nin veya foseptik çukurundaki kimliği bilinmeyen kadınların yerlerini bulamazdık.”

“Daima bir kadavra köpeğinden daha iyidir.” Derwent omzuma kolunu koyup ağırlığını verince dizlerim biraz büküldü; bunu beklemiyordum.

“Yorgun görünüyorsun, Maeve.” Godley’in gülümsemesini en-dişe sardı.

Ben henüz cevap veremeden, Derwent, “Bütün gece ayaktaydı.” dedi.

Una Burt kaşlarını çattı. “Kimsenin geç saatlere kadar çiftlikte kalmadığını sanıyordum. Bilseydim sana onun yerine izin verirdim.”

Yüzümün renginin değişmediğini umarak, “Sorun değil.” dedim. Beni bu duruma soktuğu için Derwent’tan nefret ediyordum; esasen

şu an yalan söylüyordum ama nerede olduğumu asla açıklamayacaktım. Önümdeki üç kıdemli memurla cinsel hayatımı, daha doğrusu olmayan cinsel hayatımı, tartışmaktansa kırık camlar üzerinde yürümeyi tercih ederdim. “Endişelenmeyin, lütfen.”

Burt yine ilgisini kaybetmişti. “Günün geri kalanında izin kullanabilirsin.”

“Korkarım ki bu mümkün olmayacak.” Derwent’in sesi tatlı çıkmıştı. “Daha Rachel Healy’nin otopsisine gideceğiz.”

Sorun değil.” dedim yeniden ama bu sefer daha keskin bir şekilde. “O zamana kadar yapacak çok işim var.”

“Bizim de öyle.” Godley, Derwent’a baktı.

“Josh. Biraz konuşalım.” Derwent koridorda onun peşinden giderken ben de onun gidişini izledim. Sorun çıkarmak ona nefes almak kadar doğal geliyordu ve bana hiçbir zaman bir faydası olmuyordu.

Burt de çoktan diğerlerini takip etmeye başlamıştı ama sonra birden durdu. “Tessa konusunda haklıydın. Bu soruşturmada bir işe yaramadı ama yine de iyi bir iş çıkardın.”

“Teşekkürler.” İltifat etmesine şaşırdım ve tetikte olmakta haklıydım çünkü iltifatının devamı kötü olacaktı.

“Müfettiş Ownes senden çok etkilendiğini bildirdi bana. Bir gün bu ekipten ayrılmak istersen, eminim onunla çalışmana çok sevinecektir.”

“Ekipten ayrılmak istemiyorum.”

“Eğer istersen dedim zaten.” Burt, anlayamadığım bir hareket yaptı. “İleride bir gün. Fikrin değişebilir.”

Bir gün fikrimi değiştirmekten başka seçeneğimin olmayacağını ima etmişti. Benden pek hoşlanmadığını biliyordum ve Godley’in benim için müdahalede bulunmayacağını da biliyordum. Ekibi ve çalışmamız, herhangi bir bireyden öncelikliydi. Soruşturmada Georgia’nın benim yerimi almasına izin verdiğinde de aynısını yapmıştı. Sonuç olarak belki de Müfettiş Ownes o kadar da kötü bir seçenek olmayabilirdi.

Son derece cesaretim kırılmış olarak masama geri döndüm ve aklımı Una Burt'ten, otopside ve sanki arkamda dikiliyorlarmış ve katillerini bulmamı bekliyorlarmış gibi hissettiğim yedi ölü kadından uzaklaştırmak için başka sıkıcı davaların evrak işleriyle meşgul oldum.

Muhtemelen koridorun ucunda olduğu gerçeğinin dışında, Kelly Lambert'ı ve Chis Pettifer'in, onun yalanlarla dolu hikâyesini yavaş ve hassas bir şekilde nasıl ortaya çıkarıyor olabileceğini hatırlattım kendime. Peki Leo, onun cinayetlerinin suçunu üstlenmeye hazırsa, neden babasını hapisten çıkarmak için o kadar kampanya yürütmüştü? Vicdan azabı mı çekmişti? Ailevi bir sadakat duygusu muydu nedeni? Belki de iddia ettiği gibi, olanlarla hiçbir ilgisi yoktu ve en az babasının kurbanları kadar masumdu...

Bu düşüncelerin kimseye bir faydası olmaz, dedim kendime. Hâlâ Kelly'nin masum olmasını isteyen bir parçam vardı çünkü onu sevmiştim ve kurbanlarından biri gibi onun büyüüne kapılmak istemiyordum. Onunla ilgili gerçeği, güvenli bir mesafedeyken, iyiliği buharlaştığı sırada gözlerinin içine bakmıyorken öğrenmiştim. *Kurban profiline uyuyorsun*, demişti Derwent, zar zor gizlediği bir alaycılıkla, aslında haklıydı da. Koşullar biraz farklı olsaydı, boş göz çukurlarıyla etrafı görmeden bakan o kadınlardan biri ben olabilirdim.

Kendimi odaklanmaya zorladım ve başarılı olmuş olmalıyım ki Derwent'in gelişini fark etmedim. Ancak masamdaki telefon çaldığında başımı kaldırıncaya gördüm bana baktığını. Ben de ona baktım, sonra da telefonu açtım.

"Maeve Kerrigan."

"Ben Katy Lunn. Hatırlıyor musunuz bilmiyorum."

"Hatırlıyorum." dedim. "Elbette, hatırlıyorum."

"Ah, iyi. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sadece... Şey... Rachel'in kız kardeşi bana bir ceset bulduğunuzdan bahsetti."

İrkildim. Aslında ona ve Jenny Palmer'a da söylemeliydim. Sonuçta onlar da Zoe kadar uzun zamandır bekliyorlardı. "Evet, bul-

duk. Henüz resmî olarak tanımlamadık ama Rachel'a ait olduğunu varsayıyoruz. Çok üzgünüm.”

“Ah.” Derin bir nefes aldı, daha çok yarım bir iç çekişti. Bunun, ölen umudun sesi olduğunu düşündüm. Birkaç saniye sonra, Katy konuşacak kadar kendini topladı. “Demek ki buraya kadarmış.”

“Henüz resmî değil. Senden bunu şimdilik kimseye paylaşman isteyeceğim...”

“Kimseye söylemem. Kimseye söylemek istemiyorum.” Sesi sınırlıydı.

“Teşekkür ederim. Yapmayacağını bilsem de hatırlatmak zorundaydım.”

“Evet, öyledir.” Sustu ama daha çok bu, söylenmemiş bir şeylerin ağırlaştırdığı bir sessizlik gibiydi.

“Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mıydı?”

“Ben... Şey... Sanırım size açık olmam gerek. Size Rachel'ın erkek arkadaşının kim olduğunu bilmediğimi söylediğimde tam olarak dürüst davranmadım. Ama emin değildim. Yani, hâlâ emin değilim. Emin olmadığım bir şeyi söylemek istemedim.

“Bunu anlıyorum.” Kalemimi tıklatarak hayal kırıklığımı sesimden uzaklaştırmak için mücadele ettim. “Ama sağduyulu davranırdık. Senin adını vermezdik.”

“Zaten kim olduğumu bilmeyecekti.” Katy içini çekti. “Sanırım bunu sizinle paylaşmak istemedim çünkü Rachel için sakladığım son sırdı. Hâlâ bir gün geri geleceğini umduğumdan bunu ona kendim sormak istiyordum.”

“Anlıyorum.” Anlıyordum da gerçekten. Ama cesedinin bulunmasını beklemek yerine, bunu Rachel kaybolduğunda birine -herhangi birine- anlatmış olsaydı, her şeyin herkes için daha iyi olabileceğini haykırmamak için kendini zor tutuyordum.

“Kanıtım yok” dedi Katy, “ama patronuyla yattığına oldukça eminim.”

“Hangisi? İki tane patronu vardı.”

“Ah, bilmiyorum.”

Tabii ki bilmiyordu. “Peki, sana bunu düşündüren ne?”

“Ölmeden birkaç hafta önce telefonda konuştuğumu duydum. Evde olduğumu bilmiyordu. İş yerinde migrenim tutunca, eve gelip kendimi yatağa atmıştım. Uyuyordum ama uyandım, baş ağrım beni öldürüyordu. Mutfakta ağrı kesici olduğumu bildiğimden, ilaç almak için mutfığa gittim. Rachel’ın kapısı düzgün kapanmamıştı ve güldüğünü duydum. Ağrıdan sersem gibiydim ve hâlâ yarı uykuluydum. En başta ne olduğumu anlamadım; odada, yanında biri var sandım. Dinlemek için bir an durdum.”

“Ne duydun?”

“Kulağa... mahrem bir şeyler gibi geliyordu. Sanırım karşı taraf konuşuyordu. Rachel genel olarak gülüyor ve inliyordu. Anlarsınız işte.”

Aşk hayatım lanetli, çorak bir arazi olabilirdi ama bu tür telefon görüşmelerini belli belirsiz hatırlıyordum. Başımı kaldırdım ve Derwent’ın hâlâ bana baktığını gördüm. Telefona, “Ne demek istediğini anlıyorum.” dedim.

“Ne olduğumu anladığımda, doğruca mutfığa gittim. Onu gizlice dinlediğimi düşünmesinden endişelendim. Ağrı kesicilerimi alıp geri döndüm. Odasının önünden geçerken, ‘Bunu yaparsam bana terfi verir misin?’ gibi bir şey söylediğini duydum. Ardından da, ‘En sevdiğin çalışanın ben olduğumu sanıyordum.’ dedi. Ve sonra... Disiplin soruşturmaları hakkında bir şeyler söyledi.”

Sesindeki utancı duyabiliyordum. “Tamam. Anlıyorum.”

“Bu konuda ne yapacaksınız?”

Artık Rachel’ın cesedi bulunduğu için bunun pek bir önemi kalmamıştı, yine de onu savsaklamak istemedim. “Onlarla yeniden konuşacağım ve nasıl bir tepki alacağımı göreceğim. Bu bilgiyi nereden aldığımızdan bahsetmeyeceğim.”

“Teşekkür ederim.”

“Bundan sonra başınıza bir şey gelirse, bunu iletmek için birkaç yıl beklemeyin.”

“Evet. Affedersiniz.”

“Geç olması hiç olmamasından iyidir.” Ona teşekkür edip telefonu kapattım. Ahizeyi yerine koyduğum sırada, Derwent sandalyesini masama doğru çevirdi.

“Eee?”

Ona, Katy’nin bana söylediklerini anlattım. Şüpheli görünüyordu.

“Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Biriyle canlandırma fantezisi yapıyor olabilir. Yaramaz sekreter senaryosu genellikle favori olandır.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Öyle mi?”

“Her zaman işe yaradığını gördüm.” dedi Derwent aylakça. “Patronları hakkında ne düşünüyorsun?”

“İkisiyle de yatmam.” Per Kemp ve James Gallagher’ı geçirdim aklımdan. “Per flörtözdü. James ise düzgün davranma gayretinde. Ve Rachel’ı en son gören o.”

“İkisinden birinin eğlenmek için bir kadını kırbaçladığını hayal edebilir misin?”

Sandalyeme yaslandım. “Ne soru ama!”

“Asıl mesele bu ama, öyle değil mi? Tokatlanmayı seviyordu.”

“Ve boğulmayı.” Kalemimi masaya dokundurdum. “Bence adamımız James Gallagher.”

“Neden?”

“Beni ürpertti. Ve Kemp, ortağının Rachel hakkında anlattıklarını bilmek istediğine dair küçük bir şaka yaptı. Gallagher bundan açık bir şekilde rahatsız oldu. Sanki bir şey yüzünden suçlu gibiydi. O zaman da aklıma geldi ama onu konuşturma konusunda herhangi bir ilerleme kaydedemedim. Zaten bir erkek arkadaş değil, bir seri katil arıyorduk.”

Derwent kaşlarını çatı. “Evet. Ve babasının yardımı olsa da olmasa da Kelly Lambert tarafından öldürüldüğünü biliyoruz. Gallagher onu beceriyor olsa bile, bu soruşturmayla alakasız. Bunun bize nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum.”

“Onu öldürenin Kelly olup olmadığını bilmiyoruz. Sen öyle olduğunu düşünüyorsun.”

Başını ellerinin arasına alıp inledi. “Tanrı aşkına, Kerrigan, vazgeç şu heriften. Cesedi buldun. Hem de Lambert’ın büyüdüğü çiftlikte. Onu oraya başka kimse koymuş olamazdı. Çiftliği başka kimse bilemezdi, değil mi? Oranın, ölü kızları becermek için güvenli bir yer olduğunu kimse bilemezdi.”

“Rachel farklıydı.” dedim. Bunu inatla savunuyordum, neden farklı olduğunu anlayamasam da, doğruydı bu. “Bu katilin tehli-
kedeki kadınlardan hoşlandığını benim kadar iyi biliyorsun. Ona Beyaz Şövalye adını takmalarının sebebi de buydu. Peki, Rachel’in başına ne geldi de, katil için çekici bir hedef oldu?”

“Bunu asla bilemeyeceğiz.”

“James Gallegher, onun arabasından inip uzaklaştığını anlattı. Herhangi bir dram hatırlamadığını söyledi.”

“Ama sen onun yalan söylediğini düşünüyorsun.”

“Şaşırmam.” Dudağımı ısırarak düşündüm, sonra ısırmayı bıraktım çünkü hâlâ bir önceki gün nedeniyle hassastı. “Beklediğimiz tanık James Gallagher olabilir.”

Derwent saate baktı, sonra ayağa kalktı. “Haydi. Ceketini al da gidelim ve Bay Gallagher’ın nelerden zevk aldığı konusunda anlatacaklarını duyalım.”

Derwent'in yapabileceği her şeyi yapabileceğime, hatta bunu topuklularla yapabileceğime inanmak hoşuma gidiyordu ama iş James Gallagher'la uğraşmaya gelince Derwent'in benden üstün olduğunu itiraf etmeliydim.

Arabada, James Gallagher'ın ofisine giderken, "Bunu nasıl ele almak istiyorsun?" diye sordu.

"Zorbanın teki. Zorbalar kendilerine meydan okunmasını sevmezler."

"Yani ona meydan okuyacaksın."

"Planladığım bu." Derwent'in beni izlediğini hissediyordum ama yola odaklandım.

"Daha önceki görüşmende nasıldı sana karşı?"

"Kadınlara pek vaktinin olduğunu sanmıyorum. Onun için bir tehdit olmadığını hissettirme zahmetinde bulundu. Ve bana haddimi bildirdiğini açıkça gösteren birkaç ifade kullandı."

"Yapmıştır elbet." Tüm söylediği bu oldu ve bunu da sessizce söyledi ama trafik ışıklarında durup ona bakmak için döndüğümde kaşlarını çatıldığını fark ettim.

Bu sefer, Gallagher Kemp danışma masasında beklemedik. Danışman kız çırpındığı sırada Derwent, kapıdan geçip doğrudan ofisin içine doğru ilerledi ve ben de uysalca arkasından gittim. Gallagher, biz odasına girdiğimiz sırada, ayağa kalkıyordu.

"Otur." Derwent, sanki bacakları kopmuş gibi aniden sandalyesine çöken Gallagher'ın üzerine çökecekmişcesine masanın etrafında dolaştı. Ben de masanın diğer tarafına oturdum.

Gallagher, "Ne... Konu nedir?" diye kekeleydi.

"Daha önceki gelişimde bana gerçeği anlatmadın." dedim. "Rachel Healy ile olan ilişkin hakkında."

“Kesinlikle anlattım.”

“Tekrer dene.”

Gallagher, Derwent’a baktığında neredeyse utanmış görünüyordu. “Tekrar mı deneyeyim? Ama gerçeği değiştiremem ki?”

“Hayır. Değiştiremezsin. Onunla yattığınızı biliyoruz, Bay Gallagher.”

“Ama nasıl? O kimseye...” Sustu.

“Kimseye anlatmadı?” diyerek cümlesini tamamladım. “Hayır. Ama senin olmasını istediğin kadar sır tutan biri değilmiş ve sen de az önce bunu onayladın.”

“Seni çeken neydi?” Derwent gerçekten şaşırmış gibiydi. “İş yerindeki güzel bir kızla yatmandan bahsetmiyorum; onu anlayabilirim. Benim anlamadığım şiddet. Kırbaç. Boğma. Bunların çekiciliği nedir?”

“Ben... Ben... Hayır.”

“Ama yaptın.” Derwent eğilip neredeyse Gallagher’ın içine girdi. “Onu sevdiğin için canını yaktın, seni hasta küçük herif.”

“Benimle böyle konuşamazsınız.”

“Bu resmî bir sorgu değil. Kayıt cihazı yok. Seni adaletin seyrini bozmaktan tutuklayıp karakola götürdüğümüzde tavırlarıma dikkat etmem gerekecek ama şimdi ve burada senin hakkında ne düşündüğümü açıkça söyleyebilirim ve bence sen yalancı bir pisliksin.”

Blöf olduğunu biliyordum. İstedığımız son şey, James Gallagher’ı tutuklamaktı. Herhangi bir avukat, onun güvenilirliğini zayıflatmak istemeyeceğimizi fark ederdi, özellikle de bize şimdi doğruları anlattırsa. Onun yalancı olduğunu kanıtlamak, tanık olduğu herhangi bir duruşmada savunmaya bir hediye sunmak olurdu.

Ne var ki Gallagher avukat değildi ve dehşete kapıldı, zaten Derwent da tam olarak bunu amaçlamıştı.

“O istedi.”

“Öyle mi?”

“Bunun için bana yalvardı.” Başını salladı. “Bana inanmalısınız, sorumlu olan oydu. İşler böyle yürür. O bana ne istediğini ve ne

zaman durmam gerektiğini söylerdi. Ben de yapmamı istediği şeyi yapardım. Sanki kontrol bende gibi görünse de, aslında kararları veren oydu.”

“Yine de onun patronuydun. Yani ilk etapta aranızdaki bir eşitler ilişkisi değildi.” dedim.

“Bu önemli değildi. Beni patronu olarak düşünmezdi.”

“Ama öyleydin. İş için, geliri için sana bağımlıydı.”

“Hiç öyle düşünmedim.”

“Gerek yoktu.”

“Bahse girerim küçük bir kaçamak olarak başladı ve sen henüz farkına bile varamadan bir belaya dönüştü.” Derwent, Gallagher’ın yüzüne iyice yaklaşmıştı. “İşler çıkırından çıktı. Sessiz bir orta yaş bunalımı sevişmesiydi istediğin ama işler çok karanlık bir hâl aldı.”

“Benzer ilgi alanlarımız vardı. Bundan daha fazlasını söylemem gerektiğini veya söylemek istediğimi sanmıyorum.” Gallagher durumun sorumluluğunu üstlenmeye çalıştı. “Beni böyle kötülemeye devam ederseniz, avukatımı arayacağım.”

“Neden daha önce aramadın? Seni durduran ne?” Derwent, Gallagher’ın, masanın üzerinde duran telefonunu alıp onun kucasına attı. “Evet, tabii ya. Kimsenin, senin ne kadar iğrenç bir insan olduğunu bilmesini istemezsin. İlk soruşturmada da bu yüzden yalan söyledin. İtibarını Rachel’in güvenliğinden üstün tuttun. Kendini önemsedin.”

“Hayatımın zor zamanlarıydı. Daha yeni boşanmıştım. Ben... Ben doğru kararlar veremiyordum.”

“Rachel’in kaybolduğu gece ne oldu?” diye sordum.

“Size anlattım.”

“Hayır. Rachel’in kaybolduğu gece *gerçekten* ne oldu? Onu bıraktığını söylediğin bölgedeki kamera kayıtlarında Rachel’a ait hiçbir iz bulunamadı. Aynı şekilde arabana ait de. Kamera kayıtlarının anlaşılması kolay değildir ama King’s Cross’ta onlardan fazlasıyla var, bu yüzden orada olan birinin kameralara yakalanmaması tuhaf. Rachel’ı

orada gören tanık bulamamamız daha da tuhaftı. Birinin bir yerde *bir şey* görmüş olduğunu varsayarsın. Tabii, eğer gerçekten orada bulunduysan ve tüm hikâyeni yalan değilse.”

Gallagher, yumruk yaptığı elini başına koyarak masaya yaslandı. “Yapamam.”

“Bence yapabildiğini göreceksin.” diye karşılık verdi Derwent ve sesindeki tehdit beni bile ürpertti.

“Olanlar... Asla gurur duymuyorum. O an yaptıklarımın da sonrasındaki davranışlarımdan da gurur duymuyorum. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. O kaçırıldıktan sonra kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.”

“Kaçıranı gördün mü?” diye sordum.

Gallagher başıyla onayladı, yüzü ağlamamak için kendini zor tutuyor gibiydi.

“Ve bunun önemli olduğunu düşünmedin mi? Polise anlatmaya değer olduğunu düşünmedin mi?”

“Bir kere yalan söylemeye başlayınca nasıl duracağımı bilemedim.” Gallagher yutkundu. “Zaten çok geçti.”

Öfke, minik ve sert bir top gibi mideme oturdu. Derwent’ın yüzü beyazlamıştı ve dişlerini sıkıyordu. Kendini zor tuttuğunu düşündüm.

“Bize olanları anlat.” dedim düzgünce. “En başından ve bu sefer hiçbir şeyi atlama.”

“Size ilk kısımla ilgili anlattıklarım doğrudur. O akşam geç saatlere kadar çalıştım. Rachel da öyle. Beni bekliyordu. Bir süredir tatilde olduğu için beni özlediğini söyledi.”

“İşten sonra nereye gittiniz?”

“Islington’daki evime gittik ama içeri girmedik. Oradan Oxford Circus’taki sevdiğim bir suşi restoranına gittik.”

“Rachel o gece Oyster kartını kullanmamış.”

“Hayır. Hayır, bunu unutmuştum. O metro istasyonundaki turnikeler, o gece çalışmıyordu, bu nedenle kâğıt bilet aldım ikimiz için.” Yarım bir gülümseme. “İsterseniz kontrol edebilirsiniz.”

“Kesinlikle edeceğim. Sonra ne oldu?”

“Yemek yedik.” Elllerine bakarak kaşlarını çattı. “Gidelim mi diye sorup durdu. Birkaç yiyecek daha sipariş ettim. Fazladan şarap. Beklentiyi artırmak istiyordum. Onunla tekrar yatmayı dört gözle bekliyordum. Demek istediğim, onun resmini gördünüz. Harikaydı.”

Gözlerimin önüne bir görüntü geldi: Dizlerini karnını çekmiş, mumyalaşmış bir ceset, tozlu saçlar, kemiklerinden soyulmuş deri.

“Sonra ne oldu?”

“Çok içtik. Normalden daha fazla. Bunu ancak ayağa kalktığımda fark ettim. Rachel da dağılmıştı.” Yüzünü buruşturdu. “İnsanların olduğu yerlerde birbirimize dokunmayacağımıza dair bir kuralım vardı ama düzgün yürüyebilmesi için ona yardım etmem gerekliydi. Dönüş için metro biletlerimiz hazırды, ben de onu taksi yerine metroya götürdüm. Islington zaten uzak bir mesafe değildi.”

“Saat kaçtı?” diye sordu Derwent.

“Bilmiyorum. Geçti. Ama dediğim gibi, fazla içmiştim. Zamana pek dikkat etmedim.”

“Adam bizi metrodayken gözüne kestirdi.” Gallagher başını iki yana salladı. “Çok aptaldım.”

“Ne yaptın?” diye sordum.

“Kendimi, Rachel’a dokunmaktan alıkoyamadım. Onu cam bölmeye doğru ittim ve ne yaptığımızı kimsenin göremediği bir yerde önünde durdum. Ya da ben kimsenin bizi görmediğini sanıyordum.” Yutkundum. “Elimi kıyafetlerinin üzerinde gezdirmeye başladım. Üzerinde kot pantolon ya da öyle bir pantolon vardı. Sıkıydı. Külodu yoktu, biliyordum. Ben de onu okşamaya başladım. Gülüyordu ama bir yandan beni durdurmaya çalışıyordu. Demek istediğim, halka açık bir yerdeydik. Metroya sarhoş bindiğinizde, araçtakilerin geri kalanının taş gibi ayık olduğunu bilirsiniz ama hiç umursamazsınız ya, işte öyleydi.”

“Tek bildiğim, yetişkinlerin toplu taşıma araçlarında bu şekilde davranmalarını pek beklemediğim.”

“Evet. Şimdi ben de pişmanım. Her neyse, bu o adamın dikkatini çekmiş olmalı. Onu vagonda bizi seyrederken gördüğümü hatırlıyorum ama vagonda çok insan vardı ve kendini öne çıkarmadı.”

“Yüzünü gördün mü?”

“Ağzını kapatan bir atkısı, kapüşonlu bir üstü vardı, bu yüzden hayır, pek görmedim.”

“Ama yine de fark ettin.”

“Sadece baktığı için. Aklımdan şöyle geçirdim: Evet dostum, yerimde olmak isterdin, değil mi?” Zayıf bir kakhaha attı. “Ne kadar da aptalca.”

“Sizi takip etti mi?”

“Bizden önce inip beklemiş olmalı. Nereye gittiğimizi başka nasıl bilebildi, anlamadım. Metrodan indik ve dışarı çıkmadan önce peron boşalana kadar biraz bekledik. Rachel’ı biraz ittim. Birkaç tokat attım.” Bana baktı ve yüz ifademden bir şey okumuş olacak ki savunmacı bir şekilde devam etti. “Hoşuna gitti. Bunları toplum içinde yapmak yeni bir heyecandı.”

“Öyle diyorsan.”

“Ve onu herkesin önünde küçük düşürmeye başladın. Herkesin onunla seks yapmaya gittiğini bilmesinden heyecan duydun.” dedi Derwent alaycı bir şekilde.

“Ben sadece insanım. Ve sarhoştum. Saat geç olmuştu.” Omuz silkti. “Bunun o kadar şok edici olduğunu düşünüyorsanız, geceleri biraz daha fazla dışarı çıkın.”

Sanki oradaymışım gibi net bir şekilde gözümde canlandırabiliyordum: Yüksek topukluları üzerinde sallanan bir kız, belli ki kendisinden yaşça büyük bir adamın himayesinde. Trenlerin gürültüsünde yankılanan, ete vuran bir elin sesi. Gallagher’ın ellerinin, onlar birbirlerine yakın dururken, diğer yolcular bunu fark etmemiş gibi davranır veya onlara bakarken ya da kendi hayatlarıyla meşgullerken Rachel’ın üzerinde iğrenç bir şekilde hareket edişi. Kiremitli, yankılı istasyon koridorları boyunca, sokağa vardıkları ana kadar devam

eden yolculuklarında Rachel'in onun elinde kıvranışı, itirazları ve sonunda boyun eğmesi.

"İstasyondan çıktınız."

"Evime on dakikalık yürüme mesafesindeydi. Yolda birkaç kez durduk. Karanlık köşelerde. Bilirsiniz. Eve varmamız ne kadar sürdü bilmiyorum ama on dakikadan fazlaydı. Yol boyunca bizi izlemiş olmalı. Oturduğum sokağa döndüğümüzde tam arkamızdaydı.

"Onu fark ettiniz mi?"

"Rachel arkasına bakıp kolumu tuttu. Ben... Ben de onu savdım. Bana dokunmaması gerekiyordu, anlıyor musunuz? Ona koyduğum kurallar yüzünden."

"Kurallar." diye tekrarladı Derwent. "Devam et."

"O zamana kadar eve girmek için can atıyordum. Yani heyecanlıydım. Hımm..."

"Resmi anladım. Belli ki eve girmediniz."

"Hayır, girdik. Alarmı kapatmak için içeri girdim, Rachel da beni takip ediyordu. O sırada arkasından merdivenlere gelmiş olmalı. Rachel'in haykırışını duydum. Arkamı döndüğümde onu yakalamış olduğunu gördüm."

"Sonra ne yaptın?"

"Dondum. Yani çok şaşırmıştım."

"Onu daha iyi görebildin mi?" diye sordum.

"Hayır. Atkısını, ağzını ve burnunu iyice kapatacak şekilde daha yukarı çekmişti. Sadece gözlerini gördüm. Koyu kahverengiydi. Soğuktu." Gallagher titredi. "Gözlerini asla unutamam."

"Kaç yaşlarında olduğunu tahmin ederdin?"

"Yirmili yaşlar. Hareketleri çevikti. İri bir adam değildi. Yani bir vücut geliştiriciden ziyade bir koşucu gibiydi vücut yapısı. Ama güçlüydü."

Derwent ilk kez bana baktı ve zihnini okuyabildim: *Kelly*.

"Sonra ne oldu?"

“Ona para teklif ettim. Saatimi. Arabamın anahtarını. Başını iki yana salladı. Bana bir kablo attı ve kendimi bağlamamı söyledi.”

“Sen de yaptın.”

“Sıkı bağlamadım ama gelip sıkı. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bıçağı vardı ve onu kullanmakta tereddüt etmeyeceğini biliyordum. Söylediği şeyler...” Gallagher’ın sesi gitgide kısıldı. “Sonrasında kabuslar gördüm. Taşaklarımı keseceğini, bunu hak ettiğimi söyledi.”

“Sesi nasıldı? Derin? Tiz? Aksanlı?”

Gallagher omuz silkti. “Hırlar gibiydi. Normal konuştuğunu duysam, sesini tanıyabileceğimi sanmıyorum.”

“O gittikten sonra nasıl serbest kaldın? Yardım için birini aradın mı?”

Telefonuma ulaşmayı başardım ve son numarayı aramak için tuşa basabildim. Per’dü, iş ortağım. Hep güvendiğim biri olmuştur. Her men geldi.”

“Ben... Ben ona bunun basitçe bir şaka olduğunu söyledim. Evden hiçbir şey alınmamıştı. Rachel dışında hiçbir şey.” Boğazını temizledi. “Ona ne söylediğimi tam olarak hatırlamıyorum ama bana güldü ve beni çözdü.”

“Rachel’in kayıp olduğunu anlayınca...” diye başladım ama Gallagher elini kaldırıp lafımı böldü.

“İlişkimiz asla ortaya çıkmadı. Bunun hakkında bir daha hiç konuşmadık. Per’ün, Rachel’la ilişkim olduğundan şüphelenip şüphelenmediğini bilmiyorum ama bilmemesinin daha iyi olacağına karar vermiş olmalı. Ona zarar vermediğimi biliyordu. Ayrıca işimiz ikimiz için de çok şey ifade ediyor. Bir skandal ikimizin de ihtiyaç duyduğu son şeydi.”

“Biraz geriye gidelim. Sen bağlıyken Rachel ne yapıyordu?” diye sordum.

“Uyum sağlamıştı.” Yüzünü buruşturdu. “Mesele şu ki... Bunun, planımın bir parçası olduğunu düşünüyordu. Ona o gece, biraz çılgınlaşacağımı söylemiştim. Bu onu heyecanlandırdı, tahrik etti. Bu

nedenle, onun için bir kaçırılma sahnesi hazırladığımı düşündüğünü sanıyorum. Bu onun fantezilerinden biriydi.” Sesinde bir öfke yükseldi. “Size söyledim. Tuhaf işler peşindeydi. Bunun benimle bir ilgisi yoktu. Hepsi kendiyle ilgiliydi.”

“Kaçırılmakla ilgili ne gibi fantezileri vardı? Sana hiç bundan bahsetti mi?” diye sordum.

“Kaçıranın kendisine tecavüz ettiğini hayal ederdi. Onun canını yaktığını. Güçsüz olma, tehlikede olma gibi fikirler hoşuna gidiyordu.” Kurumuş dudaklarını yaladı. “Yaşadığını hissetmek için buna ihtiyaç duyuyordu.” dedi.

Derwent sessizce bir küfür savurdu.

“Demek ona karşı koymadı.” dedim.

“Hayır. Aksine. Ağlıyordu ama... Numaradan.” Hafifçe toparlandı. “Bir tarafım hep, bunun belki de Rachel’in tatilde olduğunda ayarladığı bir oyun olduğunu düşündü. Onun kaçırılışını izlemem, onu heyecanlandıran oyunun bir parçasıydı. Bilmiyorum, belki de uzaklaşmaya ve orada kalmaya karar vermişti. Yani, olamaz mı? Eski hayatına veda etmek için de böyle dramatik bir yol seçti.”

“Dramatik ve nihai.” dedim kuru bir sesle. “Dün cesedini bulduk.”

“Hayır. HAYIR.” Sesi âdeta bağırsaklarından gelen bir havlama gibi çıkmıştı. Hissettiği sıkıntının gerçek olduğuna şüphe yoktu. “Ah, Tanrım, olamaz.”

Bir iki dakika ağlamasına izin verdik. Mide bulantısıyla camdan dışarı bakıyordum. Rachel, güçlüymüş gibi davranan, bu para takıntılı erkek bozuntusundan çok daha iyisini hak ederdi. Her şeyi yapmaktı. Danışmadaki kızın takma tırnakları kadar sahteydi.

Sonunda Derwent, “Demek kendini gerçekten onun hayatta olduğuna ikna etmiştin.” dedi. “Ne hayal gücü ama!”

Düşüncelerimden sıyrılıp, “Rachel hâlâ hayatta olsaydı, Bay Gallagher’ın kendini suçlaması için hiçbir sebebi olmayacaktı da ondan.” dedim.

“Aslında 999’u aramayı götü yeseydi, Rachel şimdi hayatta olabilirdi.”

“Size her şeyi anlatmalıydım. Üzgünüm, çok üzgünüm.” James Gallagher’ın gözleri yaşlarla dolmuştu. Paramparçaydı, özel tasarım takım elbisesi âdeta onu zorlukla tek parça hâlinde tutuyor gibiydi. “Bana inanmanızı beklemiyorum ama Rachel’ı gerçekten sevmiştim. O farklıydı. Onun için her şeyi yapardım.”

“İtibarını riske atmak dışında.” diye tersledim.

“Ya da onu kaçırıp öldüren adama karşı koymak dışında.” Derwent acı bir ifadeyle gülümsedi. “Bunun dışındaki her şeyi yapardın.”

Ceset, incelememiz için, acımasız tepe ışığının altında, paslanmaz çelik masanın üzerinde uzanıyordu.

Dr. Early, "İşte, yine buradayız." dedi, sanki hepimiz bir cesedin etrafında değilmişiz gibi bir neşeyle.

"Doktor." Derwent sanki hipnotize olmuş gibi masaya bakıyordu, sonra görünür bir çabayla gözlerini cesetten ayırdı. "Seni çok meşgul ettik."

"Kesinlikle öyle."

"Foseptikteki cesetlerin teşhisinde bir ilerleme var mı?" diye sordum çünkü hem gerçekten bilmek istiyordum hem de dikkatimi Rachel'in kalıntılarına çevirmek zorunda olduğum anı ertelemeye çalışıyordum.

Una Burt, odanın arka tarafındaki durduğu yerden, "İki tanesinin dış kayıtlarını, kayıp iki kadınla eşleştirdik; ikisi de uyuşturucu bağımlısı ve ikisinin de kapsamlı suç kayıtları var. Kayıp oldukları sekiz yıl önce bildirilmiş." dedi.

"Marjinal kadınlar. Kolay hedefler." dedim. O da başını salladı.

"Sekiz yıl önce, Leo Stone iki hapis cezasının arasındaydı ve Kelly Lambert da on sekiz yaşındaydı," dedi Derwent. "Koruyucu ailesinden henüz ayrılmıştı."

"Kutlamak için âlem yapmaya gittiğini düşünüyorsun."

Söyleyiş tarzımda meydan okuyan bir şeyler olmalıydı ki, Derwent benimle yüzleşmek için ellerini ceplerine sokarak daha iri ve daha korkutucu bir tavır aldı. Bunu bilinçli yapıp yapmadığını merak ettim. "Mümkün, değil mi? Hatta yüksek ihtimal. Yıllarını, özgürlüğünü iple çekerek geçirdikten sonra, sonunda kavuşunca sevgili yaşlı babasının da yardımıyla biraz çılgınlık yaptı."

"Ya sonra? Leo yeniden içeri giriyor ve Kelly öldürme arzusunu bir kenara bırakıp bir süreliğine nazik bir adam mı oluyor?"

“Babası hapisten çıkana kadar.” Derwent omuzlarını silkti. “Bunu neden bu kadar büyük bir gizem hâline getirmeye çalıştığını bilmiyorum. Karşımıza iyi biri gibi çıkabilir ama hepsi oyununun bir parçası.”

“Bu kadarı yeter.” Una Burt’ün sesi kırbaç gibi şakladı, ikimiz de irkildik. “Şu an Kelly Lambert’a odaklanmamız gerektiği kesin gibi görünüyor ancak bu babasını temize çıkarmıyor. Leo elbette tutuklandı ve foseptikteki cesetlerin bulunmasının ardından gözaltına alındı, şimdi yeni kanıtların ışığında yeniden konuşmamız gerekecek. Şimdiye kadar hiçbir şey söylemedi. Liv, kimliği tespit edilen kadınların en yakın akrabalarına ulaşmaya çalışıyor. Kayboldukları bildirildiğinde ilk soruşturmayı yürüten memurlarla görüşüyor. Merkeze döndüğünde dosyalara bakmalısın, Maeve.”

Ve kendimi daha çok sefalete boğmalıyım. Hayır demek gibi bir seçeneğimin olmadığı biliyordum ama olmasını dilerdim. Her kurban arkasında, tıpkı kuyruklu yıldızın kuyruğu gibi hasar bırakırdı; kalbi kırık arkadaşlar ve akrabalar. Dr. Early kadınların nasıl öldükleri üzerine düşünmek zorundaydı, ben de onların nasıl yaşadıklarını ve nasıl kaybolduklarını bilmek zorundaydım.

“Foseptik çukurundaki üçüncü kadının da DNA sonuçlarını bekliyoruz, onu da teşhis ettiğimizden oldukça eminiz. Bu arada onun olası ölüm sebebinin de belirleyebildim. Boğulmuş. Hiyoid kemiği kırılmış. Diğer kurban tam bir muamma; görünüşe göre hiçbir kayıp ihbarıyla uyuşmuyor.” Dr Early’nin kaşları maskesinin üzerinde birleşti; bu onu gerçekten rahatsız etmişti, anlayabiliyordum ve onu bu yüzden seviyordum. “Fazla bir şey bilmesek de, onun hakkında bildiklerimizi anlatabilirim. Muhtemelen yirmili yaşlarında, boyu 1.60 ile 1.65 arasında, saçlarının kök kısımları koyu ama uçları kimyasalla ağartılmış. Dişlerinde işlem yok. Belirgin yaralanma, ayırt edici işaret, kronik hastalık yok. Saç analizine göre eroin kullanıyormuş. Bunun dışında, tıbbi yardım almayacak kadar sağlıklı ve kaybolduğunu bildiren kimse yok.” Doktor iç çekti. “Kayıp bir ruh olduğunu düşünmeden edemiyorum.”

“Hepsi öyleydi.” dedim. “Diğerlerini nereden bulduğunu öğrenebilirsek onun kimliğini de bulabiliriz.”

Dr. Early başını salladı. “Kimsenin kayıp bildiriminde bulunmamasından nefret ediyorum. Birisi yer kabuğunun üzerinden tamamen kayboluyor ve bunu kimse fark etmiyor, doğru hiçbir tarafı yok bunun.”

Derwent, eliyle masayı işaret ederek, “Peki ya bu?” diye sordu. “Bizsiz mi başladın?”

“Rachel Healy.” Dr. Early eldivenli elini kendine has bir şekilde Rachel’in bacağına koydu. “Neden başlayıp başlamadığımı sordun?”

Derwent konuşmadan kadının açık olan göğsünü işaret etti.

“Ön incelemeyi çoktan yaptım ama bunun bir Y kesigi olmadığına dikkatinizi çekmek isterim, Müfettiş. Ayrıca bana bundan biraz daha fazla değer verdiğiniz için teşekkürler gerçekten de ama benim işim çok daha düzenlidir.”

“Bunu ona katil mi yapmış?” Derwent’ı, üzgün olduğunu sesinden anlayacak kadar iyi tanıyordum ancak bir yabancı üzgün olduğunu fark etmeyebilirdi. Dikkatli ve renksiz konuşma şekli duygularını gizlediği anlamına geliyordu. Elleri ceplerindeydi ama cebindeki paraları sinirle avucunda buruşturduğuna emindim.

“Kesinlikle evet.” Eldivenli parmağıyla, havadan, Rachel’in göğsündeki korkunç yaranın ana hatlarını çizdi. Yara, kalp şeklindeydi ve boğazından göğüs kemiğinin tabanına kadar tüm göğsünü kaplıyordu. “Bunu yaptığında Rachel hayattaydı.”

Dewent başını salladı. “Piç. Tüm o kanın nereden geldiği belli oldu.”

Una Burt’e, “Cesedi bulduğumuzda bunların hiçbirini göremedik.” diye açıkladım. “Kıvrılmış yatıyordu ve arkası dönüktü.”

Burt, “Bunu nasıl yapmış?” diye sordu.

“Tahminim bir çeşit ağır kesici alet kullandığı yönünde; bir oluk açar gibi olabilir.” Doktor bunu taklit eden bir hareket yaptı. “Neden yaptığına gelince, ona yaptığı bir şeyi bir noktaya kadar gizlemek istedi.”

“Neyi gizlemek istedi?”

“Bu bölgeyi görebiliyor musunuz?” Yarığın kenarını işaret etti. İsteksizce yaraya doğru eğildim, Derwent da masanın diğer tarafından eğildi. Una Burt’un de yaklaşmakta olduğunu fark ettim. “Bu bir ısırick izi. Sanırım kontrolünü kaybetti ve onu ısırdı, sonra da onu gizlemek için bu yarayı açması gerekti.”

Derwent, “Isırmak, oymak... Bunlar, diğer kadınlara yaptıklarından çok daha fazla şiddet içeriyor.” dedi. “Diğerlerinde iz bırakmamıştı, değil mi?”

“Kesinlikle. Willa Howard ve Sara Grey’in ölüm sebebinden emin olamadık çünkü iskelet hasarı çok azdı. Sonunda, boğulma olabileceğine karar verdim çünkü en olası o gibi görünüyordu ama ondan ziyade, diğer ölüm şekilleri olamayacağı için geriye kalan ihtimal oydu. Bu kadın ise kan kaybından ölmüş.” Dr. Early masanın diğer ucuna yürürken, gözü de Rachel’daydı. “Gördüğünüz üzere, yüzünde ve kafatasında da ciddi hasar var. Hasarı iyi analiz edebilmek için bazı röntgenler çektik ve halk ağzıyla, onun pestilini çıkarmış diyebiliriz. Birden fazla kırık, önemli cilt yaraları ve muhtemelen başka bir hasarı gizlemek için göğsünde açtığı bu yarık.”

“Peki Rachel’a neden bu kadar zarar verdi?” diye sordu Burt.

“Kontrolünü kaybetti.” dedim. “Rachel onu rahatsız edecek bir şey yaptı. Onu sinirlendirdi.”

“Belki de karşı koymuştur.” diye öneride bulundu Derwent, Dr. Early ise başını iki yana salladı.

“Kendini savunduğunu gösteren yaraları yok. Bir noktada etkisizdi; şu izleri görüyor musunuz?” Dr. Early, biri Rachel’in dirseğinin yukarısında, biri aşağısında olmak üzere iki bölgeyi işaret etti. “Bir şeye bağlanmış. Onu keserken de bağlı mıydı bilmiyorum ama bağlı olmasa, içgüdüsel olarak yapacağı ilk iş, kullandığı alet her neyse onu kapmaya çalışmak olurdu. Bu elbette, o sırada bilinci yerindeyse olabilecek bir şey.” Dr. Early, Rachel’in solgun elini kaldırıp yakından inceledi. “Hiçbir şey. Kırık bir tırnak bile yok.”

“Demek ki karşı koymadı.” Derwent’a baktım. “Gallagher’ın Rachel ve erkek arkadaşları ile ilgili söylediklerini düşün bir. Boğulmayı seviyordu. Kaçırılma fikrini seviyordu.”

“Yani onun mutlu öldüğünü mü söylüyorsun?”

“Hayır, elbette kastettiğim bu değil.” diye tersledim. Peki, ne kast ediyordum? Ben düzgün nefes almaya çabalarken diğerleri bana bakıyor ve bekliyorlardı. Oda âdeta kötülükle doluydu ve boğucuydu. “Katil, umutsuz kadınlardan hoşlanıyor. Kurtarmaya gitmeyi seviyor. Onların canını yakmıyor; bu onun için önemli. Onları ve durumu kontrol altına alınca da hemen öldürüyor. Sonra onları, onlarla birlikte olmaktan zevk alabileceği ve kesintiye uğrama riski olmayan bir yere götürüyor. Onlarla herhangi anlamlı bir şekilde etkileşim kurmak istemiyor. Bu, onlara bakış açısını açıklıyor. Kendi kafasında onları kurtarıyor. Onları güvende tutuyor.”

“Onları öldürerek.” dedi Derwent hafif alaycı bir şekilde.

“Bunu normal bir insana mantıklı geldiği için söylemedim. Ama Rachel da dâhil tüm kurbanlarımızı birbirine bağlayan şey, hepsinin gözle görülür şekilde üzgün olmalarıydı.” Sonra onları saydım. “Willa barda erkek arkadaşıyla tartışmıştı ve yürürken ağlıyordu. Onu ne zaman gördüğünü ve hedef olarak seçtiğini bilmiyoruz. Barda da görmüş olsa, sokakta da, aradığı profile uyuyordu. Sara’nın lastiği patlamıştı ve eve yürümek zorundaydı. Görünüşe göre bu durumdan rahatsız olmuştu ve haklı olarak kendini güvende hissetmiyordu. Üzüntü içinde olabilir. Eve uzun bir yoldan gittiğini biliyoruz. Rachel metroda sevgilisi tarafından tokatlanıyordu. Adamımız da onu kurtarmaya gitti. Onu heyecanlandıran da buydu.”

“Ya da uysal olma ihtimalleri yüksek olduğu için kolay bir hedef olarak görmüş olabilir. Kendilerine güvenen kadınlar değiller. Onlar kurbanlar. İtaatkâr. Uysal. Her ne sebeple olursa olsun dengesi bozulmuş bir kadın bulursun çünkü tetikte olmayacaktır. Böylece onu kolayca kandırabilirsin. Sonra paketlersin. Kontrolü ele alırsın.”

Bir kurt yakalamak istiyorsan, kurt gibi düşünmen gerekirdi.

Derwent'ın, avladığımız kurtlara çok yakın olduğu zamanlar oluyordu.

"Belki, ikisi de." dedim. "Ama bir şey onun Rachel'a sinirlenmesine neden oldu. Rachel'ın yaptığı bir şey onun kafasındaki hikâyeye ters düştü. Kontrolünü kaybetti. Onu öfkелendirdi."

Dr. Early, "Öfkeden fazlası. Isırmak, seks cinayetlerinin ortak bir özelliğidir," dedi. "Herhangi bir cinsel saldırı belirtisi olup olmadığını kontrol ederken özellikle dikkat edeceğim."

"Doğru. Rachel korkmamıştı. Heyecanlanmıştı. Bunun, canlandırma oyunu tarzı bir şey olduğunu düşünmüş olabilir, bu da katilin senaryosuna uymadı. Belki Rachel onunla cinsel ilişkiye girmeye çalıştı. Yaptığı şey her neyse, onu öfkeden delirtmiş olmalı."

"Ona defalarca vurmuş." dedi Dr. Early yumuşak bir tonda. "Yüzündeki kırıkları sayamadım bile."

"Böylece sevimli, kansız, kontrollü cinayeti bir fiyaskoya dönüştü. Kontrolü kaybetti." dedim. "Kontrol, onun için önemli. Kendinden ve yaptıklarından utandı. Sakladığı diğerlerinin aksine, Rachel'ın yanında olmak istemedi. Onunla işi bittiğinde onun görünmesini istemedi. Onu bir duvarın arkasına sakladı ve normal zamanlamasından çok erken bir şekilde Willa Howard'ı kaçırdı. Bu sefer işler senaryosuna uygun ilerledi ve o da mutlu oldu."

"Zavallı kızcağız." dedi Derwent yumuşakça.

"Kim, Willa mı?"

"Hepsi aslında."

Una Burt odanın arka tarafından, "Hadi şuna devam edelim." diye seslendi ve patolog, başının üzerindeki mikrofona hafifçe vurup, tarihi, saati, odada bulunanların isimlerini ve masada yatanın ismini okumaya başladı...

"Yani benim vajinam bile yok, buna rağmen bacaklarımı kapatmama neden oldu."

"Bunu konuşmak zorunda mıyız?"

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi.

“Bu bölümü zaten hiçbir zaman sevmemişimdir.” Derwent tiyatral bir şekilde titredi. “Bunu izlemek tamamen yanlış gibime geliyor. Müdahaleci. Hiçbir şey hissetmediklerini biliyorum, yine de doktorun onları bu şekilde çekiştirmesi aşağılayıcı geliyor.”

“Pelvik muayene, otopsi muayenesinin rutin bir parçasıdır.” dedim, bir yandan da günün bu saatinde merkeze dönüş yolculuğunun ne kadar süreceğini hesaplamaya çalışıyordum. Her şey trafiğe ve Derwent’ın hangi yoldan gideceğine bağlıydı. Keşke bir navigasyon cihazı kullansaydı, o zaman gideceğimiz yerlere çok daha çabuk varırdık. Ama Dedektif Müfettişi Bilgi Küpü Derwent, her şeyi çok bildiğinden böyle bir şeye ihtiyaç duymuyordu.

“Rutin evet ama iğrenç. Özellikle de bu kısmı.” Öğürür gibi bir ses çıkardı, bunun sahte olduğundan emin değildim. Onu da suçlamıyordum. “Doktor maşayla oraya gittiğinde kusacağım sandım.”

“Otopsilerde kendimi kötü hissettiğimde bunu hep çok büyütüyordun.” diye isyan ettim.

“Çoğu iyidir. Bu değil.”

“İyi de kanıttır.”

Bana bir bakış atıp, ciddi olup olmadığını kontrol etti. Bizim için iyi olan kanıt, Kelly Lambert için kötüydü. Doktor doğrulduğunda ve kâğıt maskesinin üzerindeki gözleri zaferle parlayarak, yardımcısının uzattığı tepsiye küçük bir nesne koyduğunda, Kelly’nin başının büyük belada olduğunu biliyordum. Nesne, metal tepsiye düşerken donuk bir sesle takırdadı; metale düşen ahşabın sesi.

Derwent, “Bu da ne?” diye sormuştu.

“Bir haç.” Bozulmuş kanla ve dokuyla kaplı olduğundan karar-mıştı ve onun, Kelly Lambert’ın bir çalışması olduğunu hemen fark etmiştim.

“Rahim ağzından içeri itilmiş. Ucunun dışarıda olduğunu gördüm.” Dr. Early, onu çıkardığı için kendinden memnun görünüyordu ve iyi iş çıkarmıştı. Kelly Lambert’ı cinayetlere bağlayan bir ipucu daha.

“Sence bu ne anlama geliyor?” Derwent’in bunun üzerine gelmeyi bırakmayacağını söyleyebilirdim. Arabada en az on beş dakika. Hatta muhtemelen yirmi. Onu oyalama fikrinden vazgeçtim.

“Bilmiyorum. Ona öfkелendi. Belki de kendinden utandı. Rachel onun kendi kendine ihanet etmesine neden oldu. İlkelerine. Planına. Belki de onu arındırmaya çalışıyordu.” Derin bir nefes aldım. “Belki de bunların hiçbirisi değil. Belki de sadece canını yakmak istedi ve o an eline ilk gelen şey bu haç oldu.”

“Demek artık Kelly’ci değilsin.”

“Hiçbir zaman değildim.” dedim ona bakarak. “Sadece işimi yapıyordum.”

“Ona vurulduğuna yemin edebilirim.”

“Kesinlikle hayır.”

“Yakışıklı.”

“Cinsel yönelimini o tarafa kaydırıracaksan, sana engel olmayayım ama bence Kelly Lambert’tan daha iyisini bulabilirsin.” Eline vurdum. “Kendini küçümseme.”

Derwent güldü, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar derinleşti. “Hadi oradan, Kerrigan. Onun, yanlış adam olduğunun ortaya çıkması seni üzüyor.”

“Hayır, beni üzen yaptığı şeyler. Kadınlara hiçbir değerleri yokmuş gibi davranması. Sadece onlardan faydalandı. Onun dışında hayatta bir anlamları yoktu. Gelecekleri yoktu.”

“Evet, ona sevdiğim herhangi biriyle randevu ayarlamazdım.”

“Onun iyi biri olduğunu düşündüm ama böyle düşünen tek kişi ben değildim. Whitlock da onu sevmişti ve Greyler neredeyse evlat edinmişlerdi.”

“Onunla hiç konuşmadım ama yeterince zararsız görünüyordu.”

“Kesinlikle. Âdeta tehditkâr görünmemek için çaba gösteriyor gibi.” Ürperdim. Şimdi düşününce, bunu kasıtlı yapıp yapmadığını merak ediyordum. Daha tedbirli olmalıydım.

“Ondan şüphelenmek için hiçbir sebebin yoktu.” Yanıldığınızı kabullenmeye hazır olduğunuzda Derwent cömert olabiliyordu.

“Geçmiş dışında. Sanırım geçmişinden ve aileden sonsuza kadar kaçamıyorsun. Babasına baksana; bir haydut. Annesi ise o henüz çocukken öldü. Ancak Kelly’nin, hayatının gidişatını değiştirme şansı vardı. Koruyucu ailesi ona tapıyordu. Ona iyi bir çocukluk yaşattılar. Ne var ki sonunda hiçbir şey fark etmedi.” Pencereden dışarı baktım. Yağmur cama çarpyordu. “Belki de insanlara yardım edemezsin. Belki onların doğumlarında üstlerini çizmek gerek. Onlara doğum belgeleriyle birlikte bir sabıka kaydı numarası ver ve dosyalarını aç, böylece ilk hüküm giydiklerinde hepsi hazır olur.”

“Alaycı konuşuyorsun. Beni şaşırttın.”

“Alaycı *hissediyorum*. Bıktım artık.”

“Ne düşünüyorum, biliyor musun?” Derwent konuşmasına devam etmesi için onu yüreklendirmemi bekleyerek durdu ama bir şey yapmadım. “Bence senin sorunun çok gergin olman. Çok uzun zamandır ara vermeden çalışıyorsun. Tatile ihtiyacın var. Bikinini tozlarından arındırman ve ayak parmaklarının biraz kuma değmesi gerek. Kitap oku. Yüzmeye git.”

Kumsalda yatma fikri beni huysuzlaştırdı. “Tatile gitmiyorum. Dinlenme konusunda berbatımdır.”

“Şehir turu o zaman.” Derwent, yoğun bir trafikte kalınca, bunu fırsat bilerek bana baktı. “Bir hayata ihtiyacın var, Kerrigan. İyi bir yemeğe ve bir hobiye ihtiyacın var...”

“Ah, hadi ama.”

“Ve bir süre kafanı dağıtmaya ihtiyacın var; içki, uyuşturucu, dans... Kafanı dağıtacak herhangi bir şey. Aksi takdirde tükenirsin.”

“Başa çıkabilirim.”

“Dün geceyi nerede geçirdin?”

“Aman Tanrım.” Başımı koltuğa yasladım. “Yine bu konu. Bu sizi ilgilendirmez. Bayım.”

“Bayım.” diye tekrar etti Derwent ve eğlenmese de güldü. “Evet, ‘bayım’ dediğinde, çenemi kapatmamı istediğini biliyorum.”

“Ama yine de kapatmıyorsun.”

“Sana göz kulak olmaya çalışıyorum. Dürüst olalım ki özel hayatını yönetmekte oldukça kötüsün.”

“Adı üzerinde, özel hayat, yani özel.”

“Kendin söyledin. Yalnızsın.”

Zayıf bir anımda söylemiş ve sonrasında pişman olmuşum. “Köpek alabilirim.”

Cevap anında geldi. “Benim dairemde olmaz. Hayvan yok.”

“Fare bile mi?”

“Kemirgen yok, Kerrigan. Sürüngen de yok.”

“Balık?”

“Sadece tavada.”

“Tavsiye için teşekkürler.”

“Bu konuda bir şeyler yap, Maeve. Hayat kısa ve sadece bir tane hayatın var. Kendini dibe sürükleyip bu seni mutlu ediyormuş gibi davranamazsın.”

“Tamam dedim.” Gülümsüyordum ama yüzümde sonunda onu susturmaya yetecek kadar “konuşmaya devam edersen öleceksin” ifadesi ve sıkışığım dişlerim vardı.

Ya da en azından, ben sustuğunu sandım. Ama görünüşe göre son atışını yapmak için bir avuç meslektaşımızın -Chris Pettifer, Peter Belcott ve Georgia tabii ki- toplandığı, merkezin park yerine varmayı beklemişti. Derwent arkamdan seslendiğinde onlara doğru yürüyordum.

“Dünkü kişinin kim olduğunu bilmiyorum Kerrigan ama iyi biri olsaydı, bugün yüzünde gülümsemeyle dolaşüyor olurdun.”

Durmadım.

“Kerrigan, seninle konuşuyorum.”

Asansörün tuşuna bastığımda kapıları hemen kayarak açıldı çünkü duaların gücü yadsınamazdı. Çıkacağım kata bastım ve Derwent’in asansöre doğru gelişini görmek için kapıya döndüm. Parmaklarım kontrol panelindeki kapıları kapatma tuşuna basarken göz göze geldik.

SESSİZLİĞİN PEŞİNDE

“İhtiyacın olan tek şey, iyi bir se...”

Kapılar kapanarak beni, onun ve sırtarak bizi izleyen bir grup dedektifin gözlerinden sakladı. Şehrin en iyi gösterisi: Müfettiş Derwent, Müfettiş Yardımcısı Kerrigan’a birkaç şey anlatıyor. Ne adam ama! Asansör sarsılarak hareket ederken, saçlarımı kontrol ettim ve yanaklarımın utanç ve öfke ile ısındığını fark ettim. Derin nefes. Katıma vardığımda kontrolümü de elime almıştım, ta ki kapılar açılana kadar. Derwent karşımda durmuş kravatını düzeltiyordu. Zamanında burada olmak için merdivenleri uçarcasına çıkmış olmalıydı ki neredeyse nefesi kesilmişti.

“Az önce dediğim gibi. Senin iyi bir sefa sürmeye, eğlenmeye ihtiyacın var, Kerrigan.”

“Dediğin şey bu değildi.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Ne demek istediğimi bal gibi de anlıyorsun. Hoş değildi.”

Utanmış görünme nezaketine sahipti. “Seni güldürmeye çalışıyordum.”

“O zaman bir şaka yap, fıkra anlat, ne bileyim. Ama beni iş arkadaşlarımızın önünde utandırma.”

“Özür dilerim.” İlk kez gerçekten de diliyordu.

“Dilemelisin de.” Kollarımı kavuşturdum. “Dün gece eve gittim. Geceyi ailemle geçirdim çünkü biz çiftlikteyken beni Rob aradı. Biraz ilgiye ihtiyacım vardı ve ailemden o ilgiyi gördüm. Bu kadar. Tün hikâye bu.”

“Telefondakinin o olduğunu biliyordum.” Derwent üzülmüş görünüyordu. “Bana nerede olduğunu söyleyebilirdin.”

“Neden söyleyeyim ki? Yine de seni ilgilendirmez.”

“Rob ne dedi?”

“Bu da seni ilgilendirmez.”

“Hadi, dökül.”

“Gerçekten, neden umurunda bu kadar?”

Her zamanki gibi inatçı bir şekilde başını salladı. “Bilmek istiyorum.”

“Hoşça kal, dedi. Terk ettiği için özür diledi ve veda etti. Bunu neden yaptığını bilmiyorum ama yaptı işte, oldu mu? Artık bitti.”

Derwent bana doğru bir adım attı, bir elimi havaya kaldırdım. “Bana sarılmayı aklından bile geçirme.”

“Tamam, tamam. Tanrım, beni suçlama.”

“Neden suçlayayım? Gerçekten şaşırmış bir şekilde kaşlarımı çatı-tım. “Bu, Rob ile benim aramda, daha doğrusu öyleydi. Artık bitti.”

“Ve iyisin.” Tam olarak bir soru değildi.

“İyiyim, evet.” diye karşılık verdim. “Artık işe dönebilir miyiz?”

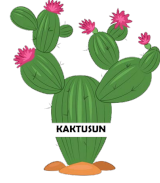
Geri çekildi, ben de odama doğru yol aldım. “Sana gerçekten fıkra anlatmamı istiyor musun?”

“Hayır, tabii ki hayır.”

“İyi fıkralarım vardır.”

“Bundan gerçekten şüpheliyim.

“Adamın biri bir koyunla yatak odasına girmiş...” diye başladığı sırada odanın kapısını yüzüne kapattım.

Liv'i bürodaki büyük duyuru panosunun yanında, bir demet bilgisayar çıktısını karıştırırken buldum.

"Selam."

Elini kaldırmakla yetindi.

Ona daha yakından bakmak için yaklaşarak, "İyi misin? Solgun görünüyorsun." dedim.

"Pek de harika hissetmiyorum." Kelimeleri, sıkıldığı dişlerinin arasından çıkmıştı.

"Sabah bulantısı mı?" diye fısıldadım. Omuz silkti, yüzünde umut ve korku arası bir ifade vardı.

"Olabilirdi ama muhtemelen değil. Sanırım kafamda kuruyorum." Arkama baktı, kendini toparladıktan sonra bir fotoğraf asmak üzere panoya döndü.

O sırada bize katılmak üzere yanımıza doğru gelen Derwent, "Kim bu?" diye sordu. Sert yüzlü, köşeli bir çenesi olan, zayıf ve genç bir kadının fotoğrafıydı ve bir sabıka kaydı fotoğrafı olmasına rağmen, kadının bakışları düz ve kendinden emindi.

"Kitty Cliffe. Foseptikte bulunan bir numaralı kurban da denebilir." Liv, fotoğrafının yanına bir kâğıt daha astı. "Bu da onun sabıka kaydı. Ve bu da." Bir sayfa daha astı. "Ve bu da. Ve bu da."

"Suç tekrarı." dedim. "Ne tür suçlar?"

"Mağaza hırsızlığı, saldırı, hakaret, polis memuruna saldırı, uyuşturucu ticareti ve daha fazla mağaza hırsızlığı..."

"Olayı anladım. Hikâye nasıl başlıyor?"

"Nottingham'lı. Ailesiyle teması yok; on altı yaşındayken evden ayrılmış. Ondan iki yıl önce okulu bırakmış. Annesi, onun kendinden yaşça büyük bir erkek arkadaşının olduğunu ve adamın onu

fuhuşa sürüklediğini söyledi. Kız, ilişkisi bitince şansını Londra'da denemeye karar vermiş.

"Londra'da on yıl hayatta kalmayı başarmış."

"Yanlış bir müşteriye denk gelene kadar." Derwent bir masanın kenarına tünemiş ve kollarını kavuşturmuştu. "Katilin onu bu şekilde bulduğunu varsayıyorum."

"Gözetim memuru öyle düşünmüyor. Az önce onunla konuştum," dedi Liv. "Pis işleri bırakıp hayatını yoluna koymaya çalışıyormuş."

"Hepsi öyle der."

"Hayır, gerçekten. Küçük bir kızı varmış, hamileliği boyunca ero-in kullandığı için doğumda elinden alınmış. Kitty kaybolduğunda kızı iki yaş civarında olmalı. Kitty onu geri almaya veya en azından başka bir çocuğunu kaybetmeyeceğine emin olmaya kararlıymış." Liv'in çenesi titremeye başladı. "Affedersiniz, tüm bunlar duygusal hissetmeme neden oluyor."

"Çocuk için daha çok üzülüyorum." dedi Derwent ters ters. "Ero-in bağımlısı olarak doğan bu çocuklar, çok zor bir hayat sürüyorlar."

"Her neyse, küçük kız evlat edinilmiş ve gözetim memuruna göre, Kitty'i son görüşünde işler gayet iyi gidiyormuş. Kitty'nin kızıyla doğrudan bir teması olmasa da, evlat edinen aile onu bilgilendiriyor, mektup, resim vesaire gönderiyormuş. Bu da Kitty'yi iyileşme konusunda daha kararlı hâle getirmiş."

"Ne kadar kararlı, tam olarak?" diye sordum.

"Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyormuş. Bazı haftaları diğerlerine göre daha iyi geçiyormuş. Gözetim memuru, son hapis cezasının talihsizlik olduğunu söyledi. Üzerinde tedarik niyetiyle uyuşturucu madde bulundurduğu için yakalanmış. Aslında miktar sınırdaymış ama yargıç Kitty'ye bu ikilemden faydalanma şansı vermek istememiş. Böyle, altı ay hapis cezasına çarptırılmış. Dışarı çıktığında, bir sığınma tesisine girmiş.

"Ve bu sefer değişmeye kararlıydı." Derwent gözlerini devir-

di. “Tamamen diğerleri gibi. Kendini düzeltmek için başka eski mahkûmlarla çevrili olmak gibisi yoktur.”

“Tesis sadece eski mahkûmlar için değildi; kadınlar içindi. Kimi akıl hastanesinden, kimi de aile içi şiddetten kaçıp gelmişlerdi. Burada ana fikir, onlara yaşayabilecekleri güvenli bir yer sağlamak, iş başvurularında yardımcı olmak, iş görüşmesi için kıyafet ayarlamak, bütçe konusunda, kısaca temel hayat becerilerinde yardımcı olmak. Orası, birilerinin onu gördüklerini hatırladıkları son yer. Ortadan kaybolduğunda personel çok endişelenmemiş. Orada yaşayan insanlar, oldukça kaotik hayatlara sahip olma eğilimi gösteriyorlar. Sığınma evinin, bunun önüne geçmek için katı kuralları varmış. Örneğin, içeri giriş için belli bir saat varmış ve o saatten geç gelersen dışarıda kalıyorsun. Kitty bir akşam gelmediğinde, normalde hiç geç kalmamasına rağmen, kimse şaşırmamış. Yirmi dört saat geçene kadar kayıp ihbarında bulunmamışlar.”

“Böylece katil bir adım önde başladı.” Kitty’nin yüzüne baktım ve başının eğiliminde kişiliğini okumaya çalıştım. “Ne düşünüyorsunuz? Onu da diğerleri gibi sokaktan mı kaçırdı?”

“Sara ile karşılaştığında bu işte başarılı olmuştu. Tanık ve kamera olmayan bir yer seçti çünkü bu konuda tecrübeliydi,” dedi Derwent, “ben soruna, evet, derdim.”

“Sığınma evi neredeydi?” diye sordum Liv’e.

“Willa Howard’ın kaybolduğu gece gittiği bardan iki sokak ötede.”

“Bölgeyi tanıdığını biliyordum. Orada olduğunu bilmediğin sürece öyle bir bara rastlamazsın.”

“Tahminde bulunacak olursam, kurbanlarını sekiz yıl önce benzer sığınma evlerinde aradığını söyleyebilirim çünkü bir sonraki kurbanını da hapisten yeni çıkmışken kaçırmış.” Liv duyuru panosunun başka tarafına bir resim daha astı. “Barbara Dolan.”

Barbara’nın iri, gizemli gözleri ve çıkık elmacık kemikleri vardı. Kaşları gerilmiş yay gibi incecikti, bu da yüzüne şaşkın bir ifade veriyordu.

“Barbara, Aberdeen bölgesindendi. Kaybolduğunu bildiren kişi annesi ama aralarında yakın denebilecek bir ilişki yok; birkaç yıldır onu görmemiş. Barbara hem alkolik hem de uyuşturucu bağımlıydı ve sekiz sene önce, en azından bir süre de olsa fuhuş yaptığını biliyoruz. Yirmi üç yaşındaydı ve resmî olarak evsizdi.”

“Peki, o nerede yaşıyordu?”

“Hammersmith’te bir sığınma evinde kaydı vardı.”

“Hammersmith?” Başını sallayan Derwent’a baktım.

“Sara Grey’i kaçırdığı yerden çok uzak değil. Demek ki daha önce başarılı olduğu yerlere geri dönmüş. Bu bölgeleri iyi tanıyordu.”

“Barbara ne zaman kaybolmuş?” diye sordum.

“Kitty’den altı ay sonra, birkaç gün öncesinde veya sonrasında olabilir. Hiç kimse tam zamanı konusunda emin değil. Tesisten son çıkışı, annesinin telaşlanmasından beş gün önce. Ama personel, giren çıkanların takibi konusunda pek iyi değilmiş, zaten Barbara kaybolduktan kısa bir süre sonra da kapatılmış. Hâlâ davaya bakan başmüfettişin izini sürmeye çalışıyorum. Sığınma evinden bize Barbara ile ilgili bilgi verebilecek herhangi biriyle görüşmek istiyorum.”

“Kelly Lambert’ın bu sığınma evlerinde gönüllü olarak çalışıp çalışmadığı öğrenmeye değer olabilir.” dedim. “Koruyucu ailesinin yanından ayrıldı ve dediklerine göre dünyaya iyi şeyler yapmaya gitti ve ne tesadüftür ki öldürecek kadınlar buldu.”

“Ya üçüncü kurban?” diye sordu Derwent.

“Hâlâ resmî bir onay bekliyorum ama üçüncü kurban olduğu düşünülen kişi buydu.” Liv kâğıtlarını karıştırıp bir fotoğraf çıkardı. “Evie Pascoe. Boğulan kurban.”

Resimdeki kızın kahverengi saçları, kahverengi gözleri, yuvarlak, çocuksu bir yüzü ve üzerinde okul üniforması vardı. Yaşı küçüktü ve tatlıydı, panoda resmi asılı diğer kadınlardan apayrı bir dünyaydı.

“Resim eski mi?” diye sordum.

“Pek eski değil. On dokuz yaşındaydı. Tüm yönleriyle yanlış bir gruba düşmüş. Biri ondan en son haber aldığı anda, üniversiteyi bıraktıktan sonra King’s Cross’ta bir gecekonduya yaşıyormuş.”

“Ne zaman kaybolmuş?”

“Altı yıl önce.”

“İkinci kurban ile üçüncü kurban arasında epey ara vermiş o zaman,” dedim.

“Daha sonraki, kurban profiline daha yakın. İşe fahişeler ve uyuşturucu bağımlılarıyla başladı ama onlar kolay hedefti. Nihayetinde istediği bu değildi. Orta sınıftan güzel kızlar istiyordu. Elde edemeyeceği kızları istiyordu.”

Derwent’ın bundan kaçmasına izin veremezdim. “Kelly Lambert yakışıklı ve çekici. Neden Evie gibi bir kızı elde edemesin ki?”

“Biliyorsam ne olayım! Belki geçmiş ve eğitim seviyesi yüzünden kendine güvenmiyordu. Hayatını elleriyle kazanan biri. Belki de o iyi kızların ona yukarıdan bakacaklarından endişe duyuyordu.”

“Belki de onu elde etmişti.” Liv dosyayı okuyordu. “Henüz bu dosyayı detaylı incelemedim ama Evie’nin arkadaşlarından biri, onun bir erkek arkadaşının olduğunu söyledi. İsim yok ama görünüşü ile ilgili verilen bilgiler Kelly ile eşleşebilir: Koyu saç, yirmili yaşların başı.”

“Bayağı detaylı bir bilgi. Herkes olabilir.” diye tersledi Derwent. “Anlıyorum, elimizde erkek arkadaşın adı yok.”

“Gördüğüm kadarıyla yok.” Dosyayı bana itti. “Yine de bir bakabilirsin. O tanıkla yeniden konuşmayı dene.”

“Elbette.” Aradan altı yıl geçmişti ve tanık, ifade verdiği sırada Evie ile aynı gecekonduya yaşıyordu. Onu bulabilirsem şanslıydım ve Evie veya erkek arkadaşıyla ilgili daha önce bahsetmediği bir şey hatırlıyorsa daha da şanslı olacaktım.

“Ve dördüncü kurban bilinmiyor.” Derwent ayağa kalktı. “Şimdi bile onu arayan kimse yok.”

Liv, “Yüz rekonstrüksiyonundan bahsediyorlar.” dedi. “Tabii, bunun için bütçe varsa.”

“Onun nasıl olduğunu önemsemeyen bir aileye kemiklerini geri vermek için para harcamayı haklı çıkarmak zor.” Derwent, sanki ağrıyormuş gibi boynunun arkasını ovuşturdu.

“Onların kızı umursayıp umursamadıklarını bilmiyorsun.” dedim. “Kız onları bırakıp gitmiş olabilir. Belki de onu delice özlüyorlardır.”

“Pekâlâ, eğer öyleyse, öldüğünü öğrenince biraz rahatlarlar.” Omuzlarını kamburlaştırarak uzaklaştı.

Arkasından, “Nereye gidiyorsun?” diye seslendim.

“Aşağıda Kelly Lambert’i sorguluyorlar. Henüz bunlarla suçlanmadı.” Derwent kolunu sallayarak panodaki kadınları gösterdi.

“Peki sen ne yapacaksın? Sorguyu mu izleyeceksin? Burada yapacak çok işimiz var.”

“İyi, sen onlara devam edersin o zaman.”

Kapıyı arkasından çarptı. Liv bana sorgulayıcı bir bakış attı. “Siz ikiniz, kavga mı ettiniz?”

“Hayır, elbette hayır. Yani, pek değil.” Evie’nin dosyasını incelemeye başladım. “Yani en azından ruh hâlinin kötü olmasının sebebi bu değil.”

“Belki de öyledir.”

“Hatalı olan oydu.”

Liv, “Onu sinirlendiren de genelde bu.” dedi ve bu doğrudu.

“Bunu masama götürüyorum. Sen neden uzanmıyorsun?”

“Her şey yolunda.” dedi Liv. Yüzüne aniden, aşırı bir odaklanma ifadesi yerleşti ve elindeki kâğıtları bırakıp odadan çıktı. Güldüm, sonra iç çektim ve masama oturdum. Rob’u, bebeğini ve telefondaki sesini düşünmemek için çok uğraşıyordum ama Liv onu zihnimin ön saflarına geri getirmişti. Bu, bir anlığına elektrikli bir çite dokunmak gibiydi, kısa bir acının ve şokun verdiği heyecan. Ne istemişti? Sesimi duymak mı? Affedilmek mi? Yapması gereken tek şey sormaktı ve onu affetmeme yetmişti ve bunu sadece lafta yapmamıştım. Bir zamanlar ondan daha fazlasına -çok daha fazlasına- ihtiyaç duymuştum ama onu çok sevmeme rağmen Rob artık geçmişte kalmıştı. Onun ardından çektiğim acının nasıl olduğunu hatırlıyor olsam da kalbimi saran ağrı artık geçmişti. Oturup dosyadaki kâğıtlara baktım

ve bir sayfayı çevirip de Evie'nin fotoğrafını bulana kadar hiçbir şey okumadım. Çok masum ve güvenilir görünüyordu. Hayatını elinden alan zulüm nefesimi kesti.

"Lanet olsun, devam et şuna." dedim kendi kendime ve not almaya başladım. Evie'nin erkek arkadaşından bahseden tanık, yaz tatilinde para biriktirebilmek için gecekonduda yaşayan, Klaus Maria Hummel adında bir Alman'dı ve yüksek lisans öğrencisiydi. Hesaplarıma göre şu an otuz yaşında olmalıydı ve şu an herhangi bir yerde saygın bir vatandaş olma ihtimali yüksekti. İşe temel bir açık kaynak araştırmasıyla başladım ve onu, çıkan sonuçların ilk sayfasında buluverdim. Klaus artık Dr. Hummel olmuştu ve East Anglia Üniversitesinin fizik bölümünde ders veriyordu. Bir telefon numarası buldum ve çalışını dinledim. Çaldı, çaldı, çaldı ve ben tam kapatmak üzereyken bir klik sesi duyuldu.

"Merhaba?"

"Dr Hummel ile mi görüşüyorum?"

"Evet, benim." Kim olduğumu ve onu neden aradığımı açıklayana kadar sesi neşeliydi.

"Ah, Evie. Evet, üzücü bir durumdu. Yeni bir haber mi var?"

"Ona ne olduğunu anlamamıza yardımcı olabilecek bazı yeni bilgiler öğrendik." dedim ihtiyatla. Henüz kimliği belirlenmemişti ve ailesine haber verilmemişti ama benim söylemediğim şeyi çözmek zeki biri için hiç de zor değildi ve tek bildiğim, Klaus Hummel'in zeki olduğuydu. Satır aralarını kesinlikle okudu.

"Öldü öyleyse."

"Teyit edilmedi."

"Ama bir ceset var."

"En yakın akrabasıyla görüşmeden size daha fazla bilgi veremem."

"Anlıyorum." Sesi üzgün geliyordu. "O çok gençti. Her zaman bizim –yani, evdeki diğer kişilerle- onu korumak için daha fazlasını yapabileceğimizi düşündüm. Çoğumuz ondan büyüktük.

"Sizinle yaşamaya nasıl başladı?"

Bir arkadaşıyla -sanatçı bir kız, fark edilmek için giyinen gürültücü kızlardan biri- geldi. Evie her zaman onun gölgesindeydi. Küçük bir hayalet gibiydi. Onu pek tanımıyordum. Kalabalıktık. Bazen on beş on altı kişi. Evin suyu akıyordu ve çok odası vardı, yani yaşamak için uygun bir yer. Düzenli tutuyorduk. Kurallar vardı.” Bir anlığına durdu ve yeniden konuşmaya başladığında aksanı güçlüydü ve duyguları sesini kalınlaştırmıştı. “Bizimle güvende olmalıydı.”

“Kaybolmasından evdeki başka birinin sorumlu olabileceğini düşündünüz mü?”

“Hayır, hayır. Öyle biri yoktu.”

“Altı yıl önce polise verdiğiniz ifadeyi okuyordum. Bir erkek arkadaşı olduğunu söylemişsiniz.” Konuştuktan sonra sessizce dua ettim.

“Evet, biri vardı. Onun, Evie’nin erkek arkadaşı olduğunu bilmiyordum. Sanatçı kızla daha iyi anlaşıyordu ve bir keresinde onu Evie ile el ele görmüştüm. Sevgili gibi duruyorlardı. Ama korkarım ki daha fazlasını bilmiyorum.” Temkinli bir bilim insanı, varsayımda bulunmaktan çekiniyordu.

“Adını hatırlıyor musunuz?”

“Hayır. Zaten hiç de bilmiyordum.”

“Sanatçı kızın adını?” Dosyayı karıştırarak fikir bulmaya çalıştım. “Sukey Cross? Bu o kız olabilir mi?”

“Evet o. Sukey.”

Telefonu çenemin altına soktum ve kızın adını arama motoruna yazdım. “Kahretsin.”

Fısıltıyla söyledim, yine de duydu. “Onun da öldüğünü öğreniniz.”

“Evet.” Ölüm ilanına bakıyordum.

“İki yıl önce. Zavallı kız, lösemiye. Yetenekliydi. Onunla arkadaş olmasam da yetenekli olduğunu düşünüyordum. Öldüğünü Facebook’ta gördüm ve eski günlere döndüm. Ve şimdi de siz aradınız, yine aynı şey oldu.”

“Evet, üzgünüm.” Sukey, soruşturmamda çıkmaz bir sokak olarak kaldığı için gerçekten de üzgündüm.

“Eğer yardımcı olabileceğim...” Sesi yavaş yavaş uzaklaşıyordu.

“Evie’nin erkek arkadaşını ne kadar iyi hatırlıyorsunuz? Size bir resim göndersem, o olup olmadığını söyleyebilir misiniz?”

“Muhtemelen. Yüz hafızam iyidir.”

Bu da bir şeydi. “Bu resmî bir kimlik tespiti değil. İhtiyacımız olursa, resmî bir kimlik tespiti sürecine katılır mısınız?”

“Elbette. Yardımcı olabileceğim her konuda yardımcı olurum.” Bana e-posta adresini verdi, ben de ona Kelly Lambert’in vesikalık fotoğrafını gönderdim. Resim onun bilgisayarına ulaşana kadar saçma bir muhabbet ettik: hava durumu, Norwich, Noel tatilinde ne yapacağı...

“E-posta geldi.” dedi Klaus Hummel.

“Ve? Acele etmeyin.” dedim. Zaten bir fotoğraf dosyasını açmak ne kadar sürerdi ki?

Bir şaşkınlık nidasından sonra, “Ah. Hayır. Hayır, o değil,” dedi.

“Emin misiniz?”

“Evet. Kesinlikle o değil.”

Yani, Kelly Lambert ile Evie Pascoe’yu kolayca ilişkilendiremiyordum. Ama bu, eninde sonunda ilişkilendiremeyeceğim anlamına gelmiyordu. Ne kadar hayal kırıklığına -hayal kırıklığı âdeta kaslarını zorluyordu- uğrarsam, o kadar daha kararlı oluyordum.

“Yardımanız için teşekkürler.”

“Bekleyin bir saniye. Onu tanıyorum.”

Aptala dönerek, “Öyle mi?” dedim.

“Evet, elbette. Erkek arkadaşının kardeşi bu.”

“Kardeşi mi?”

“Anladığım oydu.” Sesimdeki şok yüzünden Hummel’in kafası karışmış gibiydi. “Yanlış anlamış olabilirim. O zaman İngilizcem pek iyi değildi, bu nedenle bazen yanlış anlayabiliyordum ama anladığım buydu. Bu fotoğraftaki kişi kesinlikle Sukey’nin arkadaşlarından biri. Bir başka sanatçı. Ama Sukey ile çok fazla zaman geçirmediğim için çok net olamıyorum.”

“Onunla ilgili hatırladığınız başka bir şey var mı?”

“Hayır. Üzgünüm.”

“Peki ya kardeşi? Evie’nin erkek arkadaşı? Onu daha detaylı tarif edebilir misiniz?”

“Hayır. Birbirlerine oldukça benziyorlardı. Erkek arkadaşı daha uzun boyluydu, sanırım, sadece bu kadar.” Omuz silktiğini hattın diğer ucundan hissedebilmişim. “Onlarla pek ilgilenmedim.”

Hafızasından daha fazlasını çıkarmaya çalıştım ama Hummel kararlıydı. Tek bildiği buydu. Telefonu kapattıktan sonra bir süre oturup düşündüm. Kelly, erkek arkadaşı olmasa bile, Evie’yi tanıyordu. Aslında bu, Kelly’nin onu hedef seçmesinde kilit bir faktör olabilirdi. Sonuçta katilin tekniği, kurbanı kurtarmaya gitmesiydi. Kötü bir erkek arkadaş, Kelly’yi şiddete sürüklemiş olabilirdi.

Peki ya o erkek arkadaş kardeşiyse?

Liv masama gelip durdu. “Neden öyle bakıyorsun?”

“Tanık, Kelly’yi tanıdı. Evie’yi gecekonduda kaldığı zamandan tanıyormuş.” Ona baktım. “Görünüşe göre Kelly’nin kardeşi, Evie’nin erkek arkadaşymış.”

“Kelly’nin kardeşi mi varmış?”

“Tanıgım öyle söyledi.”

“Koruyucu ailede büyümemiş miydi? Belki onunla beraber büyüyen diğer çocuklardan biridir.”

“Olabilir.” Fieldsların numarasını bulmak için notlarıma bakarken bir yandan da telefonumu aldım. Telefonu Colin açınca yüzümü buruşturdum. Söylemeye çalıştığı şeyden anladığım kadarıyla Pam evde değildi.

“Tek bir sorum var. Biri Kelly’nin bir kardeşinin olduğunu söyledi, çiftlikten ayrıldıktan sonra Londra’da onunla vakit geçirmiş.”

“Hı hı.” Colin için olay bir ifadeydi. “Bakımını sizin üstlendiğiniz çocuklardan biri miydi?”

Hayır anlamına geldiğini varsaydığım bir ses çıkardı. “Gerçek bir kardeş miydi?”

“Hı hı.”

“Aynı anneden?”

“Hı hı.” Nefesi hızlanıyor, konuşmakta zorlanmaya başlıyordu.

“Aynı babadan?”

Evet diye yorumladığım bir homurtuyla karşılık verdi.

“Özür dilerim. Sizi bir dakika içinde rahat bırakacağım. Adını biliyor musunuz?”

Colin bir şey söyledi ama çıkardığı sestten hiçbir isim çıkaramadım. Hayal kırıklığıyla gözlerimi kapattım.

“Çok teşekkürler, Bay Fields. Pam döndüğünde bu numarayı geri aramasını söyleyebilir misiniz?”

“Hı hı.” Telefonu kapattı. Ayağa kalktım. “Bir kardeşi varmış. Pettifer’a haber verir misin? Kelly’ye kardeşini sorsun. Bakalım, inkâr edecek mi.”

“Leo’ya sormaya ne dersin?”

“Leo bizimle konuşmuyor. Kimseyle konuşmuyor. Asla yorum yapmayacaktır.” Parmaklarımı masaya vurdum. “Hâlâ Kelly’nin evini arıyorlar, değil mi?”

Liv başını salladı. “Hem de didik didik.”

“Kardeş ile ilgili işaret arasınlar. Ben geri döneceğim ve Leo’nun dairesine yeniden bakacağım. En son aradığımızda herhangi bir belge görmedim ama gözden kaçırdığımız bir şey olabilir.” Konuşurken pencereden dışarı baktım. Bir kadın büronun karşısındaki kaldırımda durmuş, telefonuna bakıyordu. Koyu renk saç. Koyu renk palto. Kollarını kavuşturup, rüzgâr yaprakları ayaklarının çevresine savururken, dar bir daire çizerek yürüyordu. “Ne aradığını bilmediğinde nasıl hissettiğini bilirsin.”

“Sisli bir gecede, karanlık bir odada kara kedi aramak gibi.” dedi Liv.

“Aynen öyle.”

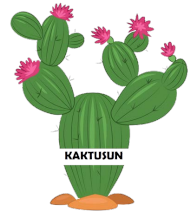
İkinci bir kadın, sağını ve solunu kontrol ettikten sonra karşıdan karşıya geçti, rüzgârda sarı saçları uçuşuyordu. Tanımıyor gibi koyu

renk saçlı kadının yanından geçti. Ama koyu renk saçlı kadın onu birkaç adım geriden takip etmeye başladı.

“Bir de Pettifer, Kelly’ye Evie’yi sorsun. Tanık, Kelly’nin onu tanıdığını söyledi.” Aceleyle masama dönüp eşyalarımı aldım ve not defterimi Liv’e fırlattım.

“Tamam da bu acele neden?”

“Bir şeyin peşindeyim.” Liv bana daha fazla bir şey sormadan el salladım ve koşmaya başladım.

Ben binadan çıktığımda iki kadın gözden kaybolmuştu. Siyah bir taksiden kaçarak yolun karşısına geçtim ve köşeye doğru koştum. Şansıma uzaklaşmamışlardı. Biri konuşup diğeri dinlerken, ara ara duruyorlardı. Görüş açılmasına girdiğimde sarışın olan etrafına bakındı ve yüzünün bir anda solması, benim hayal gücümün bir ürünü değildi.

“Maeve.”

“Georgia.” Diğer kadına baktım. “Üzgünüm, senin adını bilmiyorum. Ama seni tanıyorum, değil mi?”

“Bilmem.” Bana yönelttiği boş bakışın etkisini yok etmek için çantasının askısını tuttu. Telaşa kapılmasına neden olmuştum ve bunu fark etmek beni daha da kızdırdı. Ama sesimdeki buz gibi tondan kimse öfkemi fark etmezdi.

“Leo Stone’un serbest bırakıldığı gün temyiz mahkemesinde sen de vardın. Gazetecilerin oturduğu yerde oturuyordun. Sonrasında ben iş arkadaşlarımla konuşurken koridorda oturmuş bizi dinliyorsun.”

“Kamuya açık alan. Eğer bir soruşturma hakkında konuşmak için kamuya açık bir alan seçerseniz, birinin sizi dinlemesinden şikâyet edemezsiniz.”

“Doğru. Bir tanıkla kamuya açık bir yerde görüşürsem, bunda da aynısı geçerlidir değil mi? Sen, Kelly Lambert’la görüşmemle ilgili makaleyi yazan gazetecisin.”

“Ona hâlâ tanık mı diyorsun? O bir katil.” Koyu renk saçlı kadın Georgia’ya döndü. “Haklıydın.”

“Ne konuda, tam olarak?”

“Lambert’a biraz fazla yakınsın.” Georgia saçlarını düzeltirken, mükemmel manikürünü âdeta gözüme soktu. “Amatörce.”

“Soruşturmada yerine geçmek için bir iş arkadaşının kuyusunu kazmak asıl amatörce olan.”

“Neyi ima ettiğini anlamıyorum.”

“Anlamamak için aptal olmak gerekir. Ne yazık ki ben aptal değilim.” Sonra gazeteciye döndüm. “Adın ne?”

“Holly Hawkins.”

“*Messenger* için mi çalışıyorsun?”

“Serbest çalışıyorum.” Genç. Adını duyuracak bir hikâye peşinde. İşini yaptığı için onu gerçekten de suçlayamazdım. Öfkemi kontrol altına alarak gülümsedim.

“Holly, Georgia ile konuşmam gerek. Bizi yalnız bırakır mısın?”

Önce hayır demeyi düşünse de sonunda yeniden çantasını çekip tirip başını salladı. Karşımda hasta görünen Georgia’ya, “Seni arayacağım.” dedi. Gazeteci uzaklaşana kadar bekledim.

“Seni aradığında cevap verme. Numarasını engelle. Bu, şimdi ve burada bitsin.”

Georgia gülerek kekeledi. “Ne?”

“Ne yaptığını biliyorum. Kelly Lambert ile konuşurken fotoğraflarımı çektin çünkü bunu kendin için fırsata dönüştürebileceğini biliyordun. Sonra fotoğrafları Holly Hawkins’e verdin çünkü o senin için hikâyeyi yayabilirdi ve senin adını vermezdi. Olan buydu, değil mi?”

“Neden böyle bir şey yapayım ki?”

“Çünkü soruşturmaya girebildin. Benim yerime geçtin, unuttun mu? Karşılığında aldığın şeye bakarsak, anlattığın birkaç hikâyeye değmiş olmalı.”

“Tam olarak planladığım bir şey değildi. Nasıl planlayabilirdim ki zaten? Kelly Lambert ile görüşmek gibi bir aptallık yapacağımı bilemezdim.”

“O gece ofisten çıktıktan sonra beni takip mi ettin?”

“Hayır.”

“O hâlde nerede oturduğumuzu nasıl bildin?”

Gösterişli bir şekilde saçının bir tutamını kulağının arkasına attı.

“O tarafa yürüyordum ve onun durup camdan baktığını gördüm.

“Onun?”

“Müfettiş Derwent. Seni kafede görmüş olmalı. Herhâlde Kelly’yi tanımadı.” Burnunu çekti. “Gözlerinin sadece seni gördüğü ilk sefer değildi.”

Aynı anda hem sıcak hem soğuk bastı. Kelly yalan söylememiştii. Derwent’i gerçekten de kapının önünde görmüştü. “Tam olarak ne gördün?”

“Bir saniye kadar durup ardından yürümeye devam etti. Dikkatini çeken şeyin ne olduğunu merak ettim. Kelly Lambert’la olduğunu gördüm ve onunla ne yaptığını görmek için etrafta dolaşmaya karar verdim.”

“Neden umurundaydı bu?”

“Bilmiyorum. Ben sadece... Bunu nasıl yaptığını bilmek istedim.”

“Neyi nasıl yaptığını?”

“İşini. İnsanların sana güvenmelerini sağlamayı. İnsanların seni sevmesini. İnsanlar seni dinliyorlar.” Ağzını sıktı. “Başmüfettiş Godley bile seni dinliyor. Oysa benim varlığımın bile farkında değil.”

“Bu, bir gecede olmadı.” Ona baktım. “Sıkı çalışıyorum. Hatta muhtemelen çok sıkı. İnsanları anlamaya çalışıyorum. Ve zaman zaman şansım yaver gidiyor. Bunun bir sırrı yok.”

“Bu, senin söylediğin.”

“Gerçek bu.” Sakin kalmaya çalışma kararlılığıma rağmen, öfkem soğukkanlılığımın kenarlarını tutuşturmaya başlamıştı. “Sanki ikimize birden yer yokmuş gibi benimle rekabet etmek için tuzak kuruyorsun.”

“Çünkü yok. Ben hep boktan işleri alıyorum. İlginç şeyleri kapan hep sensin.”

“Belki sana öyle geliyordur ama...”

“Sen ne istiyorsan, ne zaman istiyorsan yapıyorsun.”

Başımı iki yana salladım. “Senin için Una Burt’le konuşmasaydım, şu an ekipte olmayacaktın.”

“Bu doğru değil.”

“Kesinlikle doğru. İşleri berbat etmiştin, hem de çok. Geçen yaz olan her şey için sen suçlanacaktın ve bu suçlamayı hak ettiğini de çok iyi biliyorsun. Senin için üzıldüm. Öğrenecek çok şeyin olduğunu düşünsem de potansiyelinin olduğunu biliyordum.”

“Bunun için teşekkür etmemi mi bekliyorsun?”

“Evet. Bu da bir parçası, değil mi? Bana borçlu olmaktan nefret ediyorsun. Bana minnettar olmak istemiyorsun.”

“Yazın olanları ben de hatırlıyorum, hepsi benim olduğu kadar senin de hatandı.”

“Kendini böyle kandırmaya devam et.” Eğildim. “Unutma Georgia, ben; sen artı, senin birkaç yıl fazlan ve bolca kafeinden oluşuyorum ve oyunlarına sabrım yok. Sen daha bir şeyi yapmadan, ben senin ne düşündüğünü biliyorum. Bu ekiple çalışmak gibi harika bir fırsatın var. O nedenle işine bak.”

“Senin yaptığın gibi.”

“Benim yaptığım gibi.” Saatile baktım. “Şimdi gitmem gerek.”

“Nereye?”

“Padualı Daniel Evi’ne.”

“Nerede?”

Neredeyse köşeye varmıştım. “Ara.”

Büyük, kasvetli eve geldiğimde ön kapı açıktı. Koridorda gizlenen biri var mı diye bakarken verandada bir anlığına durdum. İçeriden hızlı ve kendinden emin bir şekilde yaklaşan ayak seslerini duyduğumda eşiği geçmek üzereydim. Her iki elinde birer çöp torbası olan bir adam görüldü. Giydiği cüppenin taşıdığı bilinç ve yaptığı çok sıradan iş arasında bir tezatlık vardı. Adını hatırlamaya çalıştım.

“Kardeş Mark.”

“Evet?” Sorgularcasına baktı.

“Müfettiş Muavini Maeve Kerrigan.” Kimliğimi gösterdim. Kimliğe göz attıktan sonra hatırlayarak yeniden bana baktı.

“Leo’nun dairesini aramaya geldiklerinde siz de vardınız. Sizi hatırlamalıydim.”

“Önemli değil.” Hatırladığımdan daha zayıf görünüyordu ve gizemli aziz bakışları gitmiş, yerine açık bir samimiyet gelmişti. Muhtemelen bir polis grubunun başında olmamam bunda etkili olmuştu. “Bağlam her zaman yardımcı olur. Ben de cübben olmasa seni tanıyamazdım.”

Kendine bakıp güldü. “Muhtemelen bunu giymem size tuhaf geliyordur ama üzerimde bu varken daha çok saygı görüyorum. Mark Kardeş, düz ve yaşlı Mark Peters’tan çok daha saygıdeğer.”

“Polislerin üniforma giymesinin de bir sebebi var.”

Çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Artı silahlısınız.”

“Şüphesiz,” diyerek kabul ettim. Üniformam olsun olmasın, ASP uzatılabilir copumu daima yanımda taşıydım. Elimi ceketimin cebine sokarak rahatlatıcı ağırlığını kontrol ettim.

“Sizin için ne yapabilirim?”

Neden orada olduğumu açıkladım ve gözlerindeki gülümseme endişe ile silindi.

“Arama emriniz var mı?”

“Arama emrine gerek yok. Bu, Madde 18 kapsamında bir arama.” Şaşırmış görünüyordu. İnsafa geldim; polis jargonu her zaman istediğinizi elde etmenin en iyi yolu olmayabiliyordu. “Gözaltında olduğu suçla ilgili kanıt arıyorum. Her şey imzalandı.”

“Sizi onun dairesine götürmemi ister misiniz?”

“Yedek anahtar varsa kendim giderim.”

“Odamda bir tane var. Bekleyin.” Çöp poşetlerini kaldırıp yanımdan götürdü. Koridora girerken geçtiğim kapının yanındaki çöp kutusuna takırtıyla atılışlarını duydum. Girişte duyduğum ve çok rahatsız edici bulduğum yemek ve çamaşır suyu kokusu karışımına,

şimdi bir de çöplerin ekşi kokusu karıştı. Mark merdivenleri süpürüp koridora geri döndü ve kapıyı arkasından dikkatle kapattı. Sonra bana dönüp güldü.

“Kapıyı açık bıraktığımı kimseye söylemeyin. Aslında açık bırakmamam gerekirdi ama çöpleri atarken kolaylık oluyor.”

“Tek kelime etmeyeceğim.” diyerek söz verdim. “Ne kadar süredir burada çalışıyorsun?”

“Yaklaşık üç yıldır.”

“Her şeyi tek başına mı yapıyorsun?”

“Çoğunlukla. Böyle bir yerde birilerini işe almak pek kolay değil. Geçen yıldan beri tek başımayım. Ama maaşım ve başımı sokacak bir yerim var ve burası olmasa destek alamayacak insanlara yardım ediyorum.” Biraz utanmış görünüyordu. “Buradan pek çok kazanım var. Burası olmasa ne yapardım bilmiyorum. Zaten Londra’da yaşamayı maddi olarak karşılayamazdım.”

“Ziyaretçilerin kaydını tutuyor musun?”

“Evet.” Tereddüt etti. “Çoğunun ziyaretçisi olmuyor zaten. Aile ve arkadaşları dışında ziyaretçi kabul etmeleri yasak; kız arkadaş veya eş gibi.”

“Ya da erkek arkadaş.” diye öneride bulundum.

“İzin vermiyoruz... Şey... Dinî olarak... Yani yok...”

Kızarıp bozardığından, onu kurtarmak için, “Anlıyorum.” dedim. “Çok muhafazakâr bir kuruluş. Homoseksüellere karşı olan bu kuralı aslında onaylamıyorum. Neyse, işimin bir kısmı da potansiyel sakinleri belirlemek. Burada olması gerektiğini hissettiğim birini arıyor olsaydım, muhtemelen başvuru formundaki soruların üzerinden geçmeyi unutturdum.” Masasının arkasına gidip yığınların arasından A4 boyutunda, ciltli ve yıpranmış bir defter çıkardı. “Kayıt defteri.”

Elime aldım ve gözden geçirmeye koyuldum. Tarihe göre düzenlenmiş ve sütunlara ayrılmıştı. Leo’nun adını arayarak, parmağımı konut sakinlerinin adının yazdığı sütunda gezdirdim.

“Ziyaretine gelen, esasen oğluydu. Bir de avukatı.”

Ben de o sırada Seth Taylor'ın adını bulmuştum, yazı koyu ve küçüktü. Sayfanın ilerleyen kısmından adı yeniden geçiyordu. Arada Kelly'nin adı da vardı, ismi süslü yazılmıştı.

"Başka biri yok mu? Ailesinden başkası?"

"Hatırladığım kadarıyla yok. Ama Leo geleli uzun süre olmadı. Ayrıca aile anlamında pek bir şeyinin olduğunu sanmıyorum.

"Başka bir oğlu daha varmış."

Mark dolabın kilidini açarken durdu. "Bana hiç bundan bahsetmedi."

"Bana da. Oldukça büyük bir sürpriz oldu."

"Bunun önemi var mı sizce?"

Omuz silktim. "Muhtemelen yok. Ama asla bilemezsiniz. Bir cinayet soruşturmasında her şeyin potansiyel bir önemi vardır."

"Size inanırım." Kendi kendine mırıldanarak dolaba döndü yeniden. "Yedek anahtarlar. Pekâlâ, Leo hangi numaraydı?"

Onu beklerken masaya baktım. Düzgün, düzenliydi. Kişisel eşya yoktu. Ne kadar da tatsız bir hayatının olduğunu düşündüm ama bunu eleştirecek kişi ben miydim? Ben de uzun süredir işimin hayatımı domine etmesine izin veriyordum. "İşte, buyurun." Anahtarları masanın üstüne koydu, ben de aldım. "Sizi götürmemi ister misiniz?"

"Yerini hatırlıyorum. Anahtarlar için teşekkürler. İşim bitince bırakacağım."

"Ne kadar kalırsınız?"

"Ne kadar sürerse." Sözlerimin etkisini azaltmak için gülümse-dim, bir an sonra o da gülümseyerek karşılık verdi.

Merdivenleri çok hızlı çıkmamam gerektiğini biliyordum; Leo'nun dairesine giden yol, uzun bir yolculuk olacaktı. Birkaç kapı açıktı, boş daireler uygun sakinlerini bekliyordu. Kelly Lambert'ın kurbanlarının yaşadığı sığınma evlerinden veya Evie'yi kaçırdığı gecekondu-dan çok daha iyi durumdaydı burası. Mahremiyet ve alan vardı. Kardeş Mark işlerin sorunsuz yürümesini sağlıyordu. Leo Stone'un neden Hristiyanlığa döndüğünü anlayabiliyordum, başının üzerinde düzgün bir çatı olması içindi.

En üst katta, soluklanmak ve mavi eldivenlerimi takmak üzere durdum. Kilit gevşekti, anahtarı soktuğumda anahtarla bir döndü. Kapı açıldı ve önümü görmeden içeri girmek istemediğimden el yordamıyla ışık düğmesini aradım. Bir şey canımı sıkıyordu, tam olarak tanımlayamadığım bir şey. Işık açılınca koridora baktım, sıra dışı hiçbir şey görmedim; resim yok, kişisel eşya yok, yaşam belirtisi yok. Daire sessizdi ama bu, mutlak olmayan bir sessizlikti. Kapıyı arkamdan kapattım ve salonda durup etrafı dinledim. Su boruları tısladı. Yukarıdan gelen bir tırmalama sesiyle, bunun çatıya konan bir güvercin olduğunu bilmeme rağmen, sıçradım.

Tırsamak için bir sebep yok. Liv'i veya Derwent'ı yanımda getirmiş olmayı dilemem için bir sebep yok. Zaten Derwent olsa, her odaya girişinde daha önceki gelişimde iyi bir iş çıkaramadığım için beni azarlar dururdu. Oysa her yeri aramıştım, hem de düzgün aramıştım. Eğer becerememiş biri varsa, bu Derwent'tı, ben değilim.

Hayalî bir Derwent ile tartışıyordum. Belki de gerçekten tatile ihtiyacım vardı. Başımı sallayarak paltomu ve ceketimi çıkardım ve kapının yanındaki boş askıya astım. Oturma odasından başlamaya karar vererek koridor boyunca, yarı açık kapıya doğru yürüdüm. İlerledikçe boynumun ense kısmı karıncalanmaya başladı, âdeta hayalî bir dokunuş derimi çekiyordu. Arkamı kontrol ettim, geçtiğim her kapıdan içeri baktım.

Hiçbir şey yok.

Duyularımın tetiğe geçmesi için hiçbir neden yok.

Hadi, devam et.

Oturma odasına girince, parlak ışığının fona hiçbir faydasının olmadığını keşfettim. Büyük bir oda değildi. Tavan eğimliydi ve pencereden ne fazla ışık geliyordu ne de bir manzara görülüyordu. Sadece, buranın odaya dönüştürülmüş bir tavan arası olduğunu ve ne kadar yüksekte olduğumu hatırlatıyordu. Eğimli tavanın altındaki ucuz bir televizyonun karşısına lekeli bir kanepe sıkıştırılmıştı. Ze-

min, geleneksel bir halıyla kaplıydı, halı lifli ve sağlamdı ama elektrik süpürgesiyle iyice temizlenmesi gerekiyordu. Dirseklerimin ve ayak parmaklarımın üzerine eğildim, vücudumun tamamını yere değdirmeden fenerimi kanepenin altına tuttum. Arama yapmak kas gücü için pilatesten daha etkiliydi. Kanepenin altında, bir restorandan gelen paket servisin ekşi kokulu kartonu dışında hiçbir şey yoktu. Zaten kanıt mobilya altında olacak olsaydı, onu Derwent bile gözden kaçırmazdı, diye geçirdim aklımdan ve iyice bakmaya devam ettim; kanepeler minderlerinin içi ve tüm kenarları, yer karolarının gevşek olup olmadığı, görebildiğim tüm eşyaların altı, üstü, arkası...

Oturma odasını bitirdiğimde, burada hiçbir şeyi gözden kaçırmadığımızdan emindim. O sırada koridordan gelen bir gıcırta dikkatimi dağıttı.

“Merhaba?”

Cevap yok.

“Kardeş Mark?”

Sessizlik.

Olduğum yerde durup dinledim. Eski evler, özellikle de odalara ayrıldıklarında tuhaf sesler çıkarırlardı. Arkamdaki radyatör çalıştı ve metal, onu dolduran sıcak suya tepki verdi. Bundan döşeme tahtaları da etkilenecek ve borular ısınırken gıcırdayacaktı. Ama -hayal gücüme göre- dışarıdan gelen ses, bir nefes sesi gibiydi.

Kapıyı çekip açtım ve koridora çıktım çünkü korkmuyorsam yapabileceğim tek şey buydu ve tamamlamam gereken bir işim vardı. Karanlıktı. Karanlık olduğunu fark ettim çünkü koridorun ışığı sönmüktü, oysa ben açık bırakmıştım. Işık düğmesini ne yöne bastırdığımı hatırlamaya çalışarak fenerimi düğmeye tuttum. Evet, şimdi diğer yöne basılıydı.

Paltom, ceketim ve içinde telefonumun, telsizimin ve copumun olduğu çantam, ışık düğmesinin karşısındaki duvara asılıydı. Benim için en gerekli olacakları zamanda, Everest’in zirvesi kadar uzaktalar. Onlara ulaşmak için tek yapmam gereken, üç açık kapı boyunca

koridorda yürüyerek dairenin diğer ucuna ulaşmaktı. Bunu yapmak üç saniye sürer. Acele edersem iki.

Acele ettim.

Tam koridorun yarısına ulaşmıştım ki yatak odasının kapısı hareket etti. Odanın karanlığı, bir kâbusun hastalıklı kaçınılmazlığıyla, bir adam şekline dönüştü. Bana doğru bir adım attığı sırada, henüz onu tanıyamadan, hızlıca kenara çekilip bir kapı kolu aradım.

“Burada ne işin var?”

Seth Taylor kaşlarını kaldırdı. “Aynı soruyu benim sana sormam gerek.”

“Bunca zamandır burada mıydın?”

“Buraya senden yaklaşık beş dakika önce geldim.” Fark edilir de-recede agresif ses tonum onu incitmiş gibiydi.

“Kardeş Mark bana burada olduğunu söylemedi.”

“Bilmiyordu.” Seth, elleri ceplerinde duvara yaslandı. “Ön kapı açıktı, ben de içeri girdim.”

“Ama dairenin kapısı kilitliydi, bu nedenle anahtar aldım.”

“Kartla açtım.”

“Bunu yapmayı nereden öğrendin?”

“Zamanında bir çilingirden öğrenmiştim.” Gülümsedi. “Dışarıda kalıp evimin kapısını açması için ona yüz sterlin ödedikten sonra.”

“Neden buradasın?”

“Leo için birkaç eşya alıyordum.” Çantayı görebilmem için yatak odasının kapısını itti. “İlaçlarına ve birkaç kıyafete ihtiyacı vardı.”

“Ne kadar nazıksın.”

“Kelly tutuklandığı için ona yardım edecek kimsesi yok.” Seth omuzlarını silkti. “Her neyse, nasıl olduğunu bilirsin. Bir savunma avukatının hayatı ışıltılıdır, yedi yirmi dört. Bir müvekkilinin ne zaman ihtiyacı olsa, gidersin.”

“Senin işini yapamayacak olmamın nedenlerinden biri.”

“Benim, senin işini yapmayacak oluşumun birçok nedeni var.”

Sesindeki meydan okumayı duymazdan geldim. Polisten nefret eden herkesle tartışmaya kalksam, başka hiçbir iş yapamazdım. Ayrıca tartışmayı başlatan da bendim. “Tamam, pekâlâ, hazır işlerden bahsetmişken, ben de işime devam etsem iyi olacak.”

“Hangi iş tam olarak?”

“Geçen sefer gözden kaçırdığım bir şey varsa diye ikinci arama.”

“Arama emrinin olduğunu varsayıyorum.”

“Bu, Madde 18 kapsamında bir arama, bu nedenle bir bildirim ihtiyacım yok. Kuralları çiğnemem, Bay Taylor.”

“Ben de öyle.”

Kaşlarımı kaldırıp, şu an bulunmaması gereken yeri, daireyi işaret ettim. Dudağını ısırdı.

“Tamam. Doğru tespit. Adımı kaydettirmeliydim.” Sesini alçalttı. “Ama Kardeş Mark’ı pek sevmedim. Beni ürkütüyor.”

“Neden? Bir keşiş gibi giyinmeyi sevdiği için mi?”

“Nedenini bilmiyorum.” Huzursuzca kıpırdandı. “Tek misin burada?”

“Neden?” Bu, hemen temkinli olmama neden olan bir soruydu.

“İstersen burada kalabilirim.”

“İstemiyorum.”

“Böyle bir yer suçlularla doludur ve çoğu da uzun zamandır kadın görmemiş kişiler. Kapının kilidi, az önce kanıtladığım üzere, çöp. Ve sen burada tek başınasın.”

“Polis teşkilatındaysan, asla yalnız değilsindir. Destek ekibin gelmesi, telsizimde doğru tuşa basmama bakar.”

“Peki telsizin nerede?”

Çantamdaydı, arkasında asılı duruyordu. Fakat basma sırası bana gelmişti. “Yeterince yakınımda.”

“Yine de kalıyorum. Hiçbir şeye zarar vermediğinden emin olmak istiyorum.”

“Pekâlâ.” Onu kapıdan dışarı itmediğim takdirde gitmeye ikna edemeyecektim. “Kalacaksan da ayağımın altından çekil.”

Etrafindan dolaşarak yatak odasındaki ışığı yaktım. Tek kişilik yatak perişan hâlde, şilte örtüsüzdü ve içeride yıkanmamış beden kokusu vardı. Yüzümü buruşturdum. “Güzel yeri varmış. Şimdi bana neden göz kulak olmak istediğini anlayabiliyorum.”

“Sıcak, değil mi?” Takım elbisesinin ceketini çıkarıp yatağa attı. “İşin ne kadar sürecek?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Kapı eşiğinde durup komodin çekmecelerine göz atmamı izledi.
“Ne arıyorsun?”

“Tam olarak bilmiyorum. Bir adres defteri, günlük veya fotoğraf, mektup.”

“Leo o kadar düzenli değildir.”

“Belki de. Ama asla bilemezsin.”

Dikkatimi kapının arkasında saklı kalmış çekmecelere çevirdim. Çekmecelerden her şeyi çıkarıp yatağa koyuşumu izleyebilmek için hareket etti; çoraplar, iç çamaşırları, tişörtler, kot pantolonlar, pek bir şey yok. Her şey yeni ama ucuz.

“Çok fazla eşyası yok. Bunun yardımı olacaktır.”

“Öyle düşünüyorsan, öyledir.” Çekmeceleri teker teker yerlerinden çıkardım ve kontrol ettikten sonra yeniden yerlerine yerleştirdim.

“Sana yardım edebilir miyim?”

“Hayır.”

“Bir şeyleri kaldırabilirim.”

Doğrudum. “Gerek yok.”

“Sen her zaman bu kadar savunmacı mısın?”

“Savunmacı değilim.”

Gözleri parladı. “Peki ya şimdi?”

“Şimdi biraz savunmacı olabilirim, evet.” diyerek kabul ettim.

“Peki bu kanıt olabilecek mektuplar veya fotoğraflar tam olarak nelerdir?”

“Sana bunu söyleyemeyeceğimi biliyorsun.” Yine de Seth’in iş yarar bir şeyler bilebileceği aklıma geldi. “Leo sana bir oğlunun daha olduğundan bahsetti mi hiç?”

Cevabı, yüzündeki şaşkınlık verdi. “Hayır. Hayır, bahsetmedi.”

“Bulduğum bir tanık, Kelly’nin bir erkek kardeşinin olduğundan bahsetti. Koruyucu ailesi de onayladı; yani, bir çeşit onay diyelim.” diye düzelttim. “Onun izini sürmemiz gerekiyor.”

“Ve bu kardeş, Leo’nun da oğlu, öyle mi? Bundan emin misin?”

“Görünüşe göre öyle.” İç çektim. “Şu anda Kelly’nin suçlu olup olmadığı da dâhil olmak üzere hiçbir şeyden emin değilim. Kardeşi bulabilirsem, bazı cevapları bulabilirim.”

Seth, “Bu adam hakkında ne biliyorsun?” diye sordu.

“Pek bir şey bilmiyorum.”

“Adı var mı elinde?”

“Henüz yok. Ve sana daha fazlasını anlatamam.”

“Çünkü karşıt taraflardayız.” Söyleme biçiminde ona bakmama neden olan bir şey vardı. Bakışlarımı umduğumdan daha uzun süre üzerinde tuttu.

Aslına bakılırsa, Seth Taylor’ı hiç tanımıyordum. Onu hafife almıştım; Leo Stone’un avukatıydı ve bu nedenle onunla baş etmem gerekmişti. Ama küçük yatak odasının kapısında dikilirken -daha doğrusu geçişi kapatırken- sadece bir adamdı. Bir yabancı. Onunla ilgili bildiğim şeyler, sadece bilmeme izin verdikleriydi ki bu da fazla bir şey değildi.

“Nerelisin Seth?”

“Neden soruyorsun?” diye karşılık verdi.

“Muhabbet olsun diye.”

“Dorset’te büyüdüm.”

“Gerçekten mi? Londralı olduğunu düşünüyordum.”

“Bu izlenimi verebilmek için çok çalıştım.” Gülümsedi. “Tepe-
den tırnağa taşra çocuğu.”

“Sanırım bu sakalını açıklıyor.”

“Bana hoşuna gitmediğini söyleme.” Parmak uçlarıyla düzeltti.

“Bunun benim en büyük başarıım olduğunu düşünüyorum.”

“Senin hakkında bu konuyu tartışabilecek kadar bilgim yok.” Yü-
züne baktım ve sakalının ötesini görmeye çalıştım. Sakalı olsun ol-
masın, inkâr edilemez derecede yakışıklıydı. Kardeş Mark’ın cübbesi
gibi, diye düşündüm. Sakal, altında yatanı gizlemiş ve dikkati başka

yere çekmiş. Ve daima, fark etmemem gereken şeylere daha yakından bakma eğilimindeydim.

“İnan bana, gerçek bu. Bu sakal benim tek başarıım.”

“İşinde de çok başarılı olduğunu duydum.”

Memnun olmuş görünüyordu. “Kim söyledi bunu?”

“Dürüst olayım, hatırlamıyorum. Mahkemeden biri.” Son kıyafetleri de çekmeceye koyup çekmeceyi kapadım. “Peki, Leo Stone davasını üstlenmen nasıl oldu?”

“Eski avukatının yanında çalışıyordum, böylelikle Leo’yu tanıyordum. Dâhil olmak için sabırsızlanıyordum. Onun aleyhine çok fazla delil yoktu, değil mi? Önceki avukatı önergelerden geçti. Dava özeti de iyiydi. Ama sonra jüri onun geçmişine baktığını itiraf ederek kapsamlı şekilde utanç verici bir işe imza attı. Tanıdığım en kıdemli avukatı tuttum ve Leo’yu çıkardım.”

“Tabii, ben daha fazla ceset bularak her şeyi mahvedene kadar.”

Omuzlarını silkti. “Bunu duruşmada halledeceğiz. Sonuçlanana kadar hiçbir şey bitmiş sayılmaz.”

“Ve Kelly’i suçlayabilirsiniz.”

“Savunma stratejimizin herhangi bir detayını açıklamayacağım. Dedektif Kerrigan, bu yüzden deneme bile.”

“Hayal bile etmemiştim zaten.” O sırada şilteyi, şiltenin altını ve karyolanın altını kontrol ediyordum. “Pekâlâ. Burada hiçbir şey bulamayacağımdan yeterince emin oldum.”

“Geriye mutfak kaldı.”

“Daha önce aramıştım ve gözden kaçırdığım bir şey olduğunu sanmıyorum.” Böyle düşünüyordum. “Ama yanılıyor da olabilirim. Oraya bir şey taşımış olabilir.”

“Mutfakla atla.”

“Yapamam.”

“Buradan çıkalım artık.” Taylor, hepsi birbirinden beyaz olan dişlerini göstererek esnedi. “Burada daha fazla kalmayı sen de istemiyorsun, değil mi?”

“Pek sayılmaz, yine de mutfağı kontrol edeceğim.”

Beni mutfakta da takip edeceğini biliyordum ki etti de zaten. Ben çekmeceleri ve dolapları kontrol etmeye başlarken, o da ocağın yanında yerini aldı. Mutfak, iki kişi için fazla küçüktü ve bakışlarını üzerimde hissetmek bana sıkılgan hissettiriyordu.

“Hey, sana bir soru sorabilir miyim?”

“Tabii ki.”

“Leo’nun Howardlara gönderdiği mektupları hiç okudun mu?”

“Hayır.”

“Onları göndermesine yardım ettin mi?”

Net bir “Hayır.” ile Taylor doğrulup bana baktı.

“Üzgünüm, sormam gerekiyordu. Peki mektupları hapishaneden nasıl çıkarttı?”

Taylor omuzlarını silkti. “Ziyaretçi? Gardiyan? Bunları sen de iyi biliyorsun, Maeve. Hapishaneye resmî yollar dışında birçok şey girip çıkar.”

“Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum. Sadece merak ediyorum.”

“Ben kural çiğneyen biri değilim. Böyle bir riski göze almam.”

Şu an müvekkilinin dairesinde bulunarak kuralları çiğnediğini düşündüm, söylediği ile yaptığı arasındaki zıtlıktan rahatsız olmuş-tum. Bu, avcılarının kullandığı bir numaraydı, kendi gözlerinizle gördüklerinizi sorgulamanıza neden oluyordu. İçimde Taylor ile ilgili tam olarak ne olduğunu bilmediğim kötü bir his vardı. Beni huzursuz ediyordu ve nedenini bilmiyordum. Belki de içgüdülerim, onun hakkında bildiklerimin önüne geçiyordu.

Onunla yalnızdım ve desteğimin olmadığını biliyordu.

Onu ilk gördüğüm anı düşündüm: Kelly’yi istekli bir şekilde adliyeden çıkarışını. Boyu Kelly’den daha uzundu ve sorumluluk almış bir tavrı vardı. Tıpkı bir ağabey gibi.

Bu adam hakkında ne biliyorsun?

Adı var mı elinde?

Seth Taylor, “Bana biraz daha şu mektuplardan bahset.” dedi. Sesimin -sanki dikkatim biraz dağılmış gibi- rahat çıkmasını sağladım.

“Cahilce ve manipülatiflerdi.”

Taylor yavaşça, “Leo iyi bir yazar değildir.” dedi. “Aslında eğitim için fırsatı olmamış.”

“Doğrusunu söylemek gerekirse asıl sorun yazım veya dil bilgisi hataları değildi. Mektupların içeriği aşağılıktı.” Diz çöküp dolapların altındaki tabanlığı incelemeye koyuldum. “Willa hakkında bir sürü şey, ne kadar aptal bir kız olduğu, kendi kendini öldürttüğü, vesaire.”

“Ah, Leo.” Seth başını iki yana salladı. “Hiçbir şey söylememeliydi.”

“Kesinlikle söylememeliydi.”

“Bu, Howardları üzdü mü?”

“Elbette.” Nasıl üzmesin ki? Göz ucuyla Seth’e baktım. Howardların sıkıntısına gülümsüyor muydu yoksa? Sakalı anlamamı güçleştiriyordu.

“Onunla konuşacağım ama beni her zaman dinlemiyor.”

“Can sıkıcı olmalı.”

“İşimin bir parçası.”

Mutfaktan çıkmak üzere arkamı döndüğümde kapıyı kapatıyordu. “Çekil.”

Ses tonum gözlerinin büyümesine neden oldu ve geri çekildi. “Üzgünüm.”

Karşılığında ben de özür dilememek için kendimi zor tuttum. Yanlış bir şey vardı, benden saklamaya çalıştığı bir şey. Gergin hissetmemin sebebinin çözemesem de ona güvenmiyordum.

Koridor kapısından gelen bir ses ikimizi de sıçrattı. Kapı, zayıf, cüppeli bir kişiyi ortaya çıkararak açıldı: Kardeş Mark. Hiç kimsenin gözünde parlak zırlı bir şövalye değildi, yine de rahatlamış hissetmemi sağladı. Seth Taylor’la baş başa olmaktan bunalmıştım.

“Rahatsız etmek istememiştin.”

Biraz fazla hevesli bir şekilde, “Önemli değil. Girsene.” dedim.

“İyi olup olmadığınıza bakmaya gelmiştim.” Kapıyı kapatırken Seth Taylor’ı görünce kaşlarını çattı. “Burada ne yapıyorsun? İçeri nasıl girdin?”

“Ayrıntılı güvenlik düzenlemelerinizi bir şekilde atlatmayı başardım, diyelim.” Ağır alaycı bir ton. Taylor pansiyonun müdüründen hoşlanmadığı konusunda şaka yapmamıştı.

“Burada olmaman gerek.” Kardeş Mark bir adım öne çıktı ve ılık yüzüne vurdu. Yüzü solgun ve öfkeden gerilmişti.

“Müvekkilim için bir şeyler alıyorum.”

“Hemen al ve git o zaman.”

Mark’ı hafife aldığımı düşündüm, almamalıyım. Pansiyon sakinleriyle başa çıkmak için sert olması gerekiyordu. Seth, abartılı bir dikkatle, çantayı toplamayı bitirmek için koridordan geçerek yatak odasına gitti.

“İyi misiniz?”

Kardeş Mark’ın benimle konuştuğunu fark ettim. “Ah, evet. İyiyim.”

“Aradığınız şeyi buldunuz mu?”

“Maalesef, hayır.”

Başını salladı, tam bir şey söylemek üzereydi ki telefonum çaldı. Özür dileyerek telefonu açmak üzere arkamı döndüm. “Selam Liv, ne oldu?”

“Foseptikte bulunan kurbanların kaldıkları sığınma evleriyle temas geçtim ve ikisi de kızların kayboldukları sırada veya sonrasında Kelly Lambert’in orada çalışmadığını söylediler. Yaşı tutmuyormuş, çalışmak için yaş sınırı yirmi birmiş.”

“Eh, denemeye değerdi.”

“Evet ama ikisinden de tam bir personel ve gönüllü listesi almayı başardım, böylece çift yönlü kontrol edebilmiş oldum ve tahmin et, ne buldum? Kitty Cliffe ve Barbara Dolan’ın kaldığı zamanlarda sığınma evlerinde çalışmış olan bir adam var. Kitty kaybolmadan he-

men önce ve Barbara kaybolmadan birkaç hafta önce ayrılmış. Kimse bu iki kadının kaybolmasını birbiriyle ilişkilendirmediği için, bu da kimsenin dikkatini çekmemiş.”

“İsim?”

“Peter Lamb.”

“Lamb, Lambert’in kısaltılmışı olabilir.” dedim.

“Ben de öyle düşündüm. Sahte isimler, gerçek isme yakın olduklarında hatırlanması daha kolay olurlar. Ama korkarım ki, onun izini daha fazla süremedim.”

“Bak, yeniden Fieldsları ara. Bu sefer Pam’e ulaşmaya çalış ve Kelly’nin erkek kardeşini sor. Kitty ve Barbara’nın kaybolmaları üzerine çalışmış olan birilerine ulaşp, bak bakalım Peter Lamb ile görüşüp görüşmediklerine dair hatırladıkları bir şey var mı.”

“Tamamdır.”

Telefonu kapattığında bir saniyeliğine ekrana bakarak Peter Lamb’in arka planda gözden kaçtığını düşündüm. Her iki durum da kadınlar kaybolmadan önce ayrılmıştı. Bu bana tesadüf olamayacak kadar güçlü geldi. Hedefini bulmuş, ardından da saldırbileceği doğru anı beklemek için gölgelerin arasına karışmıştı. İsim seçimi bile gerçek niyetini gizlemenin bir yoluydu. Kendini zararsız, nazik, güvenilir olarak sunacaktı. Kibar olarak.

“Sanırım her şeyi aldım.” Seth Taylor, Leo Stone’un sefil yatak odasından çıkıp çantayı omzuna attı. Başımı kaldırdım ve bakışlarımı Seth’ten Mark Peters’a kaydırdım ve bu sefer onun ne -ve kim olduğunu görebildim.

Seth Taylor uzun boyluydu, diğer adam değildi ama iki üstünlüğü vardı: şaşırtma ve silah. Cübbesinin kıvrımlarına karışmış bir şeyi tutarak elini kaldırdı. Elindekinin, benim copum olduğunu fark etmem bir saniyemi aldı. Copu salladı ve Seth’in dizinin birkaç santim aşağısına vurdu. Kemiğinin kırıldığını duydum. Seth yerde büzüşüp kaldı. Mark ona tekrar vurdu, iki kez, biri omuzlarına biri de sırtına ve birkaç saniyelik çalışmayla işini bitirdi. Seth acıdan döşeme tah-

talarına doğru ulurken, boyun tendonları kasılmış bir şekilde kıvranıyordu.

Sesim ve cesaretim aynı anda geri geldi. “Dur.”

“Olduğun yerde kal, yoksa kafasını kırarım.”

Olduğum yerde durdum. Söylediği şeyi yapacağını biliyordum. Gözleri parlıyordu. Sopyayı kavrayan parmak eklemleri parlıyordu. “Telefonunu bırak.”

Telefonu elimden bıraktım, düşüp yere çarptı. “Buraya doğru tekmele.”

Dediğini yaptım ve Mark copu telefonun üzerine o kadar sert indirdi ki, kasası da ekranı da aynı anda paramparça oldu.

“Peter Lambert, sanırım.” Sakin görünmek için yutkundum. “Mark nedir? Göbek adı falan mı?”

Bana kardeşinin gülümsemesinin çarpık bir parodisi gibi görünen çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Eninde sonunda çözeceğini biliyordum.”

Ondan bir adım uzaklaşıp koridorun arkasına yaklaştım. Gidecek yerim yoktu. Kalbim çarpıyordu.

“Planın nedir?”

Mark omuzlarını silkti. “Gitmek. Eğer sen çözdüysen, eninde sonunda başkaları da çözecektir. Çözüldüğünde ortalıkla olmamak daha iyi olacak.”

“Nereye gideceksin?”

“Karar vermedim.”

“Teslim olabilirsin. Kaçmayı bırakırsın. Suçun, babanın ve kardeşinin üzerine kalmasına izin vermek yerine yaptıklarının sorumluluğunu al.”

Güldü. “Bu bana pek de iyi bir fikir gibi gelmedi.”

Tesadüfi görünmesini sağlamak için sağ tarafa doğru bir adım attım. Mutfak çekmecelerindekileri aklımdan geçirdim. Birini yaralayabilecek kadar keskin en az bir bıçak vardı. Çabuk olursam ve onu gafil avlayabilirsem...”

“Şuraya gir.” Başını diğer tarafa, oturma odasına doğru salladı.

“Hayır.”

“Dediğimi yap yoksa onu öldürürüm.” Copu kaldırdı ve söylediğini yapacağını biliyordum.

“Plan zaten bu, değil mi?”

“Bu senin ne yapacağına bağlı, değil mi?”

Yalan söylüyor, diye düşündüm, yine de onu Seth Taylor’ı öldürmesi için kışkırtma riskini göze alamazdım. Yavaş ve isteksizce oturma odasına gittim, o da peşimden geldi. Şimdi duruşu bile farklıydı, hareketlerinde daha önce olmayan bir kasıtlılık vardı. Güven doluydu, dindar maskesini bir kenara atmıştı.

“Yaptıklarını başka birinin de çözebileceğini kendin söyledin.” diyerek şansımı denedim. “Bizi öldürmen için hiçbir sebep yok. Bu sorunlarının hiçbirini çözmez.”

“Ah, bilmiyorum. Seni, o öldürmüş gibi gösterirsem polisin kafası bir süreliğine karışabilir. Hadi deneyelim. Onunla cesurca savaştın çünkü sen cesur bir kızsın. Seni öldürdü ama sonra yaralarına yenik düştü. Trajik. Senin arkandan ağlamakla o kadar meşgul olacaklar ki, beni aramak akıllarına gelmeyecek, ben de o sırada çoktan gitmiş olacağım.”

“Buna bir an bile kanmayacaklar.”

“Onları çok üstün değerlendiriyorsun.”

Başımı iki yana salladım. “İş arkadaşlarımı senden daha iyi tanıyorum.”

“Her şeyi bildiğini sanıyorsun. Kimsenin yardımına ihtiyacın olmadığını sanıyorsun, değil mi? Kimse sana aslında ne kadar *zayıf* olduğunu öğretmedi.”

“Zayıfları sevdiğini sanıyordum. Senin için zor durumdaki kadınlarla, değil mi?”

Dili kertenkele gibi üst dudağına dokunmak için dışarı fırladı. “Hiç anlamamışsın. Buna şaşırmamalıyım. Yaşamayı hak etmeyenleri alıyorum. Kendilerini kullandırmaya izin verecek kadar aptal olanları. Tehlikedeyken hata yapanlar ve tuzağa düşüp yine de bundan kurtulabileceğini sananlar. Tam olarak senin gibiler.”

“Gerçek şu, sen bir kadınla ancak ölüyşe başa çıkabilirsin.” diye tersledim. “Peki şimdi kim zayıf?”

“Yanlış.” Başını, sanki kulağına su kaçmış gibi salladı.

“Çoğu insan cesetlerden öğrenir ama sen onları tercih ediyorsun, değil mi? Hatta çürüseler bile.”

“Sessizler.” Elleri metalin üzerinde hareket ederken, parmak eklemleri beyaz beyaz parlıyordu. “Çok sessizler. En çok onlarlayken kendimi sakın hissediyorum.”

“Onlara... Dokunuyor musun?”

“Onları *tutuyorum*.”

Güzel ayrım. Söylediği şeyin, onlara cinsel bir ilgi duymadığı anlamına geldiğini düşündüm.

“Rachel Healy’ye ne oldu?”

İsme tepki vermedi. Elbette, sonuçta kim olduklarına ya da yaşadıkları hayata hiç aldırış etmemişti. Umutlarını, hayallerini, geleceklerini umursamamıştı. Ölülerini ilgilendiriyordu onu, dirileri değil.

“Çiftlikte şömineye koyup ördüğün. Kestiğin.”

Yüzü bir saniyeliliğine gevşedi ve bu küçük ifade sayesinde onun bu konu hakkında konuşmaktan memnun olmadığını anladım.

“Onu erkek arkadaşının evinden kaçırdın. Onları metroda takip ettin. Erkek arkadaşı bize tüm hikâyeyi anlattı. Ama sonra istediğin gibi gitmedi, değil mi? Rachel anlamadı. Onun vücuduyla ilgilendiğini düşündü.

Gülümsedi. “Ne yapmaya çalıştığını biliyorum.”

“Ne olduğunu merak ediyorum. Bir süredir bunu çözmeye uğraşıyordum.”

“Beni üzemezsin.”

“Onun seni üzdüğü şekilde, hayır.” Sempatik bir şekilde başımı eğdim. “Senin için çok kötü olmuş olmalı. Her şey ters gitti. Belki de onları birlikte görmek... Erkek arkadaşının ona dokunduğunu görmektir nedeni. Dikkatin dağıldı. Arzuladın. Ama olmasını istediğin bu değildi, değil mi? Ama elinden bir şey gelmedi. Çıldırılmış gibi hissetmiş olmalısın. Ona dokundun değil mi? Onu ısırdın.”

“Hayır...”

“Asla gerçek bir kız arkadaşın olmadı, Mark, değil mi? Evie Pascoe vardı ama onunla ve senden istedikleriyle başa çıkamadın.”

“Onun farklı olduğunu düşündüm.” Gözlerini başka yöne çevirerek yutkundu. “O özeldi. Sessiz olmanın ne demek olduğunu anlamıştı.”

“Rachel Healy senin içindeki hayvanı ortaya çıkardı. Senin nefret ettiğin her şey olmana neden oldu. Seni acıktırdı. Acımasızlaştırdı.

Onu tıpkı erkek arkadaşının yaptığı gibi kullanmak istedin. Onun canını yakmak istedin... Ve bu onun hoşuna gitti.”

Gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. “Onun hakkında konuşmayı kes.”

“Diğerlerini hemen öldürdün, değil mi? Çünkü bu, tarzının bir parçasıydı. Ama Rachel’ı onlardan farklı olarak babanın evine götürdün ve bu sefer farklı olmasını istediğin için onu hayatta tuttun. Nasıl olacağını bilmek istedin, değil mi? İstenmek istedin. Rachel seni arzuluyor gibiydi ama sonra bunun için onu cezalandırdın.”

“Kapa çeneni.” diye bağırdı Mark. Ürksem de susmadım.

“Onun içine haçı -Kelly’nin senin için oyduğu haçı- sokmanın nedeni neydi? Onu cezalandırmak mı istedin, arındırmak mı?”

“Elime geçen tek şey oydu.” Biraz sakinleşti. “Üzerimdeki cübbe ile kurduğum düzen seni yanıltmasın. Sekiz yaşındayken Tanrı’ya inanmayı bıraktım ben.”

“Ne oldu o zaman?”

“Annem öldü. Babam onu öldüresiye dövdü.” Ağzı seyirdi. “Hayatımın en değerli zamanı, onunla her şey bittikten sonra geçirdiğim zamandı. Beni sevdiğini biliyordum. Sadece beni. Ta ki polis gelip her şeyi mahvedene kadar. Onu benden aldılar ve ne yaparsam yapayım o duyguyu bir daha asla yeniden yaşayamadım.”

Arkasında, Seth Taylor elini kapı çerçevesinden yukarı doğru sürükledi. Gösterdiği çaba nedeniyle titriyordu. Mark’a yaklaşırken çıkardığı sesleri bastırmaya çalışmak için daha yüksek sesle konuşmaya başladım.

“Peki ya Kelly, Mark? Onun suçlanmasını mı istedin? Cesetleri doğa koruma alanında bu yüzden mi bıraktın?”

İşe yaramadı. Mark arkasını dönüp, küçümseyerek Seth’e baktı. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Onu rahat bırak.”

“Yoksa ne yaparsın? Benimle dövüşür müsün? Lütfen dene. Geçen sefer çok eğlenceliydi. Ama başlamadan önce, bacağının kırık

olduğunun farkındasın, değil mi? Hiç şansın yok.” Mark copu tekrar sallayıp Seth’in kırık bacağına vurdu. Seth kirli oturma odası halısına düşerken, yüzü macun renginde, gözleri ise kapalıydı.

“Bir dakikalığına kavga edebilecekmışsin gibi yapalım.” Mark sopayı döndürerek ileri geri yürüyordu. Zihnindeki korku sisinin içinden esen bir öfkeyle, bundan zevk aldığını düşündüm. Mark mırıldandığı sırada sağ tarafa doğru bir adım attım. “Hadi bakalım, gerçek yüzünü görelim.”

“Onu rahat bırak.” Seth için endişelenmiştim. Cildi terle kaplıydı ve nefes almak için savaş veriyordu. Şokta olduğunu tahmin ediyordum ve müdahale edilmezse ölebilirdi.

“Kapa çeneni.” Mark, bana bakmadan copu bana doğru salladı. “Bu, onunla benim aramda.”

Seth inledi.

“Sana bir seçenek vereyim. Artık canını yakmayacağım. Bununla sana ufacık bir dokunuşum bile olmayacak.” Copu Seth’in burnunun altına koydu ve avukatın başını arkaya yatırarak gözlerinin içine baktı. “Benim onu öldürmeme izin verirsen, seni şu an olduğun gibi bırakırım. Kılına bile dokunmam. Ama izin vermezsen... Eh, kavgada ne kadar iyi olduğunu gördük. Sen de ölürsün. Acı içinde.”

“Bu bir seçim değil.” derken kendi sesimi neredeyse tanıyamıyordum.

“Bu bir şans, değil mi? Şanslı olabilirsin.” Hâlâ Seth’in önünde çömeliyordu. “Bana karşı saldırıya geçebilirsin. Beni tepeleyebilirsin. Doğru ya, ayağa bile kalkamıyorsun ve aslında dövüşemezsin de. Hadi bana yumruk at, sert çocuk. Ah ama yapamazsın ki. Boş ver. Hâlâ üzerime atlayıp beni devirebilirsin. Bayana kaçması için şans verebilirsin. Onun için kendini feda edebilirsin. Gerçek bir erkeğin yapacağı budur. Taşakları olan birinin.” Başını yana eğdi. “Ne diyorsun? Onu öldürebilir miyim? Kendini kurtarmak için ölmesine izin verecek misin?”

Taylor inledi. “Yapamam...”

Bir adım daha attım.

Mark copun ucunu Seth'in suratına tuttu. "Ne olacak?"

"Sen... Onu istiyorsun. Beni değil. Öldür onu."

Elimde olmadan, "Seth..." dedim.

"Ölmek istemiyorum." Bana bakamıyordu. "Hem ben ne yaparsam yapayım seni zaten öldürecek."

O sırada kapıyı hafifçe açarak hareket ettim. Mark çok yakındı, çok da hızlıydı. Doğrulup aynı anda bana döndü ve copu alçaktan bana doğru savurdu. Bu hamleye hazırlıklıydım, Mark'a da öyle. İçgüdüsel tepkisine güvenmiştim: Beni durdurmak, benimle savaşmak istiyordu. Kaçınmaya çalışmak yerine copu yakalayıp sertçe salladım. Elimden copu çekmek için uzanırken, metali sıkıca tutunca dengeminin öndeki ayağından arkadakine doğru kaymasını bekliyordum.

İşte o an, artık ne olacaksa olsun, dedim.

Mark, kollarını yel değirmeni misali havada döndürerek dengesini korumaya çalışırken, sendeleyerek geriye doğru düştü. Düşüşünü seyretmekle zaman kaybetmedim. Koridorun sonuna koşarak kapıya ulaştım. Kapıyı çektim ama açamadım. Mark, ben fark etmeden arkasından kilitlemiş olmalıydı. Bu, Seth'in neden merdivenlerden aşağı kaçmak yerine intihar anlamına gelen Mark'a saldırma taktiğini kullandığını açıklıyordu. Bana yardım etmeye çalışmıştı ve bedelini ödemişti.

Askılığa döndüm ve Mark koridora çıkıp azgın bir boğa gibi üzerime gelene kadar çantamı çekip alacak vaktim oldu. Telsizimi istiyordum -telsizime *ihtiyacım* vardı- ama önce bir silaha ihtiyacım vardı. Çantamı ona doğru savurdum, çantanın yüzüne çarpan ağırlığı şaşkınlıkla homurdanmasına neden oldu. Ama bunun onu durdurmayacağını biliyordum. Çantayı ellerimden çekti, ben de direnmeden bıraktığım aynı anda, onu yavaşlatmak için ceketimi yüzüne fırlattım. Bu bana, en yakın kapı aralığından içeri girmeme yetecek bir saniye kazandırdı. En yakın odaya girip kapıyı arkamdan çarptım. İyi haber: Burası banyoydu ve kapıda bir kilit vardı. Kötü haber:

Kilit dayanıksız bir cıvadan ibaretti, ucuzdu ve herhangi bir saldırıya karşı koyma olasılığı yoktu. Yine de sürgüyü kaydurdum ve küçük, nemli odada, bir anlığına durdum. Göğsümü şişirerek ciğerlerime yeterince hava çekmeye çalışsam da başaramadım. Üstün körü bir bakış, kapıya barikat kurmak için kullanabileceğim hiçbir şeyin olmadığını doğrular nitelikteydi. Şanslıysam, bir kaçış planı yapmak için birkaç dakikam vardı.

Ne var ki kendimi pek şanslı hissetmiyordum.

“Kapıyı aç.” Kelimeleri pek de boğuk gelmiyordu çünkü kapı âdeta bir kâğıt mendil kadar inceydi. “Açsan iyi olur.”

Onu duymazdan gelerek klozete çıktım. Pencere sertti, tahta yağmur suyundan şişmişti. Nazik olacak havada değildim. Sertçe ittim pencereyi ve soğuk hava yüzüme çarptı. Mark kapıya vururken, bunu daha önce yaptığımı hatırlattım kendime. Kapıyı yumruklama sesleri, copla vurma seslerine dönüştü, tekrar tekrar vuruyordu.

Gitme vakti.

Kendimi yukarı çekerek pencereden dışarı salladım, çatıya uzanıp öne doğru kıvrılırken bacaklarımı da çektim. Neredeyse kendimi dışarı atmıştım ki, bir şey, ayak bileğimden çekti: bir el, demir kadar güçlü parmaklar. Geriye doğru bükülürken, serbest olan ayağımla Mark’ın yüzünü hedef alarak bir tekme savurdum. Yetenekten ziyade şans sayesinde tekmem çenesine isabet etti. Mark klozetten kaydı. Ani ağırlıkla sürüklenerek ben de neredeyse onunla birlikte içeri düşecektim, neyse ki duvara yaslanmak için bileğimi bıraktı. O zaman hissetmemiş olsam da avuç içlerimdeki deriyi kazıyarak geriye doğru atıldım. Tam beklediğim gibi, yeniden sıçradı ve kendini dışarı çekmek için pencere çerçevesinin kenarına tutundu. Tam zamanında yetişip pencereyi üzerine kapattım ve pencere, tatmin edici bir sesle kafasına vurdu.

“Lanet orospu.”

Kelimeler peşimden süzülüyordu, oysa ben çoktan oluğun ortasından geçen kaygan ipten kayarak uzaklaşmıştım. Arduvazların eği-

mi her iki tarafta da görüşümü kapatacak kadar dikleşiyordu ve öte tarafta ne olduğuna bakma riskini almaya henüz hazır değildim. Binanın iki tarafının, birbirinin yansıması gibi olmasının dışında eski binanın planını kafamda canlandıramamıştım henüz.

Yani bu taraftaki pencereden çıktıysam, diğer tarafta bir pencere daha olmalıydı.

Mesele oraya varmaktı.

Tam karşımda koca bir baca vardı. Etrafindan dolanırken, bir yandan da kulağım, arkamdan, Mark'ın pencereden dışarı çıktığı yerden, gelen seslere dikkat kesilmişti. Çatının yapısını o da bilmiyor olabilir, diye düşündüm. Bir binada yaşamanız, o binanın çatısına çıkacağınız anlamına gelmezdi... Çatı akıtmıyorsa ve tamirini yapmak göreviniz değilse elbet.

Nereye gidebileceğini bildiğini varsaymalıydım, yapmadım. Pekâlâ. En azından avantajlı bir başlangıç yapmıştım.

Bacanın arkasından çıktığımda beni alçak duvarlar, eğimli çatı duvarları, bacalar ve borulardan oluşan kafa karıştırıcı bir manzara karşıladı. Yağmur durmuştu ancak çatı ıslaktı. Gökyüzü, çürük kayısı rengindeydi. Kilometrelerce alan boyunca en yüksek bina burasıydı ve görüş alanı yeşil tepelere kadar uzanıyordu. Ne şekilde olursa olsun bizi kimsenin göremeyeceğini fark etmekle meşguldüm. Kimse beni göremez veya yardım çağırmazdı. Tek başıyındım.

Çatının diğer tarafına koştum ve neredeyse, çatıya yerleştirilmiş düz, kare bir pencereyi çevreleyen korkuluğa takılıyordum. Bunun, ışık gelsin diye merdivenlerin üzerine yerleştirilmiş çatı camı olduğunu fark ettim. Cama dalmaktan çekinerek etrafından dolaştım. Koridor çok aşağıdaydı ve fayanslar pek insaflı görünmüyordu.

“Kaçamazsın, biliyorsun. Aşağı atlamadığın sürece buradan iniş yok.”

Korkuluğun diğer tarafına dört adımlık bir atlayışı hesaplamaya odaklandığımdan, onu duymazdan geldim. Ama peşimde olduğunu biliyordum ve acele etmiyordu, bu da doğruyu söylediği anlamına gelirdi.

“Burada olduğunu kimse bilmiyor. Seni kimse göremez. Bu yüzden yardım istemenin bir anlamı yok. Kimse seni duymayacak. Duy-salar bile, iş işt en geçene kadar sesin nereden geldiğini anlamazlar.”

Çatının karşı tarafındaki bacağına ulaştım. Diğer taraf ile aynı dü-zenlemeyi -bir oluk, bir banyo penceresi- görmeyi bekleyerek ya-nından geçtim. Onun yerine, iki eğimli çatı duvarı arasında uzanan çatının kenarına yuvarlanacaktım neredeyse. Arduvazların üzerinde ayağım kaydı ve bacağına tutundum. Ben bacağına tutununca, bacağın kireçli harcı ellerimde ufalandı.

“Sana söyledim. Uçamadığın sürece buradan kurtulmanın bir yolu yok.” Kendinden emin adımlarla bana doğru yol almaya de-vam ediyordu. Cübbesini çıkarmıştı, artık, olması gerektiği gibi gö-rünüyordu: benden daha güçlü ve hızlı olan atletik ve atik bir erkek. “Bak, burası ölmek için kötü bir yer değil. Üzerinde gökyüzü.” Belli belirsiz bir hareketle gökyüzünü gösterdi. “Huzurlu bir yer.”

Ayağım tekrar kaydı ve bu şansı değerlendirerek omzumun üze-rinden baktım. Daha ileri gidemezdim; var olmayabilecek bir pen-cere aramak için duvarların üzerinden tırmanmak bir yana, dik çatı boyunca kayarak herhangi güvenli bir yere ulaşmamın hiçbir yolu yoktu. Mark'ı beklemeye başladım, gitgide yaklaşmasını izledim. Ar-tık ellerim acıyordu ama ellerimin acısını da, ağırlığını taşımanın zorluğundan omuz kaslarımda oluşan ağrıyı da, gömleğimin ince pamuğunu kesip saçımı ağzıma ve gözlerime sokan rüzgârı da yok saydım. Mark yüksek duvardan atladı ve sallanarak bana doğru gel-meye koyuldu. “Oradan dön.”

“Hayır.”

“O zaman gelip seni almam gerekecek.” Elindeki copu havaya kaldırdı. “Seninle işim bittiğinde öz annen bile seni tanıyamayacak.” Benden beş adım ötedeydi. Dört. Üç. Derin nefes aldım ve tutun-maya devam ederek kendimi bacağın diğer tarafına attım. Kare şek-lindeydi ve genişti, öyle genişti ki, kollarım tam açıkken köşeleri zar zor kavrayabiliyordum. Ayaklarımda altındaki arduvazlar kaygandı ve arkamda derin bir boşluk uzanıyordu.

Alnımı tuğlaya yaslayıp dua ettim. Tek bir avantajım vardı: boyum. Onun dışında her yönden yeniktim. Bir kavgada fena hâlde yenilirdim. İlerleyerek gitgide yaklaşıyordu.

“Beni çok kızdırıyorsun.” Sesi titredi. “Zamanımı boşa harcıyorsun.” Gülerken sallandım. “Rahatını bozmak istemezdim.”

“Gel buraya.” Öfkesi onu pervasızlaştırmıştı. Bacanın köşesini döndü ve parmaklarım açılıns diye elime vurdu. Metalin tuğlaya çarpmasından bir saniye önce parmaklarımı kaydardım.

Biraz daha ileri...

Beni duymuş gibi, elimin serbest kalması için son bir vahşi girişimde bulundu. O kadar öne eğildi, böylece bacanın öteki köşesini tutmayı bıraktığını anladım. Ayağını tekmeledim ve âdeta ayakkabısının tabanı yağlanmışçasına yokuştan aşağı kaydığını görmenin tatminini yaşadım. Çığlık atarak düşerken, elindeki copu da düşürdü. Cop, yokuştan aşağı kaydı, bir an için oluğun kenarında asılı kaldı, sonra gözden kayboldu. Yere çarptığında, hayatım için koşarak çatının yarısına varmıştım. Bir engelli atlama koşucusu gibi dört adımlık atlayışı gerçekleştirdiğimde, arkamdan gelen ayak seslerini duydum. Dengesini yeniden kazanması umduğum kadar uzun sürmemişti ve benim kurtulmak için tek şansım kalmıştı. Herhangi bir sapma için zamanım yoktu. Güvenli bir yere ulaşabilmek için en düz yoldan gitmem gerekiyordu. Beceremeyeceğimi ve beceremezsem bunun ne anlama geleceğini düşünmek için kendime zaman tanımadan, korkuluğa doğru sıçradım ve çatı camının üzerinden atladım. Topuğumun ucu camın kenarına çarpınca, camın parçalanma sesini duydum ama sağlam zemine basabilmişim. Korkuluğun diğer tarafına, ikinci bacanın yan tarafından oluğa atıldım ve orada, bir umut görüntüsü gibi, içinden geçmemi bekleyen açık banyo penceresi bulunuyordu.

Neredeyse başarmıştım.

Onun arkamdan gelişini duymadım, hatta bana çarpmasına neden olan sıçrayışı yapışını bile duymadım. Darbe ile ayakta duramayıp düşerken, oluğun dik tarafına doğru sürüklendim. O da pencere ile benim arama sırtüstü düşmüştü. İçimden bir ses, onu geçmeyi göze alamayacağımı söyledi; aynı içgüdü, eğimli çatının tepesine doğru tırmanmama neden olurken, diğer tarafta ne olduğunu önemsemeden kiremitlere tırmandım çünkü bilinmeyene duyulan korku, gerçekleşmek üzere olana duyulan korku ile karşılaştırılamazdı. Beni aşağı çekmeden önce, elimi çatı sırtındaki kiremitlere uzatmıştım ama tutunamadım veya çizmelerimin parmak uçlarını tahtaya geçirerek güç alamadım. Kafamın içindeki bir ses, *savaşmalısın*, diye uyardı. Uzunlarımdaki güçsüzlükten başka hissedebildiğim bir şey yoktu. Bu umutsuzluktu ve hiçbir faydası yoktu.

Yeterince yaklaştığımda yüzüne dirsek atmaya çalıştım ama kibirli bir rahatlıkla kaçtı. Misilleme olarak saçımdan bir tutam kavradı ve beni sersemletmeye ve gözlerimden yaş gelmesine yetecek bir kuvvetle yüzümü tahtalara çarptı.

“Bunu olması gerekenden daha kötü bir hâle sokma.” Yine de beni tahtaya bastırmak için gösterdiği çabadan nefes nefese kalmıştı. Bundan cesaret aldım. Artık silahı yoktu ve çatıdaki kovalamacadan yorulmuştu.

Benim ondan daha çok kaybedecek şey vardı. Kıvranıp büküldüm ve onunla yüz yüze gelmek için dönmeyi başardım. Elimden geldiğince sert bir şekilde ona diz çöktürdüm ve o, kimsenin bu şekilde karşı koymasına alışkın değildi. Acı ve şaşkınlıkla hırıldadı ve ağırlığını bir an için üstümden kaldırdı, sonra beni çatıya sabitledi. Bunda, sanki yaptığımız şey sapkın bir romantizm olabilirmiş gibi bir yakınlık hissi vardı. O anda onu neredeyse anladım. Âşık ol-

manın geri dönüşü olmayan kesinliğine sahip olan bir andı. İşte sonunda. İşte sona geldik.

“Neden pes etmiyorsun?”

“Yapamam.” dedim çünkü gerçekten de öyleydi.

Şefkate yakın bir ifadeyle bana baktı. “İşe yaramayacak.”

Başımı iki yana salladım ama yanıldığı için değil, daha çok onunla aynı fikirde olmayı kabullenmek istemediğim için. Zaten bir umudum olsaydı da cebinden çıkardığı şeyi görünce tükenecekti. Bir bıçak parıldadı. Herhâlde on santim uzunluğundaydı ve inceydi ama yeterince keskindi. Bileğini iki elimle tutup tüm gücümle ittim, elini arkaya doğru döndürdüğüm sırada kaslarım fazla çabadan titriyordu. Sol elini kaldırdı ve ben, her ne olursa olsun bileğini bırakmamaya kararlı olarak kendimi bir tokat veya yumruğa hazırladım. Ne var ki, kolunu çenemin altına kaydırıp boğazımı sıkmaya başladı. Boynumdaki baskı anında dayanılmaz hâle gelince, bıçağı tutan bileğini bıraktım çünkü eğer şanslıysanız bıçaklandıktan sonra hayatta kalabilirsiniz ama oksijensiz hayatta kalamazdınız, ben de kalamazdım. Kolunu pençeledikten sonra gözlerine uzandım ama yeterince yaklaşmadım. Sağ kolunu geri çekti, ben de bıçak darbelerini bekledim; bunun sert bir şekilde yumruklanmak gibi olduğu, bıçağı hissetmediğin veya çok geç olana kadar ne kadar derine gittiğini anlamadığın söylenmişti.

Tereddüt ediyor gibiydi, sonra yana doğru sallandı ve kan saçlarımdan süzülerek gözlerime sızdı. Aradan sonsuzluk gibi gelen birkaç saniye geçtikten sonra kanın bana ait olmadığını fark ettim. Ona yaslanmış olmama rağmen hiçbir şey duymamıştım ama kan ondan akıyordu.

Detaylar bana daha sonra anlatılacaktı: Çatıdaki camın üzerinden atladığımı gören ve nerede olduğumuzu, dolayısıyla nerede olmaları gerektiğini anlayarak merdivenlerden yukarı koşan müdahale ekibi, banyoda nasıl sadece bir kişilik yer olduğunu, memurun pencereden dışarı tırmanmaya veya Mark Peters’in hayatını sona erdirip, benim-

kini kurtarmadan önce onu uyarmaya vakti olmadığı için nasıl üç el arka arkaya ateş ettiğini... İlk atış Mark'ın gövdesinin sağ tarafına isabet etmiş ve ciğerini delmişti, ikinci atış kolundaki brakiyal arteri delmişti ve beni ıslatan kanın çoğunun kaynağıydı ve son öldürücü atış boynuna gelmişti.

Oysa benim o anda tek duyabildiğim sessizlikti.

Mark dizlerinin üzerine düştü, gözleri hâlâ üzerimdeydi, ardından tamamen yere yığıldı. Kafası ölümlere has bir açıyla sallanıyor, boş gözleri gökyüzüne bakıyordu, boğazı parçalanmıştı. Dizlerim boşaldı ve eğimden aşağı kayarak, sefilce ve titreyerek cesedin yanına çöktüm. O sırada bir ateşli silah memuru Mark'ın nabzını kontrol ederken, bir diğeri de bana sorular soruyordu; iyi miydim, yaram var mıydı, adım neydi, elini sıkabilir miydim...

Bir süre sonra, helikopterli acil sağlık ekibinin pencereden tırmanmasına izin verildi. Doktor bana hızlıca sorular sorarken, dişlerim takırdasa da konuşmayı başardım.

Sadece kesikler, çürükler ve avuçlarımın sanki içinde alevler varmış gibi yanmasına neden olan sıyrıklardan başka yaram olmadığını görünce, “Şanslıymışsınız.” dedi sonunda. “HIV, PEP veya başka bir tedaviye ihtiyacınız olup olmayacağını görmek için onun kanını test edeceğiz. Siz de tetanos aşınızın güncel olduğundan emin olun.”

Kendimi şanslı hissetmiyor olsam da başımı salladım ve sakinleştirici isteyip istemediğimi sorduğunda yeniden başımı salladım. Ardından pencereye gitmeme yardım etti, orada beni aşağıya indirmek ve banyodan geçmeme yardım etmek için bekleyen insanlar vardı. Küçük koridorun tamamı acil sağlık personeliyle doluydu ve oda öncekinden daha sıcaktı. Yatak odasında Seth Taylor'ı tedavi ediyorlardı, kapıdan geçtiğim sırada, o yerde yatarken üzerinde çalışan bir grup tulumlu sağlık görevlisi gördüm. Yaşayıp yaşamadığını anlayamadım; kesinlikle hareketsizdi ama sağlık ekibi, gittiğini kabul etmekten başka seçenekleri kalmayana kadar ondan vazgeçmeyeceklerdi.

“İyi misiniz?” diyerek yeniden kontrol etti doktor ve ben ona, dizlerimi titreten baygınlık hissiyle mücadele ettiğim sırada, hayır demek istesem de evet anlamında başımı salladım. Ona Seth Taylor’ı sormak istiyordum ama sadece iyi bir haber alacaksam. Ölüyor muydu yoksa çoktan ölmüş müydü, bilmek istemiyordum. Merdivenler daha serindi ama burası da kalabalıktı: Beni görünce sertçe haykıran Una Burt, yüzü grileşmiş Godley, asık suratlı Chris Pettifer, kasvetli merdivenlerde yüzü daha da solgun görünen Liv, meraklı ve utanmış görünen bir avuç üniformalı memur, ekipmanlarını yoldan çeken sağlık görevlileri, vücutlarına asılmış silahlarıyla silahlı müdahale ekipleri. İşte Mark’ın hayatını sona erdiren bunlardan biriydi, diye düşündüm. Sonra gözlerimi kaydırdım ve bir eliyle ağzını kapatmış, gözleri şoktan yuvalarından fırlamış Georgia Shaw’ı gördüm ve ilk kez kendimi mahcup hissettim, tuhaf ve utanmış.

En üst basamakta durdum.

“İyi misiniz? Bir dakikaya mı ihtiyacınız var?” dedi hâlâ yanımda duran doktor, bakışları nazik ama profesyonel bir şekilde odaklanmıştı.

“Yapamam.” diye fısıldadım, yani oraya yürüyemem, tüm bu insanların yanından geçip onlarla konuşamam, bugün daha fazla konuşmak istemiyorum, anlamına geliyordu bu.

Merdivenlerde ayak sesleri duyuldu ve her adımda basamakları ikişer ikişer çıkan, hafif aceleci, koyu renk paltolu bir adam, orada kendisinden başka kimse yokmuşçasına kalabalığı yararken elbette diğerleri ona yer açtı.

“Hadi prenses. Seni buradan çıkaralım.” Derwent, omzunu tutmam için kolumun altına eğilerek, kolunu belime doladı.

Merdivenlerden nasıl indiğimi şu an bile hatırlamıyorum. Derwent’in beni kimi zaman sürüklediğini kimi zaman taşıdığını tahmin ediyorum. Una Burt’ün bir şey söylemek üzere bir adım öne çıktığını ve Derwent’in yavaşlamadığını hatırlıyorum. Georgia’nın yanından geçerken, ona sanki bir köpekmiş gibi bir emir ıslığı çaldı-

ğını biliyorum. Derwent birinci katta durana ve beni duvara yaslayana kadar, Georgia da itaatkâr bir şekilde peşimizden geldi.

“Neden durdun? Gideceğimizi sanıyordum.” dedim titreyerek.

“Gideceğiz, canım ama güzel yüzünü topluma göstermeden önce seni temizlemeliyiz.” Derwent kaşlarını çatarak baştan aşağı bana baktı. “Bu binanın dışında bekleyen yüz tane muhabir var, bu şekilde görünürsen seni tüm manşetlere koyarlar.”

“Saçımda ka... Kan var sanırım.”

“Hadi canım!” Güldü, ben de yarım da olsa gülmeyi başardım, her şey normalmiş gibi davrandığı için minnettardım. “En azından sabuna ve suya ihtiyacımız var.”

“Kıyafetleri,” dedi Georgia, Derwent’ın arkasından.

“Gömlek bitik. Pantolon uzaktan iyi görünüyor.”

“Ceketin nerede, Maeve?” diye sordu Georgia.

“Da-dairede. O... Ona attım.” Durdum çünkü devam edemedim. Mark’ın kolu hâlâ boğazımdaymış gibi hissettim.

Derwent bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama başını hafifçe sallamakla yetindi. “Pekâlâ. Georgia, senin paltonu ödünç alacağız.”

“Tamam.” Paltosunu çıkarmaya koyuldu.

“Henüz değil.” Derwent elinin tersiyle kapıya vurmadan önce, ona küçümseyen bir bakış atmayı ihmal etmedi. “Polis. Açın kapıyı.”

“Bina temizlendi,” dedi Georgia işaret ederek. “Daire boş.”

Derwent, kapıyı açmadan önce, “Boş olması gerekmesi, öyle olduğu anlamına gelmez.” dedi ezici bir tonda. Kapı kilitli değildi. İçeriği kontrol ettikten sonra Georgia’ya döndü, “Orada kal. Kimsenin içeri girmesine izin verme, kastım gerçekten hiç kimse. Patron dâhil. Hatta Tanrı’nın kendisi gelse o bile.”

Georgia kaşlarını çatı. “Tanrı derken, Godley mi, yoksa gerçekten tanrı mı?”

“Fark eder mi? Hiç kimse dedim ve kastım da tam olarak bu.” Dirseğimi tutup beni kapıdan içeri soktu.

“Meave’e ben yardım etmeyeyim mi? Sen burada, dışarıda durabilirdin.”

“Evet, durabilirdim.” Derwent başka tek bir kelime daha etmeden kapıyı yüzüne kapadı ve binanın içinden gelen sesler anında kesildi. Yalnızdık. Kalbimin atışını duyabiliyordum. Nefesim düzensizdi. Dönüp bana baktı. “İyi misin?”

“İnsan... İnsanlar bunu sorup duruyorlar ve daima iyi olmadığını anlamına geliyor.” Kollarımı kavuşturup kendimi kucakladım. Üzerindeki kanın çoktan kuruduğu gömleğim nemli ve sertti.

“Sanırım bu oda boşmuş.” Derwent ceketini ve paltosunu silkeleyip askıya astı ve ben, aynısını yapışımı ve bunun nasıl da neredeyse hayatıma mal olduğunu hatırlamaktan alıkoyamadım kendimi. Titremeyle sarsılarak gözlerimi kapadım.

“Sakin üzerimde uyumayasın.” dedi Derwent, kollarımdan yakalayıp sıkarken, elleri sıcaktı ve ben ona yeniden bakmayı başarana kadar bekledi. “Sana sakinleştirici bir şey mi verdiler?”

“Evet.”

“Tahmin etmiştim. Genellikle bu kadar kolay yönetilemiyorsun.”

“Josh” dedim ve yüzü bir an için değişti ama o kadar kısa bir andı ki bu, hayal görmüş de olabilirim. Sonra yeniden daireyi kontrol etme için gitti, bu sefer insandan ziyade eşyalara bakacaktı.

“Bir havlu buldum. Ne kadar temiz olduğunu bilmiyorum.” Suyun aktığını duydum, sonra sessizlik oldu. “Lanet olsun.” Kollarını sıvamış olarak banyodan çıktı. “Saçlarını dušta yıkarsan, Noel’e kadar burada kalmamız gerekir. Su basınçsız.”

Aslında dinlemiyor olmama rağmen başımı salladım.

“B Planı.” Mutfağa gitti ve dolapları açtığını duydum. Döndüğünde elinde bulaşık deterjanı ve sürahi vardı. “Lavabo. Hadi. En azından su sıcak.”

“Bulaşık deterjanı mı?”

“Kanı dışarı atacak. Bir tek bunu bulabildim. Dilencinin seçme hakkı yoktur.”

Onun peşinden banyoya girdim ve banyonun Leo Stone'unkine benzemediğini görmek bir nebze olsun rahatlamamı sağladı: farklı şekil, büyük, eski moda aksesuarlar ve hatta duvarlarda ve tavanda farklı fayanslar.

Derwent muslukları açıp lavaboyu doldururken, küçük, kah-verengi benekli aynada beni izliyordu. Ben de aynaya yansıyan bir kâbustan fırlamış gibi duran figürü görür gibi oldum, o sırada Derwent görüşümü kapatmak için hareket etti.

"Hadi. Bütün gün vaktim yok."

Lavaboya gittim ve yüzümü yıkamak için eğildim. Kan, suyun içinde dolaşmaya başladı. Avuçlarımdaki pansumanları çok geç hatırladım. "Saçımı yapamam. Ellerim..."

"Ben hallederim." Yanıma yaklaştı. Ben de başımı yaslayabilmek için kollarımı lavabonun kenarında çaprazladım. Sürahideki suyu kafamın üzerine döktü ve saçlarımı bulaşık deterjanıyla yıkamaya koyuldu. Onun bu kadar nazik olmasını beklemiyordum ama baş-parmakları boynumun arkasındaki oyukta kayıyordu, parmak uçları kafatasımın şeklini ve kulaklarımın arkasındaki kıvrımı dikkatlice, metodik bir şekilde takip ediyordu. Gözlerimi kapattım ve kendimi onun sağlam ve güven verici desteğine bıraktım. Uyuşmuş hissetsem de göz kapaklarımın altından yaşlar süzüldü. Deterjan sert ama etkiliydi ve limon kokuyordu, kokusu o hayvanın kan kokusundan yüz kat daha iyiydi.

Derwent sürahiye son kez başıma dökerken, sanki aradan çok zaman geçmiş gibiydi. "İşte. Hazırsın."

Bana verdiği kaba ve sert havluyu aldım ve saçımı elimden geldiğince kurulamaya çalıştım.

"Saçını toplayabilir misin?"

"Evet." Bileğimde lastik vardı. Yatıştırıcı ve tanıdık bir ritüel ile nemli saçlarımı topuz yaptım.

"Daha iyi." Derwent'ın gözü aşağıya indi. "Şu gömleğe de bir şey yapmamız gerek."

“Kanı bulaşık deterjanıyla asla çıkaramazsın.”

“Düşündüğüm bu değil. Zaten vurulma soruşturması için gömleği isteyeceklerdir.” Kravatını çözmeye başladı. “Çıkar gömleğini.”

Aklıma gelseydi o an, mahremiyet için banyodan çıkabilirdim ama bunu umursayacak durumda değildim. Sakar parmaklarım-la düğmeleri açtım. *Seth'i veya onun yaşayıp yaşamadığını düşünme.* Gömlek yere düştü ve ben de cildime geçen kanı havluyla sildim.

Derwent da kendi gömleğini çıkarmıştı. Altında, tişört tarzı bir atlet vardı. Onu çıkarıp bana uzattı. “Elimden gelenin en iyisi bu. Fazla büyük olacak ama...”

“Sorun değil.” Kana bulanmış sütyenimi saklayacak kadar kalın olmasına sevinerek giydim. Yelek, Derwent’ın vücut ısısından dolayı sıcaktı ve sonsuz derecede rahatlatıcıydı. Kumaşı gererek omurgamın altından bağladım.

“İyi görünüyor.” Atletin buruşmuş olan bir kolunu, kolumun üzerinden hafifçe düzeltti.

“Bitirmediniz mi henüz?” Georgia kapıda duruyordu, gözleri, üstü çıplak Derwent ile bana dokunmayan elinden sarkan gömlek arasında gidip geliyordu.

Derwent bir adım çekilerek, “Ne istiyorsun?” diye tersledi.

“Mümkünse kısa sürede gitmemiz gerektiğini düşünüyorum. Mesleki standartlar ekibi yolda.”

Benimle, Mark’ın ölümü ve bunu önlemek için bir şey yapıp yapamayacağımı konuşmak isteyeceklerdi. Ben ise henüz bu konuda konuşabileceğimi hayal bile edemiyordum.

“Hazırım.” dedim

Derwent gömleğini iliklerken, bakışlarını hafifçe kaldırıp başını iki yana salladı. “Hâlâ bitkin görünüyorsun. Georgia?”

Makyaj çantası elbette yanındaydı. Bana uzattı, ben de titrek ve yaralı ellerimi kaldırdım. “Yapamam.”

“Sen yapsana.” Derwent kravatına konsantre olmuştu, Georgi-a’nın ona attığı bakışı görmedi ama Georgia yine de dediğini yaptı.

Şiddetin neden olduğu hasarı ve gözyaşlarımı gizlemek için kapatıcı ve fondöten; yüzüm daha az kül gibi görünsün diye de allık sürdü.

“Maskara?”

Başımı iki yana salladım.

“İhtiyacın olmadığı için şanslısın. Ben maskara sürmeyince tavşana benziyorum.”

“Bağlantı kurmayı bırak ve devam et.” Derwent aramızdan geçti ve koridorda durarak ceketini silkti.

“Ruj.”

“Ben hallederim.” Elinden alıp sürdüm. Nötr pembe, aşağı yukarı insana benzememi sağladı.

“Harika.” Paltosunu tuttu, ben de kollarımı içine soktum. Paltosu düğmeli olmasına rağmen, önünden atlet görünüyordu ama üstün körü bir incelemede fark edilmezdi. Koridora çıktım.

“Hazır mısınız?” Derwent döndü ve beni inceledi, sonra başını salladı. “Halledeceksin. Georgia, onun yanında kal ve sürekli ilerleyin. Ne olursa olsun durma. Araba ana yolun diğer tarafında, sol tarafa doğru elli metre kadar aşağıda duruyor. Eğer olur da sizden ayrılırsam, al anahtarlar burada, onu evine götür.”

Georgia başını salladı.

Derwent bana baktı. “Dayan, Kerrigan. Neredeyse bitti.”

“Tamam.”

“Telefonumu al. İhtiyacın olursa konuşuyor gibi yap.”

“Teşekkürler.” Telefonu sımsıkı tuttum.

“Hadi gidelim.”

Georgia’nın da arkamda olduğunun bilincinde, Derwent’ın peşinden daireden çıktım. Merdivenlerin son katına inince, büyük hole doğru hızla ilerledim. Ona ayak uydurmaya odaklandığım için sağa sola bakmadan yürüdüm. Devasa kapı açıldı ve Derwent kapıdan geçti. Gökyüzü artık tamamen kararmıştı, sokak lambalarının turuncu ışığı, solgunluğumu makyajımdan daha etkili bir şekilde gizleyecek bir parlılık yayıyordu. Çakılların üzerinde geçip kaldırıma

doğru yürürken, Derwent'ın arabaya ulaşmak için medya kordonundan geçmemiz gerektiğini görünce fısıltıyla ettiği küfrü duydum.

"Lanet olası kordon neden daha geride değil?"

"Aceleyle yaptılar." Georgia onun yanına geldi, ben de, sanki üçümüz dava hakkında bir şeyler tartışmak için durmuşuz gibi, kameralara arkamı döndüm. "Kaldırılana kadar bekleyebiliriz."

"Hayır. Onu bir an önce buradan çıkarmak istiyorum."

İtaatkâr bir şekilde onu kordonun yan tarafına kadar takip ettim, burada üniformalı bir polis, olay kayıt defterine bir not yazıp geçmemize izin verdi. Arabayı gördüm ve gözlerimi Derwent'ın geniş omuzlarından ayırmadan arabanın yolunu tuttum.

"Josh!" Bir kadın basın grubundan ayrılarak Derwent'a doğru koştu. Onu yanağından öptü. "Böyle aceleyle nereye gidiyorsun?"

"Çalışıyorum, Cin." Bunu, sanki tüm isteği, tüm akşamı onunla konuşarak geçirmemiş gibi bir üzüntüyle söyledi. "Üzgünüm, gitmem gerekiyor."

"Cindy Yeboah." Bakımlı elini bana uzattı, ben de sağ kulağıma yapıştırdığım telefonu göstererek, özür dileyen bir yüz ifadesi takındım.

"Biliyorum, seni tutmamalıyım." Benim yerime Georgia ile el sıkıştı. Yüz yüzeyken ürkütücü bir güzelliği vardı ama ekranda işe yarıyordu: küçük, düzgün yüz hatları, ceylan gibi gözler, çıkık elmacık kemikleri, kusursuz esmer tenindeki kusursuz makyaj, omuz hizasında ipek gibi saçlar. Geriye dönüp, bana bakarak hafifçe kaşlarını çattığında ceylan gözlerinden hiçbir şeyin kaçmadığını düşündüm. Şakağımdan çeneme bir damla su akarken, kaşlarını biraz daha çattı.

Derwent önüme geçip gazetecinin koluna dokundu ve bunu o kadar doğal yaptı ki, tesadüfi olduğunu düşünebilirdiniz. "Ee, nasılsın?" Sesi alçalarak mırıltıya dönüştü. "Uzun zaman oldu. Çok uzun."

Tam o an bana olan ilgisini kaybettiğini ve Derwent'a odaklandığını gördüm ve bunu, kaçmak için fırsat bildim. Georgia, Derwent'ın verdiği anahtarla arabanın kapısını açtı ve ikimiz içeri girdik.

“Onu bekleyelim mi?”

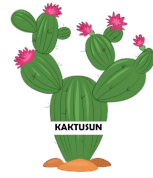
“Hayır. Eğer onu tanıyorsam, bir süre meşgul olacak.” İkisine baktım. Derwent, kadının ne dediğini duymak için ona doğru eğilmişti. Derwent’ın yüzünü göremiyordum ama kadınınkini görebiliyordum, yüzünde gafil bir ifade vardı. Kalabalığın içindelerdi ama yalnız da olabilirlerdi.

“Bunu nasıl yapıyor?”

“Kadınlara kendilerini özel hissettirmek gibi bir yeteneği var.” Gözlerimi onlardan ayırarak, kaşlarını kaldırmış olarak bana bakan Georgia’ya çevirdim. “Benim üzerimde işe yaramıyor.”

“Hayır. Kesinlikle yaramıyordur.”

“Hadi sür.” dedim ve dirseğimi arabanın kapısına dayadım, böylece bir elimle gözlerimi kapatarak kendimi dünyaya kapadım.

Georgia arabayı evime doğru sürerken, sessiz kalması gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordu beni. Sonunda navigasyon cihazının mırıltılarını bastırarak ilk konuşan ben oldum.

“Yardıma ihtiyacım olduğunu nasıl anladılar?”

“Birkaç şeyin bir araya gelmesiyle. Aslında çok yaklaşmıştın; pansiyona gitmek için biraz daha bekleseydin, muhtemelen gerçeği öğrenecektin. Liv, koruyucu anneye ulaşmayı başardı. Kadın, Kelly’nin Peter adında bir ağabeyi olduğunu söyledi. Aslında, annesi öldüğünde onun yanındaymış, bu da onu tamamen travmatize etmiş. Bir noktada, Kelly ile birlikte büyümelerinin daha iyi olacağını düşünerek onu yanlarına almışlar ama olmamış. Şiddete eğilimi olan ve tahmin edilemez biriymiş. Küçük bir kızın kolunu kırdığında, bunun kaza olduğunu düşünmüşler, o da bu şüpheden faydalanmış. Onlardan bir şeyler çalmış, genel olarak yaramaz davranmış. O zamanlar tilkilerin yaptığını sansalar da, birkaç tavuklarının kafasını kopardığını düşünüyorlar. Daha sonra Kelly’yi öldürmeye çalışmış, tamamen kasten. Bu da bardağı taşıran son damla olmuş. Bunun üzerine gönderilmiş. Diğer çocukların yanında olamayacak kadar hasarlı ve tehlikeli olduğunu söylediler. Görünüşe göre çok acımasız günleri olmuş.”

“Durumuna uyuyor. Sonra ne oldu?”

“Liv, Pettifer’ın Kelly’ye ağabeyinin olup olmadığını sormasını sağladı ve Kelly bunu duyar duymaz sorgu odasının orta yerine kustu. Kesinlikle korkmuştu.”

“Ağabeyinin nerede olduğunu biliyor muydu?”

“Hayır. Bize, şu anda Mark Peters adını kullandığını söyledi ama bu isim hiçbirimiz için bir şey ifade etmiyordu; kimse onu Leo’nun adresiyle veya Kardeş Mark’la ilişkilendirmede. Kelly, ilk cinayet di-

zisi işlendiğinde, Peter'ın evsizler için sığınma evlerinde çalıştığını söyledi, bu cinayetlerle ilişkisi olup olmadığını merak etse de, onu haksız yere suçlamak istememiş."

"Lanet olsun."

"Ayrıca, ondan çok korkuyor. Hiç kimsenin böyle tepki verdiğini görmedim. Onunla ilgili konuşurken titriyordu."

"Şaşırmadım." Mark'ın Seth'e işkence ederken aldığı zevk geldi aklıma ama tam o sırada Georgia elini koluma koydu.

"Senin için berbat olmalı. Çok korkmuş olmalısın."

"O kadar kaçmakla meşguldüm ki korkmaya vaktim olmadı." diyerek yalan söyledim. İçimdeki bir şey, herhangi birinin kahramanı olma fikrini reddetti. Tehlikeye atılmak gurur duyulacak bir şey değildi. "Sonra ne oldu? Kardeş Mark'la nasıl ilişkilendirdiniz?"

Derwent, hapishaneye gidip gitmediğini görmek için ziyaretçi kayıtlarına bakmayı akıl etti. Mark Peters'ın Leo Stone'u, avukatından sonra en çok ziyaret eden kişi olduğunu gördük. Ama hapishane, onun Padualı Daniel Evi'nden olduğunu ve Leo'nun Katolikliğe geçiş hazırlıklarını yürüttüğünü, bu nedenle şüphelenmediklerini söyledi." Georgia omuz silkti. "Seni son gördüğümde Padualı Daniel Evi'ne gideceğini söylediğini söyledim. Ve Derwent çıldırdı."

"Öfkelendiğine bahse girerim."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Daha çok, üzgündü. Seni aradı ama telefonun kapalıydı. Bir şeylerin ters gittiğine emindi. Kendini kaybetti."

"Dışlanmayı sevmiyor."

"Senin için endişelenmişti." Sırıttı. "Daha önce hiç duymadığım kelimeler kullandı."

"Silahlı müdahale ekibinin gelmesini sağlamanız iyi oldu."

"Biz değildik. En yakın müdahale görevlilerinin Padualı Daniel Evi'ne gitmeleri ve seni kontrol etmeleri için bir talepte bulunduk ama silahlı müdahale ekibinin çoktan yola çıktığını söylediler."

"Kim aramış?"

“Seth Taylor.”

Gözlerimi kırıştırdım. Onu yanlış değerlendirmiştim. “Çatıdan indiğimde Seth’in neden yatak odasında olduğunu merak etmiştim. Telefonu ceketinin cebinde olmalıydı.” Parçalanmış bacağı ve diğer yaralarıyla, Mark’a karşı savaşmanın bir yolunu bulmuş olmaktan aldığı büyük cesaretle koridorda sürünüşünü hayal ettim. Onu öldür, beni değil, demişti ve ben onun bir şans yaratmaya çalıştığını anlamayıp beni yüzüstü bıraktığını sanmışım. Boğazım düğümlendi. “İyi olacak mı?”

“Helikopter ambulansla travma merkezine götürüldü. Hangisine olduğunu bilmiyorum. Helikopterin kalkışını duymadın mı?”

Başımı iki yana salladım.

“Sen üzerini değiştiriyordun.” Georgia arabayı sokağıma döndürdü ve evin önüne park etti. “İç kanaması vardı. Karaciğeri için endişeliler.”

Emniyet kemerimi açarken, benim yüzümden bir iyi adamın daha ölmesine dayanamayacağımı düşündüm. “Beni getirdiğin için teşekkürler.”

“İçeri girip böldüğüm için üzgünüm. Rahatsız etmek istememişim.”

Neyden bahsettiğini anlamam bir saniyemi aldı. “Ah, sadece üzerimi değiştiriyordum. Gömleğim mahvolduğu için Derwent atletini verdi. Hiçbir şeyi bölmedin.”

“Öyle görünmüyordu.”

“Ama öyleydi.” Omuz silkip paltosunun düğmelerini çözdüm. “Kahretsin, anahtarlarım yok.”

“Bunlar doğru anahtarlar mı?” Havaya bir set anahtar kaldırdı. “Derwent arabanın anahtarıyla birlikte bunları da verdi.”

“Harika.” Almak için uzandığımda, anahtarları geri çekti.

“Derwent’ta senin evinin anahtarları ne arıyor?”

“Onun evi. Ben kiracısıyım. Son oturduğum yerden acilen çıkmam gerekti, o da bir kiracı arıyordu.”

“Eminim burada olman hoşuna gidiyordur.”

Anahtarları aldım ve karşılığında ona soğuk bir bakış attım. “Neyi ima ediyorsun?”

“Hiçbir şey.” Duraksadı. “Şahsen ben, işim ile özel hayatım arasında sınırların olmasının daha iyi olduğunu düşünüyorum.”

“O zaman demek ki sen Derwent ile çalışmamışsın. Gerçekten sınır tanımaz ama benim için iyi bir arkadaş.” Düşüncelerimizin bazen ne kadar yakın olduğunu, kimi zaman benim fikrimin nerede bitip onunkinin nerede başladığından emin olamadığımı ona açıklamakla uğraşmadım. Bu anlar tüm acılara değerdi.

“Belki de aldırma nedenin budur.”

“Neye aldırma?”

“Seninle konuşma şekline. Sana emir verme şekline.” Hafifçe ürperti. “Ben bu tür alfa erkek saçmalıklarına katlanamam.”

“Görünüşe aldanma. Tüm o esip gürlemelerin ve fevriliklerin ötesinde çok nazik ve cömerttir.”

Georgia saatine baktı. “Olay yerine dönsem iyi olacak.”

“Getirdiğin için teşekkürler.”

“Bir şey değil.”

Arabada otururken kaslarım sertleşmişti ve ayağa kalktığımda hareket ettikleri için rahatsız olmuş gibilerdi. Yolda yürürken her sıyrık ve çürük, genel bir ağrı oluşturdular. Merdivenlerden çıkıp kendimi banyoya attım. Üzerimdeki her şeyi çöpe atmak istiyordum ama adli tıp uzmanlarının birkaçına ihtiyacı olacaktı. Üstelik bazıları benim bile değildi. Kıyafetlerimin çoğunu kanıt poşetine koydum ve kendimi, çamaşır makinesine götürdüğüm Derwent’ın atletini koklarken buldum. Derwent kokuyordu, tıpkı sadece ona özgü ve sadece ölüm kalım meselelerinde yaptığı türden bir sarılma gibi tanıdık ve güven vericiydi.

Duş altına adım attığımda su dayanılamayacak kadar sıcaktı ama buna memnun oldum. Mark’ın kanının her zerresinden ve çatıdaki kirlerken kurtulmam gerekiyordu. Evdeki en pahalı şampuanı ve

saç kremi kullandım ve saçlarımı düzgün bir şekilde yıkayabilmek için ellerimdeki sargıları çıkardım. Zor, sancılı bir işti, derim acıyor ve kaslarım ağrıyordu. Keselenirken, zihnimde davadaki süreci takip ederek düşüncelerimin akmasına izin verdim. Mark'ın varlığını daha önce öğrenmiş olmalıydık. Çiftlikteki kireşte bulunan silinmiş ismi anlayabilmeliydim. Pam Fields'ın sözünü kesmek yerine koruyucu annelik yaptığı çocuklar hakkında konuşmasına izin vermeliydim. Leo'nun komşusundan, kulübenin taşınmasına yardım eden oğlu daha ayrıntılı tarif etmesini istemeliydim. Kelly'nin annesinin, onu kardeşinden farklı bir yola sokan, ölümüyle ilgili koşullar hakkında daha çok şey öğrenmeliydik. Bu tek bir detay, aşırı büyümüş gerçekler karmaşasındaki tek bir gerçek olacaktı ama önemliydi ve biz bunu bilerek veya bilmeden göz ardı etmiştik çünkü bir polis soruşturmasının tüm gücüyle ilerlemesini hak eden kadınlar vardı ve diğerleri -Mark ve Kelly'nin annesi ile Mark'ın ilk kurbanları- bunu hak etmemişlerdi. Sanki onlar, onlara kim yardım etmeye çalışırsa çalışsın, öyle ya da böyle, korkunç bir şekilde ölmeye mahkûmlardı. Oysa bu, hayatlarını sona erdiren acımasız eylemleri önemsememek için bir mazeret değildi.

Sonunda temizdim ve bir havluya sarılıydım, yıllarca çeşitli kuaförlerin almam için ikna ettikleri durulanmayan saç kremi, köpük ve bukle kremlerini aramak için banyo dolaplarına baktım. Bulaşık deterjanını duysalar nasıl dehşetle çığlık atacaklarını ancak hayal edebilirdim. Derwent zaman zaman çok garip bir herifti ama tanıdığım herkesten çok daha iyi davranabiliyordu. Sadece iyilik, onun lügatine göre iyilikse. Bir şeyin sizin iyiliğiniz için olduğunu düşünüyorsa, iyi bir fikir olup olmadığını hesaba katmadan, onu yapardı, diye düşündüm ve banyo camındaki buharı sildim. Georgia'nın onun kontrolcü olduğunu söylemesine şaşmamalı. Hayatımla fazla ilgiliydi ve bir sel misali durdurulamazdı. Bu anlamda, son ilişkimle ilgili, benim ve Rob'un bildiğinden daha fazlasını biliyordu. Her şeyi bilme konusunda ısrar etmişti.

İsrar etmişti.

Bu konu aklıma gelince kaşlarım çatıldı. Bu konuda endişelenmişti. Bu konuyu onunla konuşmam için üstelemişti beni.

Telefondakinin o olduğunu biliyordum.

Ne dedi Rob?

Bilmek istiyorum.

Beni suçlama.

Onu neden suçlayacaktım ki? Onu ne ile suçlayacaktım?

Aynadaki yansıma baktım ve destek için lavaboya tutunduğumu fark ettim.

Derwent ne yapmıştı?

Kapı zili çaldığında merdivenlerde oturmuş bekliyordum. Kapıyı açtım ve Derwent içeri adım attı.

“Kusura bakma. Kurtulmam biraz zaman aldı.” Kapıyı arkasından kapattı ve bana uzun, değerlendiren bir bakış attı. “Daha iyi görünüyorsun.”

“Daha kötü görünemezdim.”

“Saçlarını düzeltmişsin.” Bir tutamı tuttu, aşağı çekti ve sonra bırakarak bukenin dönmesini sağladı. “N’aber?”

Omuzlarımı silktim. “Biliyorsun.”

“Evet.” Nazikçe bileklerimi tuttu ve ellerimi incelemek için kendine çevirdi. “Acı veriyorlar mı?”

Ellerimi çektim ve aramıza biraz mesafe koyarak salonun arkasına çekildim. “İyi olacağım.”

“Seni bir aşamada Mesleki Standartlar Müdürlüğünden yakalayacaklar ama onları bu gecelik seni rahat bırakmaya ikna etmeyi başardım. Bugün için yeterince şey yaptığını düşünüyorum.”

“Teşekkürler.”

“Önemli değil. İyi olmana sevindim.” Duvara yaslandı, ışık yarıklarındaki çukurlara ve alt dudağının kıvrımına düşerken, gözleri yorgunluktan küçülmüştü. Onu diğer kadınların, Cindy Yeboah ve

Georgia gibi kişilerin, gördüğü gibi görmeye çalıştım. Ona, sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi baktım ve belki de bunun nedeni gerçek onu hiç görmemiş olmamdı.

Kaşlarını çattı. “Bana neden öyle bakıyorsun?”

“Nasıl bakıyorum?”

“Üstüne atlayacağın bir şeymişim gibi.”

Boğazımı temizledim. “Bir şeyler düşünüyordum.”

“Ve?”

“Ve bana yalan söyledin.”

Anında sinirlenerek başını yana eğdi. “Yine mi aynı mevzu? Sana söyledim ya, Kelly ile görüşmen hakkında kimseye bir şey yetiştirmedim.”

“Konu o değil, konu Rob.”

Derwent genel olarak duygularını saklamakta iyiydi ama bir an için bir günah işlemiş kadar suçlu göründü. Haklı olduğumu biliyordum ama haklı olmak beni tatmin etmemiştii. “Nasılmış Rob?”

“Beni bilerek kandırdın. Nişanlı olduğuna ve nişanlısının hamile olduğuna dair bir hikâye uydurdun ve bu doğru değildi. Tek kelimesi bile. Beni aradığında, neyden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Saklamaya çalıştı ama şaşırdı.”

Derwent tamamen hareketsizdi, yüzü âdeta taşlaşmıştı.

“Telefonunda onun numarasını buldum.” Telefonu kaldırdım. “Bilirsin, PIN kodunu arada değiştirmelisin. Çağrı geçmişin gerçekten ilginçti. Bana onun başka biriyle olduğunu söylemenden bir gün önce seni aramış. Bana bundan bahsetmemen ne kadar komik. Daha kötüsü Liv’e de yalan söylemiş olman. O benim arkadaşım ve sen onu, söylediklerinin doğru olduğuna inanayım diye kullandın.”

“Öyle değildi.”

“Pekâlâ, nasıldı o zaman? Çünkü bence bu yaptığın ihanetten başka bir şey değil. Aslında, tam olarak da sana yakışacak bir şey. Öyle değilmiş gibi davranma. Rob’u aşmam gerektiğine karar verdin. Bana, onu kafamda bitirmemi sağlayacak bir senaryoyla gelme-

ye karar verdin. Düşünülecek bir eş ve bir bebek varsa, yani benden daha önemli olduğunu düşündüğüm sorumlulukları varsa, onunla bir daha asla iletişime geçmeyeceğimi biliyordun.”

“Evet? Yani?” Duvarda uzaklaşarak kendini daha iri ve daha korkutucu gösterme numarasını yaptı. Bu, beklediğim bir şeydi. Derwent, tartışmasız bir şekilde hatalı olsa bile asla özür dilemezdi. “Onu aşmaya ihtiyacın vardı.”

“Kendi zamanlamama göre. Senin karar verdiğin zamana göre değil.” O kadar sinirliydim ki, titriyordum. “Çok ileri gittin. Gerçi hep yapıyorsun bunu. Bunun umursamak olduğunu sanıyorsun ama değil. Güç bu, kontrol ve dürüst olmak gerekirse, terk edilmekten daha üzücü çünkü senin planladığın bir şey. Amacın asla beni incitmek değildi ama incittin ve beni bunu yapmanın en iyi yolunu bilecek kadar iyi tanıyordun.”

“Senin iyiliğin içindi.”

“Sana inanabileceğimi sandım. Sana güvenebileceğimi sandım. Beni asla hayal kırıklığına uğratmayacağını düşündüm.”

“Uğratmam zaten.”

“Az önce uğrattın.” Kendimi arkadaş olduğumuza ikna etmiştim. Ellerin üzerimde olmasının, önünde soyunmama ve onun kıyafetlerini giymeme izin veren rahat yakınlığın, bana bakışındaki şefkatin ve ona anlattıklarımın hatıraları aklımda canlanınca bir ürperti geçti içimden. Onu sevmeyi ve ona tanıdığım herkesten daha çok güvenmeyi öğrenmiştim, oysa yanılmışım. Atletini buruşturup ona doğru fırlattım. Göğsüne çarptı ve otomatik olarak yakaladı. “Bence gitmelisin.”

“Pekâlâ. Ama...” Susup başını salladı. “Boş ver.”

“Söyle.”

Yavaş ve isteksizce bana baktı. “Benim değil, onun fikriydi.”

“Saçmalık. Konuştuğumuzda bununla ilgili hiçbir fikri yoktu.”

“Ne söyleyeceğimi bilmiyordu ama benden bir şey uydurmamı istedi.”

“Bunu neden yapsın ki?”

“Çünkü yeni bir işi var. Gizli bir şeyler. Ne olduğunu bilmiyorum. Tahminde bulunmam gerekirse, terörle mücadele.” Derwent yüzünü ovuşturdu. “Sana bunu söylememeliydim. Ve Rob kesinlikle seni aramamalıydı. Bu, kurallara aykırı.”

“Demek ki tehlikeli bir iş yapıyor ki, hoşça kal demek için aradı.”

“Ben de öyle tahmin ediyorum.”

“Ve sen de bilmediğimden emin oldun.” Oysa, neden aradığını bilseydim, Rob’a farklı bir şey söyler miydim, emin değildim. Kendini tehlikeli bir işe adamıştı ve iyi olmasını umuyordum ama ona hâlâ âşık olsaydım bekleyebileceğim türden bir kaygının pençesinde hissetmiyordum kendimi. O, benim için artık uğruna endişelenecek biri değildi.

Hayır, bana düşüyormuşum ve asla durmayacakmışım gibi hissettiren, Derwent’ın bana yalan söylediği gerçeği idi.

“Maeve...”

“Defol!” dedim. Ona bu kadar kızmamın mantıksız olduğunun ve bunun beni daha çok sinirlendirdiğinin farkındaydım. “Defol!”

“Yani suçlanan yine benim.”

Doğru olup olmadığını bilmeden, “Senin hak ettiğin bu.” diye tersledim.

Arkasından çarptığı kapının sesi, sokağın yarısını uyandırmış olmalıydı.

“Komiser Muavini Kerrigan! Dedektif!”

Gözlerimi, alçak kış güneşine karşı gölgeleyen hastanenin basamaklarında duruyordum. Zayıf bir figür, ışığın karşısında kontrast oluşturarak aceleyle bana doğru yaklaşıyordu.

“Kelly, ne işin var burada?”

“Seth Taylor’ı görmek istedim. Burada yatıyor.”

“Biliyorum.”

Kelly aniden garip bir şekilde ellerini kotunun ceplerine soktu. “Ah, pardon. Düşünemedim... Tabii ki onun burada olduğunu biliyordun.”

“Sadece, bugün onu ziyaret ettiğim için.” dedim.

“Nasıl o?”

Şaşırtıcıydı, diye geçirdim aklımdan ama bunu Kelly’ye söylemeyecektim. Sert, taviz vermeyen avukat, profesyonel bir ortamda olmadığına çok farklı oluyordu. Beni gördüğüne sevinmiş ve bunu saklamaya çalışmamıştı. Yaşadıkları üzerine pek düşünmüyordu ve parçalanmış bacağını onarmak için yapılan ameliyattan sonra iyileşmesi uzun süreceği için üzgündü. Beni tekrar görmek istediği konusunda cin gibi, akıllıca ve doğrudandı. Yakında görüşmek istiyordu yeniden.

Ve gizemli bir şekilde onunla hemfikir olmakla kalmadım, aynı zamanda görüşmeyi dört gözle beklediğimi fark ettim. Onunla ilgili ilgimi çeken bir şey vardı. Dairedeyken ondan korkmuş olduğuma inanamıyordum. Artık gerçek tehdidin nerede olduğunu bildiğim için, bu imkânsız görünüyordu. Onun bunu fark etmemiş olmasını umuyordum. Onu berbat derecede yanlış değerlendirmiştim. Suçluluk duygusu ona karşı aşırı nazik olmama neden oldu.

“İyi.” diye cevap verirken, Kelly’nin, yanaklarımın ısındığını fark

etmediğini umdum. “Seni gördüğüne sevinecek. Çok sıkılmış burada. Birkaç gün içinde taburcu edileceğini ama bir süre işe dönemeceğini söylediler.”

“Biraz dinlenmeyi hak ediyor.” Kelly yutkundu. “Keşke böyle olmasaydı. İkiniz için de. Biliyorum... Yani korkunç olduğunu tahmin edebiliyorum.”

“Daha iyi günlerim oldu,” diye itiraf ettim. “Ama sonuçta tek parça olarak atlatmayı başardım.” *Aşağı yukarı.*

“Seth bizim için iyi bir arkadaştı. Babam için. Onun için her şeyi yaptı. Peter nasıl olur da...” Kelly çenesini o kadar sıktı ki kaslarının gerildiği yerde derisi beyazlaştı. “Önemseydiğim her şeyi mahvetti, kasten. Hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir şey hakkında. Ondan uzak durmaya çalıştım.”

“Peter seni çok kıskanmış olmalı.” İsim kulağıma tuhaf geldi. Onu hâlâ Kardeş Mark olarak düşünüyordum.

“Tam olarak benim sahip olduğum her şeye sahip olabilirdi. Benimle aynı şanslara sahipti. Şansımı kullandığım ve elimden gelenin en iyisini yaptığım için bana kızgındı.”

“Bazı insanlara yardım edemezsin.”

“Babam gibi mi, yani?”

“Özellikle onu düşünmemiştim,” dedim dikkatle. “Ama bu belki onun için de geçerlidir.”

“Peter bana bir keresinde onun annemizi öldürdüğünü söylemişti.” Kelly uzun, titrek bir nefes aldı. “Yapıp yapmadığını bilmiyorum. Peter beni üzme için çok şey söylerdi ve hiçbir zaman bunların doğru olup olmadığından emin olamazdım. Ama Peter, Leo’ya istediği her şeyi yaptırabiliyordu ve annem öldüğünde o da oradaydı.”

“Geri döndüm ve annenin ölümüyle ilgili dosyayı okudum. İlk müdahaleyi yapan polis memuruyla görüştüm. Onu da anneni de hiç unutmamış.”

Sandra West bana Kelly’nin annesinin öldüğü geceyi ve Peter’i cesedin olduğu odadan çıkarmaya çalıştıklarında, nasıl dışlerini gös-

tererek tısladığını çok canlı bir şekilde anlatmıştı. Öyle ki, olaydan yirmi sene sonra bile, hissettiği rahatsızlık sesinden belliydi. Ayrıntıları Kelly'ye anlatmanın doğru olmadığını düşündüm.

“Leo olmayabilir. Sana söyleyebileceğim tek şey, kardeşinin Leo'yu işaret etmediği.” Çaresizce ve belli belirsiz omuz silktim. “Henüz sekiz yaşındaydı. Annesini kaybettiği gibi babasını da kaybetmek istememiş olabilir. Bir çocuktan istenmeyecek kadar zor bir durum.”

Kelly başını salladı. “O öyle sevecen bir çocuk değildi.”

Beni şaşırtıyorsun.

Devam etti. “Annem ölmeden önce bakıma alındığımı biliyordun. Bu nedenle o öldüğünde orada değildim.”

“Evet, bunu biliyorum. Annen bağımlılıkla mücadele ediyordu, değil mi?”

“Evet ama beni almalarının nedeni bu değildi. Öyle olsa, ikimizi de alırlardı, değil mi? Ama beni aldılar ve onu bıraktılar çünkü asıl tehlike annem değildi, oydu. Beni defalarca öldürmeye çalıştı.” Titredi. “Kardeş rekabeti olduğunu düşünüyorsan, öyle bir şey değildi.”

“Öyle düşünmedim. Yani, sana kendi kardeşimin bende bıraktığı yara izlerini gösterebilirim ama seninkinin bundan daha farklı bir durum olduğunu varsayıyorum.”

“Beni morarana kadar boğardı. Çamaşır suyu içirmeye çalışırdı. Bir keresinde merdivenlerden aşağıya itti. Doktorlar, sürekli hastaneye gitmek zorunda kaldığımdan, bana şiddet uygulayanın annem olduğunu sandılar, oysa Peter'dı. Benden nefret ediyordu.”

“Koruyucu ailenle birlikte çiftlikte olduğu zaman...”

“Yine beni öldürmeye çalıştı.” Kelly başını salladı. “Ondan gitmesini istediler. Bir şeyi en fazla ne kadar sevebilirse, o kadar seviyordu orayı, bu nedenle bence gitmesini istemeleri onu gerçekten incitti. Orada kaldığı süre boyunca hep korku içindeydim ama sonrasında gittiğine sevindiğim için kendimi suçlu hissettim. İşleri hem kendisi için hem de diğer herkes için mahvetmekten kendini alamayan biriydi.”

“Fields’ların evinden ayrıldıktan sonra neden aradın onu?”

Utanarak elini başının üzerinde gezdirdi. “Sanırım hapisten çıktıktan sonra Leo ile iletişime geçme sebebimle aynı. Onlar benim ailem. Biliyorum, hayatımı yoluna sokmak konusunda şanslıyım. Şansımı etrafıma da yaymak istedim.”

“Sen kendi şansını kendin yarattın. Kardeşin veya onun yaptıklarını için endişelenerek zamanını boşa harcama. Senin suçun değildi.”

“Yaptıklarını bilmiyordum. Hiçbirini. Kadınları.” Derisi yeşilimsi bir renk almıştı ve kardeşinin adı geçtiğinde kusması ile ilgili Georgia’nın söylediklerini hatırladım. “Bir şeyler yapabilirdim. Onu durdurabilirdim. Nasıl böyle bir şey yapabildi... Ve Leo buna nasıl göz yumabildi.”

Babasının, büyük oğlunun yaptıklarını görmezden gelme yeteneğine şaşırarak tek kişinin Kelly olduğunu hissettim. Kadınların hayatını değersiz görüyordu. Kâbuslar görüyordum; dairede veya çatıdaki kovalamacayla ilgili değil, foseptik çukuru ve orada bulduğumuz kemik karmaşasıyla ilgili. Dr. Early, ölmenden önce kadınların tam olarak nasıl acı çektiklerini tespit etmek için çalışıyordu ve şu ana kadar bulduğu şeyler, beni ışık açık uyumak isteyecek kadar rahatsız etmişti.

Biraz isteksizce ve yavaşça, “Kelly” dedim, “Peter’in nerede olduğunu bilip bilmediğini sorduğumuzda yalan söyledin. Babanı Padualı Daniel Evi’nde ziyaret etmiştin. Ziyaretçi defterinde imzanı gördüm. Bu durumda ağabeyinin de orada olduğunu bilmen gerekirdi.”

“Kahretsin. Kahretsin.” Ellerini başının üzerinde kilitleyip küçük bir daire çizdi. “Fark edileceğini düşünmemiştim. Başım belaya girecek mi?”

Omuz silktim. “Sadece neden hiçbir şey söylemediğini bilmek istiyorum.”

“Onu neden bulmak istediklerini bilmiyordum. Seni bilmiyordum. Lütfen, bana inanmalısın. Onu neden ele geçirmek istediklerini bilseydim, nerede olduğunu söylerdim. Hemen. Onu teslim ederdim.”

“Pekâlâ.” Görüşme odasının tarafsız ortamını ve hayatıyla ilgili bitmek bilmeyen soru yağmuruyla nasıl başa çıktığını düşündüm. Meselenin önemini anlayamıyordu. Nihayetinde hayatıma mal olmamıştı.

Neredeyse olacaktı ama tam olarak olmamıştı.

“Sana yalan söyleten sadakat mi yoksa başka bir şey mi, onu bilmek istiyorum.”

Kelly basitçe, “Beni hapse attıracağını düşündüm.” dedi. “Daima bunu yapacağını söylerdi. Sana söylediğim gibi, ondan korkuyordum. Babam da öyle.”

“Sana bir tavsiye vereyim mi?”

Yavru köpek gibi yuvarlaklaşan ve güvenen gözlerle bakarak başını salladı.

“Babanın yaptıklarını mazur görmek için sebep aramayı bırak. O senin gibi değil. Sen de onun gibi değilsin. Yaptığı şeyleri neden yaptığını sadece o biliyor.”

“Onu durdurabilirdim.” Kelly titriyordu.

“Yapabilirdin, eminim.”

Gülümsemeye çalıştı. “Senden özür dilemem gerektiğini hissediyorum.”

“Hayır, lütfen.”

“Yarın Howardları görmeye gidip onlardan da özür dileyeceğim. Greylerle zaten görüştüm.”

“Nasıldı?” Greylerin ne hissettiklerini gerçekten merak ediyordum. Gerçek katilin henüz bulunmadığına oldukça ikna olmuşlardı, bir bakıma haklı da çıkmışlardı. Ama Leo’nun tamamen masum olduğu fikrine aldanmışlardı. Tüm o öfke bir yere gitmeliydi.

“Bana karşı çok naziklerdi.” Kelly gözyaşlarını engellemek için burnunu çekti. “İşime yatırım yapmak istiyorlar. Bay Grey bu konuda bana yardım edeceğini söylüyor. Nasıl bu kadar cömert olabildiklerini anlamıyorum.”

Tessa Marsh’ın organlarını bağışlayan ailesini düşünerek, “Tüm

bunlardan iyi bir şey çıksın istiyorlar. Bazen insanın içini rahatlatan sadece budur.” dedim.

Daha sonra, daha az merhametli olarak, Dr. Grey’in Kelly ile ilgili konuşurken yüzündeki aç ifadeyi düşündüm. Dikkatli olması için Kelly’yi uyarmak istedim ama onun çocuk değil, yetişkin olduğunu kendime hatırlatmalıyım. Kelly görünüşe göre herkesin içindeki koruyucu içgüdüleri ortaya çıkarıyordu.

“Gitmeden önce...” Cebini yokladı. “Bunu Seth’e yaptım, sence beğenir mi?”

Kafası alaycı bir açıyla eğilmiş bir ayı oymuştu ona. Aynı anda hem tıpkı bir ayıya hem de Seth’in kendisine benziyordu. Güldüm.

“Çok beğenecek.”

Topuk sesim fayans zeminde yankılanırken koridorda yürüdüm. İstedğim son şey bir sohbetti ama hapishane memuru bunu anlamadı.

“Noel’e hazır mısınız?”

“Sayılır.”

“Noel gerçekten de çocuklar için, değil mi? Çocuğunuz var mı?”

“Hayır.”

“Zamanla.” Gülümsemedim, keyfi kaçmış gibi göründü. Kırklı yaşların ortasındaydı, bira göbeği ve her iki koluna da dağılmış döv-meler vardı. “Sadece sohbet ediyorum. Alınmayın.”

“Alınmadım.” Benim için açık tuttuğu kapıdan geçtim ve Derwent’ı koridorda, bir sandalyede otururken buldum; bacakları gerilmişti ve başını geriye atmış, tavana bakıyordu. Yaklaşırken bana bakmadı.

“Geç kalmadım.”

“Biliyorum.”

“Sen erken gelmiş olmalısın.”

“Öyle olmalı.” Ayağa kalktı ve kapının kilidin açmakla meşgul olan gardiyana başını salladı. “Teşekkürler, dostum.”

“Sorun değil.” Gardiyan ona gülümsedi, sonra bana dönerken gülümsemeyi kesti. “Hazır olduğunuzda kapıyı çalın.”

“Teşekkürler.”

Derwent, onunla yüzleştiğim gecedan beri hiçbir şey söylememiş olduğu hâlde, sırtının nasıl böyle incinmiş ve kendini haklı çıkarır bir ifadeyle olabildiğini merak ederek peşinden odaya girdim. O günden beri soğuk ve profesyonel bir tavır içindeydi ve ondan özür dilememi beklediğini varsayıyordum. Daha çok bekler, diye düşün-

yordum ama artık ekip üyelerinin aramızda bir şeyler olduğunu fark etmeye başlamaları tuhaftı.

Liv iki gün önce, “Derwent’la arandaki sorun nedir?” diye sormuştu. “Ne yaptı? Sana asıldı mı yoksa?”

“Tabii ki hayır. O öyle bir şey yapmaz.”

Liv başını salladı, yüzündeki dikkatli bir şekilde tarafsız görünmeye çalışan ifade, tam tersini düşündüğünü anlatıyordu.

“Rob ile ilgili.”

Liv, “Bunu duymam lazım.” diyerek beni kahve almak (kendisi için kafeinsiz) ve detayları öğrenmek üzere dışarı çıkardı. Sonunda iç çekti.

“Yani neden kızgın olduğunu anlıyorum. Senin ona olan güvenine ihanet ettiğini düşündüğünü de anlıyorum. Hatta seni ikna edebilmek için bana yalan söylediğinden dolayı ben bile ihanete uğramış hissettim.”

“Aynen öyle. Ve aramızdaki güveni en başta onun dayattığını unutma. Konunun onunla hiçbir ilgisi yoktu, yine de ben ve eski sevgilim arasındaki bir aracı gibi hareket etti.”

“Evet, kesinlikle sakıncalı ama ona neden bu kadar kızgın olduğunu anlamıyorum. O hep böyleydi. Sınırları yok. Bunu bana kendin söylemiştin.”

“Bu daha da kötü. Benim hakkımda öğrendiklerini, beni kandırmak için kullandı. Bu affedilemez. Tıpkı yumurtalarını diğer böceklerin üzerine bırakan asalak yaban arıları gibi. Kendi bildiğini okuduğu sürece ne kadar zarar verdiğini umursamıyor bile.”

“Maeve.” Liv gülmemeye çalışarak dudağını ısırdı. “Derwent’a, Rob’a olduğundan daha kızgın olmanın delice olduğunun farkında mısın? Seni terk eden Rob’du. Ne yapmaya gitmiş olursa olsun, seni yüzüstü bıraktı. Josh sınırı aşmış olabilir ama sadece yardım etmeye çalışmış.”

“Hayır, bu sadece düşünmeni istediği şey.”

Yüzünde hâlâ eğlendiğini belirten bir ifade vardı. “Belki de

Josh'un söylediklerine neden Rob'ın yaptıklarından daha fazla üzül-
düğünü bir düşünmelisin."

"Bunu düşünmeme gerek yok." diyerek çıktım, zaten aradan geçen saatleri bu konuyu beş dakikada en az bir kere düşünerek geçirmiştim.

Bunu şimdilik aklımdan çıkarmaya zorladım, odaklanmam gerekiyordu. Bize sırtı dönük olarak oturuyordu. Hapishanenin sorgu odası küçüktü ve iki floresan ışığın parıltısıyla aydınlatılmıştı. Dışarının karanlığı, odadaki tek pencereyi aynaya dönüştürmüştü. Ona doğru yürürken camdan bizim yaklaşmamızı izlemesini izledim. Avukatı ayağa kalkıp, elini uzatarak beni selamladı.

"David Finton."

Kıbarca gülümseyip elini sıkarken, Leo'nun Seth Taylor yerine daha yaşlı, kendi yaşında bir avukat seçtiğini fark ettim. Finton'ı gıyabında bile tanıımıyordum ama takım elbisesi şüphesiz daha iyi günler görmüştü, gömleğinin yakası bir günlük bayat bir sandviç gibi büzüştü. Bu, Seth'ten sonra bir gelişme değildi.

"Merhaba, Leo." Derwent bir sandalyeye oturdu ve klasörünü gürültüyle masaya bıraktı. Leo bir an ona baktı, sonra dikkatini bana çevirdi.

"Dedektif Kerrigan." Ben dar eteğimi dizlerimin üzerinde düleştirip karşısına oturana kadar bekledi. "Seni görmeyi beklemiyordum."

"Hâlâ cevaplamanı istediğimiz bazı sorularımız var."

"Evet ama dediğim gibi, seni göndermelerine şaşırdım." Gözlerini benimkilere sabitleyerek sırtıttı. Sakin bir şekilde kayıt cihazını ayarladım; tarih ve saati, nerede olduğumuzu ve kim olduğumuzu belirten rutin başlangıcı yaptım. Aralık ayının yirmi üçüydü ve gerçek dünyadaki insanlar Noel günü yaklaşırken, hediye satın alma, yiyecek alışverişi ve dekorasyon telaşı içindelerdi. Oysa benim dünyam bir oda, bir masa, dört sandalye ve üç adamdan ibaretti ve ihtiyacım olan tüm zamana sahiptim. Sıkıştırdığım ellerimi defterime dayadım

ve Leo Stone'a korku ya da öfke duymadan baktım. Bana yardım etmesini istedim.

Bana güvenmesini istedim.

"Mark Peters ya da Peter Lamb olarak da bilinen oğlun hakkında konuşalım."

"Onu sen öldürdün."

Sanki o konuşmamış gibi devam ettim. "Peter hakkında çok şey öğrendim. Pek mutlu bir çocukluk geçirmemiş, öyle mi?"

O çirkin parmaklarıyla sinir bozucu bir hareket yaptı. "Öyle olduğunu varsayıyorum."

"İlk doğan çocuğun."

"Zamanın çoğunda yanında değildim. İçeri tıkılıydim."

"Bize ondan hiç bahsetmedin. Bu, kasıtlı mıydı?"

"Onu sizin bulmanız gerekirdi. Size anlatmama ihtiyacınız olmalıydı."

"Annesine olanları okudum. Öldüğünde o da yanındaymış."

Leo onaylayarak başını salladı.

"Ölmeden önce onunla bu konuyu konuştuğumda senin de orada olduğunu söyledi."

Avukat, koltuğunda kıpırdandı ama Leo'nun neyi kabul etmeye hazır olduğunu ve neyi inkâr edeceğini biliyordu, aynı şekilde ben de biliyordum.

"Ben ona zarar vermedim."

"Onu dövüyormuşsun, değil mi?" dedi Derwent.

"Evet öyle oldu. Ama bununla gurur duymuyorum."

"Neden onu dövdün?"

"Çok içmiştim ve elimin altında o vardı." Sanki beni yakalamak istiyormuşçasına bana baktı. "Buna şaşırdın mı?"

"Hayır. Onu öldürdün mü?"

"Hayır."

"Peter öldürdüğünü söyledi."

Sadece üç kelimeydi ama Leo'nun sanki derisinin altında karıncalar varmış gibi kıpırdanmasına neden oldu. "O, çok şey söylerdi."

"Yalan mı söylüyordu?"

"Evet."

"Komik." dedim sakince. "Yalan olsaydı, görmezden gelebilirdin, değil mi? Oysa sana göre o bunu, seni kontrol etmek için kullandı. Onun cinayetlerine yardım etmek için bahanen oldu bu."

"Ben ona *yardım* etmedim."

"Ama durdurmadın da."

"Yapamadım." Leo Stone bana gülümsedi ve avukatı, kulağına bir şeyler söylemek için ona doğru eğildi. O an, Seth Taylor'ı çok özlemiştim. Şu an iyi kesimli bir takım elbiseyle orada oturması ve keskin beyniyle müvekkiline kurduğum tuzaklardan kaçınmaya odaklanması gerekirdi.

Leo boğazını temizledi. "Ben katil değilim, görüyorsunuz. Asla yabancıların peşine düşmem. Peter'ın bunu neden yapmak istediğini hiç anlamadım. Kadınlar ve onlara nasıl davranılması gerektiği hakkında türlü türlü fikirleri vardı. Dürüst olmak gerekirse, onu görmezden gelmeye çalıştım."

"Minibüsünü kullanmasına izin verdim."

"Evet."

"Ve cesetleri Kent'teki çiftlikte bulunan atölyesine taşıyana kadar evinde saklamasına izin verdin."

"Bununla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Kilitlilerdi, değil mi? Orada olduklarını bile bilmiyordum. Anahtarım bile yoktu, değil mi?"

"Sara Grey ve Willa Howard'ı öldürmekten tutuklandığında neden polise Peter'dan bahsetmedin?" diye sordu Derwent. "O zaman kaybedecek pek bir şeyin yoktu. Her hâlükârda ömür boyu hapse girecektin."

"Ah ama yapmadığımı biliyordum, görüyorsun ya. Masum olduğumu biliyordum. Jüri işleri batırmasa da temyiz başvurusunda bulunma şansım yüksekti. Kanıtlar zayıftı. Peter da aynısını söyledi."

Tek yapmam gereken, doğru zamanı beklemektir, beni dışarı çıkarmaktı. Ama onu da bu işin içine düşürürsem, ikimiz de sonsuza kadar kilitli kalacaktık. Onlara annesini öldürdüğümü söyleyecekti.” Gülmüsedir. “Her zaman kumarbaz olmuşumdur. Denemeye değerdur.”

“Ama onun tehlikeli olduğunu biliyordun.”

“Ben hapisteyken kimseyi öldürmeyecekti. Bu onun için fazla riskli olurdu.”

“Peki ya dışarı çıktığında?” diye sordum.

Leo omuzlarını silkti. “Oraya önce sen varmıştın, değil mi, tatlım? Onu vurduklarında oradaydın. Bunu biliyordum.”

Sanki üstüm başım hâlâ kan içindeymiş gibi burnuma kan kokusu geldi. Anılarımdan uzaklaşmaya çalışarak aniden bir sonraki soruyu sordum. “Bana Rachel Healy’den bahset.”

“O kim?”

Defterimi açtım ve Rachel’in resmini çıkarıp masanın üzerinden ona doğru kaydurdım.

“Şu.” Koyu gözlerini indirdi. “Bu tam bir karmaşaydı.”

“Daireni aradığımızda, bana Padualı Daniel’dan bahsetmiştin, hatırlıyor musun? Nasıl şehit edildiğinden. Kan kaybından ölmeye terk etmişler.”

Rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

“Rachel da mı öyle öldü?”

“Orada değildim. Onu kestikten sonra gördüm. Yavaş yavaş ölmesini istemişti. Onun canını yakmak istemişti. Diğerlerine yaptığının aksine.”

“İlk kurbanlarının da canımı yakmış.” dedim dürüstçe. “Foseptik çukurunda bulunanların. Saklamasına yardım ettiklerinin.”

“Öyle mi yapmış?”

“Onları bulduğumuzda, birinde hâlâ onu işkence ederken susturmak için ağzına soktuğu bir tıkaç vardı.”

Leo bana sıırttı. “O zaman çok bağırmanın olmalı, değil mi?”

SESSİZLİĞİN PEŞİNDE

Yanımda oturan Derwent hafifçe kıpırdanıp dizini benimkine dayadı: dayanışma ya da öfkemi bastırmam için bir uyarı.

“Rachel bağırdı mı?”

“Lanet olsun, bilmiyorum, değil mi? Ölmüştü. Biraz sürmüş olmalı. Kızın hoşuna gitmemiştii büyük ihtimalle. Ortalık berbat oldu.”

“Sen mi temizledin?”

“Elimden geleni yaptım,” diye homurdandı.

“Peter’ın yakalanmasını istedin mi?”

“Evet. Yaptığı şeyler hastalıklıydı. Kafadan hastaydı ve kimse ona yardım edemezdi. Asla durmayacaktı. Ondan korkuyordum. Ondan herkes korkardı.”

Padualı Daniel Evi’ne ilk ziyaretimde gördüğüm adamı ve Kardeş Mark onunla konuşurken yüzündeki saf korku ifadesini hatırladım. Gördüğümüz ve anlamadığımız şeyler...

“Bana Willa Howard’ın ailesine gönderdiğin mektuplardan bahset.”

Leo sandalyesine yaslandı. “Ne olmuş onlara?”

“Mektupları göndermene Peter mı yardım etti?”

“Hayır, yardım eden Kelly’ydi.”

Bu beni şaşırttı ve o da bunu gördü. “Bunu beklemiyordun, değil mi? Bilirsin, Kelly’yi herkes sever. Hep sevmiştir. Çok güzel, küçük bir çocuktı. Uslu bir çocuktı. Neredeyse benimle hiçbir ilgisinin olmadığını düşünebilirdiniz.” Leo sıırttı. “Ama sonuçta benim oğlum.”

“Bu, onun fikri miydi?”

“Başında, evet. Onları kendi tarafımıza çekmek istiyordu. Greylerin kampanyada bize destek olmaları çok işimize yaramıştı. Howardlar çetin cevizdi.” Leo başparmağının tırnağıyla lekeli diş minesini kazıyarak, iki dişinin arasından bir şey çıkarmaya çalıştı. “Farklı bir taktik, değil mi?”

“Onlara işkence etmek mi?”

Omuzlarını silkti. “Arada eğlenmem gerekirdi, değil mi?”

“Kelly, mektuplarda neler söylediğini biliyor muydu?”

“Hepsi benim işimdi. Kel hiçbir şey bilmiyordu.”

Bu da bir şey, diye düşündüm ama yine de canım sıkılmıştı ve bunun belli olmasını istemiyordum. Her şeyi bildiğimi ya da tahmin edebileceğimi sanıyordum ama şimdi yine karanlık bir yola çıkmıştım.

Leo yeniden masaya yaslandı. “Peter’ın, Kelly’yi kontrol altında tutmak için onun hakkında ne bildiğini hiç merak etmedin mi?”

Etmemiştim.

“Evie Pascoe.”

Ters ters, “Onunla ne ilgisi var?” dedi Derwent.

“Onun kim olduğunu biliyor musun?”

“Peter’ın kız arkadaşıydı ve ortadan kayboldu. Cesedini senin evinin arkasındaki fosseptik çukurunda bulduk.”

“Bu cinayet işlendiğinde kim başka yerde olduğunu ispatlayabiliyordu, tahmin et.” Leo’nun koyu gözleri benimkilere sabitlenmiş, dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

“Sen mi?”

“Ah, ben. Elbette. Ben hapisteydim.” Leo sırtıttı. “Ama Peter’ın ispatı vardı. Kız kaybolduğunda kuzeyde bir yerlerdeydi. Şimdi söyle bana, bayan. Evie’yi fosseptiğe kim koydu?”

“Bunu neden sen söylemiyorsun?”

“Bilmiyorum. Emin değilim. Ama bildiğim tek bir şey var. Kelly de tıpkı benim gibi Peter ne dese yapardı. Bana benzemiyor ya da benim gibi konuşmuyor olabilir ama tüm bunların ötesinde o da aynıdır.”

Korkudan üşüdüm. Kelly, ona kardeşi ile ilgili sorular sorulduğunda kusmuş ve korkudan titremişti ve biz, bunun kardeşinin yapacaklarından korktuğu için olduğunu sanmıştık; kardeşinin söyleyeceklerinden değil.

“Kelly’nin iyi, Peter’in kötü olduğunu mu sandın?” Leo güldü. “Bu çok kolay olurdu, değil mi? Hayır asla bu kadar basit değildir. Peter’in söylediğine göre, Kelly hep Evie’yi istemiş. Onun Peter’ı seçmesi Kelly’nin hoşuna gitmese de, kız Peter’ı seçmiş. Ve bu Kelly’yi çılgına çevirmiş.”

Derwent katilin sahip olamayacağı kızları seçtiğini söylemişti, ben ise onunla bu konuda tartışmıştım.

Çocukların tanrının hediyesi olduğunu söylerler, eminim bu içini acıtıyodur

“Ama bunu artık asla kanıtlayamazsınız. Çok zaman geçti. Size söylediklerim söylentiden ibaret.”

Yine aynı sırtış.

“Yani Kelly için her şey yolunda, değil mi?”

Sorgudan sonra, tamamen morali bozulmuş olarak yeniden güvenlik masasına gidip eşyalarımı aldım.

“Lambert konusunda yapabileceğimiz bir şey yok.” Derwent eşyalarını ceplerine dolduruyordu. “Eğer bunun doğru olduğunu ve Leo’nun bizimle dalga geçmediğini varsayarsak tabii.”

“Benimle.” dedim. “Tepki vereyim diye tasarlanmıştı.”

Derwent omuzlarını silktiler. “Öyle de olabilir, gerçek de olabilir.”

Hapishaneden çıkana kadar sessiz kaldım.

“Kelly hakkında söyledikleri... Onları, Evie’nin davasıyla ilgilenen kişiye ileteceğim ama ileri götürebileceklerini sanmıyorum. Suçlanmayacak, değil mi?”

“Pek olası değil.”

“Evie Pascoe için adalet yok.” Ses tonumun soğukkanlı olduğunu sanıyordum ama Derwent beni daima yatıştıran o şefkatli bakışıyla baktı.

“Elinden gelenin en iyisini yaptın. Tüm dava boyunca. Her ne oluyorsa, hiçbirisi senin suçun değildi.”

“Peter Lambert, koruyucu annesiyle konuşmak için yarım saat bekleyemedim diye öldü.”

“Peter Lambert seni öldürmeye çalıştığı için öldü. Bağımsız Polis Şikâyetleri Komisyonu bile iyi bir atış olduğunu söyledi.” Derwent durdu ve kolumu tutup beni kendine çevirdi. “Yaptığın hiçbir şey için kendini ona karşı suçlu hissetme. Onun yaptıklarını hatırla.”

“Hatırlıyorum. Sık sık o kadınları düşünüyorum.” Titriyordum. “Ya başkaları da olsaydı? Babasının hapiste olması onu neden durdursun ki? Ya kurban profilini değiştirseydi? Ya da kimsenin aramayacağı kadınlara dönseydi yeniden? Seks işçileri, göçmenler, evsiz çocuklar? Ya başka bir yerde bir ceset çöplüğü daha varsa ve henüz bulamamışsak? Onu tutuklayabilseydik, belki itiraf ederdi.”

“Boş ver artık.” Derwent beni sarstı ama nazikçe. “Sen kimseyi hayal kırıklığına uğratmadın.”

“Teşekkürler.” diye mırıldandım. Ona bakamıyordum. “Bana kızgın olduğunu sanıyordum.”

“Öyleydim.” Bir anlığına sustu. “Tamamen kafayı bozduğunu düşündüm. Hatalı olduğumu kabullenmek istemedim. Ama sonra bunun üzerine düşündüm ve neden umursadığını anladım.”

“Öyle mi?”

Arkasını dönüp arabasına yöneldiği sırada, “Evet, elbette. Bu benim için gerçekten bir iltifat.” dedi. “Yalan söyledığım için şok oldun. Bu, bana güvendiğini gösterir.”

“Güveniyordum. Artık güvenmiyorum.”

“Ah, bir süre tetikte olacaksın. Ama senin iyiliğini kalpten istediğimi biliyorsun.”

“Bununla ilgili hiçbir şey bilmiyorum.” dedim tersçe.

“Bir gün bana teşekkür edeceksin.”

“Bana karıştığın ve yalan söylediğin için mi? Sanmam.” Omuzlarımı dikleştirdim çünkü söylemem gereken şeyin söylenmesi gerekiyordu. “Haklı bir sebebin olsa da, yanlış bir şey yaptın. Ve benim kişisel işlerimden uzak durman gerekiyor. Hayatıma bu kadar dâhil olman uygun değil.”

Yaralanmış görünüyordu. “Arkadaş olduğumuzu sanmıştım.”

“Arkadaşız. Ama bundan sonra, eğer özel hayatıma karışmanı istersem, yardımını isteyeceğim.” *Geri çekilme, Maeve.* “Aksi takdirde, dışında kalacaksın. Özel hayatımla ilgili konuşmayacağız. Sen sorular sormayacaksın.”

“Pekâlâ.” Sürücü koltuğuna oturup aynayı düzeltmeye odaklandı.
“Söz ver bana.”

Bir iç çekiş. “Tamam. Söz veriyorum. Senin hayatın seni ilgilendirir. Ve açıkça yardımına ihtiyacın olduğunda, benden yardım istemeni bekleyeceğim.”

“İşte, şimdi bir yere vardık.”

Motoru çalıştırdı. “Mutlu olmanı istiyorum, biliyorsun.”

“Biliyorum. Ama beni mutlu etmek senin yapacağın bir şey değil.”

Bir an için başka bir şey söyleyeceğini düşünsem de başını sallamakla yetindi ve o, kapıyı kapatıp uzaklaşırken, ben de lastiklerin savurduğu çakıl ve yağmur suyundan kaçınmak bir adım geriledim.

Telefonuma baktığımda bir mesaj geldiğini gördüm ve açmak için dokundum. Ekranda bir fotoğraf belirdi: tanıdık gözleri olan bir yabancı. Göndereni aradım.

“Selam.” Gülümsediğini sesinden anladım ve bu beni de gülümsetti.

“Sakalından kurtulduğuna inanamıyorum.”

“Engelleyici bir unsur olduğunu söylemiştin.”

“Evet, gıdıklıyordu.”

Basitçe, “Öyleyse artık yok.” dedi Seth, sanki tam olarak üç buluşmadan sonra böyle dramatik bir değişiklik yapmak o kadar da önemli değilmiş gibi. Buluşmaların üçü de, Seth hâlâ az çok eve bağlı olduğu için onun evinde gerçekleşmişti. “Gelmeye hazır mısın?”

“Bir saat içinde orada olacağım.”

“Bir şeyler pişireyim.”

“Aç değilim.” dedim. Gülüp telefonu kapattı.

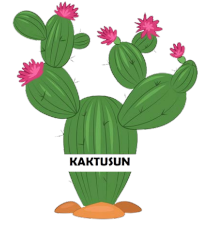
JANE CASEY

Arabaya geri dönüp eşyalarımı bagaja attım ve her adımında kasvet biraz daha dağıldı. Hayat, işten daha fazlasıydı. Geçmiş bir şeydi, gelecek ise başka bir şey.

Bir saat, demiştim.

Elli dakikada gittim.

Teşekkür

Her zamanki gibi, HarperCollins'teki muazzam ekibe, özellikle de harika editör Julia Wisdom ile Kathryn Cheshire'a ve kartal gibi gözle-riyle yaptığı metin düzenlemesi için Anne O'Brien'a teşekkürler.

Gerçekten harika insanlardan oluşan United Agents'taki her-keşe, özellikle de parlak temsilcim Ariella Feiner ve asistanı Molly Jamieson'a teşekkürler.

Bu kitabı sabırla bekledikleri için okuyucularıma çok teşekkür ediyorum. Şiddet tehditlerinin çoğunun karakterlerime yönelik ol-masını minnetle karşılıyorum.

Bu kitap, ailemin sevgisi ve desteği olmadan var olamazdı: James, Edward, Patrick, Frank ve Alison, Kerry, Michael, Bridget ve zor günlerde zamanlarını, öğütlerini ve nezaketlerini eksik etmeyen di-ğerleri. Gerçek bir beyefendi ve arkadaş olan John Cummins'e özel-likle teşekkür etmek isterim.

Londra'da, yorulmak bilmeyen destek ve arkadaşlıklarından faydalandığım, özellikle ama sadece değil, Claire Graham, Alison Gleeson ve Sarah Law'a.

Bu kitaptaki iki karaktere isimlerini veren Katy Lunn ve Jenny Palmer Eriksson'a. Benim uydurduğum isimler, bu iki çok özel kadı-nınki kadar dikkat çekici değil.

Suç yazarları topluluğunun toplandığı sanal ve gerçek tüm or-tamlarda, iyi tavsiyelere, büyük bir sadakate ve insanın bilebileceği en karanlık şakalara rastladım. Daima söylenmesi gereken doğru şeyi söylerler, özellikle de küfür içeriyorsa.

Blog yazarlarının ve kitap hayranlarının harcadığı zaman ve çaba beni her zaman büyülüyor; hepsi takdir edilesi. Rick O'Shea'nın olağanüstü kitap kulübünü ve birçok kitap etkinliğini yorulmak bilmeyen bir coşku ve bağlılıkla yönettiğini belirtmek isterim.

Son ama en önemlisi olarak, en yakınım olan Sinead Crowley ve Liz Nugent'a teşekkür etmek istiyorum. Onlarla neredeyse her gün konuşuyorum ama bir şekilde onları ne kadar takdir ettiğimi söyleyemiyorum, bu yüzden bu kitabı sevgiyle onlara adıyorum.

